

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

EXCUSEZ-NOUS, FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HOMERI CARMINA

ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROS. FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO

SUMPTIBUS ET TYPIS.

•••••

M DCCC XXXVIII.

604562

VERAQUEL GROUP

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstemus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subjecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homericæ poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Dammius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραΐνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μαλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτελίθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα θν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐβρύσατο, ἱεμένος περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥelio
ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμόθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφουγότες ἤδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἡδὲ γυναῖκος,
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, διὰ θεάων,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένην ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' Ἠλείρον ἔπαντες,
20 νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαιεν
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίχθε τηλόδ' ἐόντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἑκατόμβης.
Ἐνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγισθοιο,
30 τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·
ὦ πόποι, οἶον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἐμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἀλογον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον· ἐπεὶ πρό οἳ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμεῖαν πέμψαντες, εὐσχοπον Ἀργεϊφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσsetai Ἀτρεΐδαο,
ὅππότε' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἦς ἱμεῖρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγισθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἄθροα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε χρειόντων,
καὶ λίην κεινὸς γε εἰοκᾶτι κεῖται ὀλέθρῳ·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος τις τοιαυτὰ γε βέροι.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musæ, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
quærens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.
Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinarunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærumnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.
Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:
Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatum calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium ipsi imminens: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut-neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam pubueritque et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.
Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicunque talia fecerit!

Ἄλλα μοι ἄμψ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι δαίεττι ἦτορ,
 δυσμώρῳ, ὃς δὴ δητὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 50 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, θητ' ὁμφραλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δενδρήσσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε χίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμψὶς ἔχουσιν.
 55 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θάλπει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθνήσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Οὐδὲ νύ σοί περ
 60 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βῆζων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσσο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαοβοίμην,
 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήσχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχρῶται, δν ὀφθαλμοῦ ἄλῳσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, θου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θώσῃα δὲ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἄλδος ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 75 οὔτε κατακτείνει, πλάττει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἷδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἐλθῇσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 θυχρόν· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδιανέμεν ὅος.
 80 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρείόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα δνδὲ δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεϊφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὅς κε νήται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, ὅττε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπόδας ἔλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥ δ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥ δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Εἶλετο δ' ἄλκιρον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 100 βριθὺν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται δριμυτοπάτηρ.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscerer?
 Qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assiduo semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopas: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulysses Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nos/ram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, et ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, sicubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto ære,
 gravem et magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα σα·
 σπῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 106 εἰδομένην ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντη.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἤμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὄτρηροὶ θεράποντες
 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἳ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ,
 115 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἵποθεν ἔλθων
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δόματα θείη,
 τιμὴν δ' αὐτοῖς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἶσιν ἀνάσσοι.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μετῴμενος, εἰς δ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νειμεισθήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνονα δητὰ θυρήσιν ἐφεισάμενον· ἐγγύθι δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτέρην καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δεῖνόνου πασάμενος μυθήσεται δτετεύ σε χρὴ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο, ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ β' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν β' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόκης ἔντοσθεν εὐξόου, ἐνθά περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἱστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσας
 καλὸν, δαυδάλεον· ὑπὸ δὲ ὀρῆνυς ποσὶν ἔθεν.
 Πάρ δ' αὐτὸς κλισίῳν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνιθεὶς ὀρυμαγδῶ,
 δαίπνων ἀδδῆσειεν, ὑπερριτάλοισι μετελθὼν,
 135 ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιομένοιο ἔροιτο.
 Χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέευσ· φέρουσα,
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδοντα πολλὰ· ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες· οἳ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπιστάψαντο ποτοῖο.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλעי,
 μολπῇ τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀνασθήματα δαιτός.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὃς β' ἔειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοιο δ' ὀφρμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsis et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mæstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per ædes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 cœna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.

Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem *Telemachus* statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliæ
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii tæderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.

Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.

His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcrā posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνην,
 ἄγχι σγῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φίλ', ἥ καὶ μοι νεμεσῆσαι στυγερὰν εἶπω;
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδή,
 160 βεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριοι βίοντες νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὄστέα πύθεται δμῶν,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἥ εἰν ἄλλ' κῆμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἄρησάιατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τε ἐσθῆτός τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπολῶλε κακὸν μόνον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρῇ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλευθεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 170 τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδὲ τοκῆς;
 δμῶν δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἐμμεναι εὐχετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὁδοίαι ἐνθάδ' ἰκίσθαι.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγορεύουσιν ἐτήτυμον, ὅρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ νέον μεθέπεις, ἥ καὶ πατρῷός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαιφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Τηλεφίλοιο φίληρέμμοισιν ἀνάσσω.
 Νῦν δ' ὧδε εἴην νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσσην μετὰ χαλκῶν, ἄγω δ' αἶθωνα σιδήρον.
 185 Νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλιος,
 ἐν λιμένι· Ρεῖθρων, ὑπὸ Νηΐῳ ὕληνεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρῷοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἰρήνην ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρη῏ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρώσιν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδιοιο·
 νῦν δ' ἤλυθον· δὴ γάρ μιν ἔφρανε· ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάρα εἰδῶς·
 οὔτοι ἐτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἶς Ὀδυσσεύς.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλῇν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ· ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμιογόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irascaris, ob id quod dixero?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cuius jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continente, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.

Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat rediturum-esse; ejus vero periit reditus dies.

Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens advenieris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.

Mentem Anchiali bellicosus me-profiteor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosus impero.

Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.

Hospites autem invicem paternos nos-ferimus esse
 ab initio, siquidem senem Interroges congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per fertile-solum areæ vitibus-consitæ.

Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.

Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.

Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra

aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sia Ulysse.

Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοιλῆς ἐπὶ νηυσὶν
 ἐκ τοῦδ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὔτ' ἐμέ κείνος.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξείνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐδὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν
 νῦν δ' ὅς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 220 τοῦ μ' ἐκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἔρεείνεις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 οὐ μὲν τοι γενεὴν γε θεοὶ νῶννοντο ὅπσις
 θῆκαν, ἐπεὶ σέγε τοῖον ἐγένετο Πηνελόπεια.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 225 τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
 εἰλαπίνην ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νημεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 αἰσχεῖα πολλὰ ὀρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
 230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείραις ἠδὲ μεταλλῆς
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἑβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιώντες,
 235 οἱ κείνων μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
 ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ᾧδ' ἀπαχόμην,
 εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
 ἢ φθῶν ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμον τολύπυσεν
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 240 ἠδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὅπισσω.
 Νῦν δέ μιν ἄκλειώς Ἀρπυιαι ἀνηρεῖφαντο·
 ὄγχετ' αἴστος, ἀπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 ὄλον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 245 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἢ δ' οὔτ' ἀρνέεται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὲ με διαβράσουσιν καὶ αὐτόν.
 Τὸν δ' ἐπικλαστήσασα προσήδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 ᾧ πόποι, ἣ δὴ πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος
 δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 255 Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
 σταίη, ἔχων πηλῆκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔων, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
 οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο·
 260 ᾗχετο γὰρ καὶ κείσε θῆγς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρεῖσθαι χαλκῆρας· ἀλλ' ὃ μὲν οὐ οἶ
 δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νημεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in-Trojam ascendisset; quo utique alii
 Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
 ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
 enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.
 Mater quidem me ait ejus esse, at ego
 nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
 gnovit.] Utinam sane ego felicius potius alicujus essem filius
 viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:
 nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
 ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea caesiis-oculis Minerva:
 non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
 dederunt, quum te talem peperit Penelope.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:
 quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
 tenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
 sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
 convivari per domum: indignaretur vir
 hæc turpia multa videns, quicunque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
 is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
 esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:
 nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
 qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
 homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
 si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecisset:
 tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
 atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
 Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:
 perit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
 reliquit; neque amplius illum lugens defleo
 solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.
 Quotquot enim insulis dominantur optimates,
 Dulichioque, Samoque, et nemorose Zacyntho,
 et quotquot per asperam Ithacam imperant,
 tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.
 Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finem
 facere potest: bi vero dilapidant epulantes
 domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
 dii boni! profecto multum absentis Ulyssis
 indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.
 Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
 staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
 talis, qualem ipsum ego primum vidi,
 domo in nostra bibentemque seque-oblectantem,
 ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida:
 profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
 venenum mortiferum quærens, ut ipai esset
 ad-sagittas ungendas æratas: sed ille quidem non ei
 dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἑμός· φιλέσσκε γὰρ αἰνῶς·
 265 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν δμιλῆσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίετο πικρόγαμοί τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὐρίον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνάσθαι ἀνωγῆ·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἀψίτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πικινῶς ὑποθήσονται, αἶ κε πίθῃαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν εἰκόσιν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἔρχοο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διός, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἴρεο Νέστορα διόν·
 285 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 δς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν γαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἥ τ' ἂν, τρυγόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἔοντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμα τέ οἱ γεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπῃν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ ἐδῶν ἢ ἀμφοδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἶεις, οἷον κλέος ἔλλαβε διος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὀρόω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσι μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῶδα·
 ξείν', ἥτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ὦ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενος περ ὁδοῖο,
 310 ὅρα λωεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἳ φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμέλιβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ᾗτορ ἄνωγει,
 αὐτίς ἀνερχομένη δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *eum* vehementer :
 talis inter preces si versaretur Ulysses,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.
 Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo,
 quomodo procos expellas ex ædibus.
 Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras in concionem ubi-vocaveris heroas Achivos,
 orationem edissere omnibus; dii vero testes adsint.
 Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiant et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ *sit* optima,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumore audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.
 Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num; illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-loricatorum.
 Si quidem patris vitam et reditum audieris,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem,
 reversus jam deinde caram in patriam terram,
 tumultum illi aggere et parentalia perfice
 magna valde, qualia decet; et viro matrem dato.
 Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris,
 considera deinde in mente et in animo,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audis qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto; ut aliquis te etiam posterorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam,
 atque ad socios, qui me fortasse peragere-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis,
 sicut pater suo filio; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.
 Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque *te* mihi dare tuum cor jubet,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ εἰ πατρός
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἦσι νοήσας,
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώρχετο ἰσθθεὸς φῶς.
 325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς αἶδε περικλυτὸς, οἳ δὲ σιωπῇ
 εἴατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδῶν
 κοῦρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπειαν·
 330 κλῖμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
 οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δού' ἔποντο.
 Ἥ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ἄντα παρειάων σχοιμένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 335 ἀμφίτολος δ' ἄρα οἳ κεδὴν ἐκάτερθε παρέρσθη.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον αἰοδόν·
 Φημίε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τάτε κλείουσιν αἰδοί·
 τοῖν ἔν γε σφιν αἶδε παρήμενος, οἳ δὲ σιωπῇ
 340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποταύε' αἰοδῆς
 λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τείρει· ἔπει με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
 ἀνδρὸς, τοῦ κλέος ἐυρὺ καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
 345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρίηρον αἰοδόν
 τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰδοὶ
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅστε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλγρησθῆσιν, ὅπως θέλῃσιν, ἐκάστω.
 350 Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰδεῖν·
 τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποι,
 ἥτις ἀκούοντεςσι νεωτάτῃ ἀμφιτέλῃται.
 Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες δλοντο.
 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμισε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίγεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσι μελήτει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἔμοι'· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 360 Ἥ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 365 Μνηστῆρες δ' ὁμᾶδῆσαν ἀνὰ μέγαρσιν σκίοντα·
 πάντες δ' ὀρήσαντο παρὰ λεχέεσσιν κλιούωναι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μῦθον·
 Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
 370 ἔστω· ἔπει τόγῃ καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰδοῦ
 τοιοῦτ', οἷος δδ' ἔστί, θεοῖς ἐναλγῆκος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
 one.] Sic quidem locuta abiit cæsiis-oculis Minerva :
 avis autem ut Anopæa avolavit ; huic vero in animo
 indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
 magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
 obstupuit in animo ; suspicatus-est enim deum esse.

Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclytus : ipsi vero tacite
 sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
 gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
 num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :
 scalamque altam descendit suæ domus,
 non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
 mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,
 Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :
 ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
 gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
 horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
 vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu

tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
 affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper

viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
 rem] oblectare, utcumque illi mens impellitur? non sane canto-
 res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
 dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
 nere :] eum enim cantum magis celebrant homines,
 quicumque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;
 non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,
 telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
 in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;
 filii enim dictum prudens posuit-in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
 mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
 si somnum] dulcem palpebris immisit cæslis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per aedes umbrosas ;
 omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
 nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
 adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἦῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζόμεσθα κίοντες
πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπληγέως ἀποιείπω,
ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
375 ὑμὰ κτήματα· ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λώϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποιον δλέσθαι,
κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιθώσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν δλοισθε.
Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶ ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
385 ὑπαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
ποιήσειεν· ὃ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Ἀντίνο', ἦ καί μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἴπω;
390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διὸς γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φης τοῦτο χάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμέν· αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πελεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσι καὶ ἄλλοι
395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί·
τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι λήσισατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤυ-
400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
κτῆματα δ' αὐτός ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσεις.
Μὴ γάρ σ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφιν
κτῆματ' ἀπορῥαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι·
ὅπποθεν οὗτος ἀνὴρ, ποῖός δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης· ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεῇ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
ἥ εἰ τίς ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
ἢ ἔον αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
410 οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἔωκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἰποθεν ἔλθοι,
415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα μήτηρ
ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῴϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
υἱός, ἀτὰρ Ταφρίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.
420 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγ-
Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὸν τε καὶ ἱμερόεσσα χῳδοὶν
τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem consideamus euntes
omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
exire ex-aedibus ; alias vero parate dapes,
vestra bona edentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri;
inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
Telemachum admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupithei filius.
Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
et grandiloquum esse, et audenter concionari :
ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
constituat ; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Antinoe, an mihi irasceris, ob id quod dixero?
Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
An putas hoc pessimum inter homines esse?
neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
dives fit, et honoratio ipse.
Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes ;
horum aliquis hoc munus habeat, siquidem mortuus-est divi-
nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
cutus-est :] Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
bona vero ipse habeas, et aedibus tuis imperes.
Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
e-terra ; ubinam ei genus et patrium solum ;
an tibi nuntium patris affert venientis?
an suum ipsius debitum expetens huc venit?
ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
ut-cognosceremus ; nequaquam enim villis hominis vultum
ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
allocutus-est :] Eurymache, certe reditus perii patris mei :
neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
nec vaticinium curo, si-quod mater
in domum vocato ex-vale sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est ;
Menten Anchiali bellicosi se-profitetur esse
filium, ac Taphiis nav igandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus ; mente vero immortalem deam agno-
vit.] Hi autem ad saltationem et suavam cantum
conversi oblectabantur ; expectabantque vesperum advenire.
His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit ;
tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὠπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίζτο κτεάτεσσιν εἰσίν,
 πρωθήβην ἐτ' εἴουσιν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἄλλεϊνε γυναικός·
 ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 435 δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα.
 ὦϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἐκδύνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν,
 βῆ β' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ
 ἀργυρῇ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 Ἐνθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷς ἀώτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
ἀποδημία.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆσιν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 εἴματα ἑσπόμενος· περὶ δὲ ξίφος δέξυ θέτ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 5 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶ ἐναλγίχιος ἄντην.
 Αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδε κερηκομώμεντας Ἀχαιοὺς·
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγεύοντο μάλ' ὧκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἡγεῖτο δμωγέρες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ β' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο·
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, ἔξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπειθ' ἦρωκς Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δς δὴ γῆραι κυρὸς ἔην καὶ μυρία ἤδη.
 Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Ἦλιον εἰς εὐπωλὸν ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
 Ἀντίφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ἐπὶ λίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμιλεῖ,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρῴια ἔργα·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀγέυων.
 Τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κεῖλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis ædificatus erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes facies ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridæ :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque-viginti-boum dederat ;
 æque autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in ædibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 hæc cum-eo-simul ardentes facies ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis injectit manibus.
 Hæc quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta-est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus oris florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssæis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque-est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : illi vero congregabantur perceleri-
 ter.] Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus-est ire in concionem ; manu autem tenebat æream ha-
 stam ;] non solus, simul eum canes pedibus veloces sequeban-
 tur :] divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-foecundum ierat cavis in navibus,
 Antiphos bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versa-
 batur,] Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
 Illis ille lacrimans concionatus-est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò ;
 neque unquam a-nobis concilium factum-est, nec consensus,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοιλῆς ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἡγείρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἡδὲ νέων ἀνδρῶν, ἡ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἡέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἡδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 σπῆ δὲ μέση ἀγορῇ· σκήπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρ
 κήρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαρπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἴσεαι αὐ-
 δς λαὸν ἡγείρα· μάλιστα δέ μ' ἀλγος ἰκάνει. [τός]),
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖός, ὃ μοι κακὸν ἐμπεσεν οἴκῳ,
 δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖσδεσσιν βασιλεὺς, πατήρ δ' ὥς ἦπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγῃ διαβράσει, βίοντον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερβρίγαισι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὃς κ' αὐτὸς ἐδμῶσαιτο θύγατρα,
 δοίη δ' ὃ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤμακα πάντα,
 βούς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίνοντας ἀγῆας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθωπα οἶνον
 μαψιδίῳ· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 60 Ἡμεῖς δ' οὐ νῦν τοιοῖ ἀμυνόμεν — ἡ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαχότες ἀλκὴν —
 ἡ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρείη.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναϊέουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἡδὲ Θέμιστος,
 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει·
 70 σγέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἔασατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιούς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ βέζετε δυσμενέοντες,
 τοῦτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε προδασίν τε·
 εἴ γ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τά γ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστῃ ποτιπυτσοῖμθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβαλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο γυνόμενος, ποτὶ δὲ σκήπτρον βάλε γαίην,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.
 Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait : gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi ;
 stetitque in-media concione ; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit :

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ipse),
 qui populum congregavi ; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim :
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor ;
 sed meum ipsius negotium : quod mihi malum incidit domui,
 duplex : unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat ;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes :
 qui patris ipsius in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.
 Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere : nostra vero plurima absumuntur. Non enim adest
 vir,] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.
 Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus : (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris :)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.
 Non enim jam tolerabilia facinora patrata-sunt, neque honeste
 domus mea periit ; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant : deorum vero timete iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit :
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore marsto
 affligi : nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos ;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque :
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tamdiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent :
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.
 Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἷκτος δ' ἔλεα δὲ πάντα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀχὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη
Τηλέμαχον μῦθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
Ἀντίνοος δέ μιν ὅς ἑ ἀμειβόμενος προσέειπεν·

- 85 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπας,
ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
Ἦδη γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
90 ἔξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
ἀγγελίας προίεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν·
στησαμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διοὺς Ὀδυσσεύς,
μῖμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκε φᾶρος
ἐκτελέσω — μῆ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆιον, εἰς δτε κέν μιν
100 Μοῖρ' ὅλοη καθέλῃσι ταηλεγῆος θανάτοιο·
μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσῆσῃ,
αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰσθύν,
105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὡς τρίτες μὲν ἔλθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἥ σάρα ἤδη,
καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐρεύρομεν ἀγλαὸν ἰσθύν·
110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ἐπ' ἀνάγκης.
Σοὶ δ' ὥδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἦν εἰδῆς
αὐτὸς σὺ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Μητέρα σὴν ἀπόπειψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
τῷ δτεώ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνίησι γε πολλὸν χρόνον ὕψα Ἀχαιῶν,
τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἥ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
κέρδεά θ', οἷ οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
τάων αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνῃ τε εὐστέφανός τε Μυκῆνῃ·
τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
ἤδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτ' ἔτι ἐνάσιμον οὐκ ἐνόησεν·
τόφρα γὰρ οὖν βιότον τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
ὄφρα κε κείνῃ τοῦτον ἔχῃ νόον, ὄντινά οἱ νῦν
125 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὲν πολέος βίοτοιο·
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν οὔτε πῃ ἄλλη,
πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
130 Ἀντίνο', οὐπως ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι
ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,
ζῶει θ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πέισομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec quaquam ausus-est] Telemacho verbis respondere asperis ; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus-est :

Telemache altoique, animi impotens, quid locutus-es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre. Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet. Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum. Omnes quidem sperare-facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens ; mens autem ei alia cogitat. Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit : exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam ; continuoque nos allocuta-est : juvenes, mei proci, quandoquidem obii divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant) Laerti heroi sepulcralem ; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis ; ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit. Sic ait ; nobis vero inde ei obsecutus-est animus generosus. Atque tibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam facies sibi-apposuerat. Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam. Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem. Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi. Matrem tuam dimitte ; jube autem ipsam nubere illi, cuicumque pater jusserit, et qui placuerit ipsi. Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva, operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcemenæque, pulcræque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopæ norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tandiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) : nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuicumque voluerit. Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] Antinoe, nullo-modo fas-est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit ; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus-est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimisero. Ex patre enim mala patiar, aliaque deus

20

135 δώσειν ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται Ἐρινῦς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίφω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νημεσίζεται αὐτῶν,
ἔτι μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νήποινον ὀλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιδύσσομαι αἰὲν ἔοντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοι κεν ἔπειτα δόμον ἐντοσθεν ὀλοισθε.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὼς εὐρύοπα Ζεὺς
ὕψθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν β' ἐπέτοντο μετὰ νηοῖς ἀνέμοιο,
πλησῖω ἀλλήλοισι τιταίνονμένοι πτερυγέσσιν
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
ἐπὶ ἐπιδυνθέντες τιναζάσθην πτερὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέσθην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὀλεθρον
δρυψαμένοι δ' ὀνύχεσσι παρείας, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῶ ἤϊσαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ὥρμηγαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτα γέρον ἥρων Ἀλιδέρσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δηλητικὴν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιπασκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὢν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγυὲς ὢν τοῖςδε σφιν φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἀλλοῖσιν κακὸν ἔσται,
οἱ νημόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείλεον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὅς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παύσεσθον· καὶ γὰρ σφιν ἄρα τόδε λωϊόν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκεῖνον φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσάναβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν ἐἰκοστῇ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα·
οἴκαδ' ἰὼν, μή τοῦ τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σὺ πολλὸν ἄμεινον μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἡελίοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλετο τῇ· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκεῖνῳ
ὥφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνείης,
σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέμενος, αἱ κε πόρῃσιν.
Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictas opera fieri:
inulti forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæc autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes aliis:
sed quum jam ad-mediam concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicendo:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciuam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos compescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
perit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum exspectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρρῳάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιρρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὐτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δὲ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσφάλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσειται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα εἰκοι φιλῆς ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὄμοιαι ὤϊας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρος ἀργαλῆς· ἐπεὶ οὕτινα δείδιμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλ' ἀπερ πολὺ μύθον ἔοντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραίε,
 μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἐτι μᾶλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὲ κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσσειται, ὅρρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡμάτα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ' ὅς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὁμᾶς ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδ' ἂν τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκοσ' ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, καὶ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μῆδ' ἐτ' ἔοντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα εἰκοι, καὶ ἀνέρι μητέρᾳ δώσω.
 Ἦτοι δ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν ὄϊον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλὰ βέζοι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὐτὶ μεγαίρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοβράβητος νόοιο·
 σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νειμαίζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἦσθ' ἄνευ, ἀτὰρ οὐτὶ καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἔόντες.
 Τὸν δ' Εὐνυορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἦῤῥα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit ;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens ægre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 jamjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus consedit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invideo
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant reditum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeat muti, ac neutiquam adorientes verbis
 pauciores procos compescatis, multi quum-sitis.
 Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρῆ, φρένας ἤλει, ποῖον εἵπες,
 ἡμέας δτρύνων καταπαύμεν. Ἀργαλέον δὲ
 245 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαστοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἔλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ αἰεὶά πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν εἵπες.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἧδ' Ἀλιθέρας,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 Ἄλλ', οἶω, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελεῖ δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκιδναντο ἐκ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θεῖου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 χεῖρας νιφάμενος πολίτης ἄλλος, εὖχετ' Ἀθήνῃ·
 Κλυθὲ μοι, δ' χιθῖος θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατὴρ δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς υπερηγορόεντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅτιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνστάταται μένος ἦν,
 οἷος ἐκεῖνος ἦν τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἄλγῃ δόδος ἔσσεια οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελόπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσῃν ἢ μενοινᾶς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πάλονται·
 οἱ πλεόνες κακίσους, παῦροι δὲ τε πατὴρ ἀρείους.
 Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσεια οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος προλέλοιπεν,
 280 ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τάδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἔπει οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἥματι πάντας ὀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσειαί τιν σὺ μενοινᾶς.
 Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἄμ' ἔψομαι αὐτός.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρων διμῖλει,
 ἐπλίσσον' ἧϊα καὶ ἄγγελσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 οἶνον ἐν ἀμφιφορέυσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκινούσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
 αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη,
 295 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κόρη Διὸς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero *erit*
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni suam amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.
 Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispergebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.
 Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:
 Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.
 Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:
 Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens.] Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidam sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justii sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 apparaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.
 Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμειναν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμῆμενος ἦτορ·
 εἶρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἵ γας ἀνιέμενους, σιέλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα πᾶσσαν ἱχθὺν
 ἐς Πύλον ἡγαθήν μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκούην.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 310 Ἀντίνο', οὕτως ἔστιν υπερβιάλοισι μετ' ὑμῖν
 δαίνυσθαι τ' ἀκίοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηνον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροισιν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἔμμε, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,
 κείρῃσω ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἡὲ Πύλονδ' ἔλθων, ἢ αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Εἴμι μὲν — οὐδ' ἄλῃ δόδος ἔσσεται ἦν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νῆος ἐπιβόλος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νύ που ὕμμι ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορόντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
 ἢ θῆε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἡὲ καὶ εἰς Ἐφύρην θέλει, πείραξν ἄρουραν,
 ἔλθειν, ὅρρ' ἔνθεν θυμοσθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ χρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορόντων·
 τίς δ' οἶδ' εἰ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλῃ ἐπὶ νῆος
 τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὐτω κεν καὶ μέλλον ὀφέλλειεν πόνον ἀμμιν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἡδ' ὅστις ὀπυίοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑφόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρύν, θθι νητὸς χρυσὸς καὶ γαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιῷ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἀκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχοντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶπον· Ὀδυσσεύς
 οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖσται δ' ἔπεσαν σάνιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 διυλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρείῃσιν,
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνοριδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφορεῦσιν ἄφυσσον
 350 ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος δν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deae audiverat vocem.
 Profectusque est ire ad domum, suo mœstus animo :
 invenit autem procos superbos in aedibus ,
 capras excoriantes, porcosque assantes in aula.
 Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;
 inque ejus hæsit manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Telemache altoique, animi impotens, ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque,
 sed mihi ede, et bibe, sicut antea quidem.
 Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi,
 navem, et delectos remiges, ut ocyus pervenias
 in Pythum divinam, ad-quærendam inclyti patris famam.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Antinoe, nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum, et lastari quietum.
 An non satis est, quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas, proci; ego autem adhuc infans eram?
 Nunc vero quum jam adultus sum, et aliorum orationem
 audiens] percipio, et jam mihi augescit intus animus,
 tentabo, quomodo vobis malum fatum immittam,
 sive Pylum profectus, sive hic, hoc in populo.
 Proficiscar quidem (neque vanum iter erit, quod dico),
 in-aliena-navi; neque enim navis compos, nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius easse.
 Dixit, et ex manu manum traxit Antinoi
 facile : proci autem per domum convivium apparabant.
 Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :
 aut aliquos ex Pylo ducet auxiliaiores arenosa,
 aut ille etiam ex Sparta; quandoquidem sane cupit vehe-
 menter;] aut etiam in Ephryam vult, pinguem terram,
 proficisci, ut inde mortifera venena afferat,
 injiciatque crateri, et nos omnes perdat.
 Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 quis vero scit, an non et ipse profectus cava in navi,
 longe ab amicis pereat, errans, sicut Ulysses?
 Sic etiam magis augeret laborem nobis :
 bona enim omnia divideremus, domum vero tum
 illius matri daremus habendam, atque ei, qui illam duxerit.
 Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris,] amplum, ubi cumulatum aurum et æs jacebat,
 vestisque in cistis, abundeque odoriferum oleum :
 ibique dolia vini veteris dulcis-potu
 stabant, merum divinum potum in-se continentia,
 ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses
 domum reverteretur, etiam dolores multos passus.
 Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat, quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia,
 Euryclea, Opis filia Pisenoride.
 Hanc tum Telemachus allocutus-est, in-penum vocatam :
 Nutrix, age jam mihi vinum in amphoris hauri
 suave, quale post illud dulcissimum est, quod tu servas,

κείνον οἰομένην τὸν κάμμορον· εἵποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δωδεκά δ' ἐμπλήσον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἀλφίτα χεῦον ἐϋβράφεσσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληράτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόοντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλον, ᾗν που ἀκούσω.
 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φιλῇ τροφῇ Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
 365 μούνος ἐὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώμων ἐνὶ δῆμῳ.
 Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἴοντι κακὰ φράσσονται ὅπισσω,
 ὥς κε δόλω φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρούγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλθαι.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 θάρσει, καί· ἔπει οὗτοι ἀνευ θεοῦ ἤδε γε βουλή.
 Ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φιλῇ τάδε μυθήσασθαι,
 πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ χλαίουσα κατὰ χροῶα καλὸν ἀπάτη.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμυνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτ' αἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορέουσιν ἀφυσσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἀλφίτα χεῦον ἐϋβράφεσσι δοροῖσιν·
 Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμιλεῖ.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὄρχετο πάντῃ,
 καὶ βα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἡ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμονα φαιδίμον υἱὸν
 ἤτεε νῆα θοήν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὐσσελμοὶ φορέουσιν.
 Στήσε δ' ἐπ' ἐσχάτῃ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 ἀθρόοι ἡγερέοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῇ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·
 395 ἐνθα μνηστῆρεςσιν ἐπὶ γλαυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 Οἱ δ' εὐδειν ὠρνυντο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἴπατ', ἐπεὶ σπρίσιν ἄνθρωπος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεατόνων,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 Τηλέμαχ', ἦδῃ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 εἴατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι δρμήν·
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ ἐθῆλα διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.
 Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.
 Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum alloçuta-est :
 Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero perit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.
 Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo percas; hæc vero ipsi omnia dividend.
 Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimaque duodecimaque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.
 Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;
 Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.
 Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 Telemachumque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.
 Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.
 Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.
 Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 festinavit ire ad ædes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsi excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsis somnus palpebris incidiebat.
 Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :
 Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsam :
 sed eamus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
Αὐτὰρ ἔπει' ῥ' ἐπὶ νῆα κατηλυθὼν ἠδὲ θάλασσαν,
εὐρὸν ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρχηομῶντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι·
410 Δεῦτε, φίλοι, ἦα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ μῆτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαὶ, μία δ' ὅλη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔπαντα.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσέλιμω ἐπὶ νηϊ
415 κάθθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔξετο ἄγχυι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔξετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
420 Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραϊ Ζέφυρον, κελᾶδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
θπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν.
Ἰσθὺν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης
425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
ἔκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστράπτουσι βοεῦσιν.
Ἐπρηνεν δ' ἄνεμος μέσον ἱσθίον, ἄμφοι δὲ κῦμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νῆος ἰούσης·
ἣ δ' ἔθεν κατὰ κῦμα διακρήσσουσα κέλευθον.
430 Δησάμενοι δ' ἄρα θπλα θοῖαν ἀνὰ νῆα μελαιναν
στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο·
λεῖθον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλαιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν ῥ' ἦγε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἡἷος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φανεῖη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον πτολίεθρον,
6 ἵκον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμελानας, Ἐνοσίγθον κυανοχάρτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκῶσιοι δ' ἐν ἐκάστη
ἔατο, καὶ προῦχοντο ἐκάστοθι ἑννέα ταύρους.
Εὐθ' οἱ σπλάγχχν' ἐπάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρῖ' ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νῆος ἔισης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὤρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νῆος βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρεῖ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὄφρα πύθῃαι
πατρός, εἶπου κύβε γαῖα καὶ θντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat deæ.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenerunt deinde in litore capite-comantes socios.

Hos vero allocuta-est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, viatica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.
Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero rethacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considerant.

His vero secundum ventum misit cæsis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.

Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultarunt.

Malum autem abiegnum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:
hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque-ligassent inde armamenta celerem per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:
libabantque immortalibus diis sempiternis;
ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filiæ.
Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro laeu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros tolos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statueræ, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum permavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equitum-domitorem:

εἶδομεν ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέλευθεν.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 20 ψεῦδος δ' οὐκ ἔρειν· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Τῇν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ῥῦδα·
 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί μιν μύθοισι πεπειρήμαι πυκννοῖσιν·
 αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
 25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,
 ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
 οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέναι τε.
 *Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
 30 καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαῖνε θεοῖο.
 Ἴσον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἑδρας.
 Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 δαίτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.
 Οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἄθροοι ἦλθον ἅπαντες,
 35 χερσὶν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον.
 Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατον ἐγγύθεν ἑλθὼν
 ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ,
 κώσεν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,
 πᾶρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρϊ φ.
 40 Δῶκε δ' ἄρα σπλαγγῶν μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 χρυσεῖω δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσήυδα
 Παλλὰς Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·
 Εὐχέο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
 45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὐξέαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 δὸς καὶ τοῦτ' ἐπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
 σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἴομαι ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
 Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὀμηλικίῃ δ' ἐμοὶ αὐτῶ·
 50 τοῦνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἀλειςον.
 *Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·
 χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῃ ἄνδρϊ δικαίῳ,
 οὐνεκα οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἀλειςον.
 Αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι·
 55 Κλυθι, Ποσειδάων γαῖησχε, μηδὲ μεγέλης
 ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτήσας τάδε ἔργα.
 Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὅπαζε·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.
 60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
 οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 *Ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα·
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 *Ὡς δ' αὖτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μῦθον ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Νῦν δὴ καλλίον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 70 ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
 Ὡς ξεῖνοι, τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praeordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicit ; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum ? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium ; pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret ; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta praeivit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deae. Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis ; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare juebant. Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumqueprehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum. Praebuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis argidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptuno regi ; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti. Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum ; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines. Sed junior est, aetasque ejus eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locutus in manibus deae posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo-quod ipsi priori praeberat aureum poculum.

Statimque supplicavit multa Neptuno regi : Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere haec opera. Nestori quidem omnium-primo et filiis gloriam praebe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat ; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex. Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius. Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidas epulas. Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor : Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo. O hospites, quinam estis ? unde navigatis humidam vias ?

ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάληθε,
οἶά τε λῆϊστῆρες, ὑπεὶρ ἄλλα, τοίτ' ἀλῶνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
θαρσύνσας· αὐτὴ γάρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιογέμενοι ἔροιτο·
[ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν·]
ὣ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
80 εἴρεαι ὀππότεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονηϊοῦ εἰληλυθόμεν·
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
Πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
85 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξει.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
πευθόμεθ', ἥχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα ὅτῃκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππότε δ' ὤλεεν·
90 εἴθ' ἔγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθα
κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἰ που ὅπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
95 πλαζόμενον· πέρι γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μηδ' ἐλεαίρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς. [σεῦς,
Λίσσομαι, εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσ-
ῆ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνησθαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Γερῆϊος ἱππότης Νέστωρ·
ὦ φίλ'· ἐπεὶ μ' ἐμνησας διζύος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχοιτο ὕψος Ἀχαιῶν,
105 ἢ μὲν ὅσα ἔξιν νηυσὶν ἐπ' ἡεροιδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ' ὅπη ἄρξαιεν Ἀχιλλεύς,
ἢδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
μαρνάμεθ'· ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκτανεν ὅσοι ἄριστοι·
ἔνθα μὲν Αἴας κείται Ἀρχῆος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
110 ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἦδὲ μαχητής —
ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
πάντα γε μυθήσαιο καταβητῶν ἀνθρώπων;
115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμων
ἐξερέοις ὅσα κείθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
πρὶν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκωιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ βράπτομεν ἀμφίποντες
παντοίοισι δόλοισι· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
120 Ἐνθ' οὕτως ποτὲ μῆτιν ὁμοιοθήμεναι ἀντήν
ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεὺς
παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε
κείνου ἔκγονος ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσρόοντα.
Ἦτοι γὰρ μῦθοι γε ὅμοιότες, οὐδέ κε φράγης
125 ἀνδρᾶ νεώτερον ὧδε ὅμοιότα μυθήσασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
[et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
interrogas, unde sinus; ego vero tibi enarrabo.
Nos ex Ithaca sub-Neio sita venimus;
negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
Patris mei famam latam inquiero, sicuti audio,
divini Ulyssis audentis-animi; quem pridem aiunt,
una tecum pugnantem, Trojanorum urbem evertisse.
Allos enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit sæva morte:
illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
illius tristem mortem enarrare, sicuti videris
oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
errantis; valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens;
sed probe mihi narres, utcumque tibi-contigit videre.
Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
sive quanta cum navibus per obscurum pontum
errantes ad prædam, quacunque duceret Achilles;
sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
prædia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
illic et Patroclus, diis belli auctor similis;
illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
omnia enarraret mortalium hominum?

neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
illius gnatus es; admiratio me tenet aspicientem.
Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
virum juniorem tantopere ipsi similiter loqui.

- Ἐνθ' ἦτοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπιφρονὶ βουλήν
φραζόμεθ', Ἀργείοισιν σπῶς δγ' ἄριστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἔπει Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοῖς·
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφειῶν πολέες καχὸν οἴτον ἐπέσπον,
- 135 μῆγιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἦτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τῷ δὲ καλῶσσαν μὲν ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλλον οἶνῳ βεβαρηότες υἱὲς Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθεΐσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγείραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μισνῆσθεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνήδανε· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκακέειν, βέξαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
- 145 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χολὸν ἐξακέσαιοτο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, θοὺ πείσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἑόντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένοισι ἐπέεσσιν
ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν εὐκνήμειδες Ἀχαιοὶ
- 150 ἤχη θεσπεσίῃ· οἶχα δέ σφισιν ἐνήδανε βουλή.
Νύκτα μὲν ἄεσσαν, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισι· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρως πῆμα κακοῖο.
Ἦῳθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἑλὰ διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμίσεις δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὐθὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνον· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἐπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγαχῆτεα πόντον.
Ἦες Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξανεν ἱρὰ θεοῖσιν,
- 160 οἶκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὔπω μῆδετο νόστον·
σχέτιλος, ὅς β' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐτι δεῦτερον αὐτῆς.
Οἱ μὲν ἀποστρέφαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμφ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτῆς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀλλέσιν, αἶ μοι ἔποντο,
φεῦγον, ἔπει γίγνωσκον, θοὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεΐος υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὁψέ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ χεῖς ξανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκειχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντας·
- 170 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἢ ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόεντα Μίμαντα.
Ἦτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δγ' ἡμῖν
δεῖξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅρα τάχιστα ὑπὲρ καχότῃτα φύγοιμεν.
Ὄρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος ἀήμενος· αἱ δὲ μάλ' ὥκα
ἰχθυόντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραίστων
ἐννύχαια κατὰγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.

At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque justī
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti-sunt.] ira ex perniciosa Minervæ forti-patre-natæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.

Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cœ-*
nam.] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.

Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec-tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim *is*
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *is* non persuasurus esset.

Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere bene-ocreati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.

Per-noctem quidem dormivimus, perniciosa mentibus cogi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.

Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.

Dimidia vero inde pars-populi se-continuebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem conscensis *navibus* vela-dabamus ; hæ autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.

In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem a versis iverunt navibus utrinque-recur-
vis.] *qui* circa Ulyssem *erant* regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.

Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.

Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubæam
secare, ut quam-celerrime infortunium effugeremus.

Ortus-est autem stridulus ventus spirare : *naves* vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ-sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

- 180 Τέτρατον ἤμαρ ἔην, δὲ ἐν Ἀργεῖ νῆας εἰσας
 Τυδείδῃω ἔταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθῃ
 οὔρας, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
 Ὡς ἤλθον, φίλε τέκνον, ἀπειθής· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπόλοντο.
 Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἧ θέμις ἐστὶ, δαΐσσαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου παῖδιμος υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσθήγαγ' ἐταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δὲ οἳ οὐτὶν' ἀπήνυρα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
 ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἰγίσθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονίᾳ,
 Αἰγίσθον δολομήτην, ὃς οἳ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀφιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λήην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
 οἴσουσι κλέος εὐρὸν καὶ ἑσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἔμοι τοσσήνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖναι,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλγαινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.
 210 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ λειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἦέ κ' ὦν ὑποδάμνασαι, ἦ σέγε λαοὶ
 215 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὀμφῇ;
 τίς δ' οἶδ' εἰλέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθων,
 ἧ ὅγε μῶνος ὦν, ἧ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεὺς περιχέδeto κυδαλίμοιο
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἶδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὕτω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λήην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἐπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάώσας.
 Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἤμαρ ἰδέσθαι,

Quartus dies erat, quando in Argo naves aequales
 Tydidæ socii Diomedis equūm-domitōris
 statuere: atque ego Pylum versus *cursum* tenui; nec unquam
 desit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audivi, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achillis magnanimi præclarus filius:
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium:
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.

Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri; quoniam et ille ultus est patri-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Utinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscerer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi: nunc vero opus est pati omnino.

Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor:
 o amice: quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi:] alunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passi-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva):
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (*quibus*) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo:
 nimis enim magnum dixisti; stupor me tenet; non mihi-certe
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic velent.

Hunc vero rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium!
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἣ ἔλθων ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 235 ἄλλ' ὅπ' Αἰγισθοῖο δόλῳ καὶ ἥς ἀλόχοιο.
 Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅππότε κεν δὴ
 Μοῖρ' ὅλῳ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδ' α
 240 Μέντορ, μὴκέτι ταῦτα λειγώμεθα κηδόμενοι περ
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσροάσθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἄλληθες ἔνισπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
 250 Αἰγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείῳ.
 Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῶκυ, ἀλλὰ πῃ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὁ δὲ θαρσήςας κατέπερνε;
 Τὸν δ' ἡμίβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα· ἀγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶσαι, ὥσπερ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντι Αἰγισθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος
 τῷ κ' οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόνγε κύνας τε καὶ οἰῶνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς Ἄργεος· οὐδέ κ' τίς μιν
 χλαῦσεν Ἀχαιῶδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες αἰθλοὺς
 ἤμαθ'· ὁ δ' εὐκηλὸς μυγῶ Ἄργεος ἱπποδότοιο
 πολλ' Ἀγαμέμνονέν ἄλογον θέλγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἦ δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίετο ἔργον αἰεὶ κίς,
 δια Κλυταίμνηστρῃ· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 παρ' δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰδοῖς ἀνὴρ, ᾧ πολλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἴρυσθαι ἄκοιτιν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδωκε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων θέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μηρὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὁ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλόομεν, Τροίηνθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικχόμενος κατέπερνε,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νῆος ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, δὲ ἐκκίνυτο φύλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὅπότε σπερχοῖατ' ἄελλαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 285 ὅρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἴοντα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰτῷ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 perit sub Ægisthi dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, *mœsti*
 quidem:] illi vero non-amplius reditus verus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare
 Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse ævis virorum:
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?
 ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem
 Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiore.
 An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero summo-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem Ægisthum in ædibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:

sane ei nec mortuo superfusam terram injecissent,

sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,

jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum

deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,
 sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnebat facinus indignum,

divina Clytemnestra; mente enim utebatur bona:

atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat

Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,
 tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,
 dereliquit avibus capturam et prædam futuram:

ipsam vero volens violentem duxit suam in-domum;

multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,

multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,

Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium

Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phæbus Apollo

suis mitibus telis aggrediens occidit,

clavum in manibus currentis navis tenentem,

Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum

navæ gubernanda, quoties ingruébant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,

ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum

in navibus cavit, Malearum ad-montem excelsum

ἴξε θεῶν· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύσπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 290 κύματα τε τροφόντα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
 Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν,
 ἤχι· Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἄλα πέτρῃ,
 ἔσχατι γόρτυνος, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ·
 295 ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον ῥίον ὠθεῖ,
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλλον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὀλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείους
 300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 Ὡς δ' μὲν ἔνθα πολλὴν βίετον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἤλατο ζὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπων.
 Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθι λυγρὰ,
 κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
 305 Ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκλήνης·
 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῃ κακὸν ἤλυθε διος Ὀρέστης
 ἄψ' ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Ἦτοι δ' τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 310 μητρὸς τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγισθοῖο·
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἤλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄλγος ἄειραν.
 Καὶ σὺ, φίλος, μὴ θηθὰ δόμῳ ἀπο τῇλ' ἀλάησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 315 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσιν
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηύσῃν ὁδὸν ἑλθῇς.
 Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κελόμην καὶ ἄνωγα
 ἔλθειν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποίτο γε θυμῷ
 320 ἄλθέμεν, ὅτινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἅελλαι
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἶωνοι
 αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 325 πᾶρ δέ τοι υἱὲς ἐμοί, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψεύδος δ' οὐκ ἔρει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
 ὅφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοῖτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὄρη.
 335 Ἦδῃ γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἕοικεν
 δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαλασσεμέν, ἀλλὰ νέεσθαι.
 Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἐκλυον αὐδοσάσης.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρηττήρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 340 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνίστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
 ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
 fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.
 Illic disjunctis *navibus*, has quidem Creta admovit;
 ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
 Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrents*
 petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto;
 hic Notus ingentem fluctum ad sinistram promontorium pel-
 lebat,] in Phæstum; parvulus autem lapis magnum fluctum
 inhibet.] Hæ quidem eo venire: vix autem effugerunt mortem
 viri: at naves ad saxa *allisas* fregerunt
 fluctus: sed quinque naves cæreis-proris
 Egypto admovit ferens ventusque et unda.
 Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
 errabat cum navibus apud alius-lingue homines.
 Interea vero ista Ægiathus molitus est domi tristitia,
 occidens Atriden: subactus est autem populus sub illo.
 Septennium vero *is* imperavit divitibus Mycenis;
 at octavo anno ei in-perniciem venit divinus Orestes
 retro ab-Athenis; atque interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum; qui illi patrem inclytum interfecerat.
 Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
 Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi:
 eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
 plurima bona vehens, quantum ei naves onus ferro-poterant.
 Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
 bonisque relictis virisque in tuis ædibus
 adeo insolentibus: ne tibi omnia devorent
 bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
 Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
 proficisci; ille enim nuper aliunde venit
 ex iis hominibus, unde non speraret animo
 se rediturum, quemcumque primum abegerint procellæ
 in pelagus vastum tantum: unde utique nec aves
 intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
 dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis:
 sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
 aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
 in Lacedæmonem divinam, ubi est flavus Menelaus.
 Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat:
 mendacium vero non dicet: valde enim prudens est.
 Sic dixit: sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
 Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva:
 O senex, profecto hæc recte dixisti:
 sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
 ut Neptuno et aliis immortalibus
 ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus; ejus enim hora *adest*.
 Jam enim lumen ivit sub occasum; nec decet
 diu deorum in epulo sedere, sed abire.
 Dixit Jovis filia; hi vero ausculta-runt locutæ.
 Ispis autem præcones aquam manibus infuderunt;
 juvenes vero crateras coronarunt potu;
 distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis;
 linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἀμφω ἴεσθην κοίλῃν ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

345 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμείῳ βοῇν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
 ὅς τε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιχροῦ,
 ὃ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεια πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 350 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.

Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεια καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς
 νηὶς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 355 ξείνοὺς ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φιλεῖ σοὶ δὲ εἰοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἄμ' ἔψεται, ὅρα κεν εὖδῃ
 360 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαιναν
 εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἴπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἳ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες δηληχίη μεγαθύμου Τηλεμάχου.

365 Ἐνθα κε λεχαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 νῦν ἀτὰρ ἤϊωθεν μετὰ Καυκύνως μεγαθύμους
 εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τέον ἵκετο δῶμα,
 πέμψων σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 370 οἳ τοὶ ἐλαφρότατοι θελαιν καὶ κάρτος ἄριστοι.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνῃ ἐξειδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 375 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέω ὦδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.

Οὐ μὲν γάρ τις δδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.

380 Ἀλλὰ, ἄνασσ', Ὀλῆθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παιδεσσὶ καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ·
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

385 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἕκ πρὸς δώματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

390 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν
 οἶνου ἡδυπότου, τὸν ἐνδεκάτῳ ἔνιαυτῷ
 ὤϊζεν ταμῆν καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' γέρον κρητῆρα κεράσατο· πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

395 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat animus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lænæ nec stragula multa sint in domo,
 quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.

At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi mihi in ædibus relinquantur,
 hospites qui-excipient, quicunque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :

bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet

Telemachum parere, quoniam longe melius sic.

Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat

tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram

ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.

Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ;

at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,

omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra,

nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos

ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,

neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,

deduc cum curru et filio : daque ei equos,

qui tibi celerrimi sint currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva,

aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.

Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;

Telemachique prendit manum, verbumque dixit et elocutus-

est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,

siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.

Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium,

sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,

quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.

At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,

ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :

tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,

indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :

hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.

Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,

filios et generos, suas ad ædes pulcras.

Sed postquam ad-ædes venerant inclytas regis,

ordine sedebant per sediliaque sellasque.

His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit

vinis dulcis-potu, quod undecimo anno

aperuit proma, et operculum demisit :

hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ

supplicabat libans, filiæ Jovis ægidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οὐ μὲν κακκείοντες ἔβαν ὀκνόνδε ἕκαστος·
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμῃσθε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θελοῖο,
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πὰρ δ' ἄρ' ἑὺμμελίην Πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὅς οἱ ἔτ' ἦϊθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυγῶ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἀλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδ' ἀκτύλος Ἥως,
 406 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔλετ' ἐπὶ ξυστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
 λευκοὶ, ἀποστλιθόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔσκεν, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἄλλ' ὁ μὲν ἦδη Κηρὶ δαμῖς Αἰδόςδε βεβήκει·
 Νέστωρ αὖ τότ' ἐφίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐῆς ἀλλέες ἠγερέθοντο,
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητὸς τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἦλυθεν ἥρως·
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεἰκελὸν εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 ὄφρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱλάσσοιμ' Ἀθήνην,
 420 ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλαιναν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδὼνδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
 ἐλθῇσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιδοουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δῦ' οἴους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσοχρὸν Λαέρκεια δεῦρο κελέσθω
 ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀλλέες· εἵπατε δ' εἴσω
 δμῳῇσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσμένον ὕδωρ. [βοῦς
 430 ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποῖπνον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θεῶς παρὰ νηὸς εἴσης
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆϊα, πείρατα τέχνης,
 ἀκμονὰ τε σφυρὰν τ' εὐποῖητόν τε πυράγρην,
 435 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχεῦεν
 ἀσκήσας, ἵν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὀξύν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμύνειν εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' εὐζάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστωρος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :
 hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :
 juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in aedibus.
 Ipse autem dormivit in-recessu domus excelsae :
 huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.
 Egressusque conedit super politos lapides,
 qui illi erant ante fores excelsas,
 albi, resplendentes unguento ; quibus quidem antea
 Neleus insidebat, diis consiliarius par ;
 at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,
 Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,
 sceptrum tenens ; circum autem filii frequentes congregaban-
 tur,] e thalamis egressi, Echephronque, Stratiusque,
 Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :
 his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :
 juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.
 Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,
 ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,
 quae mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.
 Verum age, alius quidem rus ad-quærendam bovem eat, ut
 celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir ;
 unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram
 profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :
 unus porro aurificem Laerceum huc jubeat
 venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.
 At ceteri manete hic simul-omnes ; mandate autem intus
 ancillis per domum inclutam convivium apparare,
 sediliaque lignaque undique, et limpidam afferre aquam.
 Sic dixit ; illi autem omnes properabant : venit quidem bos
 ex agro, veneruntque celeri a nave aequali
 Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,
 arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,
 incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,
 quibus-quidem aurum elaborabat ; venit vero Minerva,
 sacris adfutura : senex autem eques Nestor
 aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,
 ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.
 Bovem autem ducebant cornibus Stratius et divinus Eche-
 phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-caelatis-ornato le-
 bete] venit e thalamo ferens ; alteraque gestabat molas
 in canistro ; securim autem bellicosus Thrasymedes
 acutam tenens in manibus astabat, bovem caesusus.
 Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor
 aquamque molasque praelibabat : multumque Minervæ
 supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conji-
 ciens.] Ac postquam precati-sunt, et molas projecerunt,
 statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,
 ferit bovem prope stans : securis autem abscidit nervos

- 450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἱ δ' ὀλόλυσαν
 θυγατέρες τε νυοὶ τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένηο θυγατρῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλαν αἷμα ρύη, λίπε δ' ὄστέα θυμῶς,
 αἵψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίση ἐκάλυσαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθροπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύδολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μιστυλλόν τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος ὀπλοτάτῃ θυγατρὶ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσάμινθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ' δ' ὄγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοικοῶντες ἐνὶ γρυσέοις δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παιδὲς ἐμοὶ, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.
 ὦ· ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔρυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.
 Ἔν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
 480 ὅψα τε οἷα ἔδουσι Διοτρεφὲς βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βῆσαστο δίφρον
 παρ' δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀν-
 ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσίν· [δρῶν,
 μάστιξεν δ' ἔλααν· τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱὸς Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 490 Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς παρ' ξεινία θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικιλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·]
 μάστιξεν δ' ἔλααν· τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 495 Ἰξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον· ἐνθα δ' ἔπειτα
 ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκείας ἵπποι.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicæ, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisistratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.
 Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Neliæ.
 Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.
 Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri præstantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.
 Ac quum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.
 Sic dixit ; hi vero ei statim auscullarunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.
 Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
 Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisistratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porlicu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

- Οἱ δ' ἔξοι κοιλὴν Λακεδαίμονα κητώεσσαν
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἱόος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος δηζήνορος υἱεὶ πέμπει
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσέμεναι τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπει νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστου περικλυτὸν, οἷσιν ἀνασσειν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
 ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἑρατεινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερεφές μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλειτο θεῖος ἀοιδὸς,
 φορμίζων· δοῖω δὲ κυδιστῇ τῇρε κατ' αὐτοὺς
 μολπῇ· ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἥρωας καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
 στήσαν· ὃ δὲ προμολὼν ἰδετο κρεῖων Ἑτεωνεύς,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀρχοῦ δ' ἰσταμένος ἔπειτα περὶ νέντα προσηύδα·
 Ξεῖνοι δὴ τινε τῷδε, Διοτρεφὲς ᾧ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλῳοι εἵκτον.
 Ἄλλ' ἐπ', εἰ σπῳῖν καταλύσομεν ὥκεας ἵππους,
 ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὃς κε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀγήθησας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νήπιος ἦσθα, Βοηθοῖδ' Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρῖν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε παῖς ὢς νήπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντες
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἶ χέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ διζύος. Ἄλλὰ λύ' ἵππους
 εἰνῶν, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρῳ ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐκ μεγάρῳ διέσσυτο, κέλετο δ' ἄλλους
 ὀτρυνοὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρῶνοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππείῃσι κάπησιν,
 πᾶρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρὶ λευκὸν ἔμειξαν·
 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφὸς βασιλῆος.
 45 Ὡς τε γάρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡδὲ σεληνῆς,
 δῶμα καθ' ὑπερεφές Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς β' ἀσπαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν ὁμῶς λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

HOMERUS.

ODYSSEÆ IV.

Quæ in Lacedæmone facta.

Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filiae eximiae, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 ex serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionen, quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
 illo cantum auspicante, saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti adsunt, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
 antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub jugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, lavarunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

- 60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἤδ' ἑ χιτῶνας,
 ἐς ῥα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην. Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνασσε τράπεζαν.
- 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδ' αὖ πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρώντων.
 [Δαιτὺς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δὲ σπι· τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
- 60 Σίτου θ' ἄπτεσσον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνον πασσαμένω εἰρησόμεθ' ὅτινές ἐστον
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκίων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφείων βασιλίων
 σκηπτούχων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιούδε τέκοιεν.
- 65 Ὡς φάτο· καὶ σπιν νῦτα βοὸς παρὰ πύονα θῆκεν
 σπ' ἐν χειρὶν ἱλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρα ἀρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδῆτύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·
- 70 ἄγχι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράξω, Νεστορίδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπῇ καὶ δώματα ἤχηεντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
- 75 Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὴ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
- 80 ἀνδρῶν δ' ἡ κέν τις μοι ἐρίσσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἡ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῃ ἔτει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθιοπὰς θ' ἰκόμεν καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβοὺς
- 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρὶς γὰρ τίχτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἑνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμῆν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπητανὸν γάλα θῆσθαι.
- 90 Ὅως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὴν βίον συναναγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν,
 λάθρη, ἀνωῖστί, δόλω οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖςδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούμεν, ὅτινες ὑμῖν
- 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὖ μάλα ναιετάοντα, χεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ὡν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναλεῖν, οἱ δ' ἀνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τότε δλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἱπποδότοιο.
- 100 Ἀλλ' ἐμπίης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων —
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γόφῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύσομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et lænas villosas circumjecerant ipsis atque tunicas :
 in sellis consederunt hi juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebece,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-præsentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cenam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus oblivione perit pa-
 rentum,] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptriferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit ; atque ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 assata, manibus prehensa, quæ ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 ærisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympi intus aula.
 Quanta hæc infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium haud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus ædes et possessiones sumi.
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi hæc in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phœnicenque, et Ægyptios vagatus,
 Æthiopasque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim ibi pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigenus est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper præbent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosæ uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et perdidici
 domum,] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in ædi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deflens,
 (crebro in ædibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero venit satietas tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 105 ὡς ἐνός, ὅς τε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωμένον· ἐπεὶ οὐτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἦρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ θηρὸν ἀποίχεται· οὐδ' ἔτι ἴδμεν
 110 ζῶει ἔγ' τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶντ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὕψ' ἵμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατὴρ δ' ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσίν· νόση δέ μιν Μενέλαος·
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ δάσειε μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἑκαστὰ τε πειρήσαιο.
 120 ὦς ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδους ὑφορφοῖο
 ἦλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρον μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρην, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἐναὶ ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσὴν τ' ἡλακᾶτην τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὅπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 Τὸν βὰ οἱ ἀμφίπολος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 135 ἡλακᾶτη τετάνυστο, ἰοδνεφῆς ἔϊρος ἔχουσα.
 ὦς ἔτετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἑκαστα·
 Ἴδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφῆς, οἵτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι ἰοικότα ὦδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναικα — σέβας μ' ἔχει εἰς ὁρώσαν —
 ὡς δδ' Ὀδυσσεύς μεγαλήτορος υἱὸς ἔοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶντ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμείο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἰσχεις·
 κείνου γάρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες,
 150 ὀφθαλμοῖν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆι
 μυθεόμην ὅσα κείνος οἰζύσας ἐμόγησεν
 ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδ'·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 κείνου μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

horum omnium causa non tantum lugeo, dolens licet,
 ut unius gratia, qui mihi somnum invisum facit et cibum,
 recordanti : quoniam nullus Achivorum tanta molitus est,
 quanta Ulysses molitus est et pertulit : huic autem destina-
 tum erat] ipsi dolores ut forent, mihi vero moeror semper gra-
 vissimus] de eo, quoniam diu longe abest; nec quicquam
 scimus,] vivatne ille, an mortuus sit : desent certe illum
 Laertesque senex, et prudens Penelope,
 Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit : huic autem ob patrem desiderium excitavit fle-
 tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de patre au-
 diens,] lænam purpuream oculis prætendens
 utraque manu : animadvertit autem ipsum Menelaus ;
 deliberavitque deinde in mente et in animo,
 utrum eum ipsum patris sineret meminisse,
 an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 Helena ex thalamo odorifero alte tecto
 egressa est, Dianæ aureum arcum habenti similis.
 Huic autem ilico Adrasta sellam bene factam posuit :
 Alcippe vero tapetem ferebat mollis lænæ :
 Phylō autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit
 Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis
 Egyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent :
 qui Menelao dedit duo argentea labra,
 geminosque tripodas, decemque auri talenta.
 Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona ;
 aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit,
 argenteum, auro vero superius labia munita erant.
 Hunc igitur ei ancilla Phylō apposuit ferens,
 filo elaborato repletum : ac super eum
 colus extensa erat, violaceam lænam habens.
 Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.
 Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula :

Scimusne jam, Menelæ Jovis alumne, quosnam hi
 hominum se profiteantur venisse nostram domum ?
 Mentiar, an verum dicam ? jubet autem me animus.
 Non enim me ullum puto similem adeo vidisse
 nec virum nec mulierem, (admiratione me tenet adspicientem ;)
 ut hic Ulyssis magnanimi filio similis est,
 Telemacho, quem reliquit recens natus in domo
 ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi
 venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus est flavus Menelaus :
 sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis :
 illius enim ejusmodi sunt pedes, ejusmodique manus :
 oculorumque jactus, caputque, et superne comæ.
 Et nunc sane ego recordatus de Ulysse
 loquebar, quanta ille, ærumnas-patiens, toleraverit
 pro me : atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat,
 lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus est] :
 Atride Menelæ, Jovis alumne, dux virorum,
 illius quidem hic filius est verò, quemadmodum dicis ;

ἀλλὰ σάο'ρων ἐστὶ, νημεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεβολίῃς ἀναφαίνεин
 180 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὴν ἐπεσθαι· ἐέλδeto γάρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡέ τι ἔργον.

Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο
 105 ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικεν κακότητα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἔμην δῶ
 170 ἔκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμείοι πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθοντα φιλησόμεν ἔξοχον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπὲρ ἅλα νόστον ἐδώκεν
 νηυσὶ τοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.

Καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
 175 ἔξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάσας,
 αἱ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκριεν φιλέοντέ τε τερπομένῳ τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτὸς,
 ὃς κείνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἤμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσαστο γὰρ κατὰ θυμὸν αἰμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοῦς ἔκτεινε φαιεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

190 Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσκει· ὁ γέρον, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σείο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἔστι, πῖθοίό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέμπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡὼς
 195 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσώμαί γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαί τε κόμην βαλεῖν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ βέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάξεις·
 βρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὅτε Κρονίων
 δλβον ἐπικλώσει γαμούντι τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἥματα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρώς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔρχεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cujus nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquod opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patre filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliiatores sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis] Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes exstruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum erat ut invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.
 Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurorae interfecit splendidæ inclytus filius:
 hujus ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsis in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-caenandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravor quidem neutiquam
 deflere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam Ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
 δόρπου δ' ἐξαυτὶς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευσάντων· μῦθον δὲ καὶ ᾗδ' ἐν περ ἴσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαπειπέμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 στρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 αὐτίκα δ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἐνθεν ἔπινον,
 νηπενθὲς τ' ἀγρόλον τε, κακῶν ἐπιληθον ἀπάντων.
 Ὃς τὸ καταβρόζειεν, ἔπην κρητῆρι μίγειν,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρεῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δηϊώμεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώτο.
 Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μνησιόεντα,
 ἐσθλά, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρην, Θῶνός παρακοίτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλείστα φέριε ζεῖδωρος ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρά·
 ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήνοδος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε χέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,
 ἔξαυτὶς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφεὶς ἡδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοί· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἦτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθους τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω,
 ὅσοι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονες εἰσιν ἀέθλοιο·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῇσιν ἀεικέλῃσι δαμάσσας,
 245 σπείρα κάκ' ἀμφ' ὥμοισι βαλὼν, οἰκτῇ ἐοικώς,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πόλιν εὐρύρηναιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἥϊσκεν,
 δέκτρῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἦεν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ Ἰκελὸς κατέδου Τρώων πόλιν. Οἱ δ' ἀβόκησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἷ᾽ ἀνέγων τοῖον ἐόντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδοσύνην ἀλέεινεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λῶσον καὶ χρίον εἰαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὥμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσσεῖα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναΐκῃ χαλκῷ,
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκουν· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἰκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero sletum quidem sinamus, qui prius incidit :
 cenæ autem rursus memores-simus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphalion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratre, aut carum filium
 ferro trucidarint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina solerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,
 Ægyptia ; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genere.

Ac postquam immiserat, jusserratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens maritum allocuta-est :

Atride Menelæe, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivimini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.
 Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :
 sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi.
 Se ipsum plagis indecoris domans,
 pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis :
 alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :
 huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi eum igno-
 rant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,
 et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.
 Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,
 non prius me Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :
 tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.
 Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ famam reportavit multam.
 Ibi aliæ Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero deflebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν λείπεις.
 Ἦδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαίαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
 Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ξυστῇ, ἔν' ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διήφοβος θεοείκελος ἔπει· Ἰούση.
 Τρις δὲ περίστειξας κοῖλον λόγον ἀμπαφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἱσκούσ' ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε
 ἢ ἐξελθέμεναι, ἢ ἐνδοθεὶ αἰψ' ὑπακούσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 285 [Ἐνὶ ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν ὕψος Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' ὅς τις ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεζεν
 νωλεμῶς κρατερῆσι, σώσας δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὅφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀγχιον· οὐ γάρ οἱ τε τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὀλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρὴ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅφρα καὶ ἦδη
 295 ὑπὸ ὑπο γλυκερῷ ταρπιμένῳ κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῶϊσι κέλευσεν
 δέμνι· ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγας καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαῖνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 300 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ζείνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρωα καὶ Νέστορος ἀγαθὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχρῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 παρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἦμος δ' ἠριγύνεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἴματα ἐσάμενος περὶ δὲ ξίφος δέξ' ἔθ' ὤμῳ,
 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἀντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαιμόνα διαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτές ἔνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τίνα μοι κληιδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 Ἑσθιέται μοι οἶκος, ὅλωλε δὲ πτόνα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείος δόμος, οἷτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illic : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem tuam assimilans uxoris (α.χο-
 rum vocibus .) At ego et Diomedes et divinus Ulysses,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Anticlus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus compimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : quem
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agile, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 lænasque imponerent villosas superne quibus-integerentur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus excelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero manē-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab lu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quenam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris?
 publicane-res, an privata? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est : Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

330 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπόδας ἑλικας βοῦς,
μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕδριν ἔχοντες.
Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἱ κ' ἐθέλησθα
κεῖνον λυγρὸν δλεθρον ἐνιστεῖν, εἴ ποῦ ὀπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκουσας
335 πλαζομένου· περὶ γάρ μιν οἰζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδὲ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσοο μηδ' ἐλεάρων,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς, ἑσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
340 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνισπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνῆσθαι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἐόντες.
345 Ὡς δ' ὅπότεν ἐν ξυλόχῳ ἑλαφος κρατεροῖο λόντος
νεβροὺς κοιμήσασα νηγεγενέας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέσει καὶ ἀγκυὰ ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὺν εἰς ἡλυθεν εὐνῇ,
ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
350 ὥς Ὀδυσσεὺς κεῖνοισιν ἀεικέα πότμον ἐρῆσει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἔων, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἑριδὸς Φιλομηδείῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
καδ' ὃ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν διμυλίσσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖτο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷ καὶ λίσσεται, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἶπε γέρων ἄλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἐτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶντα νέεσθαι
ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμῶν.]
Νῆσος ἔπειτα τις ἔστι πολυκλύδιον ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἰ κυκλήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηὺς
ἤνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνέησιν ὀπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἰσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰέκοσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὐροί
πνεῖοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ ῥά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης.
Καὶ νῦν κεν ἦια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν δλοφύρατο, καί μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτέος ἱφθίμου θυγάτηρ, ἄλιόιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλιστ' ἀγε θυμὸν ὄρινα,
ἢ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυόασκον
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἦ δ' ἐμεῦ ἀγχι ὠῖσα ἔπος φάτο φωνήσεν τε·
Νηπίος εἰς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ ἐχάλφρων;
ἡ ἐκὼν μεθείεις, καὶ τέρπειαι ἄλγεια πάσχων,
ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέχμωρ

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes-pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicuti vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis: valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi:
horum nunc mihi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingemiscens allocutus-est flavus Me-
nelaus:] dii boni! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.

Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
lunulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert:
ita Ulysses illis durum salum inferet.

Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eam fortiter, gavisi-sunt autem omnes Achivi
talis cum-procis quovque congrederetur Ulysses:
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.

De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam:
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi:
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.

Et jam viatica omnia consumpta-fuissent, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea: huic enim maxime sane animum commovi;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis: urgebat vero ventrem fames.

Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est:

Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens?
aut sponte cessas, et delectaris dolore ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων ;
 375 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἥτις σὺ πέρ ἐσσι θεῶν,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύχομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων πεδά καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλείται τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶν·
 τόνδε τ' ἐμόν φασι πατέρ' ἐμμεναι ἡδὲ τεκέσθαι.
 Τόνγ' εἰ πως σὺ δύναιο λογησάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴησι, Διοτρεφές, αἳ κ' ἐθέλησθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροις κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζου σὺ λόχον θεοῖο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδων ἢ προδαίεις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρὶ δαμῆναι.
 Ὡς ἔφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο διὰ θεῶν·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἦμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέδῃκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλδς εἴσι γέρων ἄλιος νημερτῆς,
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἑλὼν κοιμάται ὑπὸ σπέεσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φώκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἀθροαὶ εὐδουσιν, πολὺς ἄλδς ἐξαναδῦσαι,
 πικρὸν ἀποπνέουσιν ἄλδς πολυθενθέος ὁδμήν.
 Ἦνος σ' ἐγὼν ἀγαγούσα, ἄμ' ἦοι φανομένηψιν,
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὐ κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἀριστοί.
 410 Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφύῳα τοῖο γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἰδῆται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεύς ὥς πῶσι μήλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὔθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίγνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖες πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἄστεμφώς ἐχέμεν μᾶλλον τε πῖεζιν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λύσαι τε γέροντα,
 ἥρως εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
 425 Ὡς εἰπὼς ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥϊα πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κiónτι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcunque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arcet ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarrabo.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatius prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcunque tibi in aedibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, has valde vere enarrabo.
 Quando sol in-medium cælum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero plocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum expirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numeravit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elahi,
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcunque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premite.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.
 At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθαλάσσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 430 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦια, πολλὰ θεοὺς γουνοῦμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 435 Τόφρα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δολὸν δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάφασ' ἀλίησιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 440 ἐξείης δ' εὐνῆσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόγος ἐπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκῶν ἀλιотρεφῶν ὀλωτάτος ὁδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κῆτεϊ κοιμηθεῖη;
 ἄλλ' αὐτὴ ἑσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 445 ἀμβροσίην ὑπὸ θίνα ἑκάστῳ ὅττι φέρουσα,
 ἡδὺ μάλα πνεύουσαν, ὄλεσε δὲ κῆτεος ὁδμήν.
 Πᾶσαν δ' ἡοῖην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἄλδος ἤλθον ἀολῆες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 450 Ἐνδίοις δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἄλδος, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφῆας· πάσας δ' ἄρ' ἐπώγετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κῆτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὤσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 455 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἄλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠγυγένης,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πόρδαλις ἥδ' ἐμέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὕψιπέτelson.
 Ἥμεῖς δ' ἄστεμπεῖως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 460 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίατ' ὁ γέρων, ὀλοφῶϊα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 Τίς νύ τοι, Ἀτρεΐου υἱέ, θεῶν συμφράσατο βουλᾶς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἔκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρὴ;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 465 οἶσθα, γέρον — τί με ταῦτα πατραποτέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ [εις; —
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 δεῖς μ' ἀθανάτων πεδά καὶ ἔδησε κλεῦθου,
 470 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὠφελ्लες Δίί τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ κάλ' ἀναθαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 475 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγυπτέοιο Διαιπείτος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς βέξῃς θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 480 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἣν σύ μενοινᾷς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavimus, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-patentis
 ivi, multum diis supplicans: atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-
 petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit;
 omnes vero erant recens-detractæ: dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpsisset marinis,
 sedebat exspectans; nos autem valde prope venimus ipsam:
 ex-ordineque ea nos collocavit, injecitque corium unicuique.
 Illic sane molestissimæ insidiæ erant: affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum teterrimus odor:
 quis enim marinum apud cetum cubare-posset?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium:
 ambrosiam naribus unicuique supposuit affersens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.
 Totum autem mane exspectabamus patienti animo:
 phocæ vero e mari venire confertæ: eas quidem deinde
 ordine cubabant juxta litus maris.
 Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesæ: omnes vero obibat, recensuitque numerum.
 Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse: deinde autem decubuit et ipse.
 Nos vero vociferantes irruimus; circumque eum manus
 jecimus; nec senex dolosæ obliviscebatur artis:
 sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus;
 factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.
 Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est:
 Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus? cujus-rei tibi est-opus?
 Sic dixit: at ego ipsum respondens allocutus-sum:
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas?)
 quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.
 Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.
 Sic dicebam; ille vero me statim respondens allocutus-est:
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis
 facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.
 Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-aedificatam, et tuam in patriam terram,
 quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent:
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.
 Sic dixit; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡρωιδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιγὴν δδὸν ἀργαλήν τε.
 Ἄλλα καὶ ὅς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηνεν ἰόντες,
 ἥέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἥ ἐφ' ὧν ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διεΐρσαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἴσμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἀκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γάρ τῳ γέ δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο·
 ἄρχοι δ' αὖ δύο μῶνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπολόντο· μάχῃ δέ τε καὶ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἐτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.
 Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχῇ ῥέτοισιν.
 500 Γυρῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐχθόμενος περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερφύλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαίτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδῆσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τράϊναν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτῷ μείνει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἶας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλῳεν, ἐπεὶ πῖεν ἀμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ που ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰπὸ
 515 ἔσεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν· οὐ δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 520 ἃς δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἵης,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὅν βα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἔλαθοι παριῶν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελῶν πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐέκοι φῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, αἰεκέα μερμηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὀλέθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνε
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in-Egyptum ire, longum iter difficileque.
 Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :
 Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.
 Sed age mihi hoc dic et vere enarra,
 si omnes cum navibus incolumes redierint Aclivi,
 quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,
 an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,
 aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.
 Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :
 Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet
 scire, neque explorare meum animum; nec te puto
 diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.
 Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict; i
 duces autem duo soli Achivorum ære-loricatorum
 in reditu periere : pugnavo etiam tu interfuisti.
 Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.
 Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-intructas.
 Gyrus eum primum Neptunus admovit,
 petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :
 et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,
 nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-
 peccatum :] dixit vel invitis diis se evitaturum magnos flu-
 ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :
 statim deinde, tridente sumto, manibus validis
 percussit Gyræam petram, et abscondit ipsam :
 et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit
 mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;
 eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.
 [Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]
 Tuus vero utcunque effugit mortem frater et evitavit
 in navibus cavis : servavit enim eum veneranda Juno.
 Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum
 perventurus, tum vero ipsum abreptum procella
 pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,
 agri ad extremam-oram; ubi ædes habitabat Thyestes
 prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.
 Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,
 retro vero dii ventum verterunt, et illi domum venerunt :
 sane ille quidem gaudens ingressus-est patriam terram,
 et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso
 lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram.
 Hunc autem especula conspexit speculator, quem constitue-
 rat] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,
 auri duo talenta : observabat vero hic in annum,
 ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque Agamemno
 strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiatorum ad ædes pasto-
 ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit na-
 chinam :] electis per populum viginti viris optimis
 constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-
 rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,
 cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.
 Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit
 convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπετ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

ᾠς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαίον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἦβελ' ἐτι ζῶειν καὶ ὄρην φάος ἡελίοιο.

Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·

Μηκέτι, Ἀτρείδος υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὔτω
κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσίν τινα δήμεν· ἀλλὰ τάχιστα
545 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.

Ἦ γάρ μιν ζῶν γε κιχήσεται, ἥ κεν Ὀρέστης
κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

ᾠς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
αὔτις ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχυνόμεν περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
δς τις ἐτι ζῶς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.

[ἦ ἐθανών· ἐθέλω δέ, καὶ ἀχυνόμενός περ, ἀκοῦσαι.]

ᾠς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·

τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφῃς ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη

ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἐταῖροι,

560 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης

ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·

565 τῇ περ ῥηίστη βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,

ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυρνεύοντος ἀήτας

ᾠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.

570 ᾠς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν

ῥῖα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

Αὐτὰρ ἔπει ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,

δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

575 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

νῆας μὲν πᾶμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα διαν,

ἐν δ' ἰστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηυσὶν ἕϊσας·

ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·

580 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.

Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διιπετέος ποταμοῖο,

σῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας.

Αὐτὰρ ἔπει κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,

χεῦ Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἔν' ἄσβεστον κλέος εἶη.

585 Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· δίδοσαν δέ μοι οὔρον

ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.

Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,

ὄρρα κεν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται·

καὶ τότε σ' εὖ πείμω, δῶσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum seque-
bantur,] nec quisquam Aegisthi; sed strati sunt in aedibus.

Sic dixit; at mihi contractum est carum cor;

flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atræi fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquod inveniemus: sed ci-
tissime] tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.

Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepulturae occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi moesto, latabatur:
et ipsum compellens verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi moestus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate

detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,

qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae,

in Argo equos pascente mori et fatum obire:

sed te in Elysium campum et fines terræ

immortales mittent, ubi flavus Rhodamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:

non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,

sed semper Zephyri argute-spirantes auras

Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:

quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subiit fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis

ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,

cœnamque apparavimus, supervenitque divina nox:

tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,

naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,

et malos imposuimus et vela navibus æqualibus:

et ipsi porro ingressi in transtris consederunt;

ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,

constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,

aggressi Agamemnoni tumultum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum

dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,

donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;

et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

- 690 τρεῖς ἵππους καὶ ὄφρον ἐύζουσ· αὐτὰρ ἔπειτα
δῶσω καλὸν ἀλυσιν, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
Ἄτρεϊδι, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
695 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
ἡμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων —
αἰνῶς γὰρ μῦθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
ἐν Πύλῳ ἡγαθέη· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
700 Δῶρων δ' ὅτι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδῖοιο ἀνάσσεις
εὐρέος, ὃ ἐνὶ μέν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
πυροὶ τε ζεαὶ τ' ἡδ' εὐρυφυῆς χρὶ λευκόν.
705 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
αἰγίβοτος, καὶ μῆλλον ἐπὶ κρατὸς ἵπποδόσιοι.
Οὐ γάρ τις νῆσων ἱππηλάτος οὐδ' εὐλείμων,
ἄλλ' ἁπλῆ κεκλίεται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
710 χειρὶ τὲ μιν κατέρεζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀἷματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
Δῶρων δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
δῶσω δ' ἀλλοτρίων καὶ τιμῆσά τ' ἔστιν.
715 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλει κεκράνεται·
ἔργον δ' Ἡφαιστοῖο· πόρην δὲ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἐδὸς δόμος ἀμυρεῖα λυφεν
κεῖσά με νοστήσαντα· τεινὸν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσει.
720 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δόματ' ἴσαν θεοῖο βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
σίτον δὲ σφ' ἀλοχοὶ καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον.
Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
725 Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν ἔτερποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
ἐν τυκτῷ διαπέδω, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἄρχοι μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
730 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίου Νοήμων ἐγγύθεν ἔλθων
Ἀντίνοον μῦθοισιν ἀνείρομένους προσέειπεν·
Ἀντίνο', ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἧ καὶ οὐκί,
δύπότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
νῆά μοι οἶχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρεῶ γίγνεται αὐτῆς,
735 Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἐνθα μοι ἵπποι
δώδεκα θήλειαι, ὅπῃ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
ἀδμήτεις· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασάμην.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθαύμαζον· οὐ γὰρ ἔφραστο
ἐς Πύλον οἶχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
740 ἀγρῶν ἡ μῆλοισι παρέμμεναι, ἧς σὺ βώτη.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
νημερτές μοι ἐνίσπε, πότε ὥχεται καὶ τίνες αὐτῷ
κούροι ἐποντ'· Ἰθάκης ἐξαίρετοι ἦ εἰ αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
dabo pulcrum poculum , ut libes diis
immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.
Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
oblector : sed jam mihi tædio-afficiuntur socii
in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.
Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.'

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-boni-
s-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
manuque eum demulsit, verhumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
atque ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.
Donorum autem, quæcunque in mea domo recondita jacent,
dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum esto.
Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
mus heros,] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
illuc me in-reddituprofectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Convivatores autem in ædes ierunt divini regis :
illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
num :] panem vero ipsis uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
lerunt.] Sic illi quidem circa cenam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
Antinous vero consederat et Eurymachus divinæ-formæ,
principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
Antinonem verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?
navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
duodecim feminæ, subtus autem muli patientes-operis
indomiti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
tabant] in Pylo eum abiisse Neleiam, sed alibi illic
in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii fi-
lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
j ivenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi, an sui ipsius

θῆτες τε δμῳές τε; δύναίτο κε καὶ τὸ τελέσσαι.

645 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
ἡ δ' ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύξατο μύθῳ;

Τὸν δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἀντίον ἤυδα·
αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν βέξειε καὶ ἄλλος,
650 ὁππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
αἰτίτῃ; χαλεπὸν κεν ἀνῆνασθαι ὅσον εἴη.
Κοῦροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσιν μεθ' ἡμέας,
οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἄρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἡ δὲ θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκει.

655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
χθίζον ὑπριοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρὸς.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ,
μνηστῆρες δ' ἄμυδις καθίσαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.

660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπειθεὺς υἱὸς,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμαλιναι
πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἵκτεν·

Ὡ πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
Τηλεμάχῳ, ὅδ' ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.

665 Ἐκ τόσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὖτως,
νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Ἄρξει καὶ προτέρω καχὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἳ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἤμιν πῆμα φυτεῦσαι.

Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος· ἑταίρους,
670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λογίσσομαι ἡδὲ φυλάξω
ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης·

ὥς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτιλλεταί· εἵνεκα πατρὸς.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνσάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
μύθων, ὅς κ' μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μένων, ὃς ἐπεύθετο βουλᾶς,
αὐλῆς ἐκτὸς ἑὼν· οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὑφαίνον.

Βῆ δ' ἔμμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα Πηνελόπεια·
680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσνύδα Πηνελόπεια·

Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἄγαυοί;
ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσῆος θείοιο,
ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;

Μὴ μνηστεύσαντες μὴδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.

Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον κατακείρετε πολλὸν,
κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
ὕμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὕμετέροισι τοκεῦσιν,

690 οὔτε τινὰ βέξας ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπὼν
ἐν δήμῳ; ἦτ' ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῶν,
ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει·
ἀλλ' ὁ μὲν ὕμετερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα

695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένων, πεπνυμένε εἰδώς·
αἱ γὰρ δὴ, βασιλεῖα, τὸδε πλεῖστον καχὸν εἴη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est :
ipse lubens ei dedi : quid fecerit etiam alius,

quando vir talis, habens curas in animo,
petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi

Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in omnibus similis erat.
Sed hoc miror : vidi hic Mentorem divinum

heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.

His vero utrisque percussus est animus generosus;

proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.

Inter-eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
dolens : furore autem multum præcordia circumfusa-nigro

sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
erant:] Dii boni! certe magnum facinus superbe patratum-
est] Telemacho, protectio hæc! dicebamus autem ei non

perfectum-iri.] Tot vero invitit juvenculus puer abiit sic,
nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse : sed ei ipsi

Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.

Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
ut eum ipsum venientem insidiis-excipiam, et observem,

in freto Ithacæque Samique asperæ :

ut cum-sua-perniciæ naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur :

statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia

sermonum, quos proci in mente profunde-cogitabant;

præco enim illi dixit Medon, qui audiebat consilia,
extra aulam quum-esset : illi vero intus consilium texebant.

Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ :

hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope ;

Præco, cur vero te miserunt proci inclyti?

an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,

a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?

Ne ambientes me neque alio decedentes,

ultimum et postremum nunc hic cœnent !

Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus

vestris pridem audiistis, pueri quum-essetis,

qualis Ulysses erat inter vestros parentes,

neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus

in populo? qui-utique est nos potentium regum,

alium ut-oderit quis mortalium, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit :

sed vester quidem animus et indigna facinora

apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens :

utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλα πολλὸν μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, δ' μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν δέξῃ χαλκῷ,
 οἶκαδε νισσομένον· δ' δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἢ δ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβει· τὸν δέ οἱ ὅσσε
 705 δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ὅψε δὲ δὴ μιν ἐπείσσειν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεῶ
 νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἶψ' ἄλλος ἵπποι
 ἀνδράσι γίγνονται, περὶ ὧσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρῇν.
 710 Ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τὴν δ' ἡμίθεα' ἐπειτα Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθεται
 πατρός εἰς ἡ νόστον, ἥ θνητὰ πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
 Τὴν δ' ἄχος ἀμφοχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δῖον ἐφῆσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο,
 οἶκτ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ δμῶαι μινύριζον
 720 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἢ δὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδινὸν γούσσα μετ' ἡύδα Πηνελόπει·
 Κλυτὲ, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσαι μοι δμοῦ τράφεν ἢ δ' ἐγένοντο·
 ἥ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
 [ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὸ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρεῖψαντο θύελλαι
 ἀχλὺς ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκούσα.
 Σχέτλιαι, οὐδ' ὅμως περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείραι ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὁππότ' ἐκαῖνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην δόδον ὀρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἥ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο·
 ἥ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 735 Ἀλλὰ τίς ὀτρυνεὺς Δολίον καλέσειε γέροντα,
 δμῶ' ἐμὸν, δν μοι ἔδωκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὴ πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας
 740 ἐξελθὼν λαοῖσιν δδύρεται, οἳ μεμάασιν
 δν καὶ Ὀδυσῆος φθίσαι γόνον ἀντιθέοιο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατάρτανε νηλεῖ χαλκῷ,
 ἥ ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 745 Ἥδε' ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσος' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοι ἔρεειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἥ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὅς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὑδρηνάμενῃ, καθαρὰ χροῖ' εἴμαθ' ἑλοῦσα,
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne perficiat Saturnius :
 Telemachus cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam] in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
 nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :

Præco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quæ maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinqueretur?

Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.

Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque ampli-
 us sustinuit] in-sella sedere, multæ in domo quæ erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillæ ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulæ.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :

Audite, amicæ; nimis enim mihi Olympiis dolores dedit
 prae omnibus, quotquot una mecum nutritæ-ac natæ sunt :
 quæ antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellæ
 inglorium ex ædibus, nec de-abeunte audivi.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquæque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
 aut me mortuam in ædibus reliquisset.

Sed aliquis famulus Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertæ hæc omnia assidens enarret :
 si forte aliquod ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.

Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 puella cara, tu quidem me interface sævo aere,
 vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia; præbui autem illi, quæcunque ju-
 bebatur,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abiisse se rescivisses ;
 quo ne flens corpus pulcrum læderes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὐχεῖ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἡ γὰρ κέν μιν ἐπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σάωσαι.
 Μῆδ' ἐ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ ὀίω
 755 πάγῃ θεοῖς μακάρεσσι γονῆν Ἀρκεσιάδαο
 ἐχθέσθ'· ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσειται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνήσε γόνον, σχέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἡ δ' ὕδρην αἰμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἑλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῶν' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἥρᾳ δ' Ἀθήνη·
 Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 εἰποτέ τοι πολυμήτις ἐνὶ μεγάροισι Ὀδυσσεὺς
 ἦ βοὸς ἢ δῖος κατὰ πῖονα μηρ' ἔκηνεν,
 765 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι φίλον υἷα σάωσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνόροντας.
 Ὡς εἰποῦσ' ὀλοδυξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρας δ' ἠμάδησαν ἀνὰ μέγαρον σκίοεντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεν νέων ὑπερηνόροντων·
 770 Ἡ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήνησθι βασιλεια
 ἀρτύει· οὐδέ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὲ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεν· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγελίῃσι καὶ εἰσω.
 Ἄλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἑλίκοσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἥρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρβουμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήγῃ ὄρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
 ἔνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Ἡ δ' ὑπερωῖω αὐθι περιφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδῆτύος ἡδὲ ποτήτος,
 ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριζε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίῳ,
 δείσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὐδὲ δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναῖκι,
 Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τὴν Εὐμήλος ὄπτει, Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γοοῖο τε δακρυόεντος.
 Ἔς θαλάμῳ δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιγμένην ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ βεῖα ζῶντες

supplicā Minervae, filiae Jovis aegidem-tenentis :
 haec enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflicto : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arceisiadae
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul sitos pingues agros.

Sic dixit ; illiusque sedavit fletum, cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro, supplicavitque Minervae :

Audi me, aegidem-tenentis Jovis filia, indomita,
 si-unquam tibi ingeniosus in aedibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguis femora adolevit :
 horum nunc mihi memento, et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.

Sic locuta, ululavit ; dea autem ejus audivit preces.

Proci vero tumultuabantur per aedes obscuras :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo caedes filio parata-est.

Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.

Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :

Mirifici, sermones quidem insolentes fugite

omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.

Sed age, silentio talem exsurgentes perficiamus

sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.

Sic locutus, elegit viginti viros optimos :

profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.

Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :

ac malum imposuere et vela navi nigræ :

aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;

[omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]

arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.

Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :

illic autem cœnam sumserunt, exspectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,

cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,

an ille a procis insolentibus domaretur.

Quanta autem cogitat leo virorum in turba,

timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :

tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :

dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.

Ibi autem aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva ;

simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,

Iphthimæ, filiae magnanimi Icarii :

quam Eumelus duxerat, in Pheris aedes habitans.

Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,

dum Penelopen lamentantem, fientem,

compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.

In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;

stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :

Dormis, Penelope, caro afflicta corde ?

nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀκάρησθαι· ἐπεὶ ρ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὄνειρέϊσι πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτε πάρος γε
πωλεῖ, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
καί με κέλει παύσασθαι διζῦος ἡδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσιν κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

815 παντοίῃσι ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νηὸς, [γος·]
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων.

Τοῦ δὲ ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδυρόμαι ἤπερ ἐκείνου·

820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μήτι πάθῃσιν,
ἢ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἵν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ἱέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·

825 θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δεΐδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἀμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἄνδρες ἡρήσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σέ δ' ὀδυρομένην ἐλεαρεῖ·
ἢ νῦν με προέηκε, τὲν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐστι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
εἴπου ἔτι ζῶει καὶ δρᾷ φάος ἡελίοιο,
ἢ ἥδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκῶς ἀγορεύσω,
ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμύλια βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμοῖο παρὰ κληΐδα λιάσθη
ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν

840 κόυρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,

Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν δρμαίνοντες.

Ἔστι δέ τις νήσος μέσση ἀλλ' πετρήεσσα,

845 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιταλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφίδυμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

flere, neque afflictiari : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul ædes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obse-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint *sibi* adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, demque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obse-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero conscensa *nave* navigabant humidas vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apti insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὄρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
8 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος,

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Νύμφης·
 Ζεῦ πάτερ, ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς·
 10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλα βέζοι.
 Ὃς οὕτως μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν·
 ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Νύμφης ἐν μεγάροις Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
 15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρέτμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κεν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνειν μεμιάσιν,
 οἷαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκούην
 20 ἐς Πύλον ἡγαθὴν ἡδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγε ῥέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγην ἕρκος ὁδόντων·
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὧς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἑλθών· [γάρ —
 25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμπων ἐπισταμένους — δύναται
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται,
 μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἄντιον ἡῦδα·
 30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νήηται,
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἄλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἡματὶ κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίβωλον ἱκοίτο,
 35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάσιν·
 οἳ κεν μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμῆσουσιν,
 πέμπουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθῆτάς τε δόντες,
 40 πολλὰ, ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς,
 εἴπερ ἀπῆμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν.
 Ὃς γάρ οἱ μοῖρ' ἔστι φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς υἱόφρονον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὃς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργεифόντης.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐλπετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν δμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεифόντης.
 50 Πιερίην δ' ἐπιθὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
 σέυατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὀρνιθὶ ἰοικώς,
 δευτε κατὰ δεινοῦς κόλπους ἄλδος ἀτρυγέτοιο
 ἰχθύς ἀγρώσων, πικινὰ περὰ δεύεται ἄλμυ·
 55 ἅλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τληθὸν εὐῶσαν,
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
 ἦεν, ὅρα μέγα σπέος ἱκετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
 ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθὶ τέτμεν εὐῶσαν.
 Πῦρ μὲν ἐπ' ἑσχαρῶφιν μέγα καίετο, τληθὶ δ' ὀδμη

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
 nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
 sceptrifera rex, neque animo justa sentiens;
 sed semper durus sit, et injusta faciat.
 Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
 civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
 sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
 Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
 detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.
 Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.
 Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
 domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
 mam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
 nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
 ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?
 Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
 ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
 proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
 Mercuri : tu enim itidem et in-aliis nuntius es :
 Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
 reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
 nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
 sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
 die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
 Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
 qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
 deducuntque in nave caram in patriam terram,
 æsque aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
 plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
 etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
 nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
 Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
 immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
 sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
 Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
 quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
 hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
 Pieriæ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
 festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
 quæ circum magnos sinus maris infructuosi
 pisces venans, crebro alas sibi-mergit salsugine :
 huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
 sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
 tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
 vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
 pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.
 Ignis quidem in focis magnus ardebat, procul vero odor

90 κέδρου τ' εὐκαέτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δώδδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσα' ὅπῃ καλῇ,
 ἱστὸν ἐποικομένην, χρυσεὴν χειρὶδ' ὕφαινεν.
 Ὑλῃ δὲ σπέος ἄμφι περὶ κύει τηλεθώουσα,
 κλήθηρ τ' αἰγαιρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 95 ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε, τανύλγυσσοί τε κορώναι
 εἰνάλιναι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἦδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ στείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώουσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 100 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες βέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένα ἀλλυδὶς ἀλλῃ.
 Ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἐνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατος περ ἐπελθὼν
 θηήσαιοι ἰδὼν καὶ τερφθεὶ φρεσὶν ἦσιν.
 105 Ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἴω θηήσαστο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἀρ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων —
 • οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 110 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἀρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἄκτης κλαίει καθήμενος· ἐνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 115 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, διὰ θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασσα φαινήν, σιγαλέντι·
 Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὐδὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
 120 εἰ δύναιμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν.
 [Ἄλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
 ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 125 Αὐτὰρ ἔπει δέπεινε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπῆσω· κέλεαι γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 130 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, ὅτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι.
 135 Φησὶ τοι ἄνδρα παρῆναι διζυρώτατον ἄλλων
 τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάτες, δεκάτω δὲ πόλιν πέραντες ἐβησαν
 οἶκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναῖον ἀλίτοντο,
 ἥ σφιν ἐπῴρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 140 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἠνέμῳς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φιλῶν ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thyaque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulcra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero uvæ :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ades habitet) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore flebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem neutiquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectus est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam conaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem ægidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum ades ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnabant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰχέσθαι
 115 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οὔτε θεαῖς ἀγάσασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
 120 ἀμπαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, ὅτ' Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόρρα οἱ ἠγάσασθε θεοὶ βρεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνεν.
 125 Ὡς δ' ὁπότε Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ,
 ᾧ θυμῷ εἰς αἶσαν, μίγη φιλόττη καὶ εὐνή,
 νεῶν ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼ ἐσάωσα περὶ τρόπος βεβαῶντα
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρον καὶ κύμα πέλασσεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεπον, ἡδὲ ἔφρασκον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἔπει οὐπὼς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐθ' ἀλιύσαι·
 ἐρῶνται, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαίαν ἔκραι.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποκίζω μῆνιν,
 μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πόντιν Νύμφην
 150 ἦν, ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελίαων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
 δακρυόφιν τέρποντο· κατεῖθετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 νόστον ὀδυρομένη, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡϊόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων·
 160 Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδὲ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασα· ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμύζωο χαλκῷ
 εὐρεῖαν σχεδίστην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σίτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρῶθρόν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰμυκτὰ τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὅπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.
 Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Improbi estis, dii, invidi prae aliis !
 qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
 palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.
 Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
 tamdiu illi invidebatis dii facile viventes,
 donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta
 suis mitibus sagittis aggrediens occidit.
 Sic etiam, quando cum-Iasione pulcras-comas-habens Ceres,
 suo animo obsculta, commixta-est amore et cubili,
 novalli in tertiato ; neque diu fuit ignarus
 Jupiter, qui ipsum occidit percussussum corusco fulmine.
 Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.
 Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem
 solum ; quoniam ei navem celere corusco fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.
 [Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum vero luc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Hunc quidem ego amice-excipiebam et nutriebam, ac dicebam
 me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.
 Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem ægidem-
 tenentis] nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere ;
 valeat, si eum ille impellit et ire jubet
 pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam
 ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ, et socni,
 qui ipsi deducant super lata dorsa maris.
 At ei lubens consulam, neque celabo,
 quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.
 Hanc autem rursus allocutus-est internuntius Argicida :
 sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.
 Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :
 ipsa vero ad Ulysssem magnanimum, veneranda Nympha,
 ibat, postquam Jovis audierat mandata.
 Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi
 a-lacrimis siccabantur ; consumebaturque ei dulcis ætas
 ob-redditum lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.
 At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate
 in specubus cavis, nolens apud volentem :
 die vero in petris et litoribus sedens,
 [lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]
 pontum in fructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Prope autem astans eum allocuta-est nobilissima dearum :
 Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi ætas
 consumatur ; jam enim te perquam lubens dimittam.
 Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi ære
 latam ratem : ac tabulata fige in ea
 alte, ut te ferat super obscurum pontum.
 Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum
 imponam animo-gratum, quæ tibi famen arceant :
 vestesque induam ; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκῆαι,
αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
170 οἷ μιν φέρτεροι εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
ἄκυπτοροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σθένει, σχεδὴς ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
180 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ Καλυψὼ, διὰ θεάων,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἡ δὲ ἀλιτρός γ' ἔσοι καὶ οὐκ ἀποφύλια εἰδώς·
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύσαι.
Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερβεν,
185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μέγιστος
ὄρκος δεινότατος τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἄλλὰ τὰ μὲν νόεω καὶ φράσσομαι, ἅσ' ἂν ἐμοί περ
αὐτῇ μηδολομῇ, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.
190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἔλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο διὰ θεάων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἱχθία βαῖνε θεοῖο.
Ἴξον δὲ σπείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
195 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας Νυμφῇ δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
ἔσθην καὶ πίνειν, ὅα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ὀδυσσεὺς θεοῖο·
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνειῶθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱάλлон.
Αὐτὰρ ἔπει τάρπησαν ἐδότης ἡδὲ ποτήτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ, διὰ θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἴσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
ἀθάνατός τ' εἴης ἡμερόμενός περ ἰδέσθαι
210 σὴν ἀλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἥματα πάντα.
Οὐ μὲν θνη κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυνή· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ εἰκοιεν
θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
215 πόντα θεὰ, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
εἶδος ἀκινδυνότερ μέγέθός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
ἥ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
Ἄλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
220 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις βαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
si modo dii voverint, qui cælum latum habitant,
qui me potiores sunt in-cognoscendoque judicandoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manuque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta-est :

Profecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animum proloqui. Sciat nunc hoc Terra et Cælum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis :

non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud. Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcumque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesseret. Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed miserikos.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ.

Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat

Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.

Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulyse,

siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.

Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias,

certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi

tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes.

Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse, nec corpore, neque habitu : quandoquidem minime decet

mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse

omnia omnino, quod te prudens Penelope

forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu :

illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers.

Sed etiam sic volo, et desiderio diebus omnibus, domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἥδη γὰρ μάλα πολλὸν ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα
κυμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἔλθόντες δ' ἄρα τώγε μυγῶ σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτὴ γ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·

230 αὐτὴ δ' ἀργύρεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦ
καλὴν, χρυσεῖην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσεὶ μεγαλήτορι μῆδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πέλεκεν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,

235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στελεῖδιν περικαλλῆς ἐλαῖνον, εὖ ἐναρπρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρον ἐύροον ἦρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἑσχατῆς, θοὶ δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
κλήθηρ τ' αἰγείρος τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,

240 αἶα παλαί, περικήλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφροῦς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', θοὶ δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
ἡ μὲν ἔθη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.

Αὐτὰρ δὲ τάμετο δοῦρα· θοῦς δέ οἱ ἦντο ἔργον.

Εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκῃσεν δ' ἄρα γαλκῷ,

245 ἕεσσε δ' ἐπισταμένους, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.

Τόφρα δ' ἔνεικε τέτρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
τέτρηγεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γόμοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἄρμονήσιν ἄρηνεν.

Ὅσπον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνήρ

250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσας Ὀδυσσεύς.

Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσιν,
ποιεῖν ἄταρ μακροῖσιν ἐπηγεκνίδεσσι τελεύτα.

Ἐν δ' ἱστὸν ποιεῖ καὶ ἐπίκτριον ἄρμενον αὐτῷ·

255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὄφρ' ἰθύνοι.

Φράξε δέ μιν ῥίπεσι διαμπερὲς οἰσύνῃσιν,
κύματος εἴλαρ ἔμην· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.

Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσαςτο καὶ τά.

260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατέρωσεν εἰς ἅλα διαν.

Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπτ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἴματά τ' ἀμφίσασσα θυώδεα, καὶ λούσασα.

265 Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦτα
κωρύκων· ἐν δὲ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα παλλὰ·
οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.

Γηθόσυνος δ' οὐρῳ πέτας ἱστία διὸς Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνήντως,
ἤμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφαροῖσιν ἔπιπτεν,
Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὄψε δύνοντα Βωώτην,
Ἄρχτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλῆσιν καλίουσιν,
ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖει,

275 οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρῶν Ὠκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustinentem-aerumnarum animum :
jam enim valde multa passus-sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
perfecti autem hi in-accessu speluncae cavæ
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
continuo quidem lænamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcræ, auream : capitiq[ue] imposuit calyptram :

et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.
Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
æream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque-erat viæ
insulæ ad extremam-oram, ubi arbores procerae creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in-celum-pertingens,
aridæ dudum, valde-siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procerae creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille cædebat ligna ; celeriterque ei perficiebatur opus.
Viginti autem dejecit arbores omnes, dolavitque inde ære,
lævigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter-se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariæ latæ, bene sciens fabrilis-artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
prætereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut-essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad-vela conficienda ; ille autem scite confecit et hæc.
Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta-erant omnia :

ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem deæ nigri vini,
alterum, alterum vero aque magnum ; atque etiam viaticæ
in-pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento-secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleiadasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari-appellatione vocant,
quæ ibidem-usque vertitur, atque Orionem observat :
sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψών, διὰ θεῶων,
 ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιοέεντα
 280 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχίστον πέλεν αὐτῶν·
 εἶσατο δ', ὥς ὅτε ρινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων κρείων Ἐννοσίγῳιν
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὁρέων ἰδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶων· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόθι μάλλον,
 290 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὴ μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλωκ
 ἄμρ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθιοπέσιν ὄντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σεδόν, ἔνθα οἱ αἴσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ διζῆτος, ἦ μιν ἰκάνει·
 295 ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.
 Ὡς εἰπόντων συναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τραιναιαν ἐλὼν· πᾶσας δ' ὀρόθουνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 300 Σὺν δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρος τε δυσαῆς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀγμήσας δ' ἔρα εἶπε πρὸς δὴ μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήχιστα γένηται.
 305 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἦ μ' ἔρατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἴοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἀέλλαι
 310 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰτῆς δλεθρος.
 Τριςμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε δλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὴ ἔγων' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλείστοι χαλκήρεα δοῦρα
 315 Τρῶες ἐπέβριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
 320 Ἴγλε δ' ἀπὸ σχεδῆς αὐτὸς πέσε· πηδάλιον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἴστων ἔαξεν
 δεινὴ μισγομένην ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπείρον καὶ ἐπὶ κριον ἔμπεσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 325 αἶψα μάλ' ἀνσχεθεῖν μεγάλῳ ὑπὸ κύματος ὀρυγῆς.
 Εἵματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψών.
 Ὅψε δὲ δὴ β' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχεδῆς ἐπελήθετο, τειρόμενός περ,
 330 ἀλλὰ μεθορηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
 ἐν μέσῃ δὲ καθίζε, τέλος θανάτου ἀλείων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 αἶμα πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

Hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 pouto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subiturum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.

Una vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.

Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum .

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit?

Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
 quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisset, et fatum obissem,
 die illo, quando mihi plurimæ aratas hastas
 Trojani injecerunt circa Peliden mortuum.

Tum sortitus-essem parentalia, et meam gloriam celebra-
 sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum pepulit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.

Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.

Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
 Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.

Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso.
 Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.

Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.

Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, densæ autem inter se coherent :

330 ὥς τὴν ἄμ. πέλαιγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἀλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῇ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἀλλοτε δ' αὖτ' Εὐρος Ζεφύρῳ εἴλασκε διώκειν.
 Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἴνῳ,
 Λευκοθέη, ἥ περὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλῃς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 "Ἢ δ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλῶμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυῖη δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 Ἴξε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου εἶπε τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσαστ' ἐκπαύλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φτεύει;
 οὐ μὲν δή σε καταρθίσει, μάλα περ μενεαίωνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 καλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, θηι τοι μῶρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δὲ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειν χεῖρεσσιν ἐφάψεται ἡπίροιο,
 ἅψ ἀποδυάμενος βαλέειν εἰς ὀνόπηκα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 "Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμον ἐδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυῖη εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγὼ, μή τις μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποδῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκάς δρῶθαμῶισιν
 γαίαν ἐγὼν ἰδόμεν, θηι μοι φάτο φῦξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἀριστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἄρμονήσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μένει καὶ τλήσσομαι ἄλγεα πάσχω·
 αὐτὰρ ἔπειν δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομ'· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
 365 "Εὖς δ' ταῦθ' ὀρμαίνει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 "Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέον, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυδὶς ἄλλῃ·
 370 ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυσε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηγὴς ἄλ' ἀκάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
 εἰσέκεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέσσι μιγείης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα δνόσσεσθαι κακότητος.
 380 "Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἕμετο δ' εἰς Αἰγᾶς, θηι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ objectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.
 Hunc autem vidit Cadmi filia, pulcros-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita erat honorem.
 Hæc Ulyssem miserata est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :
 Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat ?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac ; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque ; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalem : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.
 Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem,
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo ; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi *hoc* esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus cohæserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo ; quandoquidem nihil adest prospectu melius.
 Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispergit alias allo :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens ;] vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso ;
 statimque vittam sub pectore extendit :
 ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus ; vidit vero potens-*rex* Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :
 Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :
 sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.
 Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos ;
 pervenitque ad *Ægas*, ubi ei inclytæ ædes sunt.
 Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνήθῃναι ἅπαντας
 385 ὥρσε δ' ἐπὶ κραϊπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγεῖν
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡμέατα κύματι πηγῶν
 πλάζετο· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὀλεθρον.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦώς,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σθεδὸν εἰσίδε γαίαν,
 ὅξυ μάλα προῖδὼν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος βίोटος παῖδεςσι φανήη
 395 πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κείται κρατέρ' ἀλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηχόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὥς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν εἰσάτο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆχ' ὃ, ἐπειγόμενος ποσὶν ἡλείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσιν θαλάσσης.
 Ῥόγθει γὰρ μέγα κῆμα, ποτὶ ξερὸν ἡπείροιο
 δεινὸν ἐρευνόμενον· εἰλυτο δὲ πάνθ' ἄλως ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νῆων ὅχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 405 ἄλλ' ἄκται προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγάλητορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπτεῖα δῶκεν ιδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαΐτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκβασιν οὐπὲρ φαίνειθ' ἄλως πολιοῖο οὐραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῆμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ·
 ἀγχισθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὐπὲς ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν κακότητα·
 415 μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθαι· ποτὶ πέτρῃ
 κῆμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι ποτέτῳ παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήκας λιμένες τε θαλάσσης·
 δεῖδω μή μ' ἐξαυτίς ἀναρπάξασα θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλως, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἷδα γὰρ ὥς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ὅμως δ' ταῦθ' ὀρμαινέει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δέ μιν μέγα κῆμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτίν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ρινούδ' ὀδύφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῇς ἔχετο στενάχων, εἰως μέγα κῆμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἐμβαλε πόντιν.
 Ὡς δ' ὅτε πολυπόδος, θαλάμης ἐξελοκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πικιναὶ λαίγγγες ἔχονται·
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 435 ρινοὶ ἀπέδρυνθην· τὸν δὲ μέγα κῆμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ἡπέρμορον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιπροσσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη,

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.
 Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertium diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis apparet
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-conscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus :
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :
 Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim stant saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuusus, lævisque se-attollit petra;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora-que obliqua, portus-que maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem;
 aut etiam mihi et cetum immitat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptunus.
 Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus æstus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutisque lacerata-, simulque ei ossa confracta-fuissent,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruens prehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteritis.
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem fluctus ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum injecit ponto.
 Sicut vero quum polyphi, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adhærescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direptæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus obtexit.
 Ibi jam infelix præter-fatum periisset Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ξαναδύς, τάτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆς, ἐς γαίαν δρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ἦϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 Ἴξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσατο γῶρος ἀριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ πρόρροντα, καὶ εὖξατο θν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθὶ, ἀναξ, στίς ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάζ.
 Αἰδοῖός μὲν τ' ἐστί καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἰκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἔλαϊρε, ἀναξ· ἰκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κύμα·
 πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε στήθεράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδες δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κῆρι πολλῇ
 ἂν στόμα τε ῥίνας θ'· ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἀναυδος
 κείτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰὼς ἱκάνεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπυντο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθῆκεν·
 ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κύμα κατὰ ῥόον. Αἴψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζειδωρον ἄρουραν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγάλητορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μῆκιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυνδς στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλος ἔέρση
 ἐξ ὀλιγηπελῆς δαμάσῃ κεκαφῆότα θυμόν·
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡῶδι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὸν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκινοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθεῖη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δεῖδω μὴ θήρῃσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασατο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ ῥ' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὔρεν
 ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνοους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
 Τοὺς μὲν ἄρ' οὗτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν αἶντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὗτ' ὁμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεύς
 δύσετ'· ἀφαρ δ' ἐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἦν χύσις ἥλιθα πολλῇ,
 ὅσπον τ' ἦε δύω ἡὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσσαι
 485 ὥρη χειμερῆς, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας διος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατα φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις θαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἀλλοθεν αὖοι·
 ὥς Ὀδυσσεύς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litoraue obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 lævis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicumque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, contin-
 uitque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vitam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] junco incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?

Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timco, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant expirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.

Si vero in clivum ascendens et umbroram silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me sineret
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda flam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:

profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam in-
 venit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hæc quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.

Illa quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνέας καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεὺς ἀφίξις εἰς Φαίακας.

Ἦς δ' ἐνθά καθυῖδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῶν καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχωρίῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βῆφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Νausίθοος θεοειδής,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφεισάων·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηὸς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδ' ἡ Κηρὶ δαμειὶς Ἀἰδοῶς βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἤρχε, θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγάλητορι μητιώσασα.
15 Βῆ δ' ἱμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾷτ', ἀθανάτησι φυτὴ καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
Νausικάα, θυγάτηρ μεγάλητορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δῶ' ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθ'· οὐραὶ δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἦ δ' ἀνέμου ὅς πνοιτὶ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλυτοῖο Δύμαντος,
ἥ οἱ ὁμηλικὴ μὲν ἦεν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Νausικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθήμενα γέινετο μήτηρ;
εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα γρή καλὰ μὲν αὐτῇ
ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
30 ἐσθλή· γαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοῖ φαينوμένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔσομαι, ὅφρα τάχιστα
ἐντύνειαι· ἐπεὶ οὗτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἦδ' ἂν σε μῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότερνον πατέρα κλυτὸν ἦϊοι πρὸ,
ἡμιόνους καὶ ἁμαξάν ἐροπλίσαι, ἥ κεν ἄγρῃσιν
ζώστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεςσιν
40 ἔρρεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλῃος.
Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς· ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
ἔμμεναι· οὗτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὁμβρῷ
δαύεται οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
68 πέπταται· ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacæas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperea,
prope Cyclopes, viros superbientes,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumdixit urbi, et ædificavit domos,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum dea cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendide.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puellæ :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est,
assimilans-se filiæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudent vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adiutrix una comitabor, ut celerrime
hec instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi.
Verum age, hortare patrem inclytum sub auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.
Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi aiunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνὶ τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἡμᾶτα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέβη Ἰλαυκῶπις, ἔπει διεπέφραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἡὼς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἐγείρειν
Ναυσικαάν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαι τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· καχίσαστο δ' ἔνδον ἔοντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο, σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένῳ ξυμβόλητο μετὰ κλειτούς βασιλῆας

60 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαθοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στάσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐροπίσσειας ἀπὴννῃ

ὑψηλῇν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἄγῃμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βέρυτωμένα κεῖται;

60 καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἔοντα
βουλὰς βουλευεῖν καθαρὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱὲς ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,

οἱ δὲ ὀπίοντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νειόπλυτα εἴματ' ἔχοντες

65 ἐς χορὸν ἔργεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρονὶ πάντα μέμηλιν.

Ῥς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἔρχε· ἀτὰρ τοι δμῶες ἐροπλίσσουσιν ἀπὴννῃ

70 ὑψηλῇν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ῥς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαζαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖν

ὥπλων, ἡμιόνους θ' ὑπαγον· ζευξάν θ' ὑπ' ἀπὴννῃ·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρον ἐσθῆτα φαινήν,

75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπὴννῃ·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν

παντοίων, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσχω ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεδῆσεν ἀπὴννης —

δῶκεν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,

80 εἰὼς χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπολοισι γυναιξίν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόνετα,

μάστιγεν δ' ἑλάν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμωτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,

οὐκ οἶν' ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόνον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολλὸ δ' ὕδωρ

καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ ῥυπώοντα καθήραι·

ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροελυσαν ἀπὴννης.

Καὶ τὰς μὲν σέυν ποταμὸν πέρα δινῆεντα,

90 τρώγειν ἄγρωσιν μελιτῆδ' αἱ δ' ἀπ' ἀπὴννης

εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θαῶς ἔριδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνᾶν τε κάθηρᾶν τε ῥύπα πάντα,

ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλδς, ἥχι μάλιστα

95 λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἑλαίῳ,

δεῖπνον ἔπειθ' ἔλονται παρ' ὀχθησιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάφωρ ἐν δωμάτῳ τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora adventit in-pulcro-solio, quæ eam exclat-
[Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per aedes, ut nuntiaret parentibus,

patri caro et matri :prehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,

pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras

egredientem convenit ad inclytos reges

in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris currum

excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam

ad flumen, lotura, quæ mihi sordidata jacent?

Et vero te ipsum decet inter primores versantem

consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,

duo in-matrimonio, tres autem cœlibes florentes :

hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,

ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare

patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Neuquaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt currum

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras currum agilem-rotis mulinum

instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;

et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,

varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit currum :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,

percussitque, ut-iniret-cursum; strepitus autem erat mulor-

um;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et

ipsam,] non solam; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-

venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaue aqua

pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,

ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :

constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavantque, purgantque sordes omnes,

ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsa,

- 100 σφαίρῃ ταίτ' ἄρ' ἐπαίζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἄρτεμις εἰσι κατ' οὐρεος ἰοχέαιρα,
ἥ κατὰ Ἰηύγετον περιμήκετον ἤ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν·
105 τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Ἀητώ·
πασάν δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
ρεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὥς ἤγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμήτης.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεύξας ἡμιόνους, πτύξασά τε εἴματα καλὰ·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἥ οἱ Φαίηκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
115 Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφιπόλον βασιλεια·
ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνη·
αἰδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὀρμαίνει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
120 ἥ β' οἴγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἡδὲ φιλοξείνοι, καὶ σπὴν νόος ἐστὶ θεοῦδης;
ὥς τε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσσα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐθέντων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδωμαι.
Ὡς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσσετο διὸς Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροὶ μήδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἔπειτα, ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἄλλῃ πεποιθὼς,
ἅσ' ἔϊσ' ὕμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσί μετέρχεται ἡ ὀίσσιν,
ἡ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἐ γαστήρ,
μήλων περήσοντα καὶ ἐς πυκνὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὥς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν εὐπλοκάμοισιν ἐμελλεν
μίεσθαι, γυμνὸς περ ἑὼν· χρεῖω γὰρ ἔκτανεν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκακωμένος ἄλμῃ·
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προῦχούσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἥ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
ἥ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δειξείε πόλιν, καὶ εἴματα δόλη.
145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνουμαὶ σε, ἀνασσα· θεὸς νύ τις ἡ βροτὸς ἐσσι.
150 Εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτεμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μεγάλαιοι,
εἰδὸς τε μέγεθος τε φυήν τ' ἀγχιιστα ἔϊσκω·
εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ γῇσι ναιετάουσιν,

pila hæce inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulnis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis;
cum-illa autem simul Nymphæ, filię Jovis ægidem-tenentis,
agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem :] illæ vero alte clamarunt. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni?
anne hi injuri sunt et feroces, nec justī?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is hoves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ :
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.

Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceretur mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filię magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τρικμάχαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τρικμάχαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν λαίνεταί· εἵνεκα σείο,
 λευσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσιγνεύσαν.
 Κείνος δ' αὖ πέρη κῆρι μακάρτατος ἔσοχον ἄλλων,
 ὃς κέ σ' ἑέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσρόωντα.
 Δῆλ' οὐδ' ἔτι ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἑνόσα —
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν δόδον, ἣ δ' ἔμελλεν ἔμοι κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὥς δ' αὐτῶς καὶ κείον ἰδών, ἐτεθῆπ' αἶψα θυμῷ
 δῆν' ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀντήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαί τε τίθηπά τε δειδία τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς εἰκοστῇ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φέροι, χραιπναί τε θύελλαι,
 νήσου ἀπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν. Οὐ γάρ θ' ὦ
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἀνασσ', ἐλέαιρε· σέ γάρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστου δέ μοι δεῖξον, ὅς δέ βράκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἰλυμα σπείρων ἔχῃς ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
 ἀνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὅπασειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ θ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχοντον
 ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 185 χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἐκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Νηυσικάα λευκώλενος ἀντίον ἠΐδα·
 ξεῖν' ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 190 καὶ πού σοι τά γ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευήσῃσι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέοιχ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστου δέ τοι δεῖξω, ἔρρω δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἥ βρα, καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐπύλοκά μοισι κέλευσεν·
 στήτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 Ἥ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
 ὃς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἰκῆται,
 δηϊοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δῦστητος ἀλόμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομῆειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicumque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi :
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus[in-ea profectioe quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :]) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra :] ita te, mulier, admirorque, obstupeoque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere : gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum :
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celerisque procel-
 læ,] insula ab Ogygia : nunc tamen huc me conjecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multo dii efficient prius.
 Verum regina, miserere : te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam : non enim hoc quicquam præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor : tum oriuntur multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est :] hospes : quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es :] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis prout voluerit, unicuique :
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino :
 nunc vero, quæ ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cuiusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant :
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.
 Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit :
 sistite-gradum mihi, ancillæ : quo fugitia, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium-
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare : a Jove enim sunt omnes

ξείνοι τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε·
 310 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι χέλευσαν·
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευεν
 Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἴματ' ἔθηκαν·
 315 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 ἥνων γον δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.
 Ἀὐτὰρ τότε ἀμφιπόλοισι μετῆδα διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅρρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὤμοισιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἔλαιον
 320 χρίσομαι· ἥ γὰρ δὴρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
 Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι, κούρησιν ἑυπλοκάμοισι μετελθών.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 Αὐτὰρ ἐκ ποταμοῦ χροά νιζετο διὸς Ὀδυσσεύς
 325 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἀμπεχεν ὤμους·
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλδς γνόον ἀτρυγέτοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
 ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαθ', αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς·
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυία,
 330 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίαις.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιγυέεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 ἴδρις, δν ὦφαιστος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖει·
 335 ὥς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐξέτ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 κάλλιε καὶ χάρισι στήλδων· ἡγεῖτο δὲ κούρη·
 δὴ βρα τότε ἀμφιπόλοισιν ἑυπλοκάμοισι μετῆδα·
 Κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
 340 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπὸν ἔχουσιν,
 Φαιήκας δ' ἄνθρωποι ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
 Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιάδε πόσις κεκλημένος εἴη,
 345 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μῖμνεν.
 Ἄλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε. [το.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.
 Ἥτοι δὲ πίνε καὶ ἤσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 350 ἀρπαλέως· δὴρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
 Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
 εἴματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ζευῖεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτή.
 Ὀτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 355 Ὅρσοο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἵμεν, ὅφρα σε πέμψω
 πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσοι ἀρίστοι.
 Ἄλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκέεις δὲ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 ὅρρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 360 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
 καρπαλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
 tumque *est*.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
 que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit ; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ-sunt :
 atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat
 Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;

atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :
 dederunt porro *ei* aurea in ampulla liquidum oleum ,
 jusseruntque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluente.
 Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminui, dum ego ipse
 salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo
 ungam me : jam enim diu a corpore abest unctio.
 Coram vero haud ego lavero ; vereor enim
 nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ.

At ex flumine a-corpore bluebat divinus Ulysses
 salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
 e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.
 Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
 vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :
 illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
 majoremque aspectu, et crassiorem : a capite vero
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
 sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam ; pulcra vero *is* opera perficit :
 sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.
 Considebat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
 pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :
 ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulis, ut aliquid dicam ;
 non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,
 ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
 Quippe antea quidem mihi indecorus videbatur esse,
 nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
 Utinam mihi talis maritus appellatus esset,
 hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
 runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.
 Atque is bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
 rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulis aliud cogitavit ;
 vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,
 junxitque mulos fortibus-ungulis, atque inscendit ipsa.
 Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
 est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
 ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te puto
 omnium Phæacum visurum-esse quotquot *sunt* optimi.
 Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
 donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
 tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
 celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶ πῶλιος ἐπιβείομεν — ἦν περὶ πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλιος,
 λεπτὴ δ' εἰς ἱθμὴν νῆες δ' ὀδὸν ἀμφιέλισσαι
 265 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπιστίον ἐστὶν ἑκάστω.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμυρίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν θπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπεῖρα καὶ ἀποξύνουσιν ἑρετμά.
 270 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίος οὐδὲ φαρέτρη,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἑρετμά νέων καὶ νῆες εἶσαι,
 ᾗσιν ἀγαλλόμενοι πολὴν περὶ ὥσι θάλασσαν —
 τῶν ἀλσεῖνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
 μωμευή — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερβῆλοι κατὰ δῆμον —
 275 καὶ νύ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικαῖα ἔπεται καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ οἱ ἔσsetαι αὐτῇ.
 Ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσαστο ἧς ἀπὸ νῆος
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὕτινες ἔγγυθεν εἰσὶν·
 280 ἢ τίς οἱ εὐζαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόνθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτὴ περ ἐποικομένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἢ γὰρ τοῦδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 285 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δὲ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ᾗτις τοιαῦτά γε βέζοι,
 ᾗτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἑόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα τάχιστα
 290 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἔμοιο.
 Δῆϊες ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἀγχι καλεῖσθαι,
 αἰγείρου· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λαιμῶν·
 ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῦ τέμος τεθαυαῖα τ' ἄλῃη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 295 ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰκόεν ἡμεῖς
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰωμέμεθα δώματα πατρὸς.
 Αὐτὰρ ἐπὶ ἡμέας Ἐπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἡδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 300 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 νῆπιος· οὐ μὲν γάρ τι εἰοκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἤρωος. Ἀλλ' ὅπῃτ' ἂν σε δόμοι κεκῶθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὦκα μάλα μαγάραιο διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἔκηαι
 305 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' ἥσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωφῶς· ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κλονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἴατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῦ θρόνος ποτικέχλειται αὐγῇ,
 τῷ θεοῖ οἶνοποτάζει ἐφῆμενος ἀθάνατος ὢς.
 310 Τὸν παραμειψάμενος μητρὸς ποτὶ φούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρας, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 χαίρον καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἔλπωρῃ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 315 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq-ue-parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navtis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum est pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectiliis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec phæetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, ne-quis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat villior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnasque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 virorum longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenerint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratum :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi disidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes occuluerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [Si tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-ædificatam, et tuam in patriam terram.]

Ἦς ἄρα φωνήσας ἱμασεν μάλιστα φαινή
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὤκα λίπον ποταμοῖο ρέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίητο πεζοί
 320 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἔκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἱν' ἄρ' ἔζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἤρᾳτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
 Κλυθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 βαιομένου, ὅτε μ' ἔρῃαι κλυτὸς Ἑννοσίγαιος.
 Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἔλπειν.
 Ὃς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῷ δ' οὕτω φαίνεται ἑναντίη· αἶδeto γάρ ῥα
 330 πατροκασίγητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιενεν
 ἀντιθέῳ Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεύς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ἦς δὲ μὲν ἔνθ' ἤρᾳτο πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστου φέρειν μένος ἡμιοῖν.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγαχλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισιν· κασίγητοι δὲ μιν ἀμφίς
 5 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι· ὅς ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθιτὰ τε ἔσπερον εἴσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔδν' ἦ· δαίαι δὲ οἱ πῦρ
 γρηῖς Ἀπειραΐη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπειρήθεν νέες ἡγαγον ἀμφιέλισσαι·
 10 Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔλεον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν·
 ἢ τρέφε Νausικαάν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. [θήνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὤρτο πόλινδ' ἵμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἡέρα χεῖε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραντήν,
 ἔνθα οἱ ἀντεβολήσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγῦθι ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτίσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, ita ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillaque Ulyssesque; mente (arte) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filiæ magni :

Audi me, ægidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudisti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacas gratum venire ac miserandum.

Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva :
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinoium.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoos autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.

Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti ;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :

O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspicere, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγκαλιζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.

Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιοῦντες ὤκεισιν

35 λαΐτμα μέγ' ἐκπερώουσιν, ἐπεὶ σφισὶ δῶκ' Ἐνοσίχθων
τῶν νέες ὠκείαι ὥς τε πτερὸν ἤν νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴχνια βαίνει θεοῖο.

Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστου διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἰα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὰς ἥ ῥα οἱ ἀγλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ ἤϊας ἑίσας,
αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγοράς καὶ τείχεα μακρὰ,

45 ὑψηλὰ σχολόπεσσι ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἔκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ὅττος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεπραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφίης βασιλῆας,

50 δαίτην δαινυμένους σὺ δ' ἔσω κτε μὴδέ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.

Δεσποῖναν μὲν πρῶτα κίχρηται ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων

55 τῶν αὐτῶν, ὅσπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γαίνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,

ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γηγάντεσσιν βασιλευεν·

60 ἄλλ' ὃ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγαίνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὅς ἐν Φαίῃσιν ἀνασσει·

Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορα τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἀκούρον ἐόντα, βᾶλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἀκοῖτιν,
καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,

δοῦσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
Ὡς κείνη περί κῆρι τετιμῆται τε καὶ ἐστὶν

70 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, ὅς μιν ῥα θεὸν ὡς ἐξορῶντες,
δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στελέχῃσ' ἀνὰ ἄστου.

Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἰσθλοῦ·
οἶσιν τ' εὖ φρονέει καὶ ἀνδράσι νέεσσι λυεῖ.

75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· λίπε δὲ Σχερῆνην ἐρατεινήν·

80 ἔκτο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγνιαν Ἀθήνην,
δῦνε δ' Ἐρεβθῆος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἔειχε κλυτὰ πολλά· δέ οἱ κῆρ

ῥωμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἤν σεληνῆς,

85 δώμα καθ' ὑπερσέφες μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amice-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.

Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsi hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat dea.

Hunc autem Phæaces nautæ-inclyti non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene et cupiens in animo.

Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et moenia longa,
sublimia, vallibus munita, mirabile visu.

Sed quando jam regis ad-inclytas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæcis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges

epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quiequam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:

Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinooum regem.

Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,

minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium

Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacæas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinooumque.

Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcti Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia

relicta] Arete; hanc vero Alcinoou duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,

quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata

et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,

et civibus, qui ipsam veluti deam susipientes,
excipiunt vocibus faustis, quum incedit per urbem.

Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;

quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,

spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæcis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At

Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclytas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.

Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,

domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χαλκεοὶ μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἐέργον·
 ἀργυροὶ δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσή δὲ κορώνη.
 Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργυροὶ κύνες ἦσαν,
 οὗς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνῳ περὶ τοίχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἐύννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώοντο,
 πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπιετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 100 Χρῦσειοι δ' ἄρα κούροι ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δέ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλειτουργοὺσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἡμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσπον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρίες ἀνδρῶν
 νῆα ὁθῆν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὧς δὲ γυναῖκες
 110 ἰστὸν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄρχαι καὶ ροαὶ καὶ μῆλαι ἀγλαόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ ἐλαίαι τηλεθώουσαι.
 Τᾶν οὐποτε καρπὸς ἀπολλυταὶ οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἄλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζευρυρὶ πνέουσιν τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅρχη ἐπ' ὄρχην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλὼν ἐβρίζωται·
 τῆς ἑτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρεται ἡελῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὀμφακῆς εἰσιν,
 ἀνθος ἀφιεῖσαι, ἑτεραί δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρᾶσαι παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιετανὸν γανόουσαι·
 ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἦσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θεῖτο πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θήσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐθήσατο δώματος εἰσω.
 Ἐδρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν εἰσοκῶπ' Ἀργεῖφόντῃ,
 ᾧ πυμᾶτ' σπένδεσθον, ὅτε μνησαίῃτο κοῖτου.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

Ærea etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cy-
 ano:] aureæ vero fores firmam domum intus claudabant:
 argentei autem postes in æreo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi peploi
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas texunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus *est* hortus prope januas
 quatuor-jugum: circa autem *eum* septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores procæræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 bujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* vindemiant,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, aliæ vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen fluit
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans *hæc* admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum duces atque principes
 libantes poculis speculatori Argicidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἥερ' ἔχων, ἣν οἱ περὶ χεῦεν Ἀθήνη,
 ὅρρ' ἔκ' Ἀθήρην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἰδόντες·
 145 θαύμαζον δ' ὄρῶντες δ' δ' ἑλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θυγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὺν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τούδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὀδῖα δοῖεν
 ζώμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὅτι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰκῆσθαι
 θῆσσαν· ἐπειδὴ δὴ δᾶ φίλων ἀπο κτήματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 παρ' πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἥρωος Ἑχένηος,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικεν
 160 ξεῖνον μὲν γαμαί ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὺν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανώνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 165 σπείσομεν, ὃς θ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἑόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἱερὸν μῆνος Ἀλκινόοιο,
 χεῖρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥρσεν ἄπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέσκειν.
 Χέρονι δ' ἄμφιπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λῆθτος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνουσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδᾶτα πολλ' ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὃ πίνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μῆνος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 σπείσομεν, ὃς θ' ἰκέτησιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελάρρονα οἶνον ἐκίρνα·
 νόμῃσιν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ οἶνον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 185 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακέλετε οἶκαδ' ἰόντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 190 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέξομεν ἱερὰ καλά· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξείνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὕφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad Aretenque et Alcinooum regem.
 Circumjecit autem Aretæ genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata est divinitus offusa nebula.
 Illi vero muti facti sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :
 Arete, filia Rhexenoris paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas ; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.
 Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem ; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos factus est senex heros Echeueus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus est et dixit :
 Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cœnam vero hospitii proma det ex-intus reconditis.
 Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulyssem prudentem, versutum,
 erexit a foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat ; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta est vis Alcinoi :
 Pontonoe, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum ; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.
 Sic dixit ; Pontonoe autem dulces vinum miscebat ;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.
 Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoos concionatus est et dixit :
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam-terram perveniat,

χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 195 μὴδέ τι μεσσηγὺς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἅσσα οἱ Ἀῖσα Κατακλῶδῃς τε βαρεῖαι
 γεινομῆν νῆσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανόφ' εἰλήλουθεν,
 200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμυχανόωνται·
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνται τε παρ' ἡμῖν καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μόνος ἰὼν ζυμῆλθαι ὀδίτης,
 205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σπῖσιν ἐγγρύθεν εἰμέν,
 ὅς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φύλα Γυγάντων· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Αλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἀθανάτοισιν ἴσκα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 210 οὐδέμας οὐδὲ φῦλιν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὐσίνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστα· ὄχροντας δὲ ζῶν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν Ὀλυσσιν ἴσασαί μιν.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μέλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσασθαι,
 ὅσα γε δὴ ζυμπαντα θῶν ἴσθητι μόγησα.
 215 'Αλλ' ἔμει μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδομένον περ.
 Οὐ γὰρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἦτ' ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 220 ἰσθόμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δὲ με πάντων
 ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνὶ κλισίᾳ ἀνάγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἔμ' ἦοι φαινομένῃσιν,
 ὥς κ' ἔμει τὸν δούστην ἑμῆς ἐπιθήσετε πατρὸς,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίπον αἰὼν
 225 κτῆσιν ἐμῇν, δμῶές τε καὶ ὑπερφεῖς μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἔπειτα σπείσαν· τ' ἐπὶ δ' ὅσων ἦθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχαίνοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
 230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 παρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
 ἦσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόμενον ἔντεα δαιτὶς
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρος τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύχεα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπειτα πτερύοντα προσήνδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν· τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδὲ γὰρ ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασίλεια, διηγεκέως ἀγορεύσαι [σεύς·
 κτῆδ', ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνας·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δ' μ' ἀνείρει· ἡδὲ μεταλλᾶς.
 Ὀγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλ' αἰτῆται,
 245 ἐνθά μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολώσσσα Καλυψώ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiatur,
 antequam ipse suae terrae appellat : ibi vero deinde
 patietur quaecunque ei Fatum Parcaeque graves
 nascenti neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de caelo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliantur.
 Semper enim pridem oerte dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas ;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam *hoc* occultant ; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curae est in animo ; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui coelum latum tenent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus ;
 quoscunque vos hostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus aequalararar.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quae jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cenare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum praeter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem habeo in animo ; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere ; et me omnium
 oblivisci facit, quaecunque passus sum, et repleti postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infastum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum ; conspiciat me vel relinquat vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus,] illi quidem decubitu ierunt domum unusquisque.
 At in aedibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinous deo-par
 sedebant : famulae autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quae quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus ;
 et ipsum compellans alatis verbis alloenta est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es unde es hominum ? quis tibi haec vestimenta dedit ?
 an-non dicis, per ma e errantem te huc venisse ?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 aeternas : quandoquidem mihi multas dederunt dii-coelestes ;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quaedam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris-comis, potens dea : nec quisquam cum-ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμὲ πὸν δύστηνον ἐφίστιον ἤγαγε δαίμων
 ὅλον, ἐπεὶ μοι νῆα θάην ἀργῆτι κεραιυνῶ
 250 Ζεὺς ἔλασεν ἐκείασε μέσῳ ἐνὶ οἴῳσι πόντῳ.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρώπην ἀγκὰς ἑλών μεδ' ἀμφιελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην δακτύλῳ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ἰδρυγίην πελάσων θεοί, ἐνθα Καλυψὼ
 255 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυμένη ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἐφάσκειν
 θῆσιν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἄλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἔνθα μὲν ἐκπύετας μένον ἔμπεδον, εἴματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δέυνεσκον, τὰ μοι ἀμβροτὰ δῶκε Καλυψώ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ θυγῶν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὅτ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὸν παλυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σίτον καὶ μέθυ θύῳ καὶ ἀμβροτὰ εἴματα ἔασεν·
 οὐρὸν δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λαορὸν τε.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκίοντα
 γαίης ὑμετέρης γῆθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσμῶρ' ἥ γὰρ ἔμελλον εἶναι ξυνέσεσθαι διζυί.
 πολλῇ, τῇ μοι ἐπῴρεε Ποσειδάων ἐνοστήχων·
 ἔς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
 ὥριγεν δὲ θάλασσαν ἀθέφατον· οὐδὲ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὸν ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 275 Τῇ μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδαο· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὅρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμους τε καὶ ὕδωρ.
 Ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βῆσατο κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπεί χώρῳ·
 280 ἄλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον κάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰέσατο χώρος ἀριστος,
 λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἔκ δ' ἔπεσον θυμυγερῶν ἐπὶ δ' ἀμβροσὴν νύξ
 ἦλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διιπέτεος ποταμοῖο
 285 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραβον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἤφρυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένον ἦτορ,
 εὔδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ
 δύσετό τ' ἡέλιος καί με γλυκύς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῇ ἐνόησα θυγατρὸς
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεῶσιν.
 Ἐγὼν ἰκέτευα· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμυροτεν ἐσθλοῦ,
 ὅς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν αἰεὶ γὰρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 295 Ἦ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλις ἡδ' αἰθόπα οἶνον,
 καὶ λουῖσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τὰδε εἴματ' ἔδωκεν.
 Ἰαυτὰ τοι ἀχνυμένους περ ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 300 πᾶς ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτῃν ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periire boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurræ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalem et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus est ipsis.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem do-
 dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ ; letatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc confictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impeditiv iter,
 commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jacens et ingratum locum :
 sed recedens natavi rursus, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 levis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbutis dormivi : circumquaque vero folia
 congesi : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflictus corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filias
 ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares juniorem obviam-factam
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflictus, ex-vero enarravi
 Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἥρως, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην· [σεύς.
 ἡ μὲν γὰρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι·
 206 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβην, δέϊσας αἰσχυρόμενός τε,
 κήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·
 οὐζήλοιο γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
 εἶν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 210 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνων δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοῖος ἔων, οἷός ἐστι, τὰ τε φρονέων, & τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐτὸν μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 215 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέχοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπῇ δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅρρ' εὖ εἰδῆς,
 αὔριον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένους ὕπνῳ
 λήξαι· οἱ δ' ἑλώσι γαλήνην, ὅρρ' ἂν ἴκηαι
 220 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἔστιν
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἔστ'· Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἱ μιν ἴδοντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφύμενον Τιτῶν, Γαιήϊον υἱόν·

225 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ χαμάτοιο τέλεσσαν
 ἤματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὀπίσσω.
 Εἰδῆσεις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσων ἄρισται
 νῆες ἔμαί καὶ κούροι ἀναβρίπτειν ἄλα πηδῶ.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 300 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἶθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ λείδωρον ἄρουραν
 ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσai,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὧ ξεῖνε· πεποίθηται δέ τοι εὐνή.

Ὡς φάν' τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.

Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθεῦδε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυγῶ δόμου ἐψηλοῖο·
 πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρπυε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me iussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irasceret conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoous respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascas : potiora autem mihi sunt honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipso,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc tempus ego constituam, ut bene
 scias, crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris in patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubœa :
 eam quidem longissime alunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venere, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro venientes.

Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :

Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoous : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas ulnas habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut indueretur.
 Illæ vero leverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.

Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulysses adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.

Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.

Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.

Alcinoous vero decubuit in penetrali domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥαξ,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὤρτο πολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σπιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον· ἥ δ' ἀνὰ ἄστυ μετώχeto Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα·
 10 καὶ βᾶ ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθῃσθε,
 δε νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἔκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλᾶγχεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῦς' ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλλμῶς δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἑδραὶ
 ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρα θήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
 θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὅς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινὸς τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν δημηγέρες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅφρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξείνος δδ', οὐκ οἷδ' ὅστις, ἀλώμενος ἔκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡὲ πρὸς ἑοῖων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἐμπέδον εἶναι.
 Ἡμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἔκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἴνεκα πομπῆς.
 Ἀλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διὰν
 35 πρωτόπλυσον· κούρω δὲ δύο καὶ πεντήχοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
 ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν·
 μηδέ τις ἀρνεῖσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον δοῖδον,
 Δημόδοχον· τῷ γάρ βᾶ θεὸς πέρι δοῖκεν αἰοδῆν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἐποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχeto θεῖον δοῖδόν.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δύο καὶ πεντήχοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλός ἀτρύγετοιο.

Quando vero mano-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero praebat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsi apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considabant in politis lapidibus
 prope invicem : sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-e præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo medifans :
 atque unicuique viro astans dixit verbum :

Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat,
 qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.

Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus fóraque et sedilia
 congregatis : multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros ;
 et ipsum prociorem et crassiorum reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulysssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus ;
 deductionemque flāgitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicumque meam domum per-
 venerit,] : hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem : juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicumque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite : ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti ; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio : at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniatis, ut hospitem in ædibus amice-exciplamus ;
 neu quis recuset : advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum : huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit ; ac simul sequebantur
 sceptrigeri : præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

60 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἥδ' ἐθάλασσαν,
νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἄλδ' ἐβένθοδε ἔρυσσαν·
ἐν δ' ἰσθὺν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστίᾳ νηὶ μελαίνῃ,
ἥρτύναντο δ' ἑρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἰστίᾳ λευκὰ πέτασσαν.
65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
βάν β' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαίφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πᾶντο δ' ἄρ' αἰθουσαὶ τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
[ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἔρκευσεν,
60 ὅκτω δ' ἀργυρόδοντας βας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαίτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδῶν,
τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
ἄφραλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἥδειαν αἰοιδήν.
65 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ὄθηκε θρόνον ἀργυρόηλον
μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας·
καθ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι
κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
70 πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πεισὶν δτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Μοῦσ' ἄρ' αἰδῶν ἀνήκεν ἀεδῆμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης, τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἔκτανεν·
75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς,
ὥς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῇ
ἐκπάγλους ἐπέεσσιν· ἀναχ' δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόψ, δτ' ἀριστοὶ Ἀχαιῶν θηριόωντο.
Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπολλῶν
80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, δθ' ὑπὲρθε λάϊνον οὐδὸν
χρησόμενος· τότε γὰρ βα κυλινδeto πῆματος ἀρχή
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. [σεύς
Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς αἰεὶ περιμυλτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στίβαρσιν
85 κακὰ κεφαλῆς εἰρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
αἰδέτο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείδων.
Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰοιδός,
δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
90 Αὐτὰρ δτ' ἀψ' ἀρχοιτο, καὶ στρύνειαν αἰδεῖν
Φαίηκων οἱ ἀριστοὶ· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἑλάνθανε δάκρυα λείδων,
Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
95 ἥμενος ἀγχ' αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν.
Αἴψα δὲ Φαίηκαςσι φιληρέτμοισι μετῆύδα·
Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
ἥδη μὲν δαιτὶς κεκορημέθα θυμὸν ἔισης
φόρμιγγός θ', ἥ δαιτὶ συνήρορς ἔστι θαλεῇ·
100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων περὶ γούμην
πάντων· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνόησεν οἷσι φίλοισιν
οἰκαδὲ νοστήσας, ὅσσον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
πῶς τε παλαιαιουσύνῃ τε καὶ ἄλκιαν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
omnia rite ; atque vela alba expanderunt.
Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
profecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
[congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]

Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
quos excoarant curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic vero inde Pontonous posuit sedem argenteis-clavis-distinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
et e paxillo suspendit citharam argutam,
ipsius supra caput, et monuit, quomodo manibus prehendat,
præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.

Ille vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-cælum latum pervenit :
contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achillis,
ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.
Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
Pytho in divina, quando supergressus est lapideum limen
oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
Trojanisque et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
verecundabatur enim Phæacæas, sub superciliis lacrimas stil-
lans.] Verum quando desiderit canere divinus cantor,
lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
et poculo duplici sumto, libabat diis.

Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur eum, ut cane-
ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur illius car-
minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, flebat.

Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.
Continuo vero inter-Phæacæas remigii-studiosos loquebatur :

Audite, Phæacum ductores atque principes :
jam quidem convivio saturavimus animum æquo
citharaque, quæ convivio comes est lauto :
nunc vero exeamus, et certamina experiamur
omnia ; ut hospes narret suis amicis,
domum reversus, quantum superemus alios
pugillatuque, luctaque, et saltu, atque cursu.

Ὃς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 105 Κὰδ' ὃ ἐκ πασσαλόφει κράμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόκου δ' ὡς χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῶ αὐτῇν ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανόντες.
 Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορῇν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς θμῖλος,
 110 μυρίοι· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὀρτο μὲν Ἀκρόνεις τε καὶ Ὀκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεύς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεύς τε Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησίνεός τε,
 Ἀμφιάλος θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολοιγὸν ἴσος Ἀρπῆ,
 Ναυβolidης θ', δὲ ἄριστος ἐν εἰδός τε δέμας τε
 πάντων Φαίηκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἴσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κνίσοντες πεδίον.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἄριστος ἐν Κλυτόνηος ἀμύμων
 ὄσσην τ' ἐν νειῷ οὖρον πάλαι ἤμιονοιῦν,
 125 τόσσην ὑπεκπροθέων λαοὺς ἴκαθ', οἱ δ' ἔλινοντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς περήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντα ἄριστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν
 δίσχω δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρετατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοισι,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη παῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ζεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλον
 οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 135 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχίνα τε στιβαρόν τε μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥθης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηχται πολέεσσι.
 Οὐ γὰρ ἐγώ γε τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνθρωπον τε συγχέαι, εἴ καὶ μᾶλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 Λαοδάμα, μᾶλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ ῥ' ἐς μέσσην ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ζεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἰδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἄνδρος ὄφρα κεν ᾗσιν,
 ἢ δ' τι πῶσιν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κῆδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἡδὴ
 νῆὺς τε κατέρουσται, καὶ ἐπαρτίες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κῆδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἥπερ ἀέθλοι,
 155 δὲ πρὶν μὲν μᾶλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, prævit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex ædibus
 præco; præibat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phæacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acroneosque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nautæusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretheus,
 Pontæusque, Proreusque, Thoon, Anabesineosque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidæ:
 surrexit etiam Euryalus, homicidæ similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phæacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Halisusque, et deo-par Clytæneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytæneus eximius:
 quantumque in novali spatium est multarum-duarum,
 tantum præcurrens ad-cives venit; illi vero relicti sunt.
 Alii autem lucæ molestæ periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Saltu autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium præstantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cerviceque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis contractus est multia.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem mœstitiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me hæc jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precana regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
οὐ γάρ σ' οὐδὲ, ξεῖνε, δαήμονι φωντὶ εἴσκω
160 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυχλήϊδι θαμίζων,
ἀρχὸς ναυτῶων, ὅτε πρηκτῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
καρθέων θ' ἀρπαλέον· οὐδ' ἀθλητῆρι εἰοικας.
165 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ξεῖν, οὐ καλὸν εἶπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ εἰοικας. [σεύς·
Ὀδῶς οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν οὔτε φυτὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκινδόντερος πέλει ἀνὴρ,
170 ἀλλὰ θεὸς μορφῇν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὡς εἰσορόουσιν.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπερισσέφεται ἐπέεσσιν.
Ῥας καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδὲ κεν ἄλλως
οὐδὲ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφωλίος ἔσσι.
Ῥρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν
εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
180 ὡς σύγε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὅπως
ἐμμεναι, ὄφρ' ᾗδῃ τε πεποθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πέτρων.
Ἄλλα καὶ ὡς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομαι ἀέθλων·
185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπαιώντρυνας δέ με εἰπὼν.
Ἦ βα καὶ αὐτῷ φάροι ἀναίξας λάβε δίσκον
μαίζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
ἢ ὅλω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
Τὸν βα περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξεν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντα,
ῥίμψα θεῶν ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
195 Καὶ κ' ἀλάσ τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα
ἀμφοφών· ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἔστιν ὁμίλῳ,
ἀλλὰ πολὺ πρόωτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
οὔτις Φαίηκων τόνγ' ἵζεται οὐδ' ὑπερήσει.
Ῥας φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
200 χαίρων οὐνεχ' ἑταῖρον ἐνὲά λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσιν·
Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
ἦσιν ἢ τοσούτων ὀϊομαι ἢ ἔτι μᾶλλον.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει,
205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
ἢ πῦξ ἢ ἐκάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω,
πάντων Φαίηκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι δδ' ἔστι· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
ἄφρων δὴ κείνός γε καὶ οὔτιδανός πέλει ἀνὴρ,
210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
δῆμῳ ἐν ἁλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
non enim te, hospes, perito viro assimilo
certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
sed illi, qui navem multis-transtis-instructam frequentans,
princeps naularum, qui quidem negotiatores sunt,
onerisque memor, et inspector sit mercium,
lucrique raptο-acquisiti ; neque athleteas similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.

Ita non omnibus dñi amabilia munera donant
hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
Alius etenim specie deterior est vir,
at deus formam verbis (eloquentia) ornat : alii vero in ipsum
oblectati spectant : hic autem secure loquitur
modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
Incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.

Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
ut tute fabularis, verum inter primos puto
fuisse me, donec juvenia fretus-fui, manibusque meis.

Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
num ;] mordax enim sermo tuus ; impolisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
majorem et crassum, graviolemque non paulo quidem,
quam quali Phæaces ludebant inter-se.

Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
lapis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (jactatum
celeriorum),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
palpando ; quandoquidem neutiquam mixtum-est multitudini,
sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
gaudens quod socum benignum videret in circo.

Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.

E-ceteris vero, quemcunque cor animusque jubet ;
huc age, periculum-faciat, quoniam me irritasti valde,
aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recusο,
ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipiente pugna-
verit ?] insipiens vero ille et nullius-pretii est vir,
quicunque cum-hospite contentionem proferat certaminum ;
populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἶδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσοι θελοῖ.
 215 Εὐ μὲν τόσον οἶδα εἶδρον ἀμφαφάσθαι·
 πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι, διστεύσας ἐν δμῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἀγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοῖατο φυτῶν.
 Οἷός δ' ἔμε Φιλοκτήτης ἀπεκαίνετο τόδ' ῥα,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφρεστέρον εἶναι,
 ὅσοι νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέρουσιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐβελήσω
 οὐδ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆϊ,
 225 οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόδ' ῥα
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔχετ' ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διστῷ.
 230 Οἷοισιν δειδοῖκα ποσὶν μῆτις με παρέλθῃ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελῶς ἔδαμάσθην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἠψετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λελυνται.
 Ἦες ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 235 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φανίμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
 χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἄνθρωπος ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νείκεσεν· ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτως ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταται ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάλλειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ζύνει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
 ἐπιπῇ ἥρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινῶν παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἶα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιστοί,
 ἀλλὰ ποῦ κραίνῳς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
 εἰματὰ τ' ἐξημοῖδ' ἀλοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
 250 Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξείνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἶκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγυγνόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ.
 Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοεικέλος· ὥρτο δὲ κῆρυξ,
 οἶσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσυννῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐπύρῃσσεσκον ἕκαστα·
 260 λείναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κούροι
 πρωτῆβαι ἴσταντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 265 μαρμαρυγὰς ᾄετο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.
 In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.
 Solus vero me Philoctetes vincebat arcu,
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me aio longe præstantiorem esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.
 Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus-est magnus Eurytus, neque ad senec-
 tatem] pervenit in ædibus; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.
 Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.
 Solis timeo pedibus, ne quis me superet
 Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum
 fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.
 Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt silentio:
 Alcinoüs autem ipsum solus respondens allocutus-est:
 Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc conco-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:
 verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in ædibus
 epuleris apud tuamque uxorem et tuos liberos,
 nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis
 Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.
 Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,
 sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus.
 semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, chlo-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.
 Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,
 ludite; ut hospes dicat suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.
 Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris ædibus.
 Sic dixit Alcinoüs deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regis.
 Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:
 complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.
 Præco vero prope venit, ferens citharam argutam
 Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:
 quatiebant vero circum divinum pedibus: at Ulysses
 micationes admirabatur pedum, stupecebatque animo.

- Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰδεῖν,
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῃτος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαιστοῖο δόμοισιν
 λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνὴν
 270 Ἡφαιστοῖο ἀνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, δ' σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἡφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
 275 ἀρβήκτους, ἀλύτους, ὅρρ' ἐμπεδον αὖθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, θοὶ οἱ φίλα δέμνι· ἔκειτο
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χεῖς δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκένυτο,
 280 ἥτ' ἀρχίνα λεπτὰ, τάγ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἱμεν ἐς Αἴημον, εὐκτίμενον πολλέθρον,
 ἧ οἱ γαίαν πολὺ φιλότῃτι ἐστὶν ἀπασιέν.
 285 Οὐδ' ἄλασσοκίπῃν εἴχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὡς ἴδεν Ἡφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιάοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἡφαιστοῖο,
 ἰσχανῶν φιλότῃτος εὐστεφάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νῆον παρὰ πατρός ἐρισθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἰσὺ δώματος ἤει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔκ τ' ἔφατ' ὀνόμαζεν
 Δεῦρο, φίλῃ, λέκτρονδε τραπέοιμαν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ ἔθ' Ἡφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἦδη
 οἴγεται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήντας ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαιστοῖο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φукτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 αὖτις ὑποστρέψας, πρὶν Αἴημου γαίαν ἰκέσθαι·
 Ἥλιος γὰρ οἱ σκοπίην ἔχεν εἴπε τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·]
 Ἔστη δ' ἐν προθύροις, χολὸς δὲ μιν ἄγριος ἤρει·
 305 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγονι τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὡς ἐμὲ χυλὸν ἑόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδῆλον Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἡπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆε δῶω· τῷ μὴ γένεσθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶνε καθεύδοντες ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὁρώων ἀνάχημαι.
 315 Οὐ μὲν σφραεσ' ἔτ' ἔολπα, μίνυνθά γε, κείμεν οὕτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντες· τάγ' οὐκ ἐβελήσεται ἀμφοῖ
 εὐδναι· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰκόχε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδοῦσαι ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυαλίζε κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsas est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque corona-cinctae Veneris, ut primum coierint in Vulcani aedibus
 clam : plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis : statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-moliens : imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia-strata erant· circumfudit autem lecti fulcris vincula circulo undique : multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam araneae-fila tenuia, quae nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum : perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-aedificatum oppidum, quae illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec caecam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum ; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimite Veneris.
 Haec vero recens a patre praepotente Saturnio veniens jam desidebat : ille autem intra domum ivit, inque manu ei haesit, verbumque dixit, et elocutus est :
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit : illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concubebant ; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani ; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset ; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum saeva cepit : horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis :
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis : ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem : eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum : ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo ; qui eam non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi ; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes : cito non volent ambo dormire : sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia, quaecumque ei praebui impudentis gratia puella :

330 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐθέθυμος.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοδατὲς δῶ·
ἦλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας· ἦλθεν δὲ ἀναξ' ἐκάργος Ἀπόλλων.
Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοὶ οἴκοι ἐκάστη.

125 Ἔσταν δ' ἐν προθύροις θεοὶ, δυνήρεις ἑάων·
ἀσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
τέχνας εἰσορώσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.
Ὡδὲ δὲ τις εἵπεςκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα· κίχανει τοι βραδὺς ὥκυν·
330 ὥς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλιν Ἀρηα,
ὥκυτότον περ ἑόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
χωλὸς ἐὼν, τέχνῃσι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Ὡς οἱ μιν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ', Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·

335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,
ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
εὐθεῖν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·
αἱ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ' ἐκατηβόλ' Ἀπόλλων.

340 Δεσμοὶ μὲν τρεῖς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουσιν,
ὅμεις δ' εἰσορώετε θεοὶ πᾶσαι τε θείαναι·
αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Ὡς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ

345 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρηα·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Λῦσον ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
τίσειν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυγής·

350 μὴ μιν, Ποσειδάων γαίησχε, ταῦτα κέλευε·
δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσασθαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
εἰ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρὸς καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσέχων·

355 Ἥφαιστ', εἰπερ γὰρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας
οἴχηται φεύγων, αὐτὸς τοι ἐγὼ τάδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυγής·
οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἴσικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.

Ὡς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.

300 Τῷ δ' ἔπειτ' ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἑόντος,
αὐτὶς ἀναΐξαντε, ὃ μὲν Θρήκηθεν βεβήκει,
ἦ δ' ἄρα Κύπρον ἔκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμὸς τε θυγαῖς·
ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λοῦσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ

365 ἀμβρότιω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἑόντας·
ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεύς

Ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδς ἀεὶδε περικλυτὸς αὐτὰρ Ὀδυσ-
τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἥσιν ἀκούων ἠδὲ καὶ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχῆρται, ναυσίλυτοι ἄνδρες.

370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
μουναῖε ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὕτως ἔριζεν.
Οἱ δ' ἔπειτ' οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαίτρων·

quoniam illi pulcra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad aere-fundatam domum :
venit Neptunus terræ-concussor : venit utilium-auctor
Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatis,

artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium :

Non bene-succedunt mala opera : assequitur vero tardus co-
lerem :] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem,
velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent.
claudus ipse, artificio : eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo :

Mercuri, Jovis filii, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis velles fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida :

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspicereis dii, omnesque deæ :

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem :

et ipsum allocutus verba alata dicebat :

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,
repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus :

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube :

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-sponden-

dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concus-

sor :] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei fucus est araque odorata;

ibique ipsam Gratiae lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualla diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens :

τὴν ἕτερος βίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα,
 375 ἰδυοθεὶς ὅπισω· ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀεμβείς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πεირήσαντο,
 ὠρχεισθην δὴ ἐπειτα ποτὶ χθονὶ πούλυδοτειρή,
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελῆκεον ἄλλοι,
 380 ἐσταότες κατ' ἀγῶνα, πολλὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόου προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπειλήσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἐτοίμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 385 Ὡς φάτο· γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὃ ξείνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπεικέε.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τριχαιδέκας δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνεῖκατε τιμῆντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὅφρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχῃων, ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαιρῶν ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθαι ἐπέεσσιν
 καὶ δώρῳ· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν εἵπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰστέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρεσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ὃ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρή, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἵπερ τι βέβακται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάζασαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δηρὰ φίλων ἀπο κτήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι δόλια δοῖεν,
 μηδέ τί τοι ξίφος γε ποθὶ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, δὲ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τά γ' ἔς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνῃ· ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἔλθόντες δὲ κάθισαν ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ, ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θές φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἄμφι δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὅσα λωεσσάμενός τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbras,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *jacienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoou allocutus-est divinus Ulysses:

Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatore esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet insipientem.

Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum duces atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.

Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.

Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-decimus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:

statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.

Euryalus autem eum ipsum placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.

Sic dixit: illi autem omnes approbabant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singuli.

Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ense[m] totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ense[m] argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procella.

Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ense[m] argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:

et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,

matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.

Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;

accedentes vero consederunt in altis solliis.

Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ *sit* optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.

Et ei in igne ahenum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δόρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεικαν,
δαιτί τε τέρπηται καὶ δοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἀλίσσον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,
χρῦσεον, ὅφρ' ἐμῆθεν μνησθένος ἥματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

ᾠς ἔρατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῶσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
436 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέω·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔγεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.

Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμυρεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα γῆλόν

ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
440 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·

ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος ἦκεν καλὸν τε χιτῶνα

καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, δππότ' ἂν αὐτὲ

445 εὐθῆθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

αὐτίκ' ἐπήρτει πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν

ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.

Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν,

450 ἔς β' ἀσάμινθον βάνο· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίας ἴδε θυμῷ

θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν,

ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυπτοῦς ἡυκόμοιο·

τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῷ ὥς ἐμπεδος ἦεν.

Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,

455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἡδὲ χιτῶνα,

ἔκ β' ἀσάμινθου βάς ἄνδρας μέτα οἰνοποτήρας

ῆτε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔγρουσα

στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοιο·

θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν δρῶσα

460 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ

μνήσῃ ἐμεῖ, ὅτι μοι πρώτην ζωάγρ' ὀφείλλεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

465 Ναυσικάα, θυγάτερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·

οὕτω νῦν Ζεὺς θεή, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,

οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·

τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὥς εὐχetoώμην

αἶει ἥματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐδιώσας, κούρη.

Ἥ βα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερώνοντά τε οἶνον.

Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον δοιδὸν

Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν

μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κλῖνα μακρὸν ἐρείσας.

Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

475 νῶτον ἀποπροταμών — ἐπὶ δὲ πλείον ἐλέειπτο —

ἀργυρόδοντος ὕδς, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφῇ·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε χρέας, ὅφρα φάγησιν,

Δημόδοκω, καὶ μιν προσπύξομαι, ἀχνύμενός περ.

Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἄοιδοι

480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ' ἄρα σφέας

οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῶλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii huc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audiens.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.

Altum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcræ arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,

vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
inque ea pallium posuit, pulcræque tunicam;

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde.
ne-quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit

varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.

Illico autem ipsum mulier-œconoma lavari jussit,

in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo

calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter.

ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:

tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,

circaque ipsum lænam pulcræ jecerant ac tunicam,

e balneo egressus viros ad vini-potiores

ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,

stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:

admirabatur autem Ulyssem in oculis aspiciens,

et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-premium

debes.] Hanc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:

4] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,

sic nunc Jupiter det, altitonans maritus Junonis,

domumque ut-veniam, et redditus diem videam:

ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim

semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoium regem.

Hi vero jam portiones distribuebant, miscabantque vinum.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,

Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum

in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.

Tunc vero præconem allocutus-est ingeniosus Ulysses,

a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)

albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,

Demodoco; et ipsum complectar, mæstus licet.

Apud-omnes enim homines terrestres cantores

honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos

cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρω Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐρανόθεν ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημοδόκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημοδόκ', ἔρχοι δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰδεῖς,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεῶν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετὰβηθι καὶ ἵππου κόσμον αἴεσον
 δουρατέου, τὸν Ἑπειὸς ἐποίσεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκα ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδὴν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αἰοῖδ' ἦν,
 500 ἐνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν εἰσσελμῶν ἐπὶ νηῶν
 βάντες ἀπέπλεον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς δ' ὁ μὲν ἐσθήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρεῖς δὲ σφισιν ἦδ' ἀνε βουλή,
 ἢ ἐ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὶ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετρῶν βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἀκρῆς,
 ἢ ἑαθὶ μέγ' ἀγαλμα θεῶν θαλαττῆριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶ νηὶ πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων, Τρῶες τε φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ', ὥς ἄστυ διέπραθον ὕες Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθ' ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ αἶδε πόλιν κερατίζεμεν αἰθήν·
 αὐτὰρ Ὀδυσῆα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἤνυ· Ἀρσα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πολέμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικήσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάλυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶδε κεκυκλωτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σῆς δ' ἀόιδεον ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 δευε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πύσθιν,
 525 ἢ μὲν καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν δνῆσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κοκκυῖ· οἱ δὲ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρηνον ἠδὲ καὶ ὤμους,
 εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζύν·
 530 τῆς δ' ἑλεεινότητος ἄρχη φθινύουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἑλεεινὸν ὕπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἑλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; praeo autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco : is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses :
 Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes :
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi :
 tanquam alicubi aut ipse praesens fueris, aut ab-alio praesen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum (auxiliante) Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi haec accurate enarraveris,
 inde ego omnibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus praeberit divinum cantum.

Sic dixit : ille vero concitus a deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi : alii vero jam inclutum circa Ulysses
 sedebant in Trojanorum castris, tecti equo :
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat ; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum : trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut disciudere cavum lignum saevo aere,
 aut de petris dejicere protrahendum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placem esse ;
 qua utique sententia etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis caedem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.
 Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam ;
 at Ulysses ad aedes Deiphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimum Minervam.
 Haec igitur cantor cantabat eximius ; at Ulysses
 tabescebat ; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvolata,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens saevum diem ;
 haec quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat ; illi vero pone
 caedentes hastis tergum, atque etiam humeros civium,
 servitutum inducunt, laboremque sustinendum et aeternam ;
 huius autem miserabilissimo dolore tabescunt genae :
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscens audivit :
 statim vero Phaeacibus remigii-studiosis dicebat :

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἥδ' ἐ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λήγειν·
 οὐ γάρ πω πάντεςσι χαριζόμενος τὰδ' αἰδεῖ.
 Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος ἀοιδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὐπω παύσατ' διζυροῖο γόοιο
 ὃ ξείνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιδέβηκεν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὃ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τὰδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξείνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μῆδ' οὐ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅτι κέ σ' εἰρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἶπ' ὄνομ', ὅτι σε κείθι κάλειον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊεταοῦσιν.
 Οὐ μὲν γάρ τις τάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἑσθλός, ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται·
 ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἔπει κε τέκωσι, τοκῆς.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
 ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆς.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυδερνήτηρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τὰτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
 ἄλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πῖονας ἄγροῦς
 ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλλος ἐκπερώσιν,
 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτὲ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἄλλα τὸδ' ὥς ποτε πατὴρ ἑγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 565 Νausithoῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγᾶσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ραισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἡ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἔκεο χώρας
 ἀνθρώπων· αὐτοῦς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
 575 ἡ μὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξεinoι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Εἰπέ δ' ὃ, ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἐνδοθὶ θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ,
 ἑσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἡ πεθερὸς, ὅτε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἡ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἑσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam cohibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cenavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illuc mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent;] sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audivi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum affabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obluc-
 tatum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales sint, et ipsis meus est decorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνοῦ ἀπόλογοι. Κυκλωπεΐα.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἄλκινος κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλγίχιος αὐδῆν.
 5 Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κᾶτα δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούάζονται αἰδοῦ,
 ἥμενοι ἐξεῖς, παρὰ δὲ πλήθυσσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κραιῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγγείῃ δεπᾶσσι·
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνενα
 εἰρεσθ', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἐπειτα, τί δ' ὕστατίον καταλέξω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδέτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἐπειτα φυχὼν ὑπο νηλεὲς ἦμαρ
 ὕμιν ξείνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δόλοισιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὅρος αὐτῇ,
 Νῆριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλὰ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ ὕληεσσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπεργάτη ἐν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ὄρπον—αἰδέτ' ἀνευθε πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἔγωγε
 ἥς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρourke Καλυψώ, διὰ θεάων·
 30 [ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηςθεν ἰόντι.
 Τλιοθεν με φέρων ἀνεμὸς Κικόνεσσι πέλασσαν,
 40 Ἰσμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὥλεσα δ' αὐτούς·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίλοι ἴσης.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπιθοντο.
 45 Ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς.
 Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 ὅς σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἄρ' ἔππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulyses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plenæ-sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii cœlestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cœlum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam : in ipsa vero monas
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versum Solemque);
 aspera, sed bona juvenum-altrix; nequitiam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-illo me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismarum : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) :] ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

50 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θθι χρὴ πεζὸν ἶόντα.
 Ἥλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὄρη,
 ἡέριοι· τότε δὴ βα κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἀλγεα πολλὰ πάθομεν.
 Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
 55 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείρουν.
 Ὅφρα μὲν ἦν καὶ ἀέξτο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἰόντας·
 ἥμος δ' Ἥελιος μετενίσσετο βουλευτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 60 Ἐξ δ' ἄφ' ἐκάστης νῆος ἑυκνήμιδες ἑταῖροι
 ὦλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θανάτῳ τε μόνον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόεμον ἀναχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους δέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιελίσσαι,
 65 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωθέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὤρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαοπαπὶ θεοπέσῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυπεν
 γαῖαν δημοῦ καὶ πόντον ὀρώρει δ' οὐρανόνδε νύξ.
 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σπῖν
 τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δέσαντες ὀλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερεύσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχὲς αἶει
 75 κείμεθ', δημοῦ καμάτω τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεῦκ' ἐρύσαντες
 ἤμεθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήται τ' ἴθουνον.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 80 ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐν νῆμαρ φερόμην ὁλοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδον ἔδουσι.
 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγνων ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 ἀνδρεῖ δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἶμ' ὀπάσας,
 90 οἳ τινες ἀνέρες ἔειν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐταῖροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροισι, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγνων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
 100 Αὐτὰρ τοὺς ἀλλοὺς κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νῆων ἐπιδοιμένον ὤκειάων,
 μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστιον λάθεται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·

cum-viris pugnare, et ubi opus erat, pedibus.
 Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere,
 matutini : tunc sane malum Jovis fatum astitit
 nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.
 Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces ;
 feriebantque se-invicem socii et Cicones æreis hastis.
 Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra
 dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet es-
 sent :] quando vero Sol transibat vesperam-versus,
 tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.
 Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii
 periere : ceteri vero effugimus mortemque fatumque.
 Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amisais sociis.
 Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ,
 priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocasse-
 mus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus trucidati.
 Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter
 cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontum ; ingruit vero e-cælo nox.
 Hæ quidem deinde ferebantur oblique ; vela autem ipsis
 in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.
 Et ea quidem in naves demisimus, timeutes interitum ;
 ipsas vero festinanter subduximus in-continenter.
 Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque
 jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 malis erectis, at velis albis explicatis,
 sedebamus : illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.
 Et jam incolumis pervenissem in patriam terram,
 sed me fluctus æstusque, circumflectentem Maleam,
 et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cytheris.
 Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis
 pontum per piscosum : at decimo conscendimus
 terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.
 Hic vero continentem ingressi-sumus et hausimus aquam ;
 statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.
 Ac postquam cibum gustaveramus et potum,
 tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes,
 viros duos electos, tertium præconem simul additum,
 quinam viri essent in terra panem edentes.
 Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis :
 neque Lothophagi parabant sociis mortem
 nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandam :
 horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum,
 non-amplius renuntiare rursum volebat, nec redire ;
 sed illic volebant inter viros Lothophagos
 lotum edentes manere, reditusque oblivisci.
 Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate,
 navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.
 At ceteros jussi dilectos socios
 festinantes naves conscendere veloces,
 ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.
 Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere ;

- ἔζη· δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀπαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμέστων,
 ἰχόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι παποιοῦτες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ χριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἄγοραι βουλευφόροι οὔτε θέμιστες
 ἀλλ' οἳγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσιν κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παίδων ἡδ' ἀλσέων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέχ' λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτληῶ,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάσιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδὲ μιν εἰσοιχνέουσι κυνηγέται, οὔτε καθ' ὕλην
 ἀλγέα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
 Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἦγ' ἀσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ καὶ κάμοιεν
 νῆας εὐστέλμους, αἳ κεν τελόειεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνέμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ ὤσει θάλασσαν·
 130 οἳ καὶ σφιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δὲ κεν ὥρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλδς πολιόιο παρ' ὄχθας
 ὑδρηλαί, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἀμπελοὶ εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἀμῶν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὔδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἴν' οὐ χρεῶ ἀνίσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνὰς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι· ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσέκε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσῃσιν αἴηται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπέλους· περὶ δ' αἰγέιροι πεφύασιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὀρφναῖην· οὐδὲ προῦφαίνειτ' ἰδέσθαι·
 ἀῆρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ· ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανῷ προῦφαίνε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐδ' οὐκίματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐστέλμους ἐπικέλσαι.
 Κελσάσσει δὲ νηυσὶ καθελωμεν ἱστία πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐόινεμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὀρσεν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὀρεσκάφους, ἵνα δειπνήσειαν ἐταῖροι.
 Ἀδύτα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχ' αὖ κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.

Cyclopum autem ad terram superbiorum, exlegum, venimus, qui quidem diis freti immortalibus, nec plantant manibus plantam, neque arant : sed hæcæ sine-semente et aratione omnia proveniunt, triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt vinum in-magnis-vitis, et iis Jovis imber incrementum-dat. Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ; sed hi celsorum montium inhabitant cacumina, in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur terræ Cyclopum, nec prope, nec remote, silvosa : in ea vero capræ innumere nascuntur agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet : neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam dolores patiuntur, juga montium lustrantes.

Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus, sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus viris caret ; pascit vero balantes capras.

Non enim Cyclopihus naves adsunt rubris-proris, nec viri insunt navium fabri, qui conficiant naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula, ad urbes hominum euntes, (veluti crebro viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ; qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.

Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia : insunt enim prata maris cani ad litus irrigua, mollia ; omnino ibi perennes viles essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus retinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ; sed qui-appulerint mancant aliquamdiu, donec nautarum animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fuit limpida aqua, fons sub specu : circum autem populi creverunt.

Huc devehebamus, atque aliquis deus nobis dux-erat noctem per obscuram : nec-tamen apparebat conspectus : caligo enim circa naves densa erat, nec Luna de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ; nec sane fluctus magnos volutos ad litus vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulissent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia : egressi autem et ipsi sumus in litus maris ; ibique obdormientes exspectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, insulam admirantes, obambulabamus per eam.

Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis, capras montanas, ut prandium-sumerent socii.

Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δωώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 160 ἑνὶά λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκα· ἔξελον οἶω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφοροεῦσιν ἔκαστοι
 165 ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν ποτλίεθρον ἑλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡἷλιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μένουσι, ἐμοὶ ἐρήτρης ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἔλθων τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν·
 175 ἥ ῥ' οἳ· ὕβρισται τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 ἢ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεοῦδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταίρους·
 αὐτοὺς τ' ἀμβαινεῖν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 180 ἔκῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχάτῃ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', διέε τε καὶ αἶγες ἱάνυσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο κατωρυγέεσσι λίθοισιν,
 μακροῖσιν τε πέντυσιν ἰδὲ ὄρουσιν ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίκαιε πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἔων ἀθεμίστια ᾗδῃ.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα ἔτίετο πελώριον· οὐδὲ ἑώκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίω ὑλήεντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήτρης ἑταίρους
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκα· ἀρίστους
 βῆν· ἀτὰρ αἶγεον ἀσχὸν ἔχον μέλανος οἶνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχύομεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἦεντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὅ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκε· εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
 δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφοροεῦσι δωώδεκα πᾶσιν ἀφύσας
 205 ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἡεῖδ' ὁμῶν οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλῃ ταμίῃ τε μὲ' οἶη.
 Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιθδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὑδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 210 χεῦ· ὁδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδει,
 θεσπεσίη· τότε ἂν οὕτω ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem. Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque autem] novem sortito-contigere caprae; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et *bibentes* vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum rubrum,] sed inerat: multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque, ipsorumque vocem *audimus* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebrae supervenere, tunc vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi:

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii; at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quinam sint: utrum illi flagitiosi et feroces, nec justii, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi; jussique socios ipsosque conscendere, et retinacula solvere. Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis. Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris contextam: ibi vero multa pecora, ovesque et caprae stabulabantur; circum autem caula excelsa edificata-erat excelsi lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus. Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat. Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparet solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire: at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthetii filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes: habitabat enim in luco arborifero Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona: auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta; dedit autem mihi craterem totum-argenteum: ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summa*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum: nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebant dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aquae ad viginti mensuras infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat, divinus: tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

- Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
 κυρύνει· αὐτίκα γάρ μοι ὄσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπείμηνον ἀλκὴν,
 215 ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. [δὸν
 Καρπαλίμως δ' εἰς ἀντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
 εβρομεν, ἀλλ' ἐνόμειε νομὸν κατὰ πίοια μῆλα.
 Ἐλθόντες δ' εἰς ἀντρον ἐθηύμεσθα ἕκαστα·
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 220 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
 ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι· ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,
 225 τυρῶν αἰνυμένους ἵεναί· παλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἀρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ᾔην —
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη·
 230 οὐδ' ἄρ' ἤμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἕσεσθαι.
 Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνυμένοι φάγομεν· μένομέν τε μιν ἐνδόν
 ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλῆς, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 235 Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὄρυμαγδὸν ἔθηκεν·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἀντροῦ.
 Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίοια μῆλα,
 πάντα μάλ', ὅσα ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θυρήφιν,
 ἀρνεῖους τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
 240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς αἰέρας,
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἰκοσ' ἀμαξαι
 ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν·
 τόσσην ἡλίδατον πέτρην ἐπέθηκε ὕρρησιν.
 Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἶγας,
 245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὕπ' ἐμβρυον ᾔην ἐκάστη.
 Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσάμενος κατέθηκεν·
 ἤμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἔργα,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἴρετο δ' ἡμέας·
 Ὡ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἡ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἳά τε λῆϊστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοῖτ' ἀλόνονται
 255 ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 Ὡς ἔραθ' ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἥμεῖς τοι Τροίηνεν ἀποπαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 οἴκαδε ἰέμενοι ἄλλην δόδον, ἄλλα κέλευθα
 ἤλαβομεν· οὕτω που Ζεὺς ᾔθελε μητίσασθαι.
 Λαοὶ δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 265 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viatica] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,] virum superventurum, ingenti praeditum robore, ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora. Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem stabula] agnorum atque haedorum: separati vero singuli inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et aetate medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero vasa omnia,] multatraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im mulgebat. [Tum me quidem primum socii precabantur verbis, e-caseis ut sumeremus et abiremus retro; ac deinde confestim ad navem celerem haedosque et agnos e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam; sed ego non parui (certe multo satius fuisset), donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futura.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum intus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus ligni aridi, ut ei ad-caenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit: nos vero perterriti diffugimus in recessum antri. At ille in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus, quae mulgebat: ac mares reliquit foris, arietesque, hircosque, profundam extra caulam. Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum, grave: non illud duo et viginti currus fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent: tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et fectum submisit singulis. Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis, textilibus in calathis constructum reposuit: dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset ad-potandum sument, et sibi ad-caenam foret. Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidus vias? nunquid ad negotiationem, an temere erratis, tanquam praedones super mare, qui errant, animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim contractum est carum cor, timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosum. Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi variis ventis super magnam voraginem maris, domum petentes alia via, aliis itineribus venimus: sic fere Jupiter voluit constituere. Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitetur esse, cujus sane nunc maxima sub-coelo gloria est: tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχάνομενοι τὰ σά γούνα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτήνην, ἥτε ξεινὸν θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται τέ τοι εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξεινὸν τε,
 ξεινός, ὃς ξεινόισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νηπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰληλουθας,
 ὃς με θεοὺς κλέαι· ἣ δεϊδόμεν ἣ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γάρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίοχου ἀλέγουσιν,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπεὶ πολλοὶ φέρτεροί εἰμεν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην
 οὔτε σεῦ οὐδ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.

Ἄλλα μοι εἰφ', ὅπη ἔσχεις ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἣ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἣ καὶ σχεδὸν, ὅρα δαεῖω.

Ὡς φάτο πειράζων· ἐμέ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
 ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφη·ν δολίους ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,

285 ἀρχὴν προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 ἀλλ' ὅγ' ἀνείξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἔαλλεν·

290 σὺν δὲ δύο μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 κόπῃ· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμελειῖσσι ταμῶν ὠπλίσασατο δόρκον·
 ἦσθε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
 ἔγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόνεσσι.

Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχήθεμεν Διὶ χεῖρας,

295 σφέτελα ἔργ' ὀρόντες· ἀμυχανῇ δ' ἔχε θυμόν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήρῃσσε τοὺς
 ἀνδρόμεα κρέ· ἔδων καὶ ἐπ' ἀρχητον γάλα πίνων,
 κείτ' ἐντοσθ' ἀντροῖο ταυνοσάμενος διὰ μῆλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

300 ἄσπον ἰὼν, ζῆφος δ' ἐξ ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυκεν.
 Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.

Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμίναμεν Ἡῷ διαν.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάχτυλος Ἡῷς,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἡμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦεν ἐκάσθη.

310 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
 σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύο μάρψας ὠπλίσασατο δειπνον.

Δειπνήσας δ' ἀντροῦ ἐξήλασε πλῖνα μῆλα,

ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἀψ' ἐπέθηχ', ὥσει τε φαρέτρῃ πῦμ' ἐπιθείη.

315 Πολλῇ δὲ βοίῳ πρὸς ὅρος τρέπε πλῖνα μῆλα
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἴ πως τισαίμην, δότῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

Κύκλωπος γάρ ἔχειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηῶ.

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
 venimus, si quod praebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
 des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitemque,
 Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit saevo animo :
 stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
 qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem agidem-tenentem curant,
 nec deos beatos : quoniam multos potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim
 nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
 utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
 sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terrae-concussor,
 ad scopulos conjectam, vestrae ad fines terrae,
 promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :
 at ego cum hisce effugi arduum perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit saevo animo ;
 sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;
 simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
 illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit coenam :
 vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
 bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,
 improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
 humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,
 jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,
 propius accedens, gladio acuto stricto a femore
 vulnerare ad pectus, ubi praecordia jecur circumdant,
 manu admota : alius autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus saeva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelsio
 manibus amovere saxum grave, quod admovebat.

Ita tum quidem ingemiscentes exspectabamus Auroram di-
 vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Au-
 rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
 omnia rite, et fetum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
 simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,
 facile amoto operculo ingenti : ac deinde
 rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora
 Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscerer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρόν, ελαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅφρα φοροῖη
αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσκομεν εἰσρόωντες,
ὅσσον θ' ἴστων νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἔκπεράα μέγα λαίτμα·
τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσρόασθαι.

325 Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
ἄκρον, ἄφρα δὲ λαδὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάσθαι ἄνωγον,
ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μογλὸν ἀείρας
τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκεῖς ἵππος ἰκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπείος ἤλασε πῖονα μῆλα,
πάντα μάλ' οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
ἥ τοι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψός· ἀείρας,
ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπέυσε πονησάμενος τὰ ἄεργα,
σὺν δ' ὅγε αὐτε δύο μάρψας ὠπλίσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύπλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔγων μέλανος οἴνοιο·
Κύκλωψ, τῇ, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα χρέα·
ὄφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκευθεὶ
ἡμέτερή· σοὶ δ' αὖ λοιπὸν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
350 οἶκαδε πέμψεις· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὑστερον ἄλλος ἵκοιτο
ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
ᾧ εἰσάμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
ἡδὺ πόνον πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεύτερον αὐτίς·

355 Δὸς μοι εἴ τι πρόφρων καὶ μοι τὸν οὔνομα εἰπέ
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρης.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεςσι φέρεי ζείδιωρος ἄρουρα
οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
360 ᾧ εἰσάμην· αὐτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἰθόπα οἶνον·
τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
365 ἐξερέω· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης.
Οὐτίς ἐμοίγ' ὄνομα· Οὐτὶν δέ με κικλήσκουσιν
μήτηρ ἠδὲ πατήρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
ᾧ εἰσάμην· ὁ δὲ μ' αὐτίς ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἥ καὶ ἀνακλινθεὶς πᾶσιν ὑπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
κεῖτ' ἀποδοχμώσας πᾶσιν αὐχένα· καὶ δὲ μιν ὕπνος
ῥῆρι πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret
arefactam; eam nos assimilabamus inspicientes,
quantus malus *est* navis viginti-remis-agitatae nigrae,
onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris:
tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.
Ab hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans,
et apposui sociis, laevigareque jussi.
Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans
summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.
Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore,
quod per speluncam fusum-erat admodum dense multum.
Ac ceteros sorte sortiri jussi,
quinam auderet mecum vectem sublatum
terere in oculo, quando eum dulcis somnus occuparet.
Hi autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere,
quatuor, at ego quintus cum hiis delectus-sum.
Vespertinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens:
continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora,
omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra
caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserat.
Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum;
sedensque mulgebant oves et balantes capras,
omnia *faciens* rite, et foetum submisit singulis.
Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,
simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cenam.
Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans,
poculum in manibus tenens nigri vini:
Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti huma-
nas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis
condebant] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me mise-
ratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabi-
liter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius
accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.
Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est
vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo
rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic
statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.
Etenim Cyclopibus fert alma terra
vinum in-magula-uvis, et iis Jovis imber dat-incrementum;
verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.
Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum;
ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.
Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum,
tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:
Cyclops, interrogas me nomen inclitum? at ego tibi
dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-es.
Nemo mihi nomen *est*; Neminem vero me vocant
mater atque pater et alii omnes sodales.
Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo;
Neminem ego postremum edam post suos socios,
ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.
Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde
jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus
capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpebat vinum,

ψυμοί τ' ἀνδρόμεοι· δ' δ' ἐρεύγετο οἶνοθαρειων.
 375 Καὶ τότε ἔγῳ τὸν μοχλὸν ὑπὸ στοδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 εἰως θερμαίνοντο· ἐπεί σι τε πάντας ἐταίρους
 θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλαίνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 ἀψέσθαι, χλωρὸς περ εἶν, διεφαίνεται δ' αἰνῶς,
 380 καὶ τότε ἔγῳν ἄσπον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαῖνον, ὅζυν ἐπ' ἄκρῳ
 ὀφθαλμῷ ἐνέρευσαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
 δίνεον. Ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 385 τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσεύουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάρθε, τὸ δὲ τρέχει ἔμμενός αἰεὶ
 ὡς τοῦ σιζ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνης περὶ μοχλῶ.
 Δινέομεν, τὸν δ' αἶμα περιβρέε θερμὸν ἐόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν αὐτμῇ,
 390 γλῆνης καιομένης· σφαραγεύντο δέ οἱ πυροὶ ῥίζαι.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκὸς πέλεκυν μέγαν ἤε σάκεπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μέγα λαχόντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σιζ' ὀφθαλμὸς ἐλαίνης περὶ μοχλῶ.
 395 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἔαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἐπειτ' ἐβρύψεν ἀπὸ τοῦ χερσὶν ἁλῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μέγαλ' ἤπυσεν, ὃς ῥά μιν ἀμφὶς
 400 ὥκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἡμεοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς ἀίνοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' εἰρόντο περὶ σπείας, ὅτι κ' κήδοι·
 Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ αὐπνοῖας αἶμα τίθησθα;
 405 ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτελεῖ δόλῳ ἢε βίηφι; [μορ]
 Τούς δ' αὐτ' ἐξ ἀντροῦ προσέειπε κρατερὸς Πολύφη-
 ὦ φίλοι, Οὐτὶς με κτελεῖ δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον·
 410 εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, ὅλον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς νομὶ ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 415 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,
 χερσὶ ψηλαφῶν, ἀπὸ μὲν λίθων εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇσι καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινα ποῦ μετ' ἔσσι λάβοι στείγοντα θύραζε·
 οὕτω γὰρ ποῦ μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἤδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαινον,
 ὥς τε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ.
 425 Ἄρσενες διες ἦσαν εὐστρεφέες, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδευρὲς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀλέων συνέργον εὐστρεφέεσσι λύγοισιν,

rustaque-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gra-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbisque omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candeatque vehementer,
 tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra; alii autem infra torquent loro
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginum circa vectem.
 Horrendum autem magnum ejulavit; insonuitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo sedatum sanguine multo
 illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an melius ne quis te ipsum occidat dolo aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus est fortis Polyphemeus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.
 Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palps, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio considebat, manibus extensis,
 si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcricque, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εἶδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἑτέρω ἐκάτερθεν ἵτην, σώοντες ἑταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ἰδὲς φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνευδς γὰρ ἔην, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεῖς
 καί μιν· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἦω διαν.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρνεα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμνηκον ἀνήμελκτοι περὶ σπηλαίῳ·
 440 οὐθὰτα γὰρ σφαραγέυντο. Ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῇσιν
 τειρόμενος, πάντων ὧν ἐπεμαιοτο νῶτα
 ὀρθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὧν στέρνοισι δέδεντα.
 Ὑστατος ἄρνευδς μῆλων ἔστειχε θύραζε,
 445 λᾶχνην στεινόμενος καὶ ἔμοι, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἶων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιδάς· πρῶτος δὲ βοάς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἦ σὺγ' ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴῳ,
 455 Οὕτως, δν οὐπω φημί πεφυγμένον εἶναι δλεθρον.
 Εἰ δὲ μοι φρονέεις ποτιφονήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, θπτη κείνος ἐμὸν μένος ἡλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἀλλυδὺς ἀλλή
 θεινομένου βραίοιτο πρὸς οὐδεῖ· καὶ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσαι κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρρεν Οὕτως.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνευος λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πύονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
 ἱκόμεθ'· ἀσπασίῳ δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἱ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὄφρ' οὖσι νεῦον ἐκάστω
 κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πολλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰὶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἅλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἔγωγε Κύκλωπα προσηύδων κερτομοίῳ·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
 ρεσθαι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λίην σέγ' ἐμελλε κιχῆσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄλξω σὺ ἐν οἴκῳ
 ἐσθῆμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσαςτο κηρόθι μάλλον·
 ἦκε δ' ἀποβῆξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo, tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is virum ferebat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios. Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium), hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus extendebar : at manibus lanæ egregiæ firmiter implicatus hærebam constanti animo.

Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ; feminae vero balabant immulctæ per stabula : ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus afflictus, omnium ovium palpabat terga erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit, ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.

Ultimus aries pecorum exibat foras, vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves, sed multo primus pasceres teneros flores herbæ, magnis passibus-incedens; primusque ad-fluenta fluviorum pervenis;] primus autem in-stabulum cupis redire vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini oculum desideras? quem vir malus excecavit cum perniciosis sociis, postquam-domuit mentem vino, Nemo, quem nondum existimo elapsum esse mortem. Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres, ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet; profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc eliso spargeretur ad solum; ac meum cor quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula, primus ab ariete me-expedivi, solvi per deinde socios. Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe, multa circumducentes abigebamus, donec ad navem pervenissemus; desiderati vero caris sociis apparuimus, qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant flentes. At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique, ne-flerent; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam. Illi vero statim inscendebant, et in transtris consedere; ordineque sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua : inique! quoniam hospites non verebaris tua in domo comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi; ille autem deinde iratus-est in-animo magis : misit autem abruptum verticem montis magni;

καὶ δ' ἔβαλε προπάραιθε νεδς κυανοπρώροιο.
 [τυτθὸν ἐδέυθησεν δ' οἰήσιν ἄκρον ἰκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἰψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήχεα κοντὸν
 ὅσα παρέξ' ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κύπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσκῦδων· ἄμφι δ' ἐταῖροι
 μευλιχίους ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἀλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζεμεν ἀγριον ἄνδρα;
 495 ὅς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 αὖτις ἐς ἥπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθγαζαμένου τευ ἡ αὐθίσαντος ἄκουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δοῦρα,
 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἀφορὸν προσέφη κακοτόσι θυμῷ·
 Κυκλών', αἶ κέν τις σε καταθητῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτῶν,
 φάσθαι Ὀδυσσῆα πολιορκῶντιον ἐξαλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δὲ μ' οἰμώξας ἡμελετο μῦθον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαιφάτα θέσφαθ' ἰκάνει.
 Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὅς με μαντοσύνη ἐκέκαστο,
 510 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλωπάσιν·
 ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δὲ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκικὺς
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἐδαμάσατο οἶνω.
 Ἄλλ' ἄγρ' εὐρ', Ὀδυσσεύ', ἵνα τοι πὰρ εἴναια θεῶν
 πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεταί εἶναι·
 520 αὐτὸς δ' αἶ κ' ἐθέλῃς, ἵησεται, οὐδέ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειδόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 εὖ νιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀῖδος εἶσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἵησεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 Ὡς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἀνακτι
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθι, Ποσειδάων γαιήσχε, κυανοχαῖτα·
 εἰ ἐτέον γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὐχεταί εἶναι,
 530 ὁδὸς μὴ Ὀδυσσῆα πολιορκῶντιον οἰκαδ' ἰκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐσσι φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐκτιζέμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ὅψε κακῶς ἔλθοι, ὀλέας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero navem statim ad-continentem refluus ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret. Atque ego manibus sumto prælongo conto detrusi a litore; sociosque hortatus jussi incumbere remis, ut malum effugeremus, capite annuens: illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam his tantum per-mare iter-facientes aberamus, tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii blandis verbis me inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem rursus ad continentem, et sane existimabamus illic nos perituros.]Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audisset, collisisset nostra capita, et navalia ligna, saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum, sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclops, si quis te mortalium hominum do-oculi interrogaverit feda cæcitate, dic, Ulysses urbium-eversorem excæcasse te, filium Laertæ, in Ithaca sedes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone : dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque, Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat, et vaticinans consenecebat inter-Cyclopos; qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum, manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum expectabam huc venturum-esse, magno præditum robore; nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis, oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam, deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum : hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :

utinam enim ita jam animaque et vita te possem expertem factum mittere in domum Plutonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi supplicabat, manus tendens ad cælum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cæruleis-crinibus si revera tuus sum, patremque te meum profliteris esse, da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram : sero male veniat, amissis omnibus sociis, nave in aliena, inveniatque calamitates domi

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
 Αὐτὰρ δ' ἔξαυτις πολλὴ μείλινα λῆαν αἰέρας,
 ἥκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον.
 Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπώροιο
 610 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἴῳ χρόνῳ ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὖσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 645 εἵατ' ὀδύρομενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλευσαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μῆτις μοι ἀτεμβόμενος χίοι ἴσῃς.
 650 Ἀρνειὸν δ' ἔμοι οἶον εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μῆλων δαιομένων, δόσαν ἔροχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελαινεφείῃ Κρονίδῃ, δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μῆρ' ἔκαιον· δ' οὐκ ἐμπάετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 655 νῆες εὖσσελμοι καὶ ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδου καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 660 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτούς τ' ἀμβάλλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον·
 ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 665 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλόομεν, ἀκαρχόμενοι ἦτορ,
 ἀσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὄλεσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Αἰολος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δὲ τέ μιν πέρι τεῖχος
 χαλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβώνοντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρῃ κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν ὀνεῖατα μυρία κεῖται·
 10 κνισθῆν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
 ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοῖς ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεγέουσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνα δὲ πάντα φιλεῖ με καὶ ξερεέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem navem ulterius ferebat fluctus, adegitque-prope
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 teræ] naves bonis-transtis stabant confortæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos exspectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali portione.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisis, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra ;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et bibentes vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque inscendere naves, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Nensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήπατο, τεύχεα δὲ πομπήν.
Δωκέ μοι ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννέωροιο,
20 ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, δν' ἔ' ἐθέλησιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδεδε μέριμνι φαινήν,
ἀργυρήν, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἔμοι πνοιήν Ζεφύρου προήκει ἀῖναι,
ὅφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτοῦτος οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπώλωμθ' ἀφραδίησιν.

Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας·
τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντες ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἰόντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμιον, οὐδέ τι ἄλλω
δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θῆσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καὶ μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγάλητορος Ἰπποτάδαο·
ὧδε δέ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, δτεῶν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκνέται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κειμήλια καλὰ
λῆϊδος· ἡμεῖς δ' αὐτε ὁμῆν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νισόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαρίζομενος φιλότῃτι
Αἰόλος· ἄλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀσκήν ἔνεστιν.

Ὡς ἔφασαν· βουλή δὲ κακῇ νίκησεν ἑταίρων·
ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνθρωποι δ' ἐπ' ἀντὶς ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἐγὼ γε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
ἡ ἐπεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κείμην· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὐτὴν ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.

Ἐνθα δ' ἐπ' ἡλείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκα τ' ὅπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαινύμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσι.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·

Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδοχέως ἀπεπέμπομεν, ἔρρ' ἀφίκοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ ποῦ τοι φίλον ἐστίν.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄσασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Ilio, Argivorumque navibus et reditu Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar *ut me*
dimitteret, nequaquam ille abnuit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut ne-quid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] declina vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citus perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urhem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum viciit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
expectectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemeabant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas ædes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mœrens corde:
læserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέλιος· ἀλλ' ἀέεσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
 70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
 οἱ δ' ἄνευ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμίεβτο μύθῳ·
 Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζώντων.
 Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κοιμίζεμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τόν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.
 75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπέχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαχήμενοι ἦτορ.
 Τεῖρετο δ' ἄνδρων θυμὸς ὅπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς,
 ἡμετέρῃ ματὶ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
 τηλέπυλον Λαιστρυγόνην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
 ἠπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων δπακούει.
 Ἔνθα κ' αὔπνοος ἀνὴρ δοιοῦς ἐξήρατο μισθοῦς,
 85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυφα μῆλα νομεύων·
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, δν πέρι πέτρῃ
 ἡλίστατος τετύχημα διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,
 ἄκται δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραιὴ δ' εἰσόδος ἐστίν·
 ἐνθ' οἳ εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κύμα γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.
 95 Αὐτὰρ ἐγὼν ὅως σέθεν ἔξω νῆα μέλαιναν,
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατῇ, πέτρῃ ἐκ πείσματα δῆσας·
 ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν.
 Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον δρῶμεν ἀπὸ χθονὸς αἰσσοῦντα.
 100 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πύδασθαι ἰόντας,
 οἴναιες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δῶα κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἴ· ὀπάσσας.
 Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν, ἥπερ ἄμαξαι
 ἄστυδ' ἀφ' ὕψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.
 105 Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ,
 θυγατέρ' ἱφίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῃ.
 Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσето καλλιρέεθρον
 Ἀρτακλῆν· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,
 110 δς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι.
 Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὕπερφές δῶ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δῶματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἐστυγον αὐτήν.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,
 115 δν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
 Αὐτίχ' ἔνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δῶ' αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 Αὐτὰρ ὁ τεύχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἱφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 120 μυριοί, οὐκ ἀνδρεσσιν ὅμοιοι, ἀλλὰ Ἰγῖασι.
 Οἱ δ' ἀπὸ πετρῶν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει

infaustus: sed medemini, amici: potestas enim est penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis:

illi vero muti facti sunt; pater autem respondebat sermone:

Abi ex insula ocysus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere
 virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigazione molesta,
 nostra stultitia: quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et
 dies;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,
 magnam (vel Telepylum) Læstrygoniam, ubi pastorem pastor
 inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,

unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pecu-
 cudes pascens;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viæ.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem pe-
 tra] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurrun; angustus vero introitus est:

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurvas.

Hæc quidem intra portum concavum alligatæ-erant

propinquæ: nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,
 nec magnus, nec parvus; candida autem erat circum tranquill-

litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis:

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatur videntes

quinam viri essent im hac terra panem videntes;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filix eximix Læstrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam; hinc enim aquam ad urbem ferebant;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas ædes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitium.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi ornatum:

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem; hi vero audientes

vadebant, fortes Læstrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγρυμνάνων
 ἰχθύς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαίτα φέροντο.
 125 Ὅφρ' οἱ τοὺς ὀλεον λιμένος πολυθενθείας ἐντός,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος δέξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματι ἔκοφα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἱποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπέκ καχότῃτα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέβριψαν, δέισαντες ὀλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφάς φύγες πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἅλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὀλοντο.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀπαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰάτην δ' ἐς νῆσον ἀρικόμεθ'· ἐνθα δ' ἐναίεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασειμβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῖ κατηγαγόμεθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἐνθα τότε ἐκδάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 καίμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἀλγισι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεισ' ἦως,
 145 καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἐλὼν καὶ φάσγανον δέξ',
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περὶωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπιῇν ἐς παϊκαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
 Ὡς δέ μοι φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφαλίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, μῶνον ἔοντα,
 ὅς βρά μοι ὑψίκερων ἑλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 ἤκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥελιοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῦτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἵρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ πασάμην ῥυπάς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, ἔυστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔρχει ἔρειδόμενος, ἐπεὶ οὐπωκ ἦεν ἐπ' ὤμου
 χεῖρὶ φέρον ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Κὰ δ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιγλοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχλύμενοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μάρσιμον ἤμαρ ἐπελθῆ.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscidi navis cærulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confortæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æream vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætas:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque audirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-re-
 curvam,] tunc aliquis mei deorum nulsertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æreum transiit;
 decedit vero is in pulvere porrectus, avolavitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam longitudine, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem eum de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavi que socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis sedes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agite, quamdiu est in navi celeri cibisque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθοντο·
 ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο
 180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 185 Ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βηγιῦνι θαλάσσης.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
 Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·
 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζῆφος, οὐδ' ὅπη Ἥως,
 οὐδ' ὅπη Ἥελιος φασσίμβροτος εἶσι ὑπὸ γαῖαν,
 οὐδ' ὅπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θάσσον,
 εἰ τις ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.
 Εἶδον γὰρ σκοπὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν
 195 νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἑσπεφάνωται·
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
 ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατακλάσθη φίλον ἦτορ
 μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
 200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδρὸς φάοιο.
 Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ δῖγα πάντας εὐκνήμιδας ἑταίρους
 ἡρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
 205 τῶν μὲν ἔγῳ ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλομεν ὦκα·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
 Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷγε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γούοντας ὀπισθεν.
 210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ.
 Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἡδὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέβελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 Οὐδ' οἳ ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
 215 οὐρῇσιν μακρῇσι περισσάινοντες ἀνέστην.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρεῖ μελιγμάτα θυμοῦ·
 ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἡδὲ λέοντες
 σαίνον· τοὶ δ' ἔδδαισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.
 220 Ἔστην δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 Κίρκης δ' ἐνθρον ἄκουον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιομένης μέγαν, ἀμβροτον· οἷα θεᾶων
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλάα ἔργα πέλονται.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, δρχαμος ἀνδρῶν,
 225 ὃς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κεδνότατός τε·
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν αἰοιδίαι — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθειγγώμεθα θάσσον.
 Ὡς ᾄρ' ἐρώνησεν τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 230 Ἥ δ' αἴψ' ἐξελοῦσα θυρὰς ὥϊε φαιινὰς

recordemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
 abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
 admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
 Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
 manibus lotis apparabant eximium convivium.
 Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
 tum vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
 o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
 neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
 neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
 si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
 Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
 ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
 conspiciatus-sum oculis, per quereta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero confractum-est carum cor,
 recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
 Cyclopisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
 Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
 at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
 numerabam, ducemque utrisque præbui :
 alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
 deo-similis.] Sortes autem in galea area concutiebamus celeri-
 ter;] exsilii vero sors magnanimi Eurylochi.

Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
 flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.

Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes
 politis lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
 quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.

Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
 caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.

Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
 adulantur; semper enim fert delinimenta animi :

sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
 adulabantur; illi vero timuere, ut viderunt terribilia monstra.
 Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 Circe autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
 telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
 subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.

His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
 qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
 pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
 sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.

Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἀλφίτα καὶ μέλι γλωρὸν
 235 οἶνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθόλατο πατρίδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἔπει δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συρφοῖσιν ἐέργνυ.
 Οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἐμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχτο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρανείης
 ἔδμεναι, οἷα σῦες χαμαιευνάδες αἰὲν ἐδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἤλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄχρ' ἐμεγάλῳ βεβηλημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
 θακρυόφιν πίμπλαντο, γόνυ δ' ὤλετο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερόντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὀλεθρον·
 Ἥομεν, ὥς ἐκέλευε ἀνὰ δρυμὰ, φράδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δῶματα καλά.
 [ἔστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἔνθα δέ τις μέγαν ἰσθὺν ἐποιοχόμενη λῖγ' αἶειδεν,
 255 ἥ θεὸς ἡδὲ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊζε φαιινὰς
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεράνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίζετο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἕϊρος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, γάλεον· ἀμρὶ δὲ τόχα·
 τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν δόδον ἡγήσασθαι.
 Αὐτὰρ δγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνοιν·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μή μ' ἄγε κείσθ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οἶδα γάρ, ὥς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεται οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἄξεις σὼν ἐτάρων· ἀλλὰ ἦν τοῖςδεσι θᾶσσον
 φεύγουμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἥμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἔσθων καὶ πίνων, κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
 Κίρκης ἔσεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβολήσεν,
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεγνὴν ἀνδρὶ εἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηγήτη, τοῦπερ χαριεστάτῃ ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀκριὰς ἔρχεαι οἶος,
 χώρου ἀτρίδος ἑών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σῦες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἥ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ τίμι

HOMERUS.

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat ; immiscebatque pani
 medicamina perniciosia, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus ; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt ; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.
 Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus, atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :
 Ivisus, ut jubeas, per querceta, inclyte Ulysse ;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.
 [politis lapidibus, conspicuo in loco.]
 Illic autem quædam magnam telam obiens argute cane-
 bat, sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.
 Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat ; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur ;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.
 Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.
 Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.
 At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]
 Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.
 Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo ; dura enim mihi adest necessitas.
 Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles,
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas ;
 inhaesitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :
 Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.
 An eos liberaturus huc venis? neque te puto

25

- 286 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι· ἡδὲ σωῶσω·
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔργου, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλᾶλκῃσιν κακὸν ἤμαρ.
 Πάντα δέ τοι ἑρέω δλοφῶϊα δήνηα Κίρκης.
- 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασαι
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἑρέω δὲ ἔκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήχει βράδω,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
- 295 Κίρκῃ ἐπαῖξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα καλήσεται εὐνήθηναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὄφρα καὶ σὺ λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσῃ·
 ἄλλὰ κέλεσθαι μιν μακάρευν μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
- 300 μήτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῇ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ ἔεικλον ἄνθος·
- 305 μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἅν' ὠλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
- 310 Ἔστην δ' ἐνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἡ δ' αἰψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαινὰς
 καὶ καλεῖ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐτόπμην, ἀχαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνον ἄργυροῦλου,
- 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέω δέπα, ὄφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκτισον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
 βράδω πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
- 320 Ἐρχεο νῦν συμφόνδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶιν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
 Οὐδέ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆλ' καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀχλήητος νόος ἐστίν.]
- 330 Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόβρατις Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβόιοι, ὄφρα μιν γέντε
- 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποιθόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γὰρ με κέλη σοι ἦπιον εἶναι;
 ἢ μοι σὺς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum redditurum-esse : manebis vero tu, ubi quidem alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad aedes Circeæ
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam pernicioſa consilia Circeæ.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, injicietque medicamina
 in-escam :] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circeam irruē, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnam jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossu
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.

Mercurius quidem deinde discessit ad magnam Olympon,
 insulam per silvosa : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta est :

Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circeam irruī, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta est :

Quis et unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, hibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.][Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.

Sic dixit : at ego ipsam respondens allocutus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in adibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχρημα, δολοφρονέουσα καλέεις
 340 ἔς θάλαμόν τ' ἵκναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὅφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θεῖης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῖς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσάμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκα ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγω Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τότε μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τῆσασαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρήσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' ἁλῶν
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς Ἀλαδὴ προρέουσιν.
 Τῶν ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνους ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθε, ὑπὲρθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προσάροιθε θρόνων ἐπίταϊνε τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφί τιθει χρύσεια κάνεα·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίχρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγρυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ταῖντο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζῆσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥτοσι χαλκῷ,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὅφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λαῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δὲ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δὲ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦχλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσσὶν ἔην·
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 370 νήψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἰδοτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἱάλλοντα, κρατερὸν δὲ με πένθος ἔχοντα,
 ἀγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίφθ' οὐτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξειαι ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶσαι· οὐδέ τί σε χρὴ
 δεῖδμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, θεὸς ἢ ἀνείσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσσασθαι ἔδῃτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε καλέεις,
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἑταίρους.
 Ὡς ἐφάμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννέωροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἕστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειπεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic detinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervum reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviiis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat soliis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratera suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido aheno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebebe,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebar alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-aedes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρβρον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἴψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, αἶμα δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' Ἠλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἦ δέ μευ ἄγχι στήσα προσήυδα διὰ θαῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀπάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆρσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἴψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὐρον ἔπειτ' ἐπὶ νηϊ ὁπῇ ἐρίηρας ἑταίρους,
 οἰκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀρχυλοὶ πόριες περὶ βοῦς ἀγέλαϊας,
 ἔλθουσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἰσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμυιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφην ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' αἶε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὀλεθρον.
 Ὡς ἔραν· αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ' ἀπάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπῆρσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρυνέσθ', ἵνα μοι ἄμα πάντες ἐπησθε,
 ὄφρα ἴδῃθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἐδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσι πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους·
 430 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ ἐλὺκος ποιήσεται ἢ ἐλέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὡς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἑταροὶ, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπες· Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηχες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάδε πελάσσαι,
 καὶ πῆρ' περ ἔοντι μάλα σχεδόν· ἀλλά μ' ἑταῖροι
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ' νηϊ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δῶματα Κίρκης.
 Ὡς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante prodixerat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.

Agnoverunt autem me illi, haeseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subiti fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.

Eaque me prope stans allocuta est, diva dearum :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.

Sic dixit : ac mihi persuasus est animus generosus.

Profectusque sum ire ad navem celerem et litus maris :

inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.

Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic circum me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi sunt; visusque est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti sunt :

Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.

Sic dixerunt : at ego eos allocutus sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aedibus Circes,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.

Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :
 [et ipsos compellans verbis alatis allocutus est :]

Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad aedes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic audax comitatus est Ulysses :
 hujus enim etiam illi recordi-audacia perierunt.

Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat mihi proximus : sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :

Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire :
 nobis autem tu dux-esto sacras ad domos Circes.

Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίτῃ παρὰ νηϊ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπετ'· ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἑκπαγλὸν ἐνιπτήν.

Τόσσα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
480 ἐνδουκῶς λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἔπει ἀλλήλους εἶδον φράσαντό τε πάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

485 Ἡ δέ μευ ἄγχι σῆσθα προσηύδα διὰ θεῶων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθει' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
490 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθέτε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰκόθεν αὐτίς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον ελείπετε πατρίδα γαίαν
τρηχεῖς Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλγος χαλεπὸς μεμνημένοι· οὐδὲ ποθ' ὑμῖν
495 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποιθε.

Ἦς ἔραθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπέθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφην ἐρήφρες ἑταῖροι·
Δαιμόνι', ἦδῃ νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἰῆς
εἰ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόφορον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

475 [Ἦς ἔφην· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπέθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδου, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιοέοντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιθὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνων ἐλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
ἦ Κίρκη, τελεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέσστης,
οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἦδῃ,
485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι.

Ἦς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεῶων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλῃσιν χρεὶ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἀἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θεβαίου Τειρεσίαιο,
μάντιος ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
495 οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σικαὶ αἴσσουσιν.

Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡέλιοιο.
Αὐτὰρ ἔπει κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Nequē Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in adibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjēcitque inde eis lēnas pulcras ac tunicas :
epulantes autem bene omnes invenimus in adibus.
Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebat domus.
Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum :
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
ne-amplius nunc uberem fletum excitetis : novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.
Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem habuistis, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae : nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto estis,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia est, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit : nobis autem persuasus-est animus generosus.
Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii :

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt : ac mihi persuasus-est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrosas.]

At ego Circes consensu perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum :

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum te missuram me; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quancumque tu abscessisti.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo :
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero ut umbrae volitant.

Sic dixit : at mihi confractum-est carum cor :
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatius-fueram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum :

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
 εἰς Ἄϊδος δ' οὐπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 505 μῆτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω·
 ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
 ἥσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοὴ Βορέαο φέρῃσιν.
 Ἄλλ' ὅπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσος Περσεφονείης,
 510 μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἱταί ὠλεσίσκαρποι·
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδω ἵεναι δόμον εὐρώεντα.
 Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων τε βέουσιν
 Κώκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·
 515 πέτρῃ τε ξύνεσις τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων·
 ἐνθα δ' ἔπειθ', ἥρωες, χριμφοῖς πέλας, ὥς σε κελεύω,
 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χολὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικορήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 520 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄφριτα λευκὰ παλύνειν.
 Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶν ἀμειννὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στείραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βρέξει ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερεύσεμεν οἶω,
 525 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
 Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσθ' κλυτὰ θεῶνα νεκρῶν,
 ἐνθ' οἶν ἀρνείων βρέξει ὀηλὺν τε μελαιναν,
 εἰς Ἑρεβὸς στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόφῃ τραπέσθαι,
 ἴεμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰ
 530 ψυχὰι ἐλεύσονται νεκῶν κατατεθνηῶτων.
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δειράντας κατακαίει, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 535 αὐτὸς δὲ ξίφος ὄξ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἥσθαι, μηδὲ ἔν νεκῶν ἀμειννὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσσον ἵμεν πρὶν Τειρεσίᾳ πυθέσθαι.
 Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμα λαῶν,
 ὃς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 540 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσῃαι ἰχθυόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἀμφὶ δέ με χλαϊνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
 λεπτόν καὶ χαρτεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦ·
 545 καλὴν, χρυσεῖνῃ κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δῶματ' ἰὼν ὠτρυνὼν ἑταίρους
 μελιχχοῖς ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 Μηκέτι νῦν εὐδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
 550 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγένηρ.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
 Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
 ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὺς,
 ὃς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam huius itineris dux erit?

ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :

generosissime Laertiade, sollers Ulysse ;

minime tibi ducis desiderium apud navem curæ erit :

malo autem erecto, et velis albis expansis,

sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.

Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,

ubi litusque fossuræ aptum et luci Proserpinæ,

excelsæque populi, et salices frugiperdæ :

navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,

ipse vero in Plutonis eas domum squalidam.

Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluvii

Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;

rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorum :

illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,

fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :

circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,

primum malso, deinde vero dulci vino,

tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.

Valde vero supplex precare manium inania capita, votens,

ubi veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ sit optima,

te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-

bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,

totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.

Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,

ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,

ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus esto,

contendens ad-fluvii fluentia : ibi vero multas

animæ accedent mortuorum defunctorum.

Tum vero deinde socios hortare et jube

pecudes, quæ jam jaceant maculatæ sævo ære,

excoriatas comburere, votaque facere diis,

præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :

ipse autem, gladio acuto stricto a femore,

sede, neu sine manium inania capita

ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-

tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,

qui tibi dicat iter et menseras viæ,

reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Mihi vero lenamque tunicamque vestimenta induit :

ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,

tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis

pulcram, auream ; capitiq[ue] imposuit calyptram.

Atque ego per domos profectas hortabar socios,

blandis verbis, abtans, virum unumquemque :

Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem sotanum ;

sed eamus : jam enim me movuit veneranda Circe.

Sic dixi : illis vero persuasus est animus generosus.

Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.

Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde

fortis in bello, nec mente sua firmus,

qui mihi seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

555 ψύχεος ἱμείρων, κατέλκxατο οἶνοβαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτάρων θραδὸν καὶ δούπων ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἥσιν
 ἀφοῦρον καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν
 560 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀΐδόςδε κατήλθεν.
 Ἐρχομένοις δὲ τοῖσιν ἐνὶ μετὰ μῦθον κειπον·
 Φάσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἦμιν δόδον τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Αἴδαο δόμους καὶ ἐκαιῆς Περσεφόνης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαν.
 ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φιλὸν ἦτορ·
 ἐχόμενοι δὲ κατ' αὐτὴν γόνυ τιλόντο τε χεῖρας.
 Ἄλλ' οὐ γὰρ τις προῆξας ἐγίνετο μωραμένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα βόην καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ᾔομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνείων κατέδησεν δὴν θηλύν τε μελαιναν,
 βεῖα παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατηλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,
 ἐν δ' ἴστων τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἥμιν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπρώοιο
 ἱκμενον οὖρον ἱεὶ πλησίον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκῃ ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἥμεις δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' Ἴθυεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης·
 δόσπετό τ' ἥελιος, σκιδώντό τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἱκανε βαθυῦρόου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμὸς τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
 Ἥλιος φάεθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐδ' ὅπως ἂν στείγῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐδ' ὅτ' ἂν ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὅλῃ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκείσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο
 ᾔομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ δὲν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυγ', ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χερόμην πᾶσιν νεκέεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exsiliit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de-lecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ,
 animam consultaris Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero concontractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non efflus profectus fiebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum volentem
 oculis viderit, aut hac aut illic vadentem?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigree ;
 atque inde pecudes sumtas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad coelum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de coelo devertitur :
 sed nox pernicioosa intenditur miseris mortalibus.
 Navem quidem illuc profecti appellimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentum Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἶνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκά πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στείραν βούν, ἥτις ἀρίστη,
 ῥέζειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερουσέμεν οἶω,
 παμμελάν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 * Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμῃσα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαϊνεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νῦμφαι τ' ἥϊθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκῆρσιν ἐγγχείσιν,
 ἄνδρες Ἀρηίφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμέ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δῆ τότ' ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δειράντας κατακείαι, ἐπειύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἑπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμνηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῳ πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπηνόρος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ γρονθὸς εὐρουδείης·
 σῆμα γάρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλίμενον καὶ ἀθαπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέσά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπηνόρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα;
 ἐφθης πεζὸς ἔων ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 * ὣς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμέλειτο μῦθω·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφοβρὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐγὴν
 65 ἀστραγάλων ἔαγῃ, ψυχὴ δ' Ἀΐδῳδς κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὅπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μόνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γάρ, ὥς ἐνθένδε κίων δόμου ἐξ Ἀΐδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην στήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἐπείτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμείο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθαπτον, ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν,
 νοσφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακκείαι σὺν τεύγεσιν ἥσα μοί ἐστιν,
 75 σῆμά τέ μοι γεῦσαι πολλῆς ἐπὶ θνὶ θάλασσης,
 ἄνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρesson, ἔων μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 * Ἦ ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, *votens*
me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero *me* seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, coelibesque, et multa-passi senes,
 virgunculæque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo aere,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefletum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse.]
 læsit me dæmonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in Ææam appelles fabrefactam navem:
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post *te (domi) reliquisti*, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutrit parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Ææam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefletum, insepultum, profectus pone relinquis,
 digressus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumultumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posteri ut-scient:
 et hæc mihi perforce, figeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειδομένῳ συγεροῖσιν
ἤμεθ'· ἐγὼ μὲν ἀνέυθεν ἐφ' αἵματι φάσανον ἴσχω,ν
εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πολλὰ ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖης,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶνι κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἑλέσθαι τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶον προτέρην πυκινὸν περ ἀγεύων
αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίῃσιν πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἐγνώ και προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
ἤλυθες, ὅρα ἴδῃ νέκυας και ἀτερπέα γῶρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βύθρου, ἀπίσχε δὲ φάσανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρα πῶς και τοι νημερτέα εἴπω.

Ἦς φάτ'· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κουλεῷ ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κεκλιμένον,
και τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα μάντις ἀμύμων·
100 Νόστον δόξῃται μελιγδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δὲ τοι ἀργαλέον θήσῃ θεός· οὐ γὰρ ὅτι
λήσειν Ἐννοσίγαιον, δ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε και ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
105 αἱ κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν και ἐταίρων,
ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένους δ' εὖρηται βοᾶς και ἱφια μήλα
Ἥελίου, δς πάντ' ἐφορᾷ και πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινεᾶς ἐάας νόστον τε μέδῃται,
και κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
εἰ δέ κε σῖνῃται, τότε τοι τεκμαιρομ' ὀλεθρον
νῆϊ τε και ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλγέης,
ὀλε κακῶς νεῖται, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,

115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆλός δ' ἐν πῆματῳ οἰκῶ,
ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντα κατέδουσιν,
μῶμενοι ἀντιθέην ὀλογον και ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἦτοι καί νυν γε βίας ἀποτίσσειαι ἑλθὼν.

Αὐτὰρ ἐπὶ νῆπι μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτείνης, ἥ δὲ δολῶ ἡ ἀμφαδὸν ὀξεί χαλκῶ,
ἐρχεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρες ἐρετμόν,
εἰσάκε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασιν θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασιν νέας φοινικοπαρήκους,

125 οὐδ' εὐήρες ἐρετμὰ, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὁππότε κεν δὴ τοι ἐμυβλημένος ἄλλος ὀδύτης
φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνά φαίδιμῳ ὤμῳ,
και τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἐρετμόν,

130 βέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
ἀρνείον ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιδύτορα κάπρον,
οἰκάδ' ἀποσταίχῃν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δὲ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῶ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyçi filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.

Hanc quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens : me autem agnovit et allocuta-est :
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa, amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit : ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi : is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius :

Reditum quaris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus : non enim puto
te latiturum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum :
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illasas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus : ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes :
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui laud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.

Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit :
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventiliabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine : mors vero tibi ex mari ipsi

- 135 ἀδολυχρὸς μάλα τοῖσιν ἐλευσέσθαι, ὅς κ' ἐπὶ σὲ πέφνη
γῆρα· ἔτο λικπαρῶ ἀρρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
ᾤδυναν ἐσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἰπω.
ᾠδ' ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' οἷον ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοῖ.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων·
μητρὸς τήνδ' ὄρου ψυχὴν κατατεθνηυῖας·
ἥ δ' αἰέτωρ ἦσται θυγῶν αἵματος, οὐδ' ἐόν υἱὸν
ἐτλη θάνατον· ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπὲ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγοίῃ τὸν ἐόντα. (παύ.)
145 ᾠδ' ἐφάρη· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηιδίον τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν εἴς νεκύων κατατεθνηυῶτων
αἵματος ἄσπον βλεψ, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίφει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφρονέως, ὅδε ποὶ πάλιν εἶδιν ὀπίσσω.
150 ᾠδ' φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον· Ἄϊδος εἴσω
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέρεατ' ὤλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπέδον, ὅρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πέν αἶμα κελαϊνερέα· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένην ἔπειτα πεπρόντα προσήδα·
155 Τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶπον ἡρόντα,
ζῶδες εἶν; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ βέεθρα,
Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἐστὶ περῆσαι
περὶν ἐόντ', ἢν μή τις ἐχθρὴ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηνθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει
νῆϊ τέ καὶ ἐτάροις, πολλὸν χρόνον; οὐδὲ ποὶ ἦλθες
εἰς Ἴθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
ᾠδ' ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μήτηρ ἐμὴ, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ ποὶ σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδες, οὐδὲ ποὶ ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζὺν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δῖῳ
Ταῖον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξων·
τίς νῦν ἐσὶ Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦ δολιχὴ νοῦσος; ἦ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέκτεφεν;
εἰπὲ δέ μοι πατὴρ τίς καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
175 ἦ ἔτι παρ' κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἢ τίς ἦδ' ἄνδρῶν
ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλὴν τε νόον τε,
ἢ μὲν παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπέδα πάντα φυλάσσει,
ἢ ἦδ' ἐμιν ἐγῆμεν Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος.
180 ᾠδ' ἐφάρη· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετελήσθαι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσθαι.
Σὺν δ' οὐπὼ τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκχλος
185 Γηλέμαχος τεμνὴν νέμεται καὶ δαίτας εἴσας
δαίνυνται, ἅς ἐπέοικε δικασπολὸν ἄνδρ' ἀλεγύνειν
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
ἀγρῶ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδὲ οἱ εὐναί

lenis admodum talis advenit, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.
Sed age mihi hoc dic et vere enarra :
matris hæc video animam defunctas ;
illa autem tacita cedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.
Dic, rex, quo pacto me agnoscent talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus est :
facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;
quemcumque quidem sinas manium defunctorum
ad sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :
cui vero invidens, ille tibi tacitus abibit retro.

Sic locuta, animam quidem abiit in domum Plutonis
Tiresiae regis, postquam vaticinia ediderat.
At ego illic manebam constantiter, donec mater
advenit, et ibi sit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,
et me lugens verbis alatis allocuta est :

Fili mi, quo pacto venisti sub caliginem obcuram,
vividus quum sis? difficile vero est hæc viventibus videre :
[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluenta ;
Oceanus quidem primus, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabricatam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti
cum-navique et sociis, longo tempore? neodum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus sum :
mater mea, necessitas detulit me in Phœbiæ domum,
animam consuecituram Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achalam; neque aliqua nostram
terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,
ex quo primum secutus sum Agamemnonem divinum
Ilium ad Asiam-hæbis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :
quodnam te fatum domuit longam-steruentis mortis?
utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gradens
suis mitibus telis superveniens te occidit?
dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,
utrum adhuc penes illos sit meum meum, an aliquis jam
virovum alius habeat, me autem non-amplius potentem reditu-
rum.] Dic etiam mihi tuæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :
et perquam illa quidem manet afflictio animo
tuis in ædibus; ærumnosæ autem ei semper
consumuntur noctesque diesque lacrimas-fundens.
Tuum vero nondum quisquam habet puerum meum; sed
quietus Telemachus prædia colit, et convivia æqua
epulatur, quæ decet principem virum curare;
omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet
in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγια σιγαλόεντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εἴθει θῆε δαΐδες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν πόσι ἀρχὴ πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἐλθῆσι θέρως τεθαλοῖα τ' ὀπώρα,
 πάντῃ εἰ κατὰ γούνοιν ἀλωῆς οἰονόδοιο
 φύλλων κεκλιμένον χαλαρὰ δὲ βεβλήσεται εὐνὰι·
 195 ἐνθ' ὅγε καίτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει,
 σὺν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάσται.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μὲ γ' ἐν μαγάρουσιν ἐδοκονοεῖτο Ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐπιτοχομένη κατέπεφνε·
 200 οὔτε τις σὺν μοι τοῦτος ἐπὶ λυθὺν, ἥ τι μάλιστα
 ταχεῶνι στυγερῇ μελέων ἐξήλειτο θυμὸν
 ἀλλά μοι σὺς τὴ πόθος ὅσα τε μῆδεα, φάειμ' Ὀδυσσεύς,
 σὴ τ' ἀγανοφρόσυνῃ μελὴ δέα θυμὸν ἀπὸ κῆρα.

Ἦς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔγνω· ἔθελον φρεσὶ μεμνηρῆσθαι
 205 μητρὸς ἐρατῆς ψυχῇν ἑλεῖν κατὰ τεθνηῆς
 τρις μὲν ἐπαρρηθῆν, ἑλεῖν τὴ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρις δὲ μοι ἐκ χειρῶν σκῆψ' εἰκαλον ἦ καὶ ὄνειρος
 ἔπειτα· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅδ' ἐν γενέσκειτο κηρόθι μᾶλλον
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσεύδων·

210 Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μέμνεις ἑλεῖν μεμνησθῆναι,
 ὅρα καὶ εἰν Ἀΐδαο, φίλες περὶ χεῖρε βαλόντα
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γούνοι;
 ἦ τί μοι εἰδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὅρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;

215 Ἦς ἐφάμην· ἦ δ' αὖτί κ' ἀρείετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τίκνον ἐρὼν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὐτὴ δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κεν ἴε θάνατον
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκα τε καὶ δότρεα ἴως ἔχουσιν.

220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰδομένοιο
 θαρσύνῃ, ἔπειτα πρῶτα λίπη λαῖκ' ὅστέα θυμὸς
 ψαυῇ δ' ἤθε' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότησται.
 Ἀλλὰ φέρεσθε τάχιστα λιλαῖο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεγὴ εἰπῆσθε γυναικί.

225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειδόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἤλυθον — ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνηα —
 ὅσαι ἀριστήων ἀλοχοὶ ἔσαν ἠδὲ θυγάτρως·
 αἱ δ' ἀμ' αἶμα κακαινὸν ἀολίεας ἠγαρήθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέσμι ἰκάσστην·

230 ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπαυδάμενος τανύηκεσ' ἄρ' παχὺς παρὰ μηροῦ
 σὺν ἔκον πίειν ἄμα πῖσας αἶμα κακαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστίνας ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκίστη
 θη γόνον ἐξαγόμευεν ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσσα.

235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρὸν ἴδον εὐπατέρειαν,
 ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἐκγονος εἵναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔρμεναν Αἰολίδαο·
 ἣ Ποταμοῦ ἥρασσεν, ἣ Ἐνιπῆος θελοιο,
 ὅς ποτὶ καλλίστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴσκειν·
 240 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος ποταμῷ καλὰ ῥέεθρα.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐνσάμενος γαίηχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμῷ καταλέετο δυνήεντος·

strata et lectus, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope lectum; villa vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit aestasque, floresque anni-templis,
 undique illi per lectilem-partem foris vitilari
 ex-foliis delapsis huiusmodi strati sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnamque in-mente dolorem subget,
 tuum fatum dolens: molesta autem es in super semel
 incessit.] Sic enim et ego perii, et statim obii:
 nec me quidem in sedibus certa-jaculanti Diademā
 suis mitibus talis superveniens intecit;
 neque aliquis me morbus invexit, qui maxime
 tabe invisa ex-membris tolleretur animi:
 sed me sitique desiderium, tuque cara, inelyte Ulysses,
 tuasque benignitas usque meliore m' dulci animo privavit.

Sic dixit: atque ego volebam mente cogitans
 matris meae animalia prehendere defunctae:
 ter quidem aggressus-sum, amplectique eam me animus ju-
 bebat:] ter autem mihi e manibus, umbrae fastus vel etiam
 somni,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis:] et ipsam compellens verbis istis allocutus-sum:
 Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Oroo, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?
 nunquid mihi simulacrum hoc inelyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi: ac statim respondit veneranda mater:
 vae mihi, filii mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, decedit,
 sed haec conditio est mortaliū, quoniam mortali fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa huius:
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celestium contende: haec vero omnia
 scito, ut illam in-posterum tuas dicas vocis.

Nos quidem sic verbis colloquebamur: ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim inelyta Proserpina),
 quotquot optinatum uxores erant, atque filiae;
 haec vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-paoto interrogarem singulas;
 illud autem mihi in animo optinatum videbatur consilium:
 stricto acuto gladio crasso a femore,
 non vincebam bibere aliud omnes sanguinem nigrum.
 Ille vero se-excipientes accedebant; et unaquaeque
 suum genus enarrabat; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quae dixit Salmonei ex-matris se prolem esse;
 dixitque Crethae se uxorem esse Aiolidae;
 quae Flavian a-matit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimas flaviorum super terram habuit:
 et ea propter Enipei versabatur palatra fluenta.
 Huic vero quoniam se-assimilasset terram-tingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei decedebat totiusque:

πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [λύσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὑπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' τ' ἔφατ' ἔκ ὀνόμαζεν·
 Χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένῳ δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομείνι ἀνταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχου πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μῆδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἡ δ' ὑποκουσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην
 ἀμφοτέρω· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλῶ
 ναίῃ πολυβρῆνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόνετι.
 Τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθονάα θ' ἵππιοχάρμην.
 260 Τὴν δὲ μέτ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἥ δὴ καὶ Διὸς εὐχεται ἐν ἀγκοίνῃσι ἰαῦσαι·
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτον γ' ἐδύναντο
 265 ναίειμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἔόντε.
 Τὴν δὲ μέτ' Ἀλκμήνην Ἴδον, Ἀμφιτρυῶνος ἀκοῖτιν,
 ἥ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγείσας·
 καὶ Μεγάρην, Κρεόντος ὑπερβύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυῶνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρής.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἐπικαστήν,
 ἥ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσσι νόοιο,
 γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρξίνας
 γῆμεν ἄραρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὁλοὰς διὰ βουλὰς·
 ἥ δ' ἔθῃ εἰς Αἰῖδαο πυλάρταο κρατερίοι,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀπ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
 ᾧ ἄγχι σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τήν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυητέρ' ἴφι ἀνασεν·
 285 ἥ δὲ Πύλῳ βασίλευε, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμῃν Πηρῷ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μνώοντο περικτῆται· οὐδὲ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκῃς ἑλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
 δεσμοί τ' ἀργαλεοὶ καὶ βουκόλοι ἀγροῦνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ἀψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπηλυθὼν ὥραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βλῆ Ἰφικληΐης,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virgineam zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoris opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subiiit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Esonemque, ac Pherelem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-munierunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque CEdipodis vidi, pulcram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amœnissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, ærnum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furis efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyæo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : græva autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et hubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήνη εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράχοτιν,
ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γέλιντο παῖδε,

300 Καστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τοὺς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζκος αἶα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζητὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνήσιν· τιμὴν δὲ λαλόχχασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωΐας παράχοτιν,
εἰς ἰδον, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην,
ἧτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάτην·
οὗς δὴ μηχίστους θρέψε Ζεῖδωρος Ἄρουρα

310 καὶ πολλὸ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.

Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.

Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φωλόπιδα στήσειν πολυαἰχίους πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤθως μέτρον ἔχοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, ὃν ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωῖν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνθῆσαι πυκασαί τε γένος εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πιρόκριν τε ἶδον καλήν τ' Ἀριάδην,
κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνοὶν Ἀθηναῖον ἱεράων
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμὶς ἔκτα
325 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσειν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στυφερήν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα. [λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
δσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·

330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νύξ φθίτ' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὥρῃ
εὐδεν, ἥ ἐπὶ νῆα βοῇν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἥ αὐτοῦ πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελῆσει.

ᾧς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀχὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιδέντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·

Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι
εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδον εἴσας;
ξείνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μῆδὲ τὰ δῶρα
340 οὗτω χρητίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι χέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης·
[ὃς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν.]

ᾧ φίλοι, οὐ μὲν ἤμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης

345 μυθεῖται βασιλεία περιφρων· ἀλλὰ πῖθεσθε·

Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φωνήσεν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἱ κεν ἐγωγε
ζωὸς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ξείνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consilium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem, quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios, Castoremque equitum-domitorem, et pugilatu strenuum Polucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ; qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes, modo quidem vivunt alternis diebus, modo autem rursus mortui sunt : honorem vero sortiti sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimedian, Aloei uxorem, aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse : et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt), Otumque deo-parem, inclytumque Ephialten ; quos procerissimos enutrivit alma Terra, et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem. Novennes etenim hi etiam novem-cubitum erant latitudine : at longitudine erant novem-ularum.

Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo certamen allaturos se tumultuosi belli : Ossam Olympo conati sunt imponere, at Ossæ Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scanaila esset. Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-comis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen. filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus ex Creta in secundum-solum Athenarum sacrarum duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen, quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum. Omnes vero non ego dixero, neque nominavero, quotquot heroum uxores vidi, ac filias : prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora dormiendi mihi, sive ad navem celerem digressio ad socios, sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio ; voluptateque tenebantur per ædes umbrosas.

His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse, formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ? Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem vestrum particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite, neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis bona in ædibus, deorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Echeneus : [qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum loquitur regina prudens ; sed obedite :

Alcinoo autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque :

hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero. Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὐρίον, εἴκοθε πᾶσαν
δωτήνην τελέσω· πομπή δ' ἀνδρῶσσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἔμοι· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
355 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μέμνεν
πομπήν τ' ὀτρύνοιτε καὶ ἀγλαὰ θῶρα διδοίτε,
καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸ κέρδιον εἴη,
πλειότερή σὺν χειρὶ φίλῃ ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
360 καὶ κ' αἰδιστότερος καὶ φιλοπτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ἔσοι μ' Ἰθάκηδ' ἰδοῖαιτο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτις ἑῷ σκοπέῳ εἰσροῶντες
ἡπεροπῆά τ' ἔμην καὶ ἐπὶ κλοπῶν, οἷά τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μέλιπνα πολυσπερέας ἀνθρώπους
φειδέα τ' ὀτρύνοντας, θένε κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένας ἐσθαί-
μυθον δ' ὥς ὅτ' αἰδοὺς ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων γ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ὅγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
εἰ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδεις, οἳ τοι ἄμ' αὐτῶ
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔκοντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦν δ' ἤδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ἔρη
εὐδῖεν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λῆγε θέκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἡῶ διᾶν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
ἔρη μὲν πολέων μύθων, ἔρη δὲ καὶ ὕπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκούμεναί γε λιλαισάι, οὐκ ἂν θρωγε
τούτων σοι φθονόοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κῆδε' ἔμῳ ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὀλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπαξέφυγον στονόνεσσαν αὐτῇν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναῖκός.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσιδέας· ἄλλυθις ἄλλῃ
ἀγνῇ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
ἤλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου
ἀχνημένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῆγέραι, ὅσαι ἄμ' αὐτῶ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.

390 Ἔγνω δ' αἰψ' ἔμ' αἰνός, ἐπεὶ πῖεν αἶμα καλαινόν·
κλαίει δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴδων,
πιτνὰς εἰς ἔμ' χεῖρας, δρέξασθαι μινεαῖων·
ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἱς ἔμπεδος οὐδέ τι κίκυς,
οἷη περ πάρος ἔστιν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἔλεησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια περὶόνετα προσηΐδων·

Ἀτρεΐδῃ κύντιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε ταηλεγέος θανάτοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
400 ὅρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτήμην;
ἡέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βούς περὶταμένον ἡδ' οἶων πόδα καλά,
ἡέ περὶ πτόλιος μαχευόμενον ἡδὲ γυναῖκων;
Ὅς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam exasperare in crastinum; donec totum
munus perficiam: defunctio autem viris curae-erit
omnibus, maxime vero mihi, cuius imperium est in populo.

Hunc autem respondens affuitus-est ingeniosus Ulysses:
Alcinoe rex, omnium nobilissimae civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniore cum manu earam in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in-Ιθάκῃα viderent reverum.

Huic autem rursus Alcinous respondit, dixitque:
o Ulyse, hoc quidem nequiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciaque concinnantes, unde quis neque suspicaretur:
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tamque ipsius dolores tristes.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiarum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem haec valde longa, immensa; neque adhuc tempus
dormiendi in aethibus: tu autem mihi dic mirifica opera.

Etiam ad auroram divinam sustinerem, quae modo mihi tu
sustineres in sedibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens affocutus-est ingeniosus Ulysses:
Alcinoe rex, omnium nobilissimae civium,
tempus quidem nulli sermonis, tempus vero et somni:
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
haec tibi invidere et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-haec perierunt:
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, mala causa feminas (Helenam).

Ac postquam animas quidem disperaserat huic illuc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridae
dolens; circumque aliae congregatae-erant, quae cumque simul
cum-eo] domo in Aegisti perierunt et fatum obierunt.

Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum:] flebat autem is acule, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens:
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.

Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis affocutus-sum:

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-stermentis mortis?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato saevorum ventorum immanis flatu?
an te hostiles viri laeserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnatum sive feminis?

Sic dixi: ille autem me statim respondens affocutus-est:

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, παυμυχάν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Προειδῶν ἐδάμασσεν,
 ἔρσας ἀργαλέον ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμυχόν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ·
 ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μῶρον τε
 410 ἔκτα σὺν οὐλομένην ἀλόχῳ, οἰκόνδε κατέσσας,
 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
 Ὡς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἐταῖροι
 κολεμέως κτείνοντο σῆς ὥς ἀργιόδοντες,
 οἳ ῥά τ' ἐν ἄφνειῳ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 415 ἦ γάμῳ ἢ ἐράῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαυῖη.
 Ἦδ' ἂν καλέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
 μουνάξῃ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὁρμίνῃ·
 ἀλλὰ κε κτεῖνα μέλιστα ἰδὼν Ὀλοφύραο θυμῷ,
 ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἄπαν αἵματι θῆεν.
 Οἰκτροτάτην δ' ἔχουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρῃ δολομήτῃ
 ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰείρων
 βάλλον ἐπονήσκαμ περὶ φραγάνῃ· ἥ δέ κυνώπις
 425 νοσφίσσας· οὐδὲ μοι ἔτλη λόντι περ εἰς Αἶδαν
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἔλεεν σὺν τε στόμ' ἔρριπαι.
 Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
 ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται·
 οἷον δὴ καὶ κτεῖνη ἐμήσατο ἔργον αἰεὶ κῆς,
 430 κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
 ἀσπασίος παίδεσσιν ἰδὲ δμῶσσιν ἐμοῖσιν
 οἰκὰδ' ἐλεύσεσθαι· ἥ δ' ἔρχοι λύγρ' εἰδυῖα
 οἷ τε κατ' αἶσχος ἔγχευε καὶ ἔσσομένησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔφην.
 435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεΐος εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐκπάγλως ἤχθηρες γυναικείας διὰ βουλὰς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
 σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρῃ δόλον ἤρπυς τηλόθ' ἐόντι.
 440 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
 μὴδ' οἳ μῦθον ἅπαντα γυφασκέμεν, ὃν κ' εὖ εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κακρυμμένον εἶναι.
 Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
 445 λῆν γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδεν
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
 Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
 ἐρχόμενοι πολέμονδε· παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν
 νήπιος, ὃς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵκει ἀριθμῷ,
 450 ἑλβιος· ἥ γὰρ τόγγε πατὴρ φίλος δίνεται ἑλθόν,
 καὶ καῖνος πατέρα προσπτύσσεται, ἥ θέμις ἐστίν.
 Ἦ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 455 κρύβδην, μὴδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiado, solers Ulyssæ,
 nec me sane in ævibus Neptuneus domavit,
 excitato sævorum ventorum impensio flatu;
 nec me hostiles viri læserunt in terra:
 sed mihi Egisthus quum-struxisset mortemque futuramque,
 occidit, cum pernicioxa uxor, ad-domum vocatum,
 convivio-exceptum; uti quis occidit bovem ad præsepe.
 Sic perii miserabilissima morte; circum autem alij socii
 continuo occidebantur, ut sœpes albis-dentibus,
 qui quidem *maculantur* in locupletis viri præpotentis
 aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
 Jam tu quidem multorum cædi virorum interficisti,
 et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
 sed illa potissimum conspicatus misertus-cæca animo,
 ut circa craterem, mensasque plenas,
 jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
 bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priari filie,
 Cassandrea, quam occidebat Clytemnestra dolosa
 propter me: at ego in terra manus elevans
 jacebam moriens, ad gladium *capientem*: illa autem impu-
 dens] secessit, nec mihi sustinuit, eunti licet ad Orcum,
 manibus oculos comprimere, atque os claudere.
 Adeo non est gravius et improbius aliud maliere,
 quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
 quale utique et illa patravit facinus indignum,
 ingenuo struens marito cædem: sanè putabam quidem
 gratum me liberis, atque famulis meis,
 domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
 sibi et infamiam offudit, et futuris in-posterum
 feminis mulieribus, etiam et quæ probe-agens sit.

Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 dii boni! profecto valde ænus Atrei altitonans Jupiter
 vehementer odit, feminea propter consilia,
 ab initio: Helenæ quidem causa peritimens multi;
 tibi vero Clytemnestra dolum struxit procul absenti.

Sic dixi: Ille autem me protipus respondens allocutus-est:
 ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
 neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
 sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.

Sed laud tibi, Ulyssæ, exitium erit ex uxore quidem:
 valde enim sapiensque est, et bene in-mente consilia movit,
 filia Icarii, prudens Penelope.

Profecto quidem ipsam nuptiam juvenem relinquebamus nos,
 abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
 infans, qui fere nunc quidem in virosum sedet numero,
 felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
 et ille patrem amplectetur, ut fas est.

Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
 oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
 Aliud autem tibi dicam, tuque in mente reconde tua:
 clam, neu palam, caram in patriam terram
 navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.
 Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
 sicubi adhuc viventem audistis filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόνετι,
 400 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεΐρειαι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὃγ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῳλία βάζειν.
 405 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἔσταμην ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδῳ Ἀχιλλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἰαντός θ', ὃς ἀριστος ἦεν εἰδὸς τε δέμας τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἔγνων δὲ ψυχῇ με ποδῶκεος Αἰακίδαο,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίττ' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσσαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλῃς Ἀϊδὸςδε καταλθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναύουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἰ τινα βουλὴν
 480 εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῆδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὕτως ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκρῶσιν,
 ἐνθάδ' ἔων· τῷ μῆτι θανόντων ἀπαχίλει, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δῆ μοι θάνατόν γε παραῦδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων θηγευέμεν ἄλλω,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀλκίρῳ, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἴη,
 ἢ πᾶσιν νεκρῶσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἐνισπε,
 ἢ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἡέ καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πόλεσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίγν τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ἔπ' αὐγὰς Ἥelio,
 τοῖος ἔων, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
 Εἰ τοῖόςδ' ἔλθοιμι μίνυνθα περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τῷ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ καί νιν βιώωνται, ἔεργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὶ εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 510 Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἶω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achillis,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum? Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beatior, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inelyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui haud victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.

Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi etiam, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.

Non enim ego ei adjutor sum sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem meum robur et manus in-
 victas,] eorum qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-oceatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego eum vincebamus soli.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πλεθυὶ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 515 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἶκων
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ θηϊότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσην λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ,
 520 ἦρω· Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κήτειο κτείνοντο, γυναιῶν εἵνεκα δώρων.
 Κεῖνον δὲ καλλίστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον καταβάνομεν, δὴ καί μ' Ἑπείδς,
 Ἀργείων οἱ ἀριστοί, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἡμὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν λόγον ἢ δ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυντο τρέμον· θ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου
 κείνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠγρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ· ὁμορῆζέμενον· ὁ δέ με μάλα πολλὸν ἱκέτευεν
 ἱππόθεν ἐξίμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὶς ἔβαινε
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ἰξέει χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχέδιον οὐτασμένους· οἶά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μαίνεται Ἀρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιδύσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνη, ὅ οἱ ὑδὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδε· ἑκάστη.
 Οἷη δ' Αἶαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τῇ μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ ὀφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖσιν γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 550 Αἶανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσιν προσηγῶν μελιχίοισιν·
 Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδέ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τειν' δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεύρο, ἀναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
 ἡμέτερον· δάμασσον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλ-
 ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 565 Ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼι τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrerat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis:
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum: multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcherrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa-erant:
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem:]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi-abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem: sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam aere-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto aere,
 nec cominus vulneratus; ut sæpe
 fit in bello; promiscue vero fuerit Mars.
 Sic dixi: anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.
 Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant moerentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicarunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine:
 tale enim caput ob ista arma terra delinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis:
 Ajax, fili Telamonis eximii, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 perniciosæ? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsa turris periisti: propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque: neque quiesquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram: doma autem iram et generosum animum.
 Sic dixi: ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego-
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχῆς ἰδέειν κατατεθνήτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρύσειον σκήπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
570 ἤμενον οἱ δέ μιν ἄμφι δίκας εἰρόντο ἀνακτα,
ἤμενοι ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπύλες Ἀΐδος δῶ.

Τὸν δέ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀρφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἰσπολοῖσιν ὄρεσιν,
576 χερσὶν ἔχων βόταλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές.

Καὶ Γίτυδον εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
καίμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κείτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρον ἰσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·

580 Ἀητῶ γάρ φηλῆχε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσίδον, χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἑσταὸς ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαξε γενεῶν
σταῦτο δὲ θυψάνων, πῖειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι
586 Ὅσσαί γὰρ κύψῃ· ὃ γέρων, πῖειν μενεαίνων,
τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολίσκετ' ἀναβροχέν· ἄμφι δὲ πυσὶν
γαῖα μελαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατὰ κρητὸν χέε κερπὸν,
δγχναι καὶ βοῖαι καὶ μηλαί ἀγαλάχαρσι
590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ εἰλαῖα τηλεθόουσαι·
τῶν ὑπὸτ' ἰθύσει· ὃ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τάς δ' ἀνέμος βρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκίοεντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσίδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
λῆαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

596 Ἦτοι ὃ μὲν σκληριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λίπιδαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῆς
αὐτῆς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λῆας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὃγ' ἀψ ὄσασκε τιταίνόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
600 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονὴ δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.

Τὸν δέ μετ' εἰσενόησα βῆν Ἡρακλεΐην,
εἰδωλὸν· αὐτὸς δέ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ἥρης χρυσοπεδίου.]

606 Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντοσ' ἀτυζομένων· ὃ δ', ἐρεμνὴ νυκτὶ ἑοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇσιν οἰστὸν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικώς.

Σμερδαλέος δέ οἱ ἄμφι περὶ στήθεσιν δορτήρ,
610 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες
ὑμνίναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.

Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήαιτο,
ὃς κείνον τελαμῶνα ἐπὶ ἐγκάθετο τέχνη.

616 Ἐγὼ δ' αὐτίκα κείνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄιογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἄ δειλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγήλάζεις,
ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο.

620 Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρόνιοιός, αὐτὰρ οἷόν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filiam,
aureum sceptrum tenentem, jus dicentem mortuis,
sedentem: illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Platonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratium,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam æream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo; is vero per novem jacebat jugera;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes: is autem non propulsabat manibus:
Latonæ enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugi,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panopeum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu; hic autem attingebat ad-mentum:
stabat vero sitiens; ad-bibendum autem aquam non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta: circa autem pedes
terra nigra apparebat; arefaciebat vero deus.

Arbores autem procerae ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-ponicæ, et mali picro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes:
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, duros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque manu.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen; sed quando erat
summum superaturus, tunc illum deturbabat potestas-vis
retro: deinde in-solum volvebatur lapis impudens.

Verum ille rursus trudebat contendens; ac sudor
defluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviis, et habet pulcris-talis Neben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitatorum: ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculaturus similitis.

Terribilis autem ei circa pectora balleus,
aureum erat lorum; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, cædesque, homicidiaque.

Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.
Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu malum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii; verum ærumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὴ χεῖρον φωτὶ
 δεδμήμη, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδέ τι μοι χαλεπώτερον εἶναι δεθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὣς εἰπόν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἄλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ
 [Θησέα Πειρίβοῦν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
 ἤχῃ θοσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δόος ἥρει,
 μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτοῦς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τα πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἴψ' εἰσβαίνουν καὶ ἐπὶ κλῆϊσι κάθισιν.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῆμα βόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσθή, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρης.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἔκτετο κῆμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
 νησόν τ' Αἰαΐην, θοὶ τ' Ἡοῦς ἡριγένειας
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντοκαὶ Ἥελιοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἄλθόντες ἐκέλευσamen ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἔνθα δ' ἀποδρίζαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐγὼν ἑτάρους προΐεν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἰσόμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἴψα ταμόντες, θοὶ ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῃ τύμβῳ εὐήρης ἑρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Ἀΐδαο ἄλθόντες ἔλθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθρα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσσω στήσῃ μετηῦδα δια θεάων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπὲρθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διεφθάνετε, ὅτε τ' ἄλλοι ἀπ' ἀνθρώπων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αἰδοῖ πανημέριοι· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 25 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἥδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longo deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut-ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subdixi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac cæcis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidiissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoumque, deorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitæ mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque inscendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æeæ, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes expectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulo aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulo fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes subiistis domam Plutonis
 his-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

σημανών· ἵνα μήτι κακοῖσ' ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

¶ **Ἦ** ἐφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆν' ὅρ.

¶ **Ὀ**ς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

¶ **Ἦ**μος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἡ δ' ἐμὲ χεῖρὸς ἐλαῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐτάρων
εἶσε τε καὶ προσελεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσεῖπεν ἄνακ' Ἰρίκη·

Ταῦτα μὲν οὖτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἶ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θάλογουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκεται.

¶ **Ὅ**στις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκαδὲ νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θάλογουσιν αἰοιδῇ,

45 ἥμενοι ἐν λειμῶνι· πολλὸν δ' ἄμφ' ὀστεόφιν θις

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ βῖνοι μινύθουσιν.

¶ **Ἀ**λλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθεά, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκούμεν αἶκ' ἐθελήσθαι,

50 δησάντων σ' ἐν νηὶ βοῇ χεῖράς τε πόδας τε,

ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω

ὄφρα καὶ τερπόμενος ὀπ' ἀκούῃς Σειρήνοισιν.

¶ **Αἶ** δέ καὶ λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαι τε καλεῦης,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 **Αὐ**τὰρ ἐπεὶν δὴ τάς γε παρὲξ ἐλάσσωσιν ἐταῖροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἐπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

ὀκποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλευέιν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

¶ **Ἔ**νθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρφέες, προτὶ δ' αὐτὰς

60 κῦμα μέγα ροχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

¶ **Τῇ** μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωναι, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρῃ·

65 ἀλλ' ἄλλῃ ἐνὶ νηὶ πατὴρ ἐναρβύμιον εἶναι.

¶ **Τῇ** δ' οὕτω τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴχεται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πινάκας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κύμασ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

¶ **Οἷ**ν δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἀργῶ πασιμελουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·

καὶ νύ καὶ τὴν ἐνθ' ὥκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' ἤ **Ἦ**ρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

¶ **Οἱ** δὲ δύο σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει

ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιῶδῃσιν

75 κυανῇ· τὸ μὲν οὐτοσ' ἐρωεῖ, οὐδὲ ποτ' αἰθρῇ

κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ·

οὐδὲ κεν ἀμβαλεῖ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταθαίη,

οὐδ' αἶ οἱ χεῖρές τε εἰς ἄκοι καὶ πόδες εἶεν·

πέτρῃ γὰρ λῖς ἴσσι, περιέσση· εἰκυῖα.

significabo; ut ne-quid malo-consilio damnoso

aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis vero rursus persuasus-est animus gener-

sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes vi-*

num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenere,

illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis;

hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,

sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula:

atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe:

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt: tu vero audi,

ut tibi ego dicam; recordari autem te faciet etiam deus ipse:

Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes

homines deliniunt, quicumque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit

Sirenum, huic neutiquam uxor et infantes liberi

domum reverso astant, neque lætantur:

sed Sirenes arguto deliniunt cantu,

sedentes in prato: magnus vero circum ossium acervus

virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato: veram aures obline sociorum,

cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,

erecto ad basem-mali; ex ipso autem funes alligantur,

ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.

Si vero rogaveris socios, solve-reque jubeas,

illi te adhuc in pluribus tum vinculis illigant.

Ac postquam has præternavigarint socii,

tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,

utra demum tibi via futura-sit; sed et ipse

animo considera: dicam vero tibi *quæ sint viæ* utrinque.

Hinc enim petrae imminentes: ad eas autem

fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ:

Planctas (*erraticas*) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbas

timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;

sed etiam ex-iis *aliquam* semper abripit lævis petra;

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesseri'

sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-translens navis,

Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans:

et sane illam ibi cito *fluctus* conjecissent magnas ad petras

sed Juno *eam* præterire-fecit, quoniam *ipsi* carus erat Iaso:

Duo vero *sunt* scopuli: hic quidem cælum latum attingi.

acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-

renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-

tumno:] neque ascenderit mortalis vir, nec descenderit,

ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent:

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέῳ ἐστὶ σπέος ἡεροειδές,
πρὸς ὄφρον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἥ περ ἂν βμαίς
νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νῆος γλαφυρῆς αἰζήσις ἀνὴρ
τόξω διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσφαίκοιτο.
85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογυλῆς,
γίγνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κ' εἰς τίς μιν
γῆθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δωδέκα πάντες ἄωροι·
90 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάστῃ
σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τριστοιχίαι ὀδόντες,
πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μὲν τε κατὰ σπείλους κοίλοιο δέδυκεν·
ἔξω δ' ἔξισχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαίμωσσα
δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μαῖζον ἔλθῃ
κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὐ κώποτε ναῦται ἀκῆριοι εὐχετόωνται
παρφυγέειν σὺν νηϊ· φέρεי δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
100 φῶτ' ἐξαπατάσασα νεὸς κυανοπρώοιο. [σεῦ,
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον γθαμαλώτερον εἶπε, Ὀδυσ-
πλησίον ἀλλήλων καὶ κεν διοίστευσεας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθελός·
τῷ δ' ὑπὸ δία Χάρυβδις ἀναρρόιδεαί μελαν ὕδωρ.
105 Τρίς μὲν γάρ τ' ἀνήσιν ἐπ' ἤματι, τρίς δ' ἀναρρόιδεαι
δεινὸν μὴ σύγε κείθι τύχοις, ὅτε ροιβδήσειεν·
οὐ γάρ κεν ρύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ἄλλα μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὥκα
νῆα παρέξ ἑλάν· ἐπειὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
110 ἔξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθέμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
εἰ δ', ἄγε δή μοι τοῦτο, θεὰ, νημερτές ἐνίσπε,
εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
τὴν δὲ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοντό γ' ἐταίρους.
115 Ὡς ἐφάμην· ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δία θεάων·
σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήτῃα ἔργα μέμνηεν
καὶ πόνος· οὐδέ θεοῖσιν ὑπεῖξεαι ἀθανάτοισιν;
Ἥ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν
δεινὸν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
120 οὐδέ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἦν γὰρ δηβύνθηθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
δεῖδω μὴ σ' ἐξαυτίς ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλθῃται.
Ἄλλα μάλα σφοδρῶς ἑλάν, βωστρεῖν δὲ Κραταῖν,
125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.
Θρινάκην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἐνθα δὲ πολλὰ
βόσκοντ' Ἥλιον βόες καὶ ἴφια μῆλα,
ἐπὶ τὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πῶσα καλὰ,
130 πεντήκοντα δ' ἑκατα· γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
οὐδέ ποτε φθινύθουσιν· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν,
Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσα τε Λαμπετή τε,
ἃς τέκεν Ἥελω Ὑπερίονι δία Νείαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
navem cavam præleragatis, splendide Ulysse.
Neque ex navi cava juvenis vir
arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
lætaretur conspiciat, nec si deus obviam-veniret.
Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes anteriores:
sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
densi et frequentes, pleni atræ mortis.
Media quidem per speluncam cavam immergitur:
extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
illic autem piscatur scopulum circumlustrans
delphinusque, canesque, et sicubi majorem capere possit
cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
Muc autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.

At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
sub eo vero divina Charybdis absorbet nigram aquam.
Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
non enim liberarit te ex malo vel Neptunus.
Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
navem præterage; quoniam longe satius est,
sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybδιν,
illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
Sic dixi: ac statim respondit augustissima dearum:
infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
tot capitibus, totque viros abripiat.
Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.
Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipse-
rum.] neque unquam moriuntur: deæ vero pastores sunt,
Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
quas peperit Soli Hyperioni divina Neæra.

Τὰς μὲν δ' αὖθις τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισσε τηλόθι ναίειν,
 μῆλα φυλάσσειμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἐπ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τεκμαιρόμ' ἄλθρον
 140 νῆι τε καὶ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀφείλει κακῶς νείαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥώς.
 Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιγε διὰ θεῶων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἑταίρους
 145 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνειν καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
 [ἔξῃς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἱκμενον οὖρον ἴσι πλησίον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμαθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε ἐγὼν ἑτάροισι μετρήδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἴδμεναι οὐδὲ δύο οἴους
 155 θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶων·
 ἀλλ' ἐρώ μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ καὶ θάναμην
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεοπεσιῶων
 φθόγγον ἀλευάσθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἐμ' ἠνώγει δ' π' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσται· ἐν ἀργαλέῳ — φερό' ἐμπεδον αὐτόθι μίμνω —
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαι τε καλεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιθέειν.
 165 Ἦτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πῆραυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξήκατο νῆυσ' εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοισιν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηγεμνῇ· κοίμησε δὲ κύματα θαλάμην.
 170 Ἀνοτάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μηρούσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νῆϊ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμῇ
 ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῇ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν·
 175 αἶψα δ' ἱαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ χέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νῆϊ μ' ἔδῃσαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσον ἀπήμην, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 βίμψα δῶκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νῆυς
 ἐγγύθεν ὀρτυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδῇν·
 Δεῦρ' ἀγ' ἴων, πολυαῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἄ-
 185 νῆα κατὰσσησον, ἵνα νωϊτέρην δ' ἀκούσῃς. [χαίον,
 οὐ γὰρ πῶς τις τῇδε παρήλασε νῆϊ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων δ' ἀκοῦσαι·

Has quidem ut edocarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut habitarent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis :
 sin vero ladas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus : ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.

Sic dixit : statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit angustissima dearum :
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :

O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, angustissima dearum;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum :
 solum me jubebat vocem audire : sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali : ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solve reque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.

Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam :
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum : urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt : ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto ære
 minutatim dissectam manibus validis premebam :
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis :
 ordine vero socii in aures omnibus illevis.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali; ex eo autem funes alligarunt :
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, celeriter urgentes : illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa : argutum vero exordiebantur cantum :
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum, navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset :

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείτῃ καὶ πλείονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅα' ἐν Τροίῃ εὐρέη
 130 Ἄργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἱεῖσαι ὅπα κάλλιον· αὐτὰρ ἔμδν κῆρ
 ἤβελ' ἀκούεσθαι, λῦσαι τ' ἐκλεῖπον ἑταίρους,
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πείθευν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἐπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰδοῖς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήρης ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὥσιν ἀλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον εἰσπομεν, αὐτίκ' ἐπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κύμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀκούσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἑπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμὰ προήκεα χερσὶν ἐπείγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὠτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τὸδε μείζον ἐπὶ κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 310 εἴλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμὴ ἀρετὴ βουλὴ τε νόω τε,
 ἐκφυγόμεν καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι ὀίω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλδος ῥήγματα βαθεῖαν
 215 τύπετε κληῖδεςσιν ἐφήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
 Σοὶ δὲ, κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐν θυμῷ
 βάλλε, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴητα κομᾶ·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθαι.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοῖς ἐπέεσσιν πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηκτον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δέισαντες ἀπαλλήθειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτοῦς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλων εἰς ἱερὰ νηὸς ἔβαινον
 230 πρῶρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἕκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντη παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ὑμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνεπλόμεν γούωντες·
 235 ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνέβροιβόησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι δέ· ἐξεμέσσειε, λέβης ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πῆσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὕψος δ' ἄχνη
 ἄχροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quæcunque in Troja lata
 Argivi Trojanique deorum voluntate pertulerunt :

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor
 volebat audire, solvereque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenium audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum ; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexperti sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quum
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.
 Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos concias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veritū cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebam, quoniam neutiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclitya arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obscuram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rybdis] horrendum absorbuit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrisque incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἔδεδρύνχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκειν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.
 Ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δέισαντες ὀλεθρον·
 245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νηὸς ἐταίρους
 ἔξ' ἑλθε', οἱ χερσὶν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
 Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἐταίρους,
 ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν,
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 250 ἔξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλίου περιμήκει βράδῳ
 ἰγθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
 ἀσπαιρόντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔβριψε θύραζε·
 255 ὡς οἳ' ἀσπαιρόντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
 αὐτοῦ δ' εἶνι θύρῃσι κατῆσθαι κεκλήγοντας,
 χεῖρας ἐμοὶ δρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἰκτιστον δὲ κείνο ἐμοῖς ἴδον ὄφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμύγησα πόρους ἄλως ἐξερεῖναι.
 260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἱκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἱρία μῆλ' Ὑπεριονος Ἥελιοιο.
 Δὴ τότε ἔγῳ ἐτι πόντων ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 265 मुखημοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
 οἶων τε βληγῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίου,
 Κίρκης τ' Αἰαΐδος, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
 270 Δὴ τότε ἔγῳ ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 Κέλνυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι,
 ὅφρ' ὑμῖν εἰπω μαντήϊα Τειρεσίου
 Κίρκης τ' Αἰαΐδος, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο·
 275 ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἐμμένει ἄμμιν ἔφασκεν·
 ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαιναν.
 Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
 Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῶ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
 Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· περὶ τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
 280 κάμνεις· ἥ βά νυ σοῖγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
 ὅς β' ἐταίρους καμάτῳ ἀδδῆχότας ἤδ' καὶ ὕπνῳ
 οὐκ ἑὰς γαίης ἐπιθήμεναι· ἐνθα κεν αὖτε
 νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
 ἀλλ' αὐτῶς διὰ νύκτα θοὴν ἀλάτῃσθαι ἄνωγας,
 285 νῆσῳ ἀποπλαγῆντας, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
 γίνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰτῶν ὀλεθρον,
 ἦν πως ἑξαπίνῃς ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
 ἥ Νότου ἥ Ζεφύροιο δυσαέος, οὔτε μάλιστα
 290 νῆα διαβράλουσι, θεῶν ἀέκχητι ἀνάκτων;
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
 ᾗθως δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος· ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugebat : infra autem terra apparebat
 cum-arena caerulea : illos vero pallidus timor cepit.
 Nos quidem hanc aspicebamus, veriti interitum ;
 interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
 sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
 Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
 jam horum animadverti pedes et manus superne
 in-altum sublаторum ; me vero compellabant vocantes
 nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
 Ut autem quum in scopulo-projecto piscator praelonga virga
 piscibus minutis per dolum escam obiciens,
 in pontum demittit bovis cornu agrestis,
 palpitantemque deinde correptum projicit foras :
 sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
 illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes,
 manus mihi porrigentes in gravi calamitate.
 Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
 omnium, quaecumque passus-sum vias maris perlustrans.
 Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
 bdim] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
 pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
 multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
 Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra,
 mugitumque audiui boum stabulantium,
 oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
 valis cæci, Thebani Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
 Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socil,
 ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
 Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
 insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
 ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
 sed præter hanc insulam agite navem nigram.
 Sic dixi ; illis autem contractum-est carum cor.
 Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
 Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
 membris] defatigaris ; profecto utique tibi omnia ferrea sur-
 qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somn-
milos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
 insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
 sed sic per noctem celerem errare jubes,
 ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
 E noctibus autem venti graves, pernicies navium,
 oriuntur : quam quis effugerit sævum exitium,
 si forte repente ingruerit venti procella,
 sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
 navem disperdunt, diis invitis regibus ?
 Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ,
 cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
 mane autem conscensam navem immittemus lato ponto.
 Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
 Et tunc agnoscebam, quod jam maliebat deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἡ μάλα δὴ με βιάζεστε, μούνον ἔντα·
 ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερόν ὄρκον,
 εἰ καὶ τιν' ἦε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μέγ' οἶων
 300 εὐρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν
 ἢ βοῦν ἢ ἔτι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκλοι
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 305 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
 ἄγγ' ὕδατος γλυκεροῖο καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένους τεύχοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἑλαιοιὺν ἑταίρους,
 310 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
 κλαιόντεςσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεδήκει,
 ὥρσεν ἐπὶ λαῖν ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαολαπὶ θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 315 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόωκοι·
 καὶ τότε γῶν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

320 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ τοῇ βρώσις τε πόσις τε
 ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱρία μῆλα,
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐροῶ καὶ πάντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

325 Μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἦν Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
 γίγνεται· ἐπεὶτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
 Οἱ δ' εἶως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βίοτιοιο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα,

330 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
 ἰχθὺς ὀρνίθας τε, φίλας δ' τὴν χεῖρας ἴκοιτο,
 γναμπτοὶς ἀγχίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 Δὴ τότε γῶν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐξαίμην, εἰ τίς μοι δῶδὸν φήνει νέεσθαι.

335 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυθα ἑταίρους,
 χεῖρας νηψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἡρώμην πάντεςσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
 οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

340 Κέκλυτέ μεν μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖ-
 πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 Ἀλλ' ἄγετ', Ἥελιοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 βέβομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

345 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
 αἰψὰ κεν Ἥελίῳ ὕπερίονι πλοῖνα νηὶν
 τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
 εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοχαίρων,
 νῆϊ ἐθέλῃ ὀλέσθαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellens, verbis alatis allocutus-sum:

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
 aim:] sed age, nunc mihi omnes iurate firmum jusjurandum:
 si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
 inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
 aut bovem, aut etiam pecudem occidat: sed quiete
 comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi: illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurant peregerantque jusjurandum,
 constituimus in portu cavo sabrefactam navem,
 prope aquam dulcem; et egressi sunt socii
 e-navi, deinde autem cœnam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 recordati deinde caros flebant socios,
 quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos:
 flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia pars noctis erat, et astra transierant,
 immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
 turbine cum ingenti; ac nubibus cooperuit
 terram simul et pontam: ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit rosea-digitis Aurora,
 navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-
 tractam;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia:
 et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi:

O amici, in navi enim celeri cibisque potusque
 est; verum a-bobus abstinemus, ne-quid patiamur;
 gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
 Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi; illis vero persuasus-est animus generosus.

Memsem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
 alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurusque Notusque.
 Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
 brum,] tamdiu a-bobus abstinabant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absumta-essent viatica omnia,
 tum demum prædæ sequebantur palantes necessitate,
 pisces, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
 uncis hamis: vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
 supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
 manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,
 supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant;
 hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii:

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii:
 omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
 fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
 sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
 statim Soli Hyperioni opulentum templum
 struemus; et imponemus donaria multa et pretiosa;
 sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
 navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομαι ἀπαξ πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἢ δὴθὰ στρεῦγασθαι, ἑὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἦγον ἄλλοι ἑταῖροι·
Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοσκέσκεινθ' ἔλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κρὶ λευκὸν εὐσσελμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' εὗσαντο καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
οὐδ' ἔχον μέθυ λείψαι ἐπ' αἰθόμενοις ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγγν' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σγεδὼν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσῃς ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή·
370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἀπὴν κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.

Ὡκέα δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἀγγελος ἦλθεν
375 Λαμπετή ταυπέπλος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα, χωόμενος κῆρ·
Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος,
οἱ μευ βούς ἐκτειναν ὑπέρβιον· ἦσιν ἔγωγε
380 χαίρεισκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἦδ' ὅπότε ἀψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Ἀΐδα καὶ ἐν νεκύεσσι φάεινω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
385 Ἥλιε, ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἡυκόμοιο·
390 ἢ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτῆρου αὐτῇ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδων, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα· βόες δ' ἀπετέθνασαν ἡδῃ.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέραρα προῦφαινον·
395 εἶρπον μὲν ρῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήτρης ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·
ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
400 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαλιατὴ θυῶν·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήχαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
ἱστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hians animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobabant vero ceteri socii.
Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascebantur camuræ pulcræ boves, latiss-frontibus:
has circumstabant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:
non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoriarant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestinalia omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verubus transfixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audiavi a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desit turbine sævire:
nos autem statim conscensam navem immisimus lato mari
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἤδ' ἐθάλασσα,
 406 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔσθησε Κρονίων
 νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἵψα γὰρ ἦλθεν
 κακλήγως Ζέφυρος, μεγάλην σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὅπισω πέσεν, θπλα τε πάντα
 εἰς ἀντλον κατέχυνθ'· ὁ δ' ἄρα πρόμνη ἐνὶ νηὶ
 πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλὴν, σὺν δ' ὅσπερ ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἰοικῶς
 κάππεσ' ἀπ' ἰκρίοφιν, λίπε δ' ὅσπερ θυμὸς ἀγῆνοισι.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλείχθη πᾶσα, Διὸς πληγῇ κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεοῦ πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἐταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ ψυχὴν φέρε χῦμα.
 Ἐκ δὲ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἔπιτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχῶς.
 Τῷ ῥ' ἀμφω συνέεργον ἑμοῦ τρόπιν ἤδ' καὶ ἱστόν·
 425 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνδ' ἦτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρων ἐμῷ ἀλγεα θυμῷ,
 ὄρρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἦ μὲν ἀνεβροῖδθησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεον ὕψος· ἀερθεὶς
 τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὥς νυκτερὶς· οὐδὲ πη εἶχον
 οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπῆλθον δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκάσαν δὲ Χάρυβδιν.
 Νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐλδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῇθεν ἀνέστη,
 440 κρίνας νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
 τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χάρυβδιος ἐξεφαάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲς περιμύκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναιέει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἤδη γὰρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοὶ τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρόν δέ μοι ἐστὶν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεῖναι.

apparebat terrarum, sed cœlum atque mare,
 tum vero cœruleam nebulam statuit Saturnius
 tum super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta que omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatori similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et injecti navi fulmen;
 ea autem contorta est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigras
 in fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum impetus a carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remeterer Charybdin.
 Totam per noctem ferebar; simul autem cum sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hædere pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cenam vir e foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut ferrer;
 in medium autem cum sonitu incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]
 Inde autem per novem dies ferebar : decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris comitis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc snar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
Ὡ 'Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοδατὲς δῶι,
5 ὑπερφεῖς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω
ἄψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφείμενος τάδε εἶρω,
δοσοὶ ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἰθωπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' αἰδοῦ·
10 εἴματα μὲν δὴ ξείνω εὐξέστη ἐνὶ χηλῷ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἐνεικάν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὡς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος.
Ἦμος δ' ἡρυγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπασσεύοντο, φέρων δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγῇ, μὴ τιν' ἑταίρων
βλάπτοι ἑλαυνόντων, ὅποτε σπερχόλατ' ἔρετμοις.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κλόν καὶ δαῖτ' ἀλέγνυν.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
25 Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θεῖος αἰοδὸς,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανώοντα,
30 δύναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' ἔτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὥτε πανῆμαρ
νεῖδον ἀν' ἑλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν ἔδω φάος ἡελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόω δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἥδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
ὀλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἀκοῖτιν
νοστήσας εὐροίμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ἵμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μὴτὶ κακὸν μεταδῆμιον εἶη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἥδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per ædes umbras.

Huic autem vicissim Alcinoous respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundatam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.
Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consiliiarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritim ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoous ; illis vero placebat sermo.

Il quidem decubiture abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans æs :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumberent remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.
Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese:inter ipsos vero modulabatur divinus cantor,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses
sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;
optato autem huic occidit lumen solis ,
cœnam ut-fobeat ; affliguntur vero genua eunti :
sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacæ remigii-studio:osos locutus-est ,
Alcinoi autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illasum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
ductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciant : eximiam autem domi uxorem
ulnam reversus inveniam , cum incolumbibus amicis.
Vos autem hic manentes oblectetis uxores
ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπόμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

50 Ποντόνοος, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ξείνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἑίρην,
κώμῃσιν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἱ δὲ θεοῖσιν

65 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. Ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαίρε μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερές, εἰκόλε γῆρας
80 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῇ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προίει μένος Ἀλκινόοιο

85 ἡγείσθαι ἐπὶ νῆα βοήν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἅμ' ἐπέμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσιν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἐτέρην χηλὸν πυκικὴν ἅμ' ἐπέμπε κομίζειν·
ἣ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

90 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαυοὶ
δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν·
καδὲ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥᾶγος τε λίνον τε

95 νῆος ἐπ' ἱκρίοφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,
πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο
σῆγ'· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἑκαστοὶ
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερβρίπτουν ἄλα πηδῶ·
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,

100 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγγίχτο ἐοικώς.
Ἦ δ' ὥς· ἐν πεδίῳ τετράροισι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πλεγγῆσιν ἱμάσθηλς,
ὑφ' ὅσ' ἀειρόμενοι βίμῳα πρήσσοισι κελευθόν·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν ἀείρετο, κύμα δ' ὅπισθεν

105 πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλῶς θέεν ἐμπέδον· οὐδὲ κεν ἱρῆς
κίρκος διμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ βίμῳα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε' ἔχοντα·

110 ὅς πρην μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὅν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων,
ὃς τότε γ' ἀτρέμας εὐδε, λελασμένος ὄσ' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστήρ ὑπέρεσχε φάειντατος, ἔστε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενείης·

115 τῆμος δὴ νῆσω προσεπλινάτο ποντοπόρος νῆς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀπορρώγες, λιμένος ποτιπεπηγυῖαι·

120 αἷτ' ἀνέμων σκαπώσι δυσάφων μέγα κύμα
ἔκτοθεν ἔντοθεν δέ τ' ἀνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὐσελμοί, ὅτ' ἂν ὄρουσιν μέτρον ἔκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontonoë vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Arelæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.

At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoë rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una præconem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres ;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret ;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare ,
statim hæc in navi cava comites strenui

accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque ,

navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : consendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque

ordine ; retinaculumque solverunt a perforato lapido.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huc suavis somnus in palpebras incidit,

altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,

alte elevati, pernecitati conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone

niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter ; neque accipiter

circus assecutus-fuisset, perniciosissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,

virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo ,
viorumque bella, sævosque fluctus sciens ;

tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ :

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,

in agro Ithacæ ; duo vero projecta in ipso sunt

litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum

extra ; intus vero sine vinculo manent

naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἑλαιοῖ·
 ἀγχοῖ δ' αὐτῆς ἀντρον ἐπήρατον, ἡρωειδῆς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 105 Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆες ἑσιν
 λαῖνοι· ἔνθα δ' ἐπειτα τιθαιδῶσσοι μελισσαι.
 Ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δὲ τὲ οἱ θύραι εἰσὶν
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβάται ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότο εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι καίνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἔστιν.
 Ἐνθ' οἳ εἰέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἐπειτα
 ἡπείρω ἐπέκλεισεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης,
 115 σπερχομένη· τοῖων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶν.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσεῖα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς αἶραν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγῃ σιγαλάντι·
 καδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' αἶραν, αἱ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὤπασαν οἰκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλῳμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἑλαιοῖς ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς ὁδοῦ, μὴ πού τις ὁδίτων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῇ ἔγρεσθαι ἐπὶ λῶν δηλήσαιτο·
 125 αὐτοὶ δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κίον. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλῶν, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσσῇ
 πρῶτον ἐπηπείλησε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέν' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἑμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῇ ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἰκαδ' ἐλεύσεσθαι νόστον δέ οἱ οὔποτ' ἀπηύρων
 πάγχυ, ἔπει σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὐδόντ' ἐν νηὶ θεῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδωσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλας ἐσθῆτάς θ' ὑφαντῆν,
 πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμυν ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἴσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἶον εἶπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοὶ· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπλίω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξον, ὅπως θέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα Ποσειδάων ἔννοσίχθων·
 αἰψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἥδ' ἀλεείνω.
 Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἡρωειδῇ πόντῳ
 βαῖσαι· ἐν ᾗ δὲ σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀρίστα,
 155 ὅππότε κεν δὴ πάντες ἑλαιομένην προΐδωνται

- At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in quibus Nymphae
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino illæ
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter importales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam auferrebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia præsequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terra-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcræ navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam abstineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
νῆϊ θοῇ ἱκελόν· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἀνθρώποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

180 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἵμεν ἐς Σχερίην, θοὶ Φαίηκες γεγάασιν.
ἔνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς,
βίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
ὃς μιν λαβὰν ἔθηκε καὶ ἐβρίζωσεν ἔνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεὶ ἑλάσας· ὃ δὲ νόσφι βεβήκει.

185 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκελυτοι ἄνδρες.
Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πηλείον ἄλλον·

Ἵ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδῃσ' ἐνὶ πόντῳ,
οἶκαδ' ἑλαιομένην; καὶ δὴ προῦφαινετο πᾶσα.

170 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἵ πόποι, ἡ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
πατρός ἐμοῦ, ὃς ἔρασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
ἡμιν, οὐνεκα πομπὴν ἀπήμονές εἰμεν ἅπαντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ
βραϊσμέναι, μέγα δ' ἡμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὡς ἀγόρευ' ὃ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελείται.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθόμεθα πάντες·

180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
ἡμέτερον προτὶ ἄστν· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα κεκριμένους ἱερύσομεν, αἱ κ' ἐλεήσῃ,
μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδειςαν, ἐτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.

185 Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρίῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἥδη δὴν ἀπειών· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα γέυεν

190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κοῦρῃ Διὸς· ὅρα μιν αὐτὸν
ἀγνωστον τεύξειν ἑκαστά τε μυθήσαιοι,
μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ ἀσσοὶ τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβάσιν ἀποτίσαι.

Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοειδέα φαίνεσκετο πάντα ἄνακτι,

195 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
πέτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.

Στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ ῥ' εἰς ἰδὲ πατρίδα γαίαν·
ᾤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγητο μηρῷ
χεροὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·

200 Ἵ μοι ἐγὼ, τέων αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
ἦ ῥ' οἳ γ' ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
ἡ δὲ φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδής;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἶθ' ὄφελον μέναι παρὰ Φαιήκεσσιν

205 αὐτοῖ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλείψω, μήπως μοι ἑλωρ ἄλλοισι γένηται.

Ἵ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νόημονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, *lum eam* facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptunus terrae-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phaeaces sunt.
Illic manebat : haec vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsus; eam autem prope venit Neptunus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari fecit inferas,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phaeaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.
Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponte,
domum-versus aclam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : haec autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuti sumus omniaum.

Dixit aliquando Phaeacum virorum se perpactam navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducturum.

Sic dicebat senex; haec vero nunc omnia perficiuntur.
Sed agile, sicut ego dixero, pareamus omnes :
a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuno autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misceretur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuno regi,
populi Phaeacum ductores et principes,
stantes circum altare. Expectatus est autem divinus Ulysses,
cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset; nam dea nebulam circumfoderat,
Pallas Minerva, illia Jovis; ut eum ipsam
ignotum faceret, singulaque ediceret,
ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicique,
quam omnem proci contumeliam huissent.
Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viaeque perpetuae, portusque undique-stationibus-apti,
petraeque praecipites, et arbores virentes.

Stetit autem quum-exsurrexisset, et inexpectat patriam terram;
flevitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosique et crudeles, neque just?
an hospitales, et ipsis mens est deorum-reverens?
quanam jam bona multa fero haec? quanam autem et ipso
vago? utinam mansissem apud Phaeacas
illic; ego vero ad alium magnanimorum regem
pervenissem, qui me amico-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
relinquam, ne forte mihi praeda aliis fiant.
Dii boni! non ergo omnino sapientes, neque just!

- 210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἳ μ' εἰς Ἀλὴν γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείλον, οὐδ' ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἵκετῆσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνονται, ὅστις ἀμάρτη.
- 215 Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδῶμαι,
μή τι μοι οἰχωνται κοιλῆς ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλέας ἡδὲ λέβητας
ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὕφαντά τε εἴματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὕτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
220 ἐρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
πολλ' ὀλοφυρόμενος. Σχεδόνθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκῆα νέφ' ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν,
διόπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
- 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέλδι' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῶνδ' ἐνὶ χώρῳ,
χαίρε τε καὶ μή μοι τι κακῶ νόμῳ ἀντιβολήσῃς,
230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
εὐχομαι ὥστε θεῶν καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάσιν;
ἥ πού τις νήσων εὐδείλεος ἡέ τις ἀκτὴ
- 235 καίθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπειροῖο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰληλουθας,
εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λήην
οὕτω νόμῳμός ἐστιν· ἴσαι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
240 ἡμὲν δσοι ναίουσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελιόν τε,
ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππηλατός ἐστιν,
οὐδὲ λήην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἔερση·
αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βουδοτος· ἔστι μὲν ὕλη
παντοῖη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῶ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔχει,
τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἔμμεναι αἴης.
- 250 Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτιλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων ἥ γαίῃ πατρώῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νομῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰληλουθα καὶ αὐτὸς
χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τσαῦτα
φεύγω, ἐπεὶ φίλον ὤκα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
260 Ὀρσilloχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
ἀνέρας ἀλφηστάς νῖκα ταχέεσσιν πόδεσσιν·
οὐνεκά με στερεῖσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἀλγεα θυμῷ

- erant Phæacum ductores et principes,
qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
ducturos se in Ithacam late-conspicuum ; nec perfecerunt
Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
homines inspicit et punit, quicunque peccet.
Verum age jam bona numerabo et videbo,
ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
ram,] reptans juxta litus sonori maris,
multum lamentans. Prope autem eum venit Minerva,
viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obvius venit,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
salveque, et neuti-quam mihi malo animo occurreris ;
sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
quæ hæc est terra ? quis populus ? qui viri insunt ?
an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis ?
Hunc autem contra allocuta-est dea cæsis-oculis Minerva :
stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
si revera de-hac terra interrogas. Neuti-quam nimis
adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
sive quoquo in-averso ad caliginem obscuram.
Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
nec valde exilis, at neque lata est.
In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
oritur : semper vero pluvia tenet eam sæcundusque ros :
caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit
quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.
Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
semper in pectore mentem perastutam agitans :
Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
longe trans pontum ; nunc autem huc veni et ipse
bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tant
fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomeni,
Orsillochum pedibus velocem, qui in Creta lata
viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
quoniam me privare præda volebat omni
Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων·
 265 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχισάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 νῦν δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἐ θυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε κατέκτανον δέξαι χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυούς
 ἑλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα ληίδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε κατὰσπῆσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἢ εἰς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
 Ἄλλ' ἤτοι σφέας κείθεν ἀπώσατο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ξεπατῆσαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδὲ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνήστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτως ἀποθάντες ἐκείμεθα νηὶς ἅπαντες.
 Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκμηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμεν.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὤρχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀχαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίη·
 290 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδάλως κ' εἴη καὶ ἐπὶ κλοπῆς, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίσσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἑὼν γαίῃ λήξῃς ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμενα, εἰδότες ἄμφω
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σὺγ' ἔγνωις
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
 καὶ δὲ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὕψηνω
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαιήκες ἀγαυοὶ
 305 ὕψασαν, οἵκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἰπω θ', ὅσα τοι αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀνασγέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τῷ ἐκφράσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γῶναι βροτῶ ἀντίασαντι, [σεύς
 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἔισκεις.
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἶπην,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς,
 HOMERUS.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cælum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad hunc profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cenæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessum :
 illi autem bona mea cava e navi extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsiis-oculis Minerva,
 manumque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuiquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achivos,

- οὐ σέ γ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἐχών δεδαῖγμένον ἦτορ
 ἡλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἦκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείλειον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαῖαν ἀναστρέφομαι· σέ δέ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἦν' ἐμὰς φρένας ἡπεροπέυσθες —
 εἰπέ μοι, εἰ ἔτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἰκάνω.
 Τὸν δ' ἡμελβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
 οὐνεκ' ἐπιτήδης ἐσοὶ καὶ ἀγχίνος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
 ἔστ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδας τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὕτω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτῶς
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραί δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δακρυγεούσης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐ ποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ἦδε', ὅ νοστήσεις ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους.
 Ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλῃσα Πόσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἐνέθρο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος, ὅφρα πεποιθῇς.
 345 Φόρκυνος μὲν δ' ἐστὶ λιμὴν, ἀλλοῖο γέροντος·
 ἦδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἔλαιη·
 [ἀγχῆθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφάων, αἷ νηιάδες καλέονται·]
 τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφέες, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκες Νύμφῃσι τελέεσσας ἐκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ὕλη.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἥερα· εἰσατο δὲ χθών·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα τολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ· κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἤρῃσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηιάδες, κοῦραι Διὸς, οὐ ποτ' ἔγωγες
 ὄψεσθ' ὕμῃ· ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἶ κεν ἔῃ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελεῖη
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχρῷ ἄντρον θεσπεσίῳ
 θεόικμεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδὲς,
 μαιομένη κευθυμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄσπον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτεϊρέα χαλκὸν
 εἵματα τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haud te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis *me*, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse *me* in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hæc dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore *est* cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam facundus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excacasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublatis :

Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum *me* vos putabam : nunc vero ob-vota blanda *exau-*
dita] salve! : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque *me* vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto *omnia* quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit fori-
 bus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τῷ δὲ καθεζομένῳ ἱερῆς παρὰ πυθμὲν' ἑλαιῆς,
φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν δλεθρον.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

275 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
φράζευ, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ἀλογον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
380 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
ἀγγέλλας προίεσσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

ῶ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,

385 εἰ μὴ μοι σὺ ἔκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἄλλ' ἄγε, μήτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσσομαι αὐτούς·
πᾶρ δέ μοι αὕτη σῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνέισα,
οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.

Αἶ χέ μοι ὥς μεμαυῖα παρασταίης, Γλαυκῶπι·

390 καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνδρῶσσι μαχοίμην,
σὺν σοί, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.

Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
καὶ λῖγν' τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
ὅππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' οἴω

395 αἰμακτὶ τ' ἐγκεφαλῷ τε παλαξέμεν ἀσπετον οὐδας
ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ἄλλ' ἄγε σ' ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
κάρημ μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
ξανθάς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
400 ἔσσω, ὃ κε στυγέσιν ἰδὼν ἀνθρώπος ἔχοντα·
κνυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
σῇ τ' ἀλόγῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.

Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,

405 ὅς τοι ὦν ἐπίουρος, δμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν,
παιδὰ τε σὸν φίλει καὶ ἐχέφρονι Πηνελόπειαν.

Δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
ἔσθουσαι βάλλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ

410 πίνουσai, τάθ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἄλοιφν.

Ἔνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλίγυναικα,

Τηλέμαχον καλέουσα, τὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσσεῦ·

ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λαχεδαίμονα παρ' Μενέλαον

415 ὄγγοιο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἦν που ἔτ' εἴης.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα· [σεύς·
ἦ ἵνα που καὶ κείνος ἀλώμενος ἀλγεα πάσχη

πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν·

420 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

μὴ δὴ τοι κείνός γε λίγν' ἐνθυμῖος ἔστω.

Αὕτῃ μιν πόμπειον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροίτο
κεῖσ' ἐλθὼν· ἀτὰρ οὕτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκηλος
ἦσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κείται.

425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacræ ad radicem olivæ,
moliebantur procis insolentibus exitum.

Inter eos vero sermonem orsa-est dea cæsiis-oculis Minerva :

Generose Laertiade, sollertissime Ulysse,
considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
qui jam tibi triennio per domum dominantur,
ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes :
illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
nuntios mittens ; mens autem ei alia versat.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

dii boni ! profecto plane Agamemnonis Atridæ

periturus male fato in ædibus eram,

nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.

Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos ;

et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
qualem *immisisti mihi* quando Trojæ solvebamus splendi-

das pinnas.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,

etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,

ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :

et omnino tibi ego adero, nec me latebis,

quandocunque demum hæc obeamus ; atque aliquem puto

sanguineque cerebroque sedaturum immensum solum

virorum procorum, qui tibi victum absumunt.

Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus :

arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris ;

flavosque ex capite delebo crines ; circumque pallium

induam, quod aversetur conspicatus homo habentem :

deformabo etiam tibi oculos, antea præpulcri qui-fuere :

ut turpis omnibus procis appareas,

tuxæque uxori, et filio, quem in ædibus reliquisti.

Ipsæ vero omnium-primum subulcum adi,

qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,

filiumque tuum diligit et prudentem Penelopem.

Invenies-hunc suibus assidentem ; hæc vero pascuntur

apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,

comedentes glandem suavem, et nigram aquam

bibentes, quæ suibus alunt florentem pinguedinem.

Illic mane, et omnia assidens interroga,

dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,

Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulysæ :

qui tibi in spatiosam Lacedæmonem ad Menelaum

abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?

an ut alicubi et ille errans dolores patiatur

pontum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :

ne jam tibi ille valde in-animo sit :

ipse cum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,

illuc profectus : at nullam habet molestiam, sed quietus

sedet in Atridæ ædibus, et copiosa ei apposita-sunt.

Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

ἰέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰέσθαι·
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὅτω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
 [ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τὸν βίον καταδέουσιν.]
 Ὡς ἄρα μιν φαιμένη βράδῳ ἐπεμάσασα· Ἀθήνη·
 430 κάρφει μὲν οἱ χροὰ καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ ἦτοκε γέροντος·
 κνύζωσεν δέ οἱ ὅσπε, πάρος περικαλλέ· ἔοντε·
 ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα,
 435 ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
 Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσσ' ἐλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρη,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἄορτῆρ.
 Τῷγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 440 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
 χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄρκιας, ἥ οἱ Ἀθήνη
 πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βιότοιο μάλιστα
 κηδετο οἰκῆων, ὅς κ' κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
 ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῃ ἐνὶ χώρῳ,
 καλὴ τε μεγάλῃ τε, περιδρόμος· ἦν βα συδῶτης
 αὐτὸς δέμαθ' ὕεσσι, ἀποικομένειο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῃος γέροντος,
 10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρῃδω.
 Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασε διαμπερές ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
 ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποιεῖ
 πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συνί· ἐν δὲ ἑκάστῃ
 15 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο,
 θηλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυον,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθωοι μνηστήρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
 αἰεὶ ζατρεφῆων σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
 20 οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Πὰρ δὲ κύνες, θήρεσσιν ὅμοιοι, αἰὲν ἱαυον
 τέσσαρες, ὅς ἔθρεψε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
 τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 ὄφχοντ'· ἀλλυδίς ἄλλος, ἀμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπρόεηκε πόλινδε,
 σὺν ἀγέμεν μνηστήρσιν ὑπερφαίδοισιν ἀνάγκῃ,
 ὄρρ' ἱερεύσαντες κρειῶν χορεσαῖατο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
 30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔζετο κερδοσύνη, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκτεσε χειρός.
 Ἐνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
 rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
 habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva :
 arefecit quidem ei catem pulcram in flexilibus membris ;
 flavosque ex capite delevit crines, circam vero pellem
 omnibus membris antiqui posuit senis :
 deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere :
 circum autem ipsum lacernam altam malam jecit, et tunicam,
 laceras, squalentes, malo sedatas fumo :
 circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
 depilem ; deditque ei baculum et turpem peram,
 crebris-locis lacernam : inerat vero tortum lorum-ad-portan-
 dum.] Illi ita consilio-inito discessere : hæc quidem deinde
 in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus-est asperam viam,
 locum per silvolum, per juga, qua ei Minerva
 designaverat divinum subulcum, qui ei victura maxime
 curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 alta ædificata-erat, undique-conspicuo in loco,
 pulcraque, magnaue, vacuis-spatiis-circumdata ; quam su-
 bulcus] ipse ædificaverat suibus, absente rege,
 sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
 advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
 Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa ;
 intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
 prope invicem, cubilia suibus, in singulis autem
 quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur ;
 feminae genitrices ; at mares foris dormiebant,
 multo pauciores ; hos enim minuebant comedentes
 divini proci ; quippe mittebat subulcus
 semper saginatorum porcorum optimum omnium :
 hi vero trecentique et sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
 quatuor, quos nutrit vitulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 incidens pellem bubulam, bene-coloratam : ceteri vero su-
 bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suibus
 tres ; quartum autem dimiserat ad urbem,
 suam ut-ageret proci insolentibus, necessitate ;
 ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulyssem viderunt canes latratores :
 hi quidem clamantes accurrerunt ; at Ulysses
 sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinuisset dolorem :

ἀλλὰ συβώτης ὧκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν
 ἔσουσ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 35 Τοὺς μὲν βοοκλήσας σῆεν κύνας ἀλλυδὶς ἄλλῃ
 πυκνήσιν λιθάδεσσιν· ὃ δὲ προσέειπεν ἀνακτα·
 ὦ γέρον, ἢ ὀλίγου σε κύνας διεδηλήσαντο
 ἐξαπίνης· καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀγαθὰ τε στοναχὰς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἀνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 ἤμαι, ἄλλοισιν δὲ σῆας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενος ποῦ ἔδωδῆς
 πλάζετ' ἐπ' ἄλλοθρῶν ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἴ ποῦ ἐτι ζῶει καὶ ὀρᾷ φάος ἡελίοιο.
 45 Ἄλλ' ἔπειο, κλισίηνδ' ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
 σίτου καὶ οἴνοιο κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἵπης, ὑππόθεν ἔσοι καὶ ὑπὸ σά κῆδε' ἀνέτης.
 Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο διὸς ὑφορβός·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, βῶπας δ' ὑπέχευε δασείας·
 50 ἑστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγῆς,
 αὐτοῦ ἐνέυανιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὥς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δόη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφηρ, Εὐμαῖε συβῶτα·
 ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σθέν ἐλθοι,
 ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φιλή τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἢ γὰρ βρώων δίχη ἔστιν,
 60 αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες
 οἱ νέοι· ἢ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἀναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληρόν τε πολυμήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
 ὥς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμένω·
 τῷ κέ με πολλὰ ὤνησεν ἀναξ, εἰ αὐτόδ' ἡγήρα·
 ἀλλ' ἄγεθ' — ὥς ὦφελ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
 πρόχῳ, ἔπει πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἑκαίνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Πίον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὡς εἰπὼν ζωστήρι θωῶς συνέεργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι θόναε ἐρχατο χοίρων·
 ἐνθεν ἔλῳν δὴ ἐνεῖκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὐσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅππῃσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέβηκ' Ὀδυσῆϊ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὃ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιηδέα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔξεν, ἐποτρύνων δὲ προσνύδα·
 80 Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῆας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπιδά φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἔλεησύν.
 Οὐ μὲν σχετλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρασοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λῆϊδά δόη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpans pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum :
 O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque :
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum : at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.
 Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.
 Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus ;
 et sedere-fecit illum introductum ; virgulta vero subiecit den-
 sa ;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat autem
 Ulysses,] quod ipsum sic exciperet ; verbumque dixit et
 elocutus est :] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.
 Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare ; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique ; munus verò exiguumque carum-
 que] sit nostrum : hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes : certe enim illius-quidem dii reditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem ;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit ;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor :] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret :
 sed periiit : utinam Helenæ genus disperisset
 funditus ; quoniam multorum virorum genna solvit.
 Etenim ille ixit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.
 Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam :
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclusi-erant porco-
 rum :] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit ;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.
 Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsis in-verubus : atque farinam albam inspersit ;
 in poculo autem miscebat dulce vinum :
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est :
 Comede nunc, o hospes, quæ servis adsunt
 porculorum-carnes : at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiae.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opéra hominum.
 Etiam infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsis Jupiter prædam dederit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἶδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἐκλυον αὐδὴν,
90 κείνου λυγρὸν ἔλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μυῖσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἐκηλοὶ
κτῆματα δαρδάρπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποδ' ἐν ἱερέουσ' ἱερήιον, οὐδὲ δὴ οἶω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωνή γ' ἦν ἀσπετος· οὐτὶν τόσση
ἀνδρῶν ἡρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἀφενος τοσσαῦτον· ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶσα οἶων,
τόσσα σῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεινοὶ τε καὶ αὐτοῦ βρώτορες ἄνδρες.
Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἔνδεκα πάντα
ἔσχατι γ' βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σφιν ἔκαστος ἐπ' ἡματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφῶν αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάδε φυλάσσω τε ῥύομαι τε
καὶ σφι σῶν τὸν ἀριστον εὐ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκίως κράτ' ἤσθιε πινέ τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον, ὥπερ ἔπινεν,
οἶνον ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
ὦδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἶ κ' ἐποθὶ γινώσκω τοιοῦτον ἔόντα.
Ζεῦ γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοὶ θεοὶ ἄλλοι,
120 εἰ κ' ἐμὲ μιν ἀγγελῶμαι ἰδὼν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
ὦ γέρον, οὐτὶς κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
ἀγγέλλων πείσει γυναικὰ τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκῃ ἐς δῆμον ἵκηται,
ἔλθων ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἔκαστα μεταλλᾷ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀλῆται.
Αἰψὰ κε καὶ σὺ, γεραῖε, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίῃ.]
Τοῦ δ' ἡδὴ μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἶωνοι
ῥῖνὸν ἀπ' ὁστέφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλοπεν·
135 ἡ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, δόστα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὡς δ' ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδ' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἥπιον ὦδε ἀνακτα κηχρῆσθαι, ὅππότ' ἐέλθω·
140 οὐδ' εἰ κεν πατὴρ καὶ μητέρας αὖτις ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audiere vo-
cem,] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque iis inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virorum heroum, nec continentis nigræ,
neque ipsius Ithacæ, nec simul viginti virorum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta sunt; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur custo-
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit : ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut prædicas?
dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virorum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
sunt, mentiantur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquitrit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lanamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocisque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic perit; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, θβι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον οὔρομαι, ἰέμενός περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλά μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλά μιν ἤθειον καλέω, καὶ νόσφιν ἔοντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀνάνειαι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἔλευσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὸς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν δρῳ,
ὥς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἴων τὰ δ' δώμαθ' ἵκηται·
[ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἴματα καλά·]
155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλῃσιν
γίνεται, ὃς πενίῃ εἰκὼν ἀπατήλια βάζει.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἱστίῃ τ' Ὀδυσσεύς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.
160 ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὥς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἔλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένουιο,
οἰκαδὲ νοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλογον καὶ φαιδίμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἔλευσεται· ἀλλὰ ἐκχλος
πίνε, καὶ ἄλλα παρέξ μεμνῶμεθα, μηδέ με τούτων
μίμνησθ'· ἡ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν

170 ἀχνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδονοῖο ἀνακτος.
Ἄλλ' ἦτοι ὄρκον μὲν ἔασομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγὼν' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἀλαστον οὔρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἔρνεῖ ἴσον,
καί μιν ἐρην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χεῖρα
πατρός· εἰοῖο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον εἴσας
ἢ τις ἀνθρώπων· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν

180 ἐς Πύλον ἡγαθήν· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
οἰκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ἄλῃται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρχεσίλου ἀντιθέοιο.
Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἔασομεν, ἡ κεν ἄλῃ
ἡ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.

185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιέ, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνίσπε
καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἢ δὲ τοκῆς;
ὁπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε αὐταὶ
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐεγτόωνται;

190 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν οἶομαι ἐνθάδ' ἰέσθαι. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἰρή μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἔδωδ' ἢ
ἢ δὲ μέθυ γλυκερόν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut-videam eos, degens in patria terra;

sed me Ulyssis desiderium capit absentis.
Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine-
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
sed ipsum carum appello *velut alloquens*, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum jurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-lati-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
[ut-induat mihi lenamque tunicamque, vestimenta pulchra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
certe quidem haec omnia perficietur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
hoc quidem exeunte mense, altero autem in-eunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
o senex, neque ego pretium-lati-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
in-mentem-revoce: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.
Verum enimvero jusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.

Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantæ similem,
et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium læsit mentem intus æquam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunti insidias-struunt, ut genus dispareat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.

Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quamam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.

Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibis
et vinum dulce, casam intra manentibus,

198 δαίνυσθαι ἀλέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥῆιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσσα γε δὴ ζῦμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι εὐρεῖάνων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο παῖς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἤμην τράφην ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
 παλλακίς, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Κᾶστωρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι·
 208 ὃς τότ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς τιετο δῆμιμ
 ὀλβω, τε πλούτῳ τε καὶ υἰασὶ κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Ἀἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶνι ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἶκ' ἔνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἥδη πάντα λείλοιπεν·
 ἄλλ' ἐμπίης καλᾶμην γέ σ' ὅτομαι εἰσρῶντα
 215 γινώσκειν· ἦ γὰρ με δύη ἔχει ἡλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωσαν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξήνορ' ἦν· ὅπότε κρίνομι λόχονδε
 ἄνδρας ἀριστήας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 ἀλλὰ πολλὸν πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὃ τε μοι εἴξει πόδεσσιν.
 Τοῖός ἐ' ἐν πολέμῳ ἔργον δὲ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελὴ, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρτεμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἀκοντες ἐῦξεστοι καὶ ὀστοί,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάνκις ἀνδράσιν ἦρξαι καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος φέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήγνε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότ' ἐμ' ἠνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Πίον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἱες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 οἶκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐκέδεσσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ ὅον ἐμείνα τεταρπόμενος τελέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλέσθαι,
 νῆας ἐὺ στελιαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο χάος.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant :
 facile inde et in annum integrum
 neuliquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere glorior *me esse* lata,
 viri divitis filium : multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore : me autem emta peperit mater,
 pellex ; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus glorior *me esse* :
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur a-po-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos : illi vero victum (*opes*) diviserunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt :
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis : quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello : nunc autem jam omnia defecere :
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere : profecto enim me calamitas tenet cumulate multa.
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas : quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicunque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello : opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios :
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit :
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos ; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant ; multa autem post
 sortito-obtinebam : statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subtus genua solvit :
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium ; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamus filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus ; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter :
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus : ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis ;
 novem naves adornavi ; cito autem coactæ-sunt copiæ.

Ἐξήμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχων
 θεοῖσιν τε βῆξιν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 Ἐβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ρόον· οὐδὲ τις οὖν μοι
 255 νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνέμῳ τε κυβερνήται τ' Ἴθουν.
 Περπταῖοι δ' Αἰγυπτον εὐρβείτην ἰχόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἐνθ' ἦτο μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαι·
 ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἰζαντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγων καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτούς τ' ἔκτεινον τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀίοντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένην φιν
 ἦλθον· πλῆθον δὲ πᾶν πεδῖον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδὲ τις ἔτλη
 270 μείναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄρελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυκτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὤμοισιν· δόρυ δ' ἐκβαλον ἔκτοσε χειρὸς·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγην οἶκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊστον μελήσιν,
 ἰέμενοι κτείνειν — δὴ γὰρ κεχολώατο λῆην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνους ἔρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νημεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἀγείρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδόῃ μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν εὐργεῖ·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὅρρ' ἰχόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μείνα τελεσφόρον εἰς ἑνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 ἀψ περιτελλομένου ἔτους, καὶ ἐπῆλυθον ὥραι,
 295 ἐς Αἰθύνῃ μ' ἐπὶ νηὸς ἔεσσατο ποντοπόροιο,
 ψευδεᾶ βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἀγοίμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περᾶσαι καὶ ἀσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, οἴομένους περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορρῇ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μήδετ' ὀλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδὲ τις ἄλλη
 φαίνεται γαϊάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδὲ θάλασσα,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas habitare ut-irent.
 Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] erisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam iramisi: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de); sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανένην νεφέλην ἔσθησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 306 Ζεὺς δ' ἄμυνδὸς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἣ δ' ἔλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖσι πλῆτον· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκέλοι περὶ νῆα μελαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποκίοντο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἰστὸν ἁμαίμαχέτον νηὸς κυανοπύρροιο
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμεν ὅλοοις ἀνέμοισιν·
 ἐν νῆμαρ φερόμεν, δεκάτῃ δὲ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαλῇ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμᾶτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅρρ' ἵκετο δώματα πατρός·
 320 ἄμφι δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσπεν.
 Ἐνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔρασκεν
 ξενίσσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ζυγαγείρατ' Ὀδυσσεὺς,
 γαλακτὸν τε χρυσὸν τε πολυμήκτον τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' αἰ Δωδώνῃ φάτο βῆμεναι, ὅρρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑφικόμεοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἥ δ' ἦ δὴν ἀπέων, ἥ ἀμφοδὸν ἢ κρυφθόν.
 Ὄμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἑταίρους,
 οἱ δ' ἦ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπειμψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀχάστῳ
 ἐνδουκῶς· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλή
 ἀμφ' ἐμοὶ, ὅρρ' ἔτι πάγῳ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλωι ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρῃαι.
 Ἐσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδείλου ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 ἐνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν εὖσσελμῳ ἐνὶ νηὶ
 σπλῶ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἔσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσπτον ἐφόλκαιον καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθος· ἔπειτα δὲ γερσὶ διήρεσσ' ἀμροτέρησιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θύρηθ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε ὄριος ἦν πολυανθέος ὕλης,
 κείμεν πεπτῶς· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
 μαλεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus-est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injecti navi fulmen:
 hæc autem contorta-est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta-est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur: deus autem *iis* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolores animo,
 malum longum navis *cærulea-prora*
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosiis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulsi magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; lujus enim dilectus filius quum-supervenisset,
 frigore et labore afflictus duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-sedes patris:
 ac mihi lænanique tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulysse ego audiui: ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse eumtem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Uly-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *iis* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit: contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur:
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciæ *ad* culta pervenere:
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cornam sumserunt.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile: capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi seuticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus: illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius: hi quidem retro iterum ibant.

νῆος ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
βῆιδίως, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἀγοντες
ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἐτι γάρ νύ μοι αἶσα βιώναι.

360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμᾶε συδῶτα·
ἃ δειλὴ ξείνων, ἥ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἦδ' ὄσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον δίομαι, οὐδέ με πείσεις
εἰπὼν ἄμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἰόντα,
365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
πάρῃ μάλ', ὅτι μιν οὔτε μετὰ Τρώεσσι δάμασαν
ἡδὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμιον τολύπευσεν.

Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
370 ἡδέ κε καὶ ᾧ παιδί μέγα κλέος ἦρατ' ὅπισσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἀρπυιᾶι ἀνηρείψαντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδ' αἶ
ἐρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθοι.

375 Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερεύουσιν,
ἡμὲν δ' ἀγνυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νῆποινον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
ἐξ οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαρε μῦθον,
380 ὅς β' ἀνδρα κτείνας, πολλὰν ἐπὶ γαῖαν ἀληθείς
ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δόματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμφραγάξον.

Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι ἰ
νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέαξαν ἀελλαι·
καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἡ ἐς θέρος ἡ ἐς ὀπώρην,
385 πολλὰ χρήματ' ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζο μήτε τι θέλγῃ·
οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτὸν τ' ἐλευίρων. [σεύς·

390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῆς· μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιήσομεθ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.

395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
ἔστας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
Δουλιχίονδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
δμῶας ἐπισσεύας βαλῆειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
400 ὅρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλευεταὶ ἡπεροπεύειν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε διὸς ὕφορβος·
ξείν', οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετὴ τε
εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
405 αὐτίκ' ἐκ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοιμήν·
πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρῃ δόρποιον· τάχιστα μοι ἔνδον ἑταῖροι
εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκόλμεθα δόρπον.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
410 ἀγχίμολον δὲ σῆες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὕφορβοί.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi
facile, et me stabulo appulerunt ducentes
viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti,
hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vaga-
tus.] Sed ea non pro decenti dicta arbitror, nec mihi persua-
debis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis,
temere mentiri? ego vero certe novi et ipse
de-redditū mei domini, quod is odio-habebatur omnibus diis
prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere,
vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat.

Tunc ei tumultum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum
Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt.

At ego apud sues maneo semotus : neque ad urbem
eo, nisi quando forte prudens Penelope
venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit.

Sed illi quidem singula assidentes interrogant,
sive qui dolent diu absente rege,
sive qui gaudent victum impune absumentes.

Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare,
ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone ;

qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus,
venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebat.
Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse
naves reficientem, quas ei confregerant procellæ :
et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum,
multas opes advehentem, cum divinis sociis.

Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus,
neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce :
non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam,
sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus,
quoniam te ne cum-jurejurando quidem ad-credendum-addu-
xi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsonem faciamus :
ac-desuper] testes ambobus dii sunt, qui Olympum tenent.

Si quidem redierit herus tuus in hanc domum,
indutum me lenaque tunicaque vestimentis deduc
ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi ire gratum est animo ;
sin vero non venerit herus tuus, ut prædico,
famulis incitatis me deice magna de rupe,
ut et alius mendicis caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus :
hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen
esset inter homines simul nunc, et in-posterum,
qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem,
deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem :
ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem.

Nunc vero hora cœnæ est : citissime mihi intus socii
adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant,
prope autem suesque et viri venere subulci.

Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συῶν αὐλιζομένων.
 Αὐτὰρ ὁ οἷς ἐτάροισιν ἐκέλευτο δῖος ὑφορβός·
 Ἄξεθ' ὦν τὸν ἀριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ δνησόμεθ', ὅππερ διζῶν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὦν ἐνεκ' ἀργιοδόντων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποιον ἔδουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὦν εἰσῆγον μάλα πύονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
 ἀργιοδόντος ὕδς καὶ ἐπέυγετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα δνδὲ δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σγίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοῖ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πύονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῆ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλων δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἰσιμα ἤδη.
 Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιράτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν Ἰαν Νύμφῃσιν καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νῶτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραρειν
 ἀργιοδόντος ὕδς· κύδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 440 Αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἔόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἔσθιε, δαιμόνιε ξένων, καὶ τέρπεο τοῖςδε,
 οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 Ἦ ῥα καὶ ἄργματα θύσε θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἰθόπα οἶνον, Ὀδυσσῆϊ πολιπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔζετο ἥ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δέ σφιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, δν ῥα συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποικομένοιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν εἰσίν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σφιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρεῖων κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅς δ' ἄρα Ζεὺς
 πᾶνυχος· αὐτὰρ ἄῃ Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἐφυδρος.
 Τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ περὶ τείλει,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἔο κῆδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅςτ' ἐφέηκε πολύφρονα περ μάλ' αἰεσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-cubandum
 strepitus vero ingens ortus-est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitis *gratia* mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :
 illi autem suam adduxer valde pinguem, quinquennem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus-est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem *suam manu* sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frusta cruda-pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transfixere
 assaruntque scite, extraxeruntque *igne* omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus-est dividens ;
partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumææ, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 comedo, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sinet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori *poculum*
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse *sibi* comparaverat solus, absente domino,
 sine (*pretium non præbentibus*) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant!,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aqueus.] Inter-hos vero Ulysses locutus-est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium *dare* hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumææ, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare,

466 καὶ θ' ἀπαλὸν γέλασαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τι ἔπος προέηκεν, ἔπερ τ' ἀρβήτον ἄμεινον.
Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὥς δδ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἡγομεν ἀρτύναντες·
470 ἡγείσθη δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἑγών· αὐτοὶ γὰρ ἀνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ βρωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηγότες
476 κείμεθα. Νῦν δ' ἄρ' ἐπῆλλε κακῇ Βορέας πεσόντος,
πηγυλὴς· αὐτὰρ ὑπερθε χῶν γένετ' ἡύτε πάχνη,
ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο χρύσταλλος.
Ἐνθ' ὧλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἡδὲ χιτῶνας,
εὐδον δ' εὐχλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν εἰλεπον
ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην βιγυσέμεν ἔμπης·
ἄλλ' ἐπόμεν σάκος ὅλον ἔγωγε καὶ ζῶμα φαινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεδήκει,
καὶ τότε ἑγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα,
485 ἀγκῶνι νύξας· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπῶς ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἐτι ζῶοισι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν παρὰ μ' ἥπαφε δαίμων
οἰχ(ίτων) ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φουκά πελονται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὃ δ' ἐπειτα νόον σκέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἡδὲ μάχεσθαι·
φθονεῖσθαι δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σείθεν εἴπει τε μῦθον·
495 Κλύετε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἐκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπείην Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦπιν ἐποτρύνει νεέσθαι.
Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δ' ἐπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικέσσων,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
κείμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἥως.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἤϊος·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶϊτα·
ὦ γέρον, αἴνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς εἴειπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθῆτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ῶν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπεῖριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα ὀνοπαλῖεις.
Οὐ γὰρ πολλοὶ χλαῖναι ἐπημοῖβοί τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' ὅλη φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquid verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim jubebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accescebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :
Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decept me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :
Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridae Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.
Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.
Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta habentem.]
Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]
Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὦϊον τε καὶ αἰγῶν δέματ' ἔβαρλλον.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἣ οἱ παρεσχέκετ' ἀμοιβὰς
 ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἐκπαγλὸς ὄροιτο. [τὸν
 ὧς δὲ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνία· οὐδὲ συνώτη
 625 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὦϊον ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαίρει δ' Ὀδυσσεὺς,
 ὅττι βρά οἱ βίοντος περικήδετο, νόσφιν ἐόντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ περὶ στήθεσσι βάλετ' ὤμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνὴν,
 630 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφέας, μεγάλοιο·
 εἴλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀκτιτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
 Βῆ δ' ἵμεναι κείων, θοὴ περ σῦες ἀργιόδοντες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ εὐδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαῖον ἄφιξις.

Ἥ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαιμόνα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὤχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγαθὸν υἱόν,
 5 εὐδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνω·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατὴρ ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἀπο τῆλ' ἀλάλ-
 κηματαὰ τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν οἴσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῃσιν,
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τῆυσίην ὀδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὅτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅρρ' ἐπὶ οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτλης.
 Ἥδη γάρ ῥα πατήρ τε κασιγνήτοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γῆμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπύιοι,
 παῖδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίῳ φίλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλῇ.
 Ἄλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψῃς ἕκαστα
 25 δμῶων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰς ὅκε τοι φήνῃσι θεοὶ κυδρὴν παρὰκοῖτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτήδεες ἀριστῆες λοχῶσιν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 30 ἵεμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.
 Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsum
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibz seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem ensē acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcentem-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumsit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumsitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-redditū submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed *eum* in
 animo] noctem per divinam curæ de-patre excitabant.
 Prope autem stans *eum* allocuta-est cæstis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a *tua* domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; *cave* ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divis, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut-dimittat *te* : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque *eam* jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus *est* mulieris :
 illius vult domum augere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et *mariti* cui-virgo-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum *ei* quæcunque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderit dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes *te* occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non *futura* puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκάς νήσων ἀπέχρειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι οὔρον ὀπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ρύεται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνει καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὤων ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἰσὼ
 ἀγγέλιον ἑρέοντα περιφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλου εὐληλουθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λὰς ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.]
 Ἐγρεο, Νεστορίδῃ Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤυδα·
 Τηλέμαχ', οὐπωκ ἔστιν ἐπείγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἑλάν· τάχα δ' ἔσεται ἡώς.
 Ἄλλὰ μὲν, εἰσέκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ
 ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσκειται ἤματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότῃ παρὰσχη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς.
 Ἀγγέλιον δέ σφ' ἦλθε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστήας ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενος ῥα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλόεντα
 δύνει καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις
 ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσηύδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεπὲς, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦδῃ νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἦδῃ γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτε σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἱέμενον νόστοιο· νεμεσώμηναι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέσῃν,
 ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα·
 ἴσόν τοι κακὸν ἔσθ', ὅστις οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ ὅς ἐσσύμενον κατερύκει.
 [Χρὴ ξείνον παρῶντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.]
 75 Ἄλλὰ μὲν, εἰσέκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῳ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἴπω δὲ γυναιξὶν
 δαίπνον ἐνὶ μέγαροις τετυκεῖν ἄλις ἐνδόν ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄσπετα δ' ἀνθρώπων ἡγήσῃμαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτὰς ἀμπεμψεί, δώσει δέ τι ἔν γε φέρεσθαι,
 ἢ εἴ τινα τριπόδων εὐχάλικων ἢ λεβήτων
 85 ἢ δὲ ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἀλυσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittit autem tibi ventum-se-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturnm prudenti Penelopeæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.
 At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit
 [illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :
 Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.
 Sed mane, dum dona ferens in-curru posuerit
 heros Atrides, hasta-inclytus Menelaus,
 et verbis placidis compellatum dimiserit.
 Etenim hospes recordatur dies omnes
 viri hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
 Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,
 ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.
 Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,
 festinans inde tunicam circa corpus splendidam
 induit, et magnum pallium fortibus injecit humeris
 heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :
 [Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,
 jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :
 jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :
 Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,
 cupientem reditus : succenseo autem et alii
 viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,
 immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.
 Æquale sane malum est, qui et nolentem redire
 hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque
 dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-curru posuero
 pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus
 jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :
 utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,
 pastos ire multam super immensam terram ;
 sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :
 ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,
 ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos
 sic remittet ; sed dabit aliquid unum saltem ferendum,
 aut aliquem tripodum bene-aeratorum, aut lebetum,
 aut duos mulos, aut aureum poculum. [est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἤδη νείσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὀπισθεν
 οὔρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἥ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν δληται.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσε βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἡ ἀλόχῃ ἡδὲ δμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἐνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχιμόλον δὲ οἱ ἦλθε Βοηθίδης Ἑτωναῦς,
 ἀνστής ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολλὸν καιεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὀπτῆσαι τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεδήσατο κηῶνεντα,
 100 οὐκ οἶος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἔκτανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο,
 Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἔκοντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶρων δ', ὅσσ' ἐν ἑμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω, ὁ κάλλιστον καὶ τιμηστάτον ἔστιν.
 115 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράχονται·
 ἔργον δ' Ἥφαιστοιο· πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
 Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἔως δόμος ἀμφοκαλύψεν
 κείσῃ με νοστήσαντα· τειν' δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
 ἦρως Ἀτρείδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαινὸν
 ἦν αὐτοῦ προπάρειθε φέρων κρατερός Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πέπλον ἔχουσα ἐν χειρσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δωρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνημ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῃ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκαιο
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰπούς· ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἦρως
 δεξάμενος καὶ πάντα ἐῷ θηγάτο θυμῷ.
 Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδῶτα πολλὰ ἐπιθέισα, χαρίζομένη παρεόντων·]
 140 πᾶρ δὲ Βοηθίδης κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem querens, ipse peream,
 aut aliquid mihi ex ædibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas jussit
 jentaculum in ædibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eleoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astitit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatus Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, et animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteus autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opusest Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astitit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.

Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.

Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.

Panem vero veneranda proma apposuit ferens:

[fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὄνοχ' ἔειπ' οὐδ' ἔπειτα Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐδ' ἔπειτα Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδούσης ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγαλὰς υἱὸς
 145 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοῦς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 150 στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν ἢ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὥς ἥπιος ἦεν,
 εἶως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἴες Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 155 καὶ λήην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις,
 πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὥς
 νοστήσας Ἰθάκῃνδε, κίων Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἴποιμ', ὥς παρὰ σείῳ τυχὼν φιλότιτος ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 160 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων δύνεσσι πέλωρον,
 ἡμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔπνοντο
 ἀνέρες ἡδὲ γυναῖκες· ὃ δὲ σφιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
 δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 165 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἢ νοῖν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἢ εἰ σὸι αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 170 ἔππῳσι οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' ἔλενη τανυπέπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὥς τελέεσθαι ὀΐω.
 Ὡς ὅδε χῆν' ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 175 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, θοὶ οἱ γενεή τε τόκος τε·
 ὥς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἢ καὶ ἤδη
 οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 180 οὕτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῷ ὥς εὐχετομήνην.
 Ἥ καὶ ἐρ' ἵπποισιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὥκα
 ῥῖξαν πεδίοις διὰ πτόλιος μεμαῶτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 185 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιοῦντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὃ δὲ τοῖς παρ' ξεινία θῆκεν.
 Ἥμος δ' ἤριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 190 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μάστιγιν δ' ἔλασαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πέτεσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰτὺν πτολίεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclyti.
 Hi autem ab cibis paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.
 Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinausque eos allocutus-est:
 Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potitus amicæ-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque afferam opes multas et bonas.
 Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
 gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
 est.] His autem Nestorides Pisistratus orsus-est sermonem:
 Considera jam, Menelæe Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.
 Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.
 Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:
 Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.
 Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem prompti;
 iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
 filii Orsilochi, quem Alpheus genuit filium.
 Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
 et scutica-percussit Pisistratus, ut-currerent; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
 urbem; et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

- 195 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
μῦθον ἔμόν; ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμευ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δημήλικές εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μεῖλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μῆ με παρὲξ ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
200 μὴ μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατάσχη ὅθ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν ἔμῃ δὲ χρεὺν θῆσσον ἱέσθαι. [μῶ,
Ἦς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἔῳ συμπράσασατο θυ-
δῆπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ἦδε δὲ οἱ φρονέοντι δόασσατο κέρδιον εἶναι·
205 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυντο κάλλιμα δῶρα,
ἑσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἔμῃ οἴκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
οἷος ἔκεινον θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σε μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἰσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἰέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 Ἦς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἔγχεσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβατῖνμεν, ἵνα πρῆσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Αἴψα δ' ἄρ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἦτοι δ' μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχeto, οὔτε δ' Ἀθήνη
νῆϊ παρά πρύμνῃ σχεδόνθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαπὸς, φεύγων ἔξ Ἀργεος, ἄνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
ὃς πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλοῖσι μέγ' ἔσχα· δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάλθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὅ δὲ τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι Φυλάκῃο
δεσμῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητὶς Ἑρινύς.
235 Ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε Κῆρα καὶ ἤλασε βούς ἐριμύχους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσαστο ἔργον αἰεκέ
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὅ δ' ἄλλων ἱέτο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσίμον ἦεν
240 ναίεσθαι, πολλοῖσιν ἀνάσσον· Ἀργεῖοισιν·
ἐνθα δ' ἔργῳ γυναῖκα καὶ ὑπερεφές θέτο δῶμα,
γεῖνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οὔτε κραταιῶ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτιχεν Ὀϊκλῆα μεγάλθυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν· Ἀμφιάραιον,
245 ὃν πέρι κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίογος καὶ Ἀπολλων
παντοίῃν φιλότῃ· οὐδ' ἱέτο γῆρας οὐδὸν,
ἀλλ' ὀλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἵνεκα δῶρων.
Τοῦ δ' οὐεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλόχος τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceris
verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et æquales ætate sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum delineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.

Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque *inscendere* omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, reuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (*sine te*); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;

Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et parere.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.

Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodia proles erat,
qui olim quidem aliquando habitarat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylios valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integrum in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filiae, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinnyes.

Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genuitque Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatorem Amphiarum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed periit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphiloclusque.

Μάντιος αὐ τέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε·
250 ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἡὼς
κάλλος εἵνεκα ὅο, ἦν' ἀθανάτοισι μετεῖη·
αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπολλων
θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος·
255 ἔς δ' Ὑπερησίνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.

Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
σπένδοντ'· εὐχόμενόν τε βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὸντα προσηύδα·

260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μῆδ' ἐπικεύσης·
τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;

265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἡδὴ ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Τοῦνεκα νῦν ἐτάρους τε λαδὼν καὶ νῆα μέλαιναν
270 ἦλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἀνδρὰ κατακτὰς
ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
Ἄργος ἀν' ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
275 τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν
φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἴσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλθεται.
Ἀλλὰ με νηὸς ἔρυσσαι, ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα,
ῥῆ με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ οἴω.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς εἴσης·
ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσαιο, οἷά κ' ἔχωμεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίορην τάνυσεν νεὸς ἀμυγίλσσης·
ἀν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσατο ποντοπόροιο.

285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἱ αὐτῷ
εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ὅπλων ἀπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένους ἐπὶθοντο.

Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίτης ἐντοσθε μεσόδμης
290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
ἔλαον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοῦσιν.

Τοῖσιν δ' ἰχμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
λάβρον ἐπαγιζόντα δι' αἰθέρος, ὅρα τάχιστα
νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρῶν ὕδωρ.

295 [Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χάλκιδα καλλιρέεθρον.]

Δύσετό τ' ἥελιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγριαί·
ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὐρῳ,
ἡδὲ παρ' Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

Ἐνθεν δ' αὖ νήσῳσιν ἐπιπρόεχε βοῇσιν,

300 ὀρμυμένων ἥ κεν θάνατον φύγοι ἥ κεν ἀλῶν. —

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ Διὸς ὕφορβος
δορπεῖτην παρὰ δὲ σπῆιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.

Mantius rursus genuit Polyphidemque, Clitumque :
sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset ;
sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
phiaraus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus ;
ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inveni-
] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram ;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
oro per sacra et per deum, ac deinde
per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
dic mihi interroganti vera, neu celes :
quis et unde es hominum ? ubi tibi urbs et parentes ?

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] etenim ego tibi, hospes, *hæc* valde accurate dicam.

Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
si quando erat : nunc vero jam periit tristi interitu.

Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
milis :] sic tibi et ego ex patria *exii*, viro interfecto
tribule : multi vero fratresque sodalesque *sunt*,

Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
horum elapsus cædem et fatum nigrum

fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.

Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
ne me interficiant : persequi enim eos *me* puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est :] non quidem jam te *conscendere* volentem depellam a-
navi æquali :] sed sequere ; at illic amico-exiciperis *ex iis*

qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit aream
hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transseun-
tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum

sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.

Telemachus vero socios hortatus jussit
armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.

Malum autem abiegnum concava in basi
statuerunt erectum ; ac pedibus *navis* astrinxerunt ;
traxeruntque vela alba bene-tortis loris.

His autem secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem ingruentem per aerem, ut citissime
navis emetiretur currens maris salsam aquam.

[Præteriere vero Crunos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :

illa autem Pheas appellebat, impulsæ Jovis vento-secundo ;
et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.

Hinc vero rursus insulis immisit *eam* Acutis,
cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῃσι πειρητίζων,
 305 εἰ μιν ἔτ' ἐνδοκῆως φιλέοι μείναι τε κελεύοι
 αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ δόρυνευ πόλινδε·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
 ἡῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
 πτωχεύσω, ἵνα μὴ σε κατατρήχῃ καὶ ἐταίρους.
 310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
 ὅς κ' ἐμὲ κείσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
 πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
 Καὶ κ' ἔλθων πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο
 ἀγγελίην εἰποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
 315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
 εἰ μοι δαίπνον δοίεν, δνεῖστα μυρὶ ἔχοντες.
 Αἰψὰ κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅτ' ἐθέλοιεν.
 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μιν ἀκούσον.
 Ἑρμείω ἐκῆτι διακτόρου, ὅς βρά τε πάντων
 320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
 δρηστοσύνη οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
 πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ξύλα θανά κεάσσαι
 δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
 οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.
 325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔλκετο; ἢ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι δμῖλον,
 τῶν ὕβρις τε βλή τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
 ἀλλὰ νέοι, χλαίνας εὖ εἰμένοι ἡδὲ χιτῶνας,
 κτεῖ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
 οἳ σφιν ὑποδρώωσιν· ἐύεστοι δὲ τράπεζαι
 στου καὶ κρητῶν ἡδ' οἶνον βεβρίθασιν.
 335 Ἀλλὰ μὲν· οὐ γάρ τις τοι ἀνιέται παρεόντι,
 οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἐταῖρῳ, σὺ μοι ἔα σιν.
 Αὐτὰρ ἔπην Εἰθησιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 κείνους σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσει,
 πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
 340 Τὸν δ' ἡμέλειτ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 αἰθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
 ὥς μοι, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλγος καὶ οἰζὺς αἰνῆς.
 Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
 345 ἄνδρες, ὃν κεν ἔκηται ἄλγος καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάς μείναι τέ με κείνον ἄνωγας,
 εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρός Ὀδυσσεύος θείοιο
 πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 εἰ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
 350 ἢ ἥδη τεθνήσκουσιν καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄργαμος ἀνδρῶν·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων φύσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
 355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς δούρεται οἰχομένοιο
 κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἑ μάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 inter-eos Ulysses locutus-est, subulcum tentans,
 utrum ipsum amplius studiose curaret, manereque juberet
 illic in stabulo, an hortaretur ad-urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
 mane ad urbem cupio discedere
 mendicaturus, ut ne te atteram et socios.
 Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
 qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
 vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.
 Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
 nuntium dixero prudenti Penelopæe,
 et procis insolentibus me-immiscuero,
 si mihi cœnam dederint, cibum infinitum habentes.
 Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voluerint.
 Etenim tibi dicam ; tu vero attende, et mihi ausculta.
 Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
 hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
 officio-servili non mihi contenderit mortalis alicui,
 ad-pignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
 carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infundendum ;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus-es, Eumæe subulce:
 hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
 fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
 si revera procorum vis ingredi cœtum,
 quorum injuriaque violentiaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Nequaquam tales sunt ministri illorum ;
 sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
 semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
 qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
 pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.
 Sed mane ; non enim quisquam te molestatur præsentē,
 neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
 At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
 ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
 deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Hunc autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
 utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
 ut mihi, quod me cessare-fecistia-vagando et ærumna gravi.
 Vagatione vero non est pejor aliud mortalibus :
 sed propter perditum ventrem malas curas habent
 viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor.
 Nunc vero quoniam detines, manereque me illum jubes,
 dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
 de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
 sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
 an jamjam mortui-sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narabo.
 Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
 ut-anima sibi a membris pereat suis in ædificus :
 vehementer enim de-filio dolat absente,
 deque-ingenua uxore, prudenter quæ ipsum maxime

ἦκαχ' ἀποφθιμένην καὶ ἐν ὤμῳ γῆραϊ θῆκεν.
 Ἡ δ' ἀχρεὶ οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέῳ θανάτῳ· ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 280 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀγέουσά περ ἐμπησ,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' Ἰφθίμῃ, τὴν δολοτάτην τέχε παίδων·
 305 τῇ ἑμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦδην πολυήρατον ἰκέμεθ' ἀμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρ' ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἴματ' ἐκείνη
 καλὰ μάλ' ἀμφίεσσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προῖαλλε· φίλοι δέ με κηροῖσι μάλλον.
 Νῦν δ' ἦδην τούτων ἐπιδούομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω·
 τῶν ἑφαγόν τ' ἐπὶόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχρον ἔστιν ἀκούσαι
 375 οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπησεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δέ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φανέμεν πείμεν τε, ἔπειτα δέ καί τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεςσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἔων, Εὐμαίε συδῶτα,
 πολλὸν ἐπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκῆων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἧς διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
 345 ἧ ἔνι ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἧ παρὰ βουσίην
 ἄνδρες ὄυς μενέες νηυσὶν λάβον ἧδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄϊον ὦνον ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρρει ἠδὲ μεταλλᾷς,
 σιγῇ νῦν ξύνει καὶ τέρπεο πίνει τε οἶνον,
 ἥμενος αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν· οὐδὲ τί σε χρή,
 πρὶν ὄρη, καταλέχθαι· ἀνὴρ καὶ πολλὸς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθὼν ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῦν θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντές τε δαιτυμένω τε
 κήδεσιν ἄλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πολλὰ ἔπαλθῃ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρέω, ὅ μ' ἀνείρρει ἠδὲ μεταλλᾷς.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἰ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐδοτος, εὐμηλος, οἶνοπληθὴς, πολὺπυρος.
 Πείνη δ' οὐποτε δῆμιον ἐξέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσιν βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γῆραςκωσι πόλιν κάτω φῦλ' ἀνθρώπων,
 410 ἐλθὼν ἀργυρότατος Ἀπὸ πολλῶν Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affectit obiens et in præmatura senectute posuit.
 Illa autem dolore de-suo filio peritit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimenta peplum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem meminisse honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex domina autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquid opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumææ subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 hujusce viri in ædes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibeque vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemcunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 doloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quadam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argentum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

- ὡς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
 Ἔνθα δὴ δύο πόλεις, δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἔμῳς ἐμβασίλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπεικέλεος ἀθανάτοισιν.
- 415 Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίχλυτοι ἦλθον ἄνδρες,
 τρώϊκται, μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηϊ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαῖπαλοι ἠπερόπευον·
- 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοιλὴ παρὰ νηϊ,
 εὐνῇ καὶ φιλότῃ· τότε φρένας ἠπεροπέυει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ·
- 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κούρῃ δ' εἴμ' Ἀρύδαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνῆρταζαν Τάφιοι, λήιστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμασθ'· ὃ δ' ἄξιον ὄνον ἔδωκεν.
- 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνθρ, δὲ ἐμίσητο λάθρῃ·
 ἦ βρά κε νῦν πάλιν αὐτίς ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερεφές δῶ
 αὐτοὺς τ' ; ἦ γάρ ἐτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
- 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμηνον, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
- 440 Σιγῇ νῦν, μὴ τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἐτάρων, ζυμδλήμενος ἢ ἐν ἀγυῇ,
 ἢ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἐλθὼν ἐξεῖπῃ· ὃ δ' οἰσάμενος καταδῆσῃ
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
- 445 Ἄλλ' ἔχ'ετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπέειγες δ' ὦνον ὀδαίων.
 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γέννηται,
 ἀγγελίη μοι ἔπειτα θεῶς ἐς δώμασθ' ἰκέσθω·
 οἶσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίδραθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
- 450 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιπᾶλλω,
 καρδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἀγοίμ' ἐπὶ νηός· ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
 ἄλφοι, ὅπῃ περάσῃτε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.
- 455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοντον πολὺν ἐμπολῶντο·
 ἄλλ' ὅτε δὴ κοιλὴ νηῦς ἤχθητο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦξαν, δὲ ἀγγελλεῖ γυναικί.
 Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυῖδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
- 460 χρύσειον ὄμρον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δημοαὶ καὶ πρότινα μήτηρ
 χερσίν τ' ἀμφαφώοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
 ὦνον ὑπισχόμεναι· ὃ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι ὁ καννέυσας κοιλῇ ἐπὶ νῆα βεβήκει·

sis lenibus telis aggrediens interficit.

Illic duæ urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in-his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illic autem Phœnices re-nautica-inclyti venerunt viri,
 veleratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phœnissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phœnices percallidi decipiebant :
 cum-ea-lavante quidam primum mixtus-est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quæ quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quæ frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quænam esset, et unde venisset :
 hæc autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante-aëris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :

sed me abriperunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem; vendideruntque me hæc deductam
 hujusce viri ad-aedes; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus-est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequereris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 iposque? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta-est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautæ,

jurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abduc-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.

Ac postquam jurarantque peregerantque jusjurandum,
 inter-eos rursus locuta-est mulier, et respondit sermone :

Tacite *agatis* nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat; is autem suspicatus liget *me*
 vinculo in duro, vobis vero moliatur interitum.

Sed retinete in mente verbum, et properate emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederò.

Filium enim viri boni in ædibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem; hic vero vobis infinitum pretium
 compararit, quocunque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Hæc quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata-erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum-erat :
 hoc quidem in domo famulæ et veneranda *matris*
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitæ : ille autem huic innuit tacite.

Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

466 ἥ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
 εἶρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμῖν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμπεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμοιό τε φῆμιν —
 ἥ δ' αἶψα τρὶς ἀλεια κατακρύψας' ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀσιφροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν οὐκιάλος νηῦς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναδάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναθησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἱάλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὧμῳ πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναικα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῷ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὥς εἰναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Τοὺς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμιός τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμεῖβeto μύθῳ·
 Εὐμαῖ, ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
 490 ἥπιον, ὃς δὴ τοὶ παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκέως, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγωγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστει ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καὶ δὲ βραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἦὼς ἦλθεν εὐθρονος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λύον ἱστία· καὶ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως τὴν δ' εἰς ἄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδρσαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο κεῶντό τε αἰθόπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἐντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροῦς ἐπιείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κατέμι.
 Ἦῶθεν δὲ κεν ὕμνιν ὁδοπόριον παραθείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρείων τε καὶ οἶνον ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην χάτα κοιρανέουσιν;
 ἢ ἱὸς σῆς μητρὸς ἴη καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελόιμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθὴ· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὀφεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωίων ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 invenit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum conviviarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populi que cœtum) :
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.
 Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter videntes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidias vias,
 nobis navi impositis : ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus noctesque et
 dies ;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens :
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulca ;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt : at ego relietus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua ;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huic autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone :
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 sus,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam : at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur :
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere remis :
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligarunt :
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscabantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones :
 Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram ;
 at ego agros adibo, et pastores ;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuerō,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis :] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur ?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum ?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est :
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire : haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam textit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῷ Ἰθακῆσιν εἰσορώσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἀρίστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητὲρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεύος γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἡμᾶρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῖρεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχιοι.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
 τῷ κε τάχα γνοίης φιλόττητά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
 Ἦ καὶ Πείραιον προσεφώνεε, πιστὸν ἑταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πεῖθῃ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδυκῶς φιλέειν καὶ τίεμεν, εἰσέκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤυδα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνῃς,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὅξει χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοιο.
 555 Τὸν δ' ὥκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὅρ' ἔκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν ὕεσ μάλα μυρίαί, ἦσι συβώτης
 ἐσθλὸς ὢν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεώς.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 ἐντύνοντο ἀρίστον ἅμ' ἡοί, κειαμένω πῦρ,
 ἐκπεψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύσσειν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὑλακόμωροι,
 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
 σαίνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἴψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εὐμαί, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος·

Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæc Jupiter novit Olympius, in-aethere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius ; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.

Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis ;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrentes beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt :
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclytus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic mancas,
 hunc ego curabo ; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.
 Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumisitque validam hastam, præfixam acuto aere,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam:] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas su-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emisieruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circumvenitque eum sonus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :
 Eumæe, certe omnino aliquis tibi veniet huc socius,

ἥ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
 10 ἄλλα περισσαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
 Οὕτω πᾶν εἰρητὸ ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
 ἔστη ἐνὶ προθύροισι. Ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης
 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἔπονείτο,
 15 κίρνας αἶθοπα οἶνον· ὃ δ' ἀντίος ἦλθεν ἀνακτος·
 κύσσε δέ μιν κεφαλῇ τε καὶ ἀμφοὶ φάεα καλὰ
 χεῖρας τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπτεσε δάκρυ.
 Ὡς δὲ πατὴρ δν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
 ἄλθοντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἔνιαυτῷ,
 20 μῶνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγα πολλὰ μογήσῃ·
 ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα διος ὑφορβός
 πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε
 25 διέσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄψεο νηὶ Πύλονδε·
 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὅφρα σε θυμῷ
 τέρψομαι εἰσρόων, νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἑόντα.
 Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἄγρον ἐπέργχει οὐδὲ νομῆας,
 ἀλλ' ἐπιδημέεις· ὡς γάρ νύ τοι εὖσαδε θυμῷ
 30 ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορᾶν αἰδήλον δμῖλον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
 ὅφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
 εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τις ἦδη
 35 ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὐνή
 χῆττι ἐνευναίων κακ' ἀράχνια κείται ἐχρυσά.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 καὶ λίην κείνη γε μένει τετλήσθι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 40 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέτα δακρυχοῦσι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
 αὐτὰρ δγ' εἰσω ἔην καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν.
 Τῷ δ' ἔδρης ἐπρόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς·
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσάν τε·
 Ἦσ', ὦ ξεῖν· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήμεν ἔδρην
 45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει.
 Ὡς φασ· ὃ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
 χεῦεν ὑπο γλωρὰς ῥοῖπας καὶ κῶας ὑπερθεν· [τῆς
 ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
 50 ὀπταλέων, ἃ βα τῇ προτέρῃ ὑπελείπον ἔδοντες·
 σίτον δ' ἔσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιτῆδεα οἶνον·
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόϊμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·
 Ἄττα, πόθεν τοι ξείνος δδ' ἔκετο; πῶς δέ ἐ ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐγέτωσται;
 οὐ μὲν γάρ τί ἐπεζὼν ὁίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
 Ἐκ γὰρ Κρητῶν γένος εὐχεται εὐρεῖάνων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
 sed circum-adulantur; pedum vero subtus sonum audio.

Nondum totus dictus erat sermo, quando ei dilectus filius
 stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
 atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
 miscens nigrum vinum: ipse vero obvisus ivit hero,
 osculatusque est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.
 Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
 reversum e longinqua terra decimo anno,
 unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
 sus sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
 totum osculatus est circumhærens, tanquam e morte elap-
 sum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
 me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
 sed age, nunc ingredere, dilecte fili, ut te animo
 delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
 Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
 sed in-urbe manes: sic enim tibi placebat animo,
 virorum procorum aspicere exitiosum cœtum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
 ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
 si mihi adhuc in ædibus mater maneat, an aliquis jam
 virorum alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
 inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
 rum:] et perquam illa manet patienti animo
 tuis in ædibus: luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
 atque is introibat, et transivit lapideum limen.
 Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
 Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
 tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
 tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
 ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carniū lances apposuit subulcus
 assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
 panem autem festinanter accumulabat in canistris,
 atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
 ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus allocutus est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
 nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
 nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens allocutus es, Eumæe subulce:
 enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

φῆσι δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Τησπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίζω·
 ἔρπον σπῶς θῆλεις· ἱκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μεμετρῶται,
 ἡ αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ τε μένη καὶ δῶμα κομίζῃ,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν·
 ἡ δ' ἦν αἴμ' ἔπεται Ἀχαιῶν, ὅστις ἀριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν.
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τὸν, ἔκτο δῶμα,
 ἔσσω μιν γλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 80 δώσω δὲ ἕξφος ἀμφηκὲς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σίτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὡς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
 ἔρχεσθαι· λήν γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μὴ μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰὼν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
 ἀνδρα καὶ ἱρθιμον· ἐπειτὰ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμεύεσθαι θέμις ἐστίν,
 ἦ μάλα μευ καταδάπτει' ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
 οἷά φασε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σθένει, τοιούτου ἐόντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἡ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἡ σέγε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπιστόμενοι θεοῦ ὁμῶ·
 ἡ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφραι· οἷσ' ἔτερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
 Αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἡ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἡ καὶ αὐτό·
 [ἐλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείου κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γείνοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασσαίω, μῶνον ἐόντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνᾶμεν ἡ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῳάς τε γυναῖκας
 βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σίτον ἐδοντας
 μάψ αὐτως, ἀτέλεστον, ἀνὴνυστῃ ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσ' ἔτερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.
 Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi eum in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se proficitur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laccessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Achivorum eum, quicunque optimus
 ambit eam in ædibus vir, et plurima dederit.
 Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem ensem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.
 Sin vero velis, tu curato eum, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.
 Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum convitiis-procendant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.
 Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse
 [venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
 ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitum, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutu-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus inivisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὃδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνοσε Κρονίων·
 μῶνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μῶνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 120 μῶνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 ἧδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 125 τόσσοι μητέρ' ἔμην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἑμὸν· τάχα δὴ με διαβραίσουσι καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο θάσσον, ἐγέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἶπ', ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλουθα.
 Αὐτὰρ ἐὼν αὐτὸς μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷη ἀπαγγείλας τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἔμοι κακὰ μηχανόωνται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺδῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλεξόν,
 ἧ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
 δυσμῶρ; ὅς τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀγέυων
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶνιν τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἦσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγοι·
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σὺ σύγε ὄχρεο νηϊ Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πείμεν αὐτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γῶν τε
 145 ἥσται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμψ' ὅσπερ φει χρός.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 ἄλγιον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἄσσωμεν, ἀχνυμένοι περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς εἰοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
 150 Ἀλλὰ σὺγ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μὴδ' κατ' ἀγροὺς
 πιάσσειν μετ' ἐκείνον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
 κρυβδὴν· κείνη γάρ κεν ἀπαγγελλεῖ γέροντι.
 Ἡ ῥα καὶ ὥρσε συφορβὸν· ὃ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἔεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λήθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἦγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖη.
 Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὲν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς τε κύνες τε ἰδὼν καὶ β' οὐχ ὑλάοντο,
 κλυζηθῶν δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεὺς,
 165 ἐν δ' ἦλθεν μεγάροιο παρέκμ' ἐγχεῖν αὐλῆς,
 στῆ δὲ παροῖσ' αὐτῆς τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδη νῦν σὺ παιδὶ ἔπος φάο μῆδ' ἐπὶ κλυθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχῃσθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulyssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in aedibus genitum liquit, nec me fruitus-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.
 Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosae Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atterunt domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim haec quidem deorum in genibus posita sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.
 At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi-nuntiaris; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moluntur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laerta eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulyssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibebat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.) Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia morta-
 libus,] primum mei patris eligeremus reditus diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matridic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque iis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulchræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latrarunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses:] exivitque domo extra magnum murum caulæ,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:
 Generose Laertiade, sollers Ulysse,

jam nunc tuo filio verbum dic, neu cœla;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclutam: neque ego ipsa

175 ἄψ δὲ μελαγχροίης γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν
 κυάναει δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξατο πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
 180 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ ἐπάρειθεν,
 ἀλλὰ δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοὶ χροὺς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 Ἦ μάλα τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 185 ἢ δὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
 Τὸν δ' ἡμεῖβει· ἔπειτα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 οὕτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσχεις;
 ἀλλὰ πατὴρ θεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας υποδέγμενος ἀνδρῶν.
 190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν χύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμάζε· πάρος δ' ἔχε वोλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ' — οὐ γάρ ποῦ ἐπειθετο δν πατέρ' εἶναι —
 ἐξαυτῆς μιν ἐπέσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν
 Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
 195 θέλγει, ὅρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώτο
 ὦ αὐτοῦ γς νόψ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ ἐγέρωντα.
 Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 200 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν· [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμήτις Ὀδυσ-
 Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα
 οὔτε τι θαυμάζειν περὶ ὧσιον οὔτ' ἀγάσασθαι.
 Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιάδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἤλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 210 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.
 Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἢ δὲ κακῶσαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔζετο· Τηλέμαχος δὲ
 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
 215 Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑπ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
 κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδιώτερον ἢ τ' οἰωνοί,
 φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσιν τέκνα
 ἀγρόται ἐξεείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
 ὡς ἄρα τοίγ' ἔλεεινὸν ὑπ' ἀργύρεϊ δάκρυον εἶδον.
 220 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεν δν πατέρ' αἰὲα·
 Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πατέρ φιλε, νῆϊ σε νῆυτι
 ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐγετόωνται;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πῶζον ὄλομαι ἐνθάδ' ἰκίσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit *eum* Minerva :
 vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
 posuit circa pectora ; corpusque auxit et vigorem.
 Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
 cæruleique facti-sunt pili circa mentum.
 Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
 ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius ;
 territusque aliorum vertit oculos, *veritus* ne deus esset,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
 alia autem vestimenta habes, et tibi corpus haud-amplius simi-
 le.] Certe omnino aliquis deus es *eorum* qui cælum latum te-
 nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
 et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
 neutiquam deus sum ; cur me immortalibus assimilas ?
 sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
 pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
 lacrimam mittebat humi : ante autem continuerat-se indesi-
 nenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
 patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus ; sed me deus
 decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
 Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
 suo ipsius quidem animo ; nisi quando deus ipse aggressus,
 facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras ;
 nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
 Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
 neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius venit huc Ulysses :
 sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
 veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
 quæ me talem fecit, uti vult ; potest enim ;
 alias quidem mendico similem, alias autem rursus
 viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
 Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
 et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
 circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
 Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
 plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
 aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
 rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :

sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
 Et sanè ejulantibus occidisset lumen solis,
 nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, pater, navi te nautæ
 duxerunt in Ithacam ? quosnam se esse profitebantur ?
 nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω.
 Φαιηκὲς μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαγίχεται·
 καὶ μ' εὐδοντ' ἐν νηϊ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἄγλαα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλις ἐσθῆτά θ' ὕφαντήν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμην ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὅφρα κε δυσμενέεσσι φόνου περί βουλευσώμεν.
 235 Ἄλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας καταλέξω,
 ὅφρ' εἰδῶ, ὅσσοι τε καὶ οὔτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηριζας
 φράσσομαι, εἰ κεν νῶϊ δυνήσμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
 μούνη ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσμεθ' ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ᾧ πάτερ, ἦτοι στείο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 ἔρρας τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βολήν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγχι μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
 ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστῆρων δ' οὔτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέες οὔτε οὔ' οἵαι,
 ἀλλὰ πολὺ πλείονες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δύω καὶ πεντήχοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἔξ δὲ δρῆστῆρες ἔπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐείκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἀριστοί,
 καὶ σφιν ἅμ' ἐστὶ Μῆδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
 καὶ δοῖω θεράποντε, δαήμονε δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἰ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολὺπικρα καὶ αἰνὰ βίᾳ ἀποτίσσαι ἑλθών.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίζαι,
 φράξου, ὃ κέν τις νῶϊν ἄμῦνοι πρόφρονι θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼν ἔρῳ, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἰ κεν νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρκέσει, ἢ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίζω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἐσθλῶ τοι τούτῳ γ' ἐπαμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενῳ ὥτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνῳ γε πολὺν χρόνον ἀμφοῖς ἔσσεθον
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνεται Ἀρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχου ἅμ' ἡοὶ φαινομένην
 οἴκαδε καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὲ πρότι ἀστὺ συνδύτης ὑστερος ἄξει,
 πτωγῷ λευγαλέῳ ἐνθάδε ἵγκιον ἡδὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμῆσουσι δάμον κάτα, σὺν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πᾶσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δόйма ποδῶν ἔλκωσι θυράζε
 ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσδρόων ἀνέχεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀπροσυνάων,

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimenta que texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.
 Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de cæde consultemus.
 Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando proci et nobis
 in adibus meis robur decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-procis insolentibus versare :

at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspicies tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μελιχίοις ἐπέεσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὔτι
 240 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 διππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσει Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νήσας
 285 ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κείται
 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐώκει,
 290 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσων πυρὸς ἔκτε' αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταισχυρήτῃ τε δαίτῃ
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἀνδρὰ σίδηρος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἐλέσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμέθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτέον γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐνόντος,
 μήτ' οὐν Λαέρτης ἴστω τόγῃ μήτε σὺδωτης
 μήτε τις οἰκῆων μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἷοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γνώομεν ἰθὺν·
 305 καὶ κέ τοο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῦν τίει καὶ δαίδει θυμῷ,
 ἦδ' ὅστις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', ὅτω,
 310 γνῶσσαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιπροσύναι μέ γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἐσσεσθαι ὅτω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διηθὰ γὰρ αὐτῶς εἴσῃ ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκχλοι
 315 γρήματα δαρδᾶπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδώ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δαδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτέον γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἦ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νῆς εὐεργῆς,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντός ἵκοντο,
 325 νῆα μὲν οἶγε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περιχαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δοῶν εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελὴν ἐρέοντα περίφρονι Πηνελόπειῃ,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἄστυδ' ἀποπλεῖν· ἵνα μὴ δέισας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἰδοί.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente repone tua :
 quando abundans consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami deponere sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulys-
 ses;] sed fedata-sunt, quantum ignis attingit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fedetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scula-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente repone tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognoscas; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumentum ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsi avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytii *domum* ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὕφορβος
 τῆς αὐτῆς ἑνὲς ἄγγελός, ἐρέοντε γυναικί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδὴ τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰληλουθεν.
 Πηνελόπειά δ' εἶπε συδῶτης ἀγχι παραστάς
 πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ β' ἱμεναὶ μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεα τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀκάζοντο κατήφης ἄν' ἐνὶ θυμῷ·
 ἔκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 αὐτοῦ δὲ προπαρόιθε θυράων ἐδριόωντο.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἄρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον υπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, δῶδ' ἦδε· φαίμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσομεν, ἥτις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἄλιθας ἀγέρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγέλῳσι θεῶς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕτω πᾶν εἰρηθ', ὅτ' ἀρ' Ἀμφινόμοις ἴδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενέος ἐντός,
 ἰστία τε στελόντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
 Ἦδὲ δ' ἀρ' ἐκγελάσας μετεφώνεον οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τι ν' ἔτ' ἀγγέλῃν δρυόνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἥ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῶν, ἡ εἰσιδὼν αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κίχῃναι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἴψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἡπείρου ἐρυσσαν,
 360 τεύχεα δὲ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξιν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἦματα μὲν σκοποὶ ἴξον ἐπ' ἀκρίας ἡγεμοῖσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐποῖ· ἐπ' ἡπείρου νόκτ' ἄσασμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θεῶν πλείοντες ἐμίμνομεν· ἦω δ' ἴαν,
 Τηλεμάχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἦμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ· μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφυγοί· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζῶντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστῆμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνον δμῳηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γὰρ τι μετῃσμέναι μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
 οὐνεκὰ οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελέατωσιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος
 ἢ ἐν δόφ'· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκίᾳ δ' αὐτὴ
 κείνῳ μητέρῃ δοῖμεν ἔχειν, ἥδ' ὅστις ὀπύοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.
 Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit:
 Jam tibi, regina, dilectus filius venit.
 Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiarat,
 profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.
 Proci vero tristici sunt, dolueruntque in animo:
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.
 His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:
 O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc: putabamus autem ei non perfectum-
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.
 Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.
 Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales:
 Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus:] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.
 Sic dixit: illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.
 Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una considerare, nec senum.
 Inter hos autem Antimachus locutus est, Eupitheï filius:
 Dii boni! ut hunc virum dii a malo liberarunt!
 Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrimus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum: hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.
 Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat: non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.
 Ipse enim peritus est consilioque menteque:
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.
 Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem; (nequaquam enim remisse acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti sumus:
 illi autem non laudabunt audientes mala opera:
 metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum:)
 sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via: victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicumque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δδε μῦθος ἀπανδάνει, ἀλλὰ βολεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώια πάντα,
μὴ οἱ χρήματ' ἔπειτα ἑλῖς θυμηδὲ' ἔδωκεν,
390 ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
μνάσθω ἐέδνοιον διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαι', δς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἄνακτος
δς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
ἡγεῖτο μνηστήρσι, μάλιστα δὲ Πηνελόπειῃ
ἦνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέρηρτ' ἀγαθῇσιν·
δσιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγαλοιο θέμιστες,
αὐτὸς τε κτενέω τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτρωπίσι θεοὶ, παύσασθαι ἀνωγα.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξυστοῖσι θρόνοισιν.
Ἦ δ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
410 μνηστήρεςσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσιν.
Πεύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάρουσι δλεθρον·
κῆρυξ γὰρ οἱ εἶπε Μέδων, δς ἐπεύθετο βουλάς.
Ἡ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο δῖα γυναῖκῶν,
415 στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειῶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνέειπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμηλικας ἔμμεν ἄριστον
420 βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δέ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτὸν τε μόρον τε
ῥάπτεις οὐδ' ἰκέτας ἐμπαΐσαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
μάρτυρος; οὐ δ' ὅστις κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατήρ τεός ἔκετο φεύγων,
425 δῆμον ὑποδδεῖσας; δὴ γὰρ κεχολῶατο λήην,
οὐνεκα ληίστηρσιν ἐπισπόμενος Ἰαφίοισιν
ἦκαγε Θεσπρωτοῦς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθοιοι ἦσαν·
τόν ῥ' ἔβλεπον φθῖσαι καὶ ἀποβραῖσαι φίλον ἦτορ
ἡδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάξ δὲ γυναῖκα
παιδὰ τ' ἀποκτείνεις ἐμέ τε μεγάλως ἀναχίξεις·
ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.
θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,
δς κεν Τηλεμάχῳ σῶν υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,
ζώνοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
440 Ὡς γὰρ ἐξερῶ, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsalialis petens; illa vero deinde
nupsit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.
Sic dixit: hi autem omnes muti facti-sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus-est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadae regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux-erat procis, maxime autem Penelopeae
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus-est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis haben-
tibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandae caede;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.
Profecta-que-est ire ad-domum cum famulis mulieribus.

Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;
Antinoun vero increpabat, verbumque dixit et elocuta-est:

Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te di-
cunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-
cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,

populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:

illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:
verum Ulysses inhi-bebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, meque magno dolore-afficis:
sed te cessare hortor et jubere alios cessare.

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus-est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

αἶψά οἱ αἶμα κελαϊνὸν ἐρωήσει περὶ δουρί
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολίπορος Ὀδυσσεύς
 πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφρσάμενος, κρέας ὀπτόν
 ἐν χεῖρσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἔκ γε μνηστῆρων· θεοθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ Δίος ὕφορβος
 ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγγι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 βάδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἐ σὺδῶτης
 γνοίη ἐσάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπέῃ
 ἔλθοι ἀπαγγέλλων μῆδ' ἐφρσιν εἰρύσσαιτο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἦλθες, δὲ Εὐμαιε. Τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστου;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύεται, οἶκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε σὺδῶτα·
 465 οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστου καταδύσκοντα· τάχιστα μὲ θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἄγγελος ὤκως,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν,
 ἦα κίων, ὅτε νῆα θοὴν ἰδομένη κατιούσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβρῆθαι δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσιν·
 475 καὶ σφῆας οἴσθην τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὕφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοῖτου τε μνήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐθήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοίο·
 εἶλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει,
 6 ἄστυδε ἱέμενος, καὶ ἐὼν προσέειπε σὺδῶτην·
 Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅφρα με μήτηρ

HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem *evenientem* non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulysses, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæstis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulysses
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiusque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt *reversi*
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.
 Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat convi-
 vio æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

29

- ῥηται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν πύσσεσθαι δῖος
κλαυμοῦ τε συγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος,
πρίν γ' αὐτόν με ἴδωται· ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
10 Τὸν ξείνον δ' ὕσστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅφρ' ἂν ἐκείθι
δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
πύρρον καὶ κοτύλην ἐμέ δ' οὐπωκ ἐστὶν ἅπαντας
ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνησiei, ἅλγιον αὐτῷ
15 ἕσσεται· ἥ γάρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ κατ' ἀγροῦς
δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
20 Οὐ γάρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐτι τηλίκος εἰμὶ,
ῶστ' ἐπιτεταμένῳ σημάτωντι πάντα πιθέσθαι.
Ἄλλ' ἔρχε·ν ἐμέ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶς ἄλγῃ τε γέννηται·
αἰνῶς γὰρ τάδε εἰματ' ἔχω κακὰ· μή με δαμάσση
25 στίβῃ ὑπηοίῃ· ἔκαθεν δέ τε ἀστὺ φάτ' εἶναι.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο-βεβήκει,
κραιπνὰ ποσὶ προδιδάς· κακὰ δὲ μνηστήρησι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
ἔγχος μὲν στήσῃ πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
30 αὐτὸς δ' εἴσω ἵεν καὶ ὑπέρβῃ λαΐνον οὐδόν.
Τὸν δὲ πολὺ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν.
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰοῦς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
δμῳαὶ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἠγερέθοντο
35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους.
Ἥ δ' ἱέν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἄρτεμιδι ἐκελῇ ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχυν δακρύσασα·
κύσσει δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάσα καλὰ
40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσεῦδα·
Ἥλθεε, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' εἴτ' ἐγγυγε
ῥησθαὶ ἐφάμην, ἐπεὶ ὥχρεο νηϊ Πύλονδε
λάβῃ, ἐμεῦ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤνθησας ὅπωπῆς.
45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
μήτερ ἐμῇ, μή μοι γόνον ὀρυθῇ μηδὲ μοι ἥτορ
ἐν στήθεσσι δρῖνε, φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεθρον·
ἀλλ' ὕδρηνάμην, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα,
[εἰς ὑπερῷ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
50 εὐχέο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἐκατόμβας
ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅφρα καλέσω
ξείνον, ὅστις μοι κείθεν ἄμ' ἔσπετο δεῦρο κίοντι.
Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπειψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
55 Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
ἐνδοκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσὶν ἐλθῶ.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἥ δ' ὕδρηνάμην, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα
εὐχέτο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἐκατόμβας
60 ῥέξειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντίτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio:
hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
victum mendicet: dabit autem ei, quicunque voluerit,
panem et poculum: mihi vero haudquaquam licet omnes
homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
erit: certe enim mihi gratum est vera loqui.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
o amice, neque sane ipse detineri cupio:
mendico melius est in urbe, quam in agris,
cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-ælate, sum
quo imperanti hero in-omnibus paream.
Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
statim, postquam igue caluero, teporque factus-fuerit;
valde enim hæc vestimenta habeo mala: cavendum ne me
conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.

Sic dixit: Telemachus vero per stabulum ivit,
velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
Sed postquam pervenerat ad-ædes habitantibus-commodas,
hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.

Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
pelles sternens ædibus in artificiosis.
Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alie
ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis, aut aureæ Veneri:
circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
et ejulans verbis alatis eum allocuta-est:

Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.

Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
in pectoribus commove, elapso licet grave exitium:
sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
[in coenaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
vove omnibus diis perfectas hecatombas
te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecit.
At ego ad-forum transibo, ut vocem
hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.

Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
cum-cura amice-tractare et honorare, donec ipse venissem.

Sicigitur locutus est; illic vero non-evolans erat sermo (i. e.
tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεδήκει,
 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνας πόδας ἀργοὶ ἔπντο.
 Θοσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖοντο.
 65 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγῆνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πούλιν διμῖλον,
 ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦστο καὶ Ἀντίφος ἢ δ' Ἀλιθέρης,
 οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῷοι ἦσαν ἑταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιοι ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρόστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἶψ' ἄφρονον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
 ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγῆνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλοι' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τοῦτοισι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναιετάοντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶα λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὐλας βάλλον ἦδὲ χιτῶνας·
 90 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθισαν.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προγόμῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνασσε τράπεζαν.
 Σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδατα πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἔζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μῦθον ἦρχε περιφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερῷον εἰσαναβᾶσα·
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σπονδοέσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάχρυς· ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὤχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐ δέ μοι ἔτλης,
 105 πρὶν εἰθεῖν μνηστῆρας ἀγῆνορας ἐς τὸδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπόμεν, εἴ που ἄκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὠρόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξάμενος δέ με κείνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκίως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἐὼν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἀλλοθεν· ὥς ἐμὲ κείνος
 ἐνδυκίως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος οὐποτ' ἔρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit, hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces sequebantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva ; eumque inde omnes populi audentem admirabantur. Circa vero ipsum proci illustres congregabantur, bona prædicantes, mala autem mentibus profunde-cogitabant. Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cœtum, sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses, qui-quidem ei a principio paterni erant amici, illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula. Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit, hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit. Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :

Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres, ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] Pirææ, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera. Si forte me proci illustres in ædibus clam interfecto, paterna omnia diviserint, ipsum habentem te malo *itis* frui, quam aliquem horum : sin autem ego his cædem et mortem struxero, tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.

Sic locutus, hospitem ærumnosum duxit in domum.

Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas, lenas quidem deposuerunt in solisque sedibusque ; inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.

Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant olæo, circum eos deinde lenas villosas jecerunt et tunicas ; e balneoque ipsi egressi in solis consedere.

Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens, pulcro, aureo, super argenteum lebetem, ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam. Panem autem verecunda proma apposuit ferens, ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.

Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus solio inclinata, tenuia pensa versans.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis sermones exorsa-est prudens Penelope :

Telemache, sane ego in-cornaculum ubi-ascendero, decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est, semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses abiit cum Atridis ad Ilium : nec mihi sustinuisti, antequam venirent proci illustres in hanc domum, reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est:] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.

Ivinus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ; exceptum autem me ille in excelsis ædibus cum-cura amice-tractabat, tanquam pater summi filium, reversum sero recens aliunde : sic me ille sedulo curabat, ipse cum filiis gloriosis.

At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 116 ζῶντι οὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τε ἀκοῦσαι·
ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρεΐδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προῦπειψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἐνὸ Ἴδον Ἀργεῖν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἶρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὅττευ χρητίζων ἰκόμεν Λακεδαιμόνα διαν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 125 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἦβελον εὐνήθηναι, ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἄντες.
Ἵς δ' ὅπ' ἐν φυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβρὸς κοιμήσασα νεηνέας γαλαθηνούς
κνημοὺς ἐξέρεθσι καὶ ἀγκυὰ ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὼν εἰς ἡλυθεν εὐνήν,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπὸλλον,
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένην ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἑρίδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσσαι, οὐκ ἂν ἐγώ γε
ἄλλα παρεῖ είποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἴπετε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼν κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν θγ' ἐν νήσῳ ἰδίδειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαίαν ἰδέσθαι·
- 145 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ἵς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὔρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὥκα φίλῃ ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ἵς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῃ Ὀδυσσεύς,
ἥτοι θγ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἰστίη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἥτοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἦ ἔρπων, τὰδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι καχὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσέλμου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνουν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλότῳ τε πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἵς ἡ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν ἑτέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclytum Menelaum ,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis.
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt.
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus ,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
volverunt cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes ,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile ,
ambobusque illis sævam mortem infert :
ita Ulysses illis sævam mortem inferet.
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo,
talis existens, qualis olim bene-ædificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens ,
prostravitque eum fortiter, gavisus-est autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis.
Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
alia præter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax ,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo.
Dixit ipsum is in insula se vidisse dueros dolores habentem ,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii ,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris.
Sic dixit Atrides, hasta-inclytus Menelaus.
His peractis redi : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere.
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat.
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis ,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo.
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni ,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera ,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transstris-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi.
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaue dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrens beatum-diceret.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem ante Ulyssis domum
discis delectabantur et hastilibus jaculantes,

- ἐν τυκτῷ παπέδῳ, ὅτι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνήσας ἔην, καὶ ἐπὶ κλισίῃσιν ἔμεινε
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σπιν εἵπει Μεδῶν· ὅς γάρ ῥα μάλιστα
 ἦν δανε κηρύκιον καὶ σπιν παραγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοισι,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χερείον ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἔκοντο δόμους εὐναιεσάντας,
 χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς· τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἱέρυσον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱρέουσιν δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὕφορβος.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συδῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ξεῖν', ὅππῃ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἀναξ' ἐμός — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δαΐδια, μή μοι ὅπισσιν
 νεκρῶν χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
 ἦμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆος· φρονέω τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερές ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρῖπτεσθ', ἐπειδὴ φατ' ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδόν.
 ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισιν αἰκία βαλλέοντο πῆρην,
 πυκνὰ βωγαλέην· ἐν δὲ στροφῶς ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βῆτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βώτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὃ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶν λευγαλέω ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι,
 σκηρτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείγοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτῇ, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῆν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βοῦν δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
 Νυμφαίων, ὅθι πάντες ἐπιβρέεσκον ὀδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιχίου Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολοῖσιν,
 δειπνον μνηστῆρεςσι· δῶν δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεῖκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἐκπαγλὸν καὶ ἀεικέλ' ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγῃ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μοιοῦσθ' ἄγε, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα;
 ὅς πολλῆς φλιτῆσι παραστᾶς θλίψεται ὦμος,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄσρας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.

Sed quando jam cenæ-tempus erat, et advenierunt pecudes undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea) : tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio :

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certaminibus,] ite ad aedes, ut paremus convivium : nequaquam enim malum est in tempore cenam capere.

Sic dixit : illi autem surgentes abibant, parebantque sermoni.] Ac postquam venerant in-aedes habitantibus-commodas, lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque; ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras, mactabantque sues pingues, et bovem armentalem, convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.

Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro- rum :] Hospes, quia jam subinde ad-urbem ire cupis hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego hic mallem stabulorum custodem relictum-esse : sed illum vereor, et timeo, ne me postea objurget : graves vero dominorum sunt increpationes) : sed age nunc eamus : jam enim præterit maxima-ex-parte dies; at cito tibi ad vesperam frigidus erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis. Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est, ad-innitendum; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram crebris-locis laceram; inerat vero tortile lorum-ad-suspendendum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.

Hi iverunt : stabulum vero canes et pastores viri custodiebant, pone manentes; ipse autem in urbem ducebat regem,] mendico misero similem et seni, baculo innitentem : turpia autem circa corpus vestimenta indutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam urbem prope erant, et ad fontem pervenerant structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives, quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polyctor; circum vero alnorum aquis-nutritarum erat nemus, undique rotundum, desfluebatque frigida aqua alte ex petra : ara autem supra facta-erat Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores : illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus, capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus, cenam procis; duo autem una sequebantur pastores. Illos autem conspicatus increpuit, verbum dixit et elocutus-est,] vehementer et indigne : commovebat vero cor Ulyssis :

Nunc quidem sane cum-maxime malus malum ducit : adeo semper similem ducit deus ad similem.

Quoniam jam hunc voracem ducts, nihili subulce, mendicum molestum, conviviorum contaminatorem? qui multis postibus astans atteret humeros, petens frusta, non tripodas, neque lebetas;

τὸν κ' εἴ μοι δόλῃς σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι
 σηκοχόρον τ' ἔμμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καὶ κεν ὄρν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμπαθεν, οὐκ ἐβελήσει
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πώσσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεῖοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμαίων
 πλευραὶ ἀποτρήφουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παρών λᾶξ ἐνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχυρ' οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπνιτοῦ ἐστουφελίζεν,
 235 ἀλλ' ἔμμεν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμηρίζεν Ὀδυσσεύς,
 ἥ μὲ μεταίξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδς ἀείρας.
 Ἄλλ' ἐπέτολμησε, φρεσὶ δ' ἔσγετο· τὸν δὲ συβώτης
 νεῖκεσ' ἐς ἀντα ἰδὼν μέγα δ' εὗξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμῃ· ἐπὶ μηρὶ ἔκχε, καλύψας πτόνι δημῷ,
 ἀρνῶν ἡδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρητήνατ' ἔελδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἀστὺ κάτ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάγχθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, ὅσον ἔειπε κύων, δλοφώτα εἰδώς·
 τὸν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἄζω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίσιτον πολλὸν ἄλφοι.
 Αἶ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάροις ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 ὥς Ὀδυσσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὤκα δόμους ἔκτανεν ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἰσὼ ἱεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ κόνεοντο·
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμῇ παρέθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὑφορβὸς
 στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφεας ἦλυθ' ἰωῇ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' ἀείδειν
 Φημίος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἐλὼν προσέειπε συβώτην·
 Εὐμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεύς·
 265 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐσσι καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶν
 δικλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμιγγ' ἡπίει,
 ἦν ἄρα δαίτι θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 ῥεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα πέρ ἐσο' ἀνοήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦέ σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναιετάροντας,
 ὕσσο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum ærum bibens, magnum sibi femur efficeret.

Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rusticum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *facta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussis.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissiparit omnes,
 quos nunc contumeliosos fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arca-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt ii qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos sonus
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc sunt ædes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; hand-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera
 Vel tu primus ingredi aedes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hic:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπιμένειν, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἐκτοσθε νοήσας
ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνῶγα.

290 Τὸν δ' ἡμέλειβ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἄλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεν οὐδὲ βολάν·
τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
295 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' οὐπὼς ἔστιν ἀπακρύψαι μεμνηῖαν,
οὐλομένην, ἢ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσι·
τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες ἐύζυγοι ὀπλίζονται
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.

300 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
ᾤχετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγμούς·
δὴ τότε καίτ' ἀπόθεστος ἀποικομένοιο ἀνακτος
ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
ἡμιόνων τε βοῶν τε Ἰλῖος κέχυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες·
300 ἔνθα κύων καίτ' Ἄργος, ἐνίπλευς κυνοραϊστέων.

Διὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς· ἐγγὺς ἰόντα,
οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθην καὶ οὐατα χάβδαλεν ἄμφω,
ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος
ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομώρετο δάκρυ,
305 βρεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἐρεεῖνετο μύθῳ·

Εὐμαί, ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε καίτ' ἐνὶ κόπρῳ,
καλὸς μὲν δέμας ἔστιν, ἀτὰρ τότε γ' οὐ σάφα οἶδα,
εἰ δὴ καὶ ταχύς ἔσχε θέειν ἐπὶ εἰδὲ τῶδε,
ἢ αὖτως, οἷοί τε τραπεζῆς κύνες ἀνδρῶν
310 γίνονται· ἀγαλῆς δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἀνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συνῶτα·
καὶ λῆν ἄνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανάοντος.

Εἰ τοιόσδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
οἷόν μιν Τροίηνδε κύων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
315 αἰψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
κνώδαλον, θῆτι δίοιτο· καὶ ἔγχεσι γὰρ περιήδη·
νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀνάξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
ᾤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.

320 Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιαμα ἐργάζεσθαι.
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαῖνυται εὐρύοπα Ζεὺς
ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃσιν.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαιούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
αὐτίκ' ἰδὼντ' Ὀδυσσῆα εἰκοσῶν ἐνιαυτῷ.

Τὸν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδῆς
ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συνῶτην· ὥκα δ' ἔπειτα
330 νεῦσ', ἐπὶ οἷ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δίρπον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne-quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i prae, ego autem relinquo hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam mala multa passus-sum
undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et anres jaccens erexit,
Argus, Ulysses audentis-animi, quem quondam ipse
nutrivit quidem, neque eo fruitus-est ; prius vero ad Ilium sa-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque bouumque abunde fusus-erat ; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoraturi :
illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.

Tunc vero, ut agnovit Ulyssem prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :
Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hæc,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriti domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsam Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.
Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quamcunque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] perit ; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servilis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulyssem vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspexerat, cepit sellam

κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτὶς ἐφίεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον χάτα δαιτυμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἔλων ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον ἀείρας.

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστο.

Ἰξε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσσε θυράων,
 340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ξέσσαν ἐπισταμένους καὶ ἐπὶ στάθμην ἵθυνεν.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὖλον ἔλων περικαλλέος ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὅς οἱ χεῖρες ἔχ' ἀνδάνων ἀμφιβαλόντι·

345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε κέλευε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιογόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.

ᾧς φάτο· βῆ δὲ συφορδὸς, ἔπει τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχῷ δ' ἰσταμένος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καὶ σε κελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιογόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προέκτῃ. [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλιβιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐθι, ποδῶν προπάροιθεν, δεικαλῆς ἐπὶ πῆρης.

Ἦσθι δ', ἔως δ' τ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ᾄδεν.

Εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, ὃ δ' ἐπαύετο θεῖος ἀοιδός·

360 μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι
 γνοίῃ θ', οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.

365 Βῆ δ' ἱμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.

Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·

ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·

370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἥ γάρ μιν πρόσθεν ὅπωπα.

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·

αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.

ᾧς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νεῖκεσσε συβώτην·

375 ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πολινδε
 ἡγάγες; ἢ οὐχ ἄλις ἡμῖν ἀλλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι,
 πτωχοὶ ἀνηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;

ἥ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοντα κατέδουσιν ἄνακτος

ἐνθάδ' ἀγείρομενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;

380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·

τίς γάρ δὴ ξείνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν

ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν,

μάντιν ἢ ἱετῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων

facientem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus-est aedes Ulysses,
 mendico misero similis et seni,
baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus-
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus post cupresso, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendiculum exegerat.

Telemachus vero ad se vocatum allocutus-est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulcro ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adait.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audie-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.
 Comedebat autem, quamdiu cantor in adibus canebat.

Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor ;

proci vero tumultuati-sunt per-aedes. At Minerva,

prope astans, Laertiaden Ulyssem

concitavit, ut panes a procis colligeret,

cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :

sed neque sic quemquam exemtura-erat malo.

Profectusque-est ire petiturus dextrorsum a-viro quoque,

undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;

inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.

His autem locutus-est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,

hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :

nenipe ei huc subulcus dux-fuit :

ipsum autem non clare scio, unde *se* genere profiteatur esse.

Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :

o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem

duxisti ? an non satis nobis erronei sunt et alii,

mendici molesti, conviviorum contaminatores ?

an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini

hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :

Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :

quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse *eum* adiens,

aliud scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices-sunt,

vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

386 ἤ καὶ θέσπιν δοῖδόν, δ' κεν τέρψῃσιν αἰδῶν;
 οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά τ' αὐτόν.
 Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστῆρων
 δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
 390 οὐκ ἄλγω, ἔως μοι ἐχέρῃων Πηνελόπεια
 ζῶει ἐνὶ μεγάροισι καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν·
 Ἀντίνοος δ' ἔλωθε κακῶς ἐρεθίζμεν αἰεὶ
 395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
 Ἦ ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὧς κήδεαι υἱός,
 ὅς τὸν ξείνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δέεσθαι
 μῦθον ἀναγκαῖον· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
 400 Δός οἱ ἑλών· οὐ τοι φρονέω· κέλωμαι γὰρ ἔγωγε·
 μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἄξω τόγε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶων, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θεοίοιο.
 Ἀλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλει· ἢ δόμεν ἄλλω.
 405 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἰπες.
 Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
 καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
 410 κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεγεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
 σῆτον καὶ χρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεὺς,
 αὐτὶς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προικὸς γάσεσθαι Ἀχαιῶν·
 στῇ δὲ παρ' Ἀντίνοον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἰπεν·
 415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κακίστος Ἀχαιῶν
 ἔμμεναι, ἀλλ' ὀρίστος, ἔπει βασιλῆϊ ἔοικας.
 Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῶϊον, ἡέ περ ἄλλοι,
 σίτου· ἐγὼ δέ κέ σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔνοιον
 420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτην,
 τοίῳ ὁποῖος εἰ καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι·
 ἦσαν δὲ δμῶες μάλᾳ μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
 οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
 425 ὅς μ' ἅμα ληϊστῆρος πολυπλάγχοισιν ἀνῆκεν
 Αἰγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 Ἔνθ' ἦτοί μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἐταίρους
 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι·
 430 ὁπτιῆρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνά νεέσθαι.
 Οἱ δ' ἔβρει εἰζάντες, ἐπιστόμενοι μένει σφῶν,
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἀγον καὶ νήπια τέκνα
 αὐτούς τ' ἐκτεῖνον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτή.
 435 Οἱ δὲ βοῆς ἀφόντες ἔμ' ἦοι φαινομένην καὶ
 ἦλθον· πλῆγτο δὲ πᾶν πεδὸν πέζων τε καὶ ἔππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακῇν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?

hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra : mendicium vero nemo vocarit, attritum se ipsum.

Sed semper difficilis super omnes es procos servis Ulyssis, præcipue vero mihi ; at ego non curo, quamdiu mihi prudens Penelope vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] tace, ne mihi huic responde multum verbis ; Antinous autem consuevit male irritare semper verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinuum verbis alatis allocutus est :

Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas, qui *me* hospitem jubes a domo pellere verbo violento : ne hoc deus perfecit !

Da ei *aliquid* sumtum ; non tibi invidео ; jubeo enim ego : neu jam matrem meam verere hac-*in*-re, neu quemquam alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis est in pectoribus cogitatio :

ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus est : Telemache altoique, animo indomite, quale dixisti ! Si ei tantum omnes præberent proci, etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit ; et scabellum prehensum ostendit-desub mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.

Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram pane et carnibus : cito sane et erat Ulysses,

rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum :

stetit autem juxta Antinuum, et ipsum sermone allocutus est :] Da, amice ; haud quidem mihi videris pessimus Achivorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.

Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem, de-pane ; ego autem te laudabo per immensam terram.

Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam beatus divitem, et sæpe dabam erronei

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque *rei* indigens venisset :] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),

qui me cum latronibus multivagis impulit

in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem :

statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.

Tunc quidem ego hortabar dilectos socios

illic apud naves ut-manerent et naves tuerentur ;

speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,

cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros

populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,

ipsosque interficiebant : cito vero in-urbem pervenit clamor.

Illi autem clamorem audientes simul cum aurora apparente venerunt ; impletusque est totus campus pedibusque et equis,] ærisque fulgore : Jupiter autem gaudens-fulmine

fugam meis sociis malam immisit ; nec quisquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
- 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ,
τοὺς δ' ἀναγον ζώους σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου Ἰφι ἀνασσειν
ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἴκω, πῆματα πάσχων.
- 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι·
ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναϊδὴς ἔσσι προίκτης.
- 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
μαψιδίῳ· ἐπεὶ οὕτως ἐπίσχεσις οὐδ' ἔλεητύς
ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
- Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἰδεί καὶ φρένες ἦσαν·
- 425 οὐ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σὺν ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλῃ δόισις,
δὲ νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
- Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόβι μᾶλλον
καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' οἶω
ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδεα βάζεις.
- Ὡς ἄρ' ἔρη· καὶ θρήνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
πρηνέτατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἤντε πέτρῃ
ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλιν βέλος Ἀντινόου·
- 435 ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
Ἄψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔλκετο, καὶ δ' ἄρα πῆρην
θῆκεν ἑυπλήην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
- Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
ὄρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
- 440 Οὐ μὲν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
ὅπποτ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχιδόμενος κτεάτεσσιν
βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίσσιν·
αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
- 445 Ἀλλ' εἰ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἐρινύες εἰσιν,
Ἀντίνοον πρό γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
- Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
ἔσθι ἔκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ'· οἳ ἀγορεύεις,
- 450 ἢ ποδὸς καὶ χεῖρος, ἀποδρῦψαι δὲ πάντα.
- Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσθησαν·
οἷδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
- Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἐβαλες δύστηνον ἀλήτην,
οὐλόμεν'· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
- 455 Καί τε θεοὶ ξεινοῖσιν ὁμοκότες ἀλλοδαποῖσιν,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
- Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπαίζετο μύθων.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῳ μέγα πένθος ἔειπεν
- 460 βλημένον· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρου,
ἀλλ' ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.
- Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere,
alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat:
inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque:
quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
ne cito in-amaram Egyptum et Cyprum venias:
adeo quidam audax et impudens es mendicis.
Ordine omnibus astas: hi autem dant
temere; quia nulla est parsimonia, nec miseratione
de-alienis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat:
non tu-sane ex domo tuo supplici vel salem dares,
qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est:

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe pulo
retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
extimum in dorsum: is autem stetit tanquam rupes,
firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desidebat, atque inde pe-
ram] deposuit bene-plenam: inter procos vero locutus-est:

Audite me, proci inclytæ reginæ,
ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.

Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
quando vir, pro suis pugnant possessionibus,
percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus:
at me Antinous percussit ventrem ob malum,
perditum, qui multa mala hominibus dat.
Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erianyes sunt,
Antinonum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:
comede tranquillus, hospes, sedens, aut abi alio;
ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit: illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem errorem,
perdite; si forte quis coelestis deus sit!

Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
hominum insolentiamque et aequitatem insipientes.

Sic igitur dicebant proci: ille autem non curabat verba;
Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
de-percusso; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένον ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῶϊσιν ἔειπεν·
 Αἶθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτὸς-ἄρκυς Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρός μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἄρῃσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόνον ἦὼς ἴκοιτο.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί, ἔχθροί μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανώνονται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.
 Ξεινός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώνει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδωσάν τε·
 οὗτος δὲ θρήνηι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμον.
 505 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἀγόρευε μετὰ δμῶϊσι γυναῖξιν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἐδέειπνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἢ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσήυδα διὸν ἑφορβόν·
 Ἔρχεο, δι' Εὐμαίε, κίων τὸν ξεινὸν ἀνωχθεὶ
 ἔλθμεν, ὅρα τί μιν προσπύζομαι ἢ δ' ἐρέωμαι,
 510 εἰ ποὺ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡ ἐπέπυτον
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σωπῆσαι Ἀχαιοί·
 ὃ' ὅγε μυνεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
 515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡμέτ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἐμ' ἔκετο νηὸς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὐπω κακότητα διήρυσεν ἣν ἀγορεύων.
 Ὡς δ' ὅτ' αἰδὼν ἀνὴρ ποτιδέρεται, ὅτε θεῶν ἕξ
 αἰεὶ δειδάσῃς· ἔπει' ἱμερόεντα βροτοῖσιν,
 520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάσιν ἀκούμεν, ὅππότε' αἰεὶ δὴ
 ὥς ἐμὲ κείνος ἐθαλγε παρήμενος ἐν μεγάρουσιν.
 Φηοὶ δ' Ὀδυσσεὺς ξεινὸς πατρώϊος εἶναι,
 Κρήτῃ νικητῶν, θοὶ Μίνωος γένος ἐστίν.
 Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκοῦσαι,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πόνιῳ δήμῳ,
 ζῶντο· πολλὰ δ' ἄγχι κειμήλια θνδε δόμονδε.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίστη.
 530 Οὗτοι δ' ἡ ἐθύρῃσι καθήμενοι ἐφιάσθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς εὐφρων.
 Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκρήρατα κείτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·
 οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεόμενοι ἡμέα πάντα,
 535 βούς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πλόνας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθροπα οἶνον,
 μαψιδίως τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῇ ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμφὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔρχεο μοι, τὸν ξεινὸν ἐναντίον ὅδε κάλεσσον.
 545 Οὐχ ὁράας, ὃ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεισιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome oeconomia sermone allocuta-
 est :] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem sunt omnes, quoniam mala machinan-
 tur ;] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens ; egestas enim eum jubet ;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque ; dederuntque ;
 hic autem scabello ei extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo ; at cenabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinium subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulysse audientis-animi vel audiverit,
 vel eum viderit oculis : multivago enim stimilis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, his mulceretur tibi carum cor.
 Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspexit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiunt audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem se Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minois genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse se audivisse,
 prope versante, Thespiorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc eum voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus latus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
 cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici ipso-
 rum edunt :] ipsi vero in nostram domum divertentes dies
 omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,
 temere ; plurima autem absumentur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit ; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope ;
 statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba ?
 ideo etiam non imperfecta mors procis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἶ κ' αὐτὸν γνῶω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 550 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαι τί ἐ θυμὸς
 555 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδέα περ πεπαθυῖη.
 Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
 χρητίζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίλῳ κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 560 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί', αἴψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελοπείη·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὅμην δ' ἀνεδέγμεθ' διζύν.
 Ἄλλα μνηστήρων χαλασπῶν υποδείδι' ὄμιλον,
 565 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κίοντα
 οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπῆρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἀνωχθεῖ
 570 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
 ἀσποτέρω καθίσασα παρὰ πυρὶ· εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔγω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 575 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεῖς, Εὐμαίε· τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἦ τίνα που δαΐσας ἔξαισιον ἤ καὶ ἄλλως
 γιγδείται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε σὺβῶτα·
 580 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορέωντων.
 Ἄλλὰ σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὧ βασιλεία,
 οἴην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἧδ' ἐπακοῦσαι.
 585 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶεται, ὅπερ ἂν εἴη·
 οὐ γάρ ποῦ τιγες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὕβριζοντες ἀτάσθαλα μηχανώονται.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὧς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὦχeto δῖος ὕφορβος
 590 μνηστήρων ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ διεπέρφαδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 ἄγγι σῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σύας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 595 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράξω θυμῷ,
 μὴ τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦυδα·
 ἔσsetai οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἔρχεο δειλιχίσας·
 σου ᾗσθεν δ' ἵνα καὶ ἄγην ἱερῆα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris.

Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audie-
 rat:] propeque stans verbis alatis *Ulyssem* allocutus est:

Hospes pater, vocal te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sit.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lænaque tunicaque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicunque voluerit.

Hunc autem rursus allocutus est audens divinus *Ulysses*:
Eumæe, statim ego vera omnia dicam

filiae *Icarii*, prudenti *Penelopæ*:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuiamus ærumnam.
 Sed procorum difficultium subtimeo cœtum;
 quorum injuriaque viaque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussus doloribus dedit,
 neque omnino *Telemachus* hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc *Penelopen* in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivis die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adii.

Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audie-
 rat.] *Eum* vero super limen profectum allocuta est *Penelope*:

Non tu *eum* ducis, *Eumæe*? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendi-
 cas.] Hanc autem respondens allocutus-es, *Eumæe* subalce:
 loquitur apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.

Et vero tibi sic ipsi erit multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.

Hunc autem rursus allocuta est prudens *Penelope*:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque demum sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.

Illa quidem sic locuta est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem *Telemachum* verbis alatis allocutus est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:

O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victum; tibi autem hic omnia curæ-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant *Achivorum*:
 quos *Jupiter* disperdat, antequam nobis calamitas fiat.

Hunc autem rursus *Telemachus* prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἔμοι τάδε πάντα καὶ ἀθάνατοις μελήσει.

Ἦς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' εὐξέστου ἐπὶ δίφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
πλεῖον δαιτυμόνων· οἱ δ' ὀρχηστῷ καὶ ἀοιδῇ
τέρποντ'· ἥδη γὰρ καὶ ἐπῆλυθε δέειλον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστν
πτωχεύεσθ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἰς
οὐδέ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.
Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι κίχλησιν ἅπαντες,
οὐνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε ποῦ τις ἀνῶγοι·
ὃς ῥ' ἔλθων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικεῖων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἶτις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
ἐλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἐμπης.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρὴ
ἄλλοτριων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥσπερ ἐγών· ὁλον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μῆτι λήην προκαλίζω, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρων περ ἐὼν στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος· ἡσυχίῃ δ' ἂν ἔμοι καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
αὐρίον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψουσιν οἷω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
ὦ πόποι, ὥς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηῇ καμινοῖ ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μνητισταίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὡς ληϊδοτελῆς.

Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ αἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρω ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξέστου πανθυμαδὸν ὀκρίδωντο.
Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνει μνηστῆρεςσιν·
Ἦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τί πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
οἴην τερπάλῃν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.
Ὁ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχήσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσουεν ὄχα.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελώντες,
ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοσίμονας ἡγερέοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus est ire ad sues; liquique septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnæus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulyssem pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.
Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra furdem
sanguine; qules vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-assuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus *manibus*, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadvertit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum est,
qualem *nunc* delectationem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnaturi-sint: sed committamus eos ocyua.
Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·

Κέλνυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρα τι εἶπω·
γαστέρες αἰδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάςδ' ἐπὶ δόρπῳ
15 κατθέμεθα, κνίσῃς τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντας·
ὀππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἐλέσθω·
αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασομεν αἰτήσοντα.

16 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολέμητις Ὀδυσσεύς·

Ὡ φίλοι, οὕτως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
ὀτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

55 Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερὸν ὄρκον,
μήτις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖν
πλήξῃ ἀτασθαλῶν, τοῦτ' ἄν με ἴπῃ δαμάσῃ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπόμνηνον, ὥς ἐκέλευεν.

[Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]

60 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ Ἰς Τηλεμάχοιο·

Ξεῖν', εἰ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
δεῖδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχῆσεται, ὅς κε σε θείνῃ.

Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,

65 Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σῶς

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-
σεύς αὖτ' ἔειπεν· ἴδ' ἄνδρες, φάνει δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη

70 ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερρηϊάως ἀγάσαντο·
ὧδε δὲ τις εἶπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἥ τάχα Ἴρος Αἴρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
οἷον ἐκ ῥακίων δ' γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

75 Ὡς ἄρ' ἔφαν' Ἴρῳ δὲ κακὸς ὠρίνετο θυμός.

Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
δεῖδιότα· σάρκες δὲ περιτρομόντο μέλεσσι.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγαίε, μήτε γένοιο,

80 εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,

ἄνδρα γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἧ μιν ἰκάνει.

Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

αἶ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ,

85 εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

ὅς κ' ἀπὸ ῥίνα τάμῃσι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

μήδεά τ' ἐξεύρας δῶν κυσὶν ὦμα δάσασθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μάλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τῷ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.

90 Δὴ τότε μερμήριξε πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς,

ἧ ἑλάσει, ὅς μιν ψυχῇ λίποι αὖθι πεσόντα,

ἧ μιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.

Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δόσασσάο κέρδιον εἶναι

ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασσάιαι Ἀχαιοί.

95 Δὴ τότε ἄνασχομένω, δὲ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :

ventres isti caprarum jacent in igne; quos in cœnam

deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :

uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,

eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :

semperque deinceps inter-nos convivabitur; nec quenquam
alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus-est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
virum senem, calamitate labefactatum; sed me venter
instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,

ne-quis Iro gratificans me manu robusta

percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta-est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus

istum propellere, fac; ceterorum autem neminem Achivo-
rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.

Hospitalium-exceptor quidem ego sum; comprobant vero reges
Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobant; atque Ulysses
cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
mora] pulcraque magna; nudati-sunt autem ei lati humeri

pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
prope astans membra auclavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :

sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,

quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,

timentem; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus-est:

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,

si profecto huncce tremis et times graviter,

virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.

Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :

si te hic vicerit, superiorque fuerit,

mittam te in-continenter, conjectum in navem nigram,

ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,

qui nasum abscindat et aures sævo ære,

genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subit membra :

in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,

utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum;

an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum-est salius esse,

leviter ferire, ut ne ipsum cognoscerent Achivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, δσπέα δ' εἴσω
 ἔθλασεν αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἶμα·
 καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίσι μακρῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτιζῶν ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἄγαυοί
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἔλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός, ὅφρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας καὶ μιν ποτὶ ἐρκίον αὐλῆς
 εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χειρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 105 Ἔνταυθοι νῦν ἦσο, σύας τε κύνεας' ἀπερύκων,
 μῆδ' σὺ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἑὼν· μή ποῦ τι κακὸν καὶ μείζον ἔπαυρη.
 Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὁμοισιν ἀεικέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτῆρ.
 110 Ἄψ' ὅτ' ἐπ' οὐδονίων κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
 ἡδὺ γελωντάς καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοι δότῃ, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ὅλλοι,
 ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 δεῖ τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεῦνιν ἀπέπαισας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξιομεν ἡπειρόνδε
 εἰς ἔχγετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· χαίρειν δὲ κληιδόνη διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν ἀέρας
 καὶ δέκατ' ἡ χρυσῶ δαιδίσκετο φωνήσεν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἐς παρ' ὀπίσω
 ὀλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχειαι πολέεσσιν· σιεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 125 Ἀμφινόμῃ, ἧ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἀκουσὼν
 Νίσων Δουλιχίῃα ἑὺν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπηγῇ δ' ἀνδρὶ δοικας.
 Τοῦνεκά τοι ἔρῳ· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἀκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω,
 ὅφρ' ἀρετὴν παρέχῃσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἀγῆσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτει εἰκῶν,
 140 πατρὶ τ' ἐμῷ πῖσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μῆτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἶη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι δίδοιεν.
 Οἷ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας δίκουτιν
 145 ἀνδρὸς, δν οὐκέτι φημι φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 θηρὸν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σγεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, μῆδ' ἀντιάσεις ἐκείνων,
 ὅππότε νοστήσεις φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἀναιμῶτι γε διακρινέσθαι ὄϊω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit: statim autem venit per os ruber sanguis:
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram: at proci illustres
 manibus sublati risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum traherat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad aseptum aule
 statuit reclinatum; baculum autem ei iniecit manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est:

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram; cui tortile inerat lorum.
 Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ive-
 runt introeuntes ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcumque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-medicando cessare-fecisti
 in populo: cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses:
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine: Amphinomus vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque:

Salve, pater o hospes, adait tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex-hoc te dicunt natum-esse: deserto autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi:
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genus vigent:
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.

Quare ne-quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcumque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria tera
 diu abfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique direntum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ καῖνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.
 Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἐπιεν μελιτῆρα οἶνον·
 ἃψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιγμένον ἦτορ,
 νευστάων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.
 155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
 Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ Ἴφι δαμῆναι.
 Ἄψ δ' αὐτὸς κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 160 μνηστῆρσιν φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα
 θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμήσσει γένειοτο
 μᾶλλον πρὸς πόσις τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.
 Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Εὐρύνομη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,
 165 μνηστῆρσιν φανῆναι, ἀπαχθομένοις περ ἔμψης
 παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
 μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
 οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅππῃ φρονέουσιν.
 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 170 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ἴθι καὶ σὺ παιδὶ ἔπος φάο, μῆδ' ἐπίκλυθε,
 χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
 μῆδ' οὕτω δακρυόισι πεφυρμένη ἄμφι πρόσωπα
 ἔρχε· ἐπεὶ κάχιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεῖ.
 175 Ἦδὴ μὲν γάρ τοι παῖς τληϊκός, δι' σὺ μάλιστα
 ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεῖν ἴδεσθαι.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύνομη, μὴ ταῦτα παραυδα, κηδομένη περ,
 χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
 180 ἀγλατὴν γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν,
 ὤλεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοιλίης ἐνὶ νηυσὶν.
 Ἄλλὰ μοι Αὐτόνοήν τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἄνωχθι
 ἀθέμεν, ὅρα κέ μοι παρστήτον ἐν μεγάροισιν·
 οἷη δ' οὐκ εἰς εἰμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
 185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάρῳ βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
 Εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα
 190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῇρι· τέως δ' ἄρα δια θεῶν
 ἀμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαλέατ' Ἀχαιοί·
 κάλλει μὲν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
 ἀμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέρανος Κυθέρεια
 χρίεται, εὖτ' ἂν ἱη Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
 195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
 λευκότερην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξας ἀπεβήατο δια θεῶν.
 Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάρῳ,
 φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν,
 200 καὶ δ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειᾶς φωνήσεν τε·
 Ἦμε μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
 αἶθε μοι ὥς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἀγνή,
 αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione-facta bibit dulce vinum ;
 iterumque in manibus posuit poculum principi viro-
 rum. Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,
 nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus.
 Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva,
 Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut-domaretur.
 Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea cæsiis-oculis-Minerva,
 filiæ Icarii, prudenti Penelopæ,
 procis se-ostendere, at diffunderet (*exhilararet*) maxime
 animum procorum, et honorata fieret
 magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta-est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,
 procis me-ostendere, invisit licet omnino :
 filio vero dicam verbum, quod utilis fuerit,
 ne plane procis cum-superbis versetur,
 qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma his verbis allocuta-
 est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.

Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela,
 corpus quum-tibi-laveris, et unxeris genas :
 neu sic lacrimis fedata circa faciem
 vade : quoniam malum est lugere infinite semper.

Etenim jam quidem tibi filius ea-ætate est, quem tu maximo
 supplicabas immortalibus in-pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,
 corpus ut-mihi-lavem, et me ungam unguento :
 decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant,
 perdidērunt, ex quo ille abiit cavis in navibus.
 Sed mihi Autoenque et Hippodamiam jube
 venire, ut mihi astent in aedibus :
 sola vero non intrabo inter viros ; verecundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatūra hæc mulieribus, et hortatūra ad-eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
 filiæ Icarii dulcem somnum infudit.

Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque-sunt ei artus omnes
 ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum
 immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Achivi :
 pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expoliit
 divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea
 ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ;
 et ipsam procriorem et habitio-rem reddidit aspectu ;
 candidiorem autem ipsam fecit secto ebore.

Atque ita quum-fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-ninis ex domo,
 cum-streptu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-
 sit ;] et abstersit-sibi manibus genas, et locuta-est :

Certe me valde ærummosam mollis sopor cooperuit :
 utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
 statim nunc, ut ne-amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 206 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φραμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἷη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγους πύκα ποιητοῖο,
 210 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τῶν δ' αὐτοῦ λυτοὺς γούνατ', ἔριψ' ἄρα θυμὸν ἐβελχθεν·
 πάντες δ' ἠρτήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχος προσεφώνεεν, θν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένας ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἔτ' ἔων καὶ μάλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἔσσι καὶ ἤβης μέτρον ἰκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀδύϊον ἀνδρός,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἄλλοτρίος φῶς,
 220 οὐκέντι τοι φρένας εἰσὶν ἐνάσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἶον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 ὃς τὸν ξείνον ἑσπας ἀεικισθήμεναι οὔτω.
 Πῶς νῦν; εἰ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἁλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἰσχρος λῶδ' ἔτι μετ' ἀνθρώποισι πελοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἔκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύονεν κεφαλὰς, δεδημημένοι, οἳ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἳ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστω,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἥσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι εἰκῶς,
 οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἴκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειαν,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
 πλεονέες κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
 ἤϊον δαίνυατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἶδός τε μέγεθος τε ἰδὲ φρένας ἐνδὸν εἴσας
 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπεῖτα περίφρων Πηνελόπειαν·
 Εὐρύμαχ', ἥτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβzinον
 Ἄργειοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμός πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμριπολεύει,
 255 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἤε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαίαν,

HOMERUS.

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Achivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cœnaculo splendido,
 non sola ; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo deli-
 niti-sunt ;] omnesque optabant apud *eam* in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium *te* esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est *per te*,
 qui hunc hospitem sivistis indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc ? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes ; mihi autem non sunt auxiliatores.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio ; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutarent capitibus, domiti, alli quidem in aula,
 alli autem intra domum, solutaque-essent membra cujusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est ; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopen :
 Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Achivi,
 plures proci in vestris aedibus
 a-mane convivarentur ; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.
 Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdidit immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi ; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristor : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμέ χεῖρα προσήυδα·
 ὦ γύναι, οὐ γὰρ διῶ ἔκνῃμιδ' Ἀχαιοὺς
 260 ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρῳάς φασι μαχητὰς ἐμμεναι ἀνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτῆρας διστῶν
 ἱππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ κε τάχιστα
 ἐκριναν μέγα νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἥ κεν ἀλώω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μοιμήσθαι πατὴρ καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὧς νῦν, ἥ τί μ' ἄλλον ἐμεῦ ἀπονύσσειν ἰόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ παῖδα γενεήσαντα ἴδῃαι,
 270 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερός γάμος ἀντιβολήσῃ
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς Ζεὺς Ὀδῶν ἀπήυρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 οἷτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυγάτρα
 μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱρία μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νηποῖον ἔδουσιν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μελιχρῶς ἐπέεσσιν· νόος δὲ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν δὲ κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι ὅσῃν ἐστίν·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν οὔτε πῇ ἄλλῃ,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπὶνδανέ μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμενα πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 Ἀντινόῳ μὲν ἐνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἑσάν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσειαι, κληῖσιν ἐγγράμπτους ἀραρυῖαι.
 295 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἐνεικεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἥλιον ὧς.
 Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἐνεικαν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 ἱσθμῖον ἦνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἐνεικεν.
 Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δια γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδὴν
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἑσπερον εἰθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἑσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅρα φαίνονιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
 αἶψα πάλοι, περικηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαίδας μετέμιογον· ἀμοιβῆδ' δ' ἀνέβαινον
 δμῶαι Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus-est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros ,
 tam jaculatores , quam missores sagittarum ,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus -æque-gravis
 belli.] Ideo nescio , utrum me remittat deus , an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curæ-sint.
 Memor-sis patris et matris in ædibus ,
 sicut nunc , vel adhuc magis , me absente.
 At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris ,
 nube , cui volueris , tua domo relicta.
 Ille sic dicebat ; quæ sane nunc omnia perficientur .
 Nox autem erit , quando demum odiosæ nuptiæ obvenient
 perditæ mihi , cujus utique Jupiter felicitatem abstulit .
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessit ,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui præstantemque mulierem et divitis viri filiam
 ambire velint , et inter-se contendant :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves ,
 puellæ propinquis convivium , et splendida dona dant :
 at non alienum victum impune absumunt .

Sic dixit : gavisus-est autem audens divinus Ulysses ,
 quod eorum quidem dona attrahebat , mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei alia agitabat .

Illam autem rursus Antinous allocutus-est , Eupitheï filius :
 filia Icarïi , prudens Penelope ,
 dona quidem quicunque voluerit Achivorum hac ferre ,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus , neque usquam
 alio ,] quam tu ei nuperis Achivorum , quicunque optimus .

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt præconem quisque .
 Antinoo quidem tulit præco magnam perpulcrum pepulum ,
 varium ; inerant autem fibulæ duodecim omnes
 aureæ , ansis bene-inflexis aptatæ .
 Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit ,
 aureum , electris consertum solis instar .

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt ,
 trinis-ocellis , ægre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
 multa.] A Pisandro vero Polycitoride rege
 collare tulit servus , perpulcrum ornamentum .
 Aliud autem alius donum Achivorum pulcrum tulit .
 Ipsa quidem deinde ascendebat in cornaculum , divina mulie-
 rum ;] cum-ea autem simul famulæ ferebant perpulcra dona .

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-se ; manebantque , vesper dam-super-
 veniret.] His autem se-delectantibus niger vesper supervenit .
 Statim lampadas tres statuerunt in ædibus ,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt ,
 sicca dudum , facile-ardentes , recens fissa ære ;
 et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulæ Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφθ' πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαί Ὀδυσσεύς, δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἔρχεσθαι πρὸς δώμαβ', ἵν' αἰδοίη βασίλεια·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἤμεναι ἐν μεγάρῳ, ἣ εἰρια πέικετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοῖτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρόνον Ἠῶ μέμναιεν,
 οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμὶ.
 320 Ὡς ἔραθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχυρὸς ἐνένιπτε Μελανθὸς καλλιπάρης,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παιδὰ δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπειης·
 325 ἀλλ' ἦν' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ εὐμ' ἀμαβεν.
 Ἦ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδέϊοις ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἔσσι,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδεν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἧέ που ἐς λίσσῃν· ἀλλ' ἐνθάδε πολλὴ ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἢ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἣ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνία βάξεις.]
 Ἦ δ' ἀλύνεις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλῆτην;
 μή τις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορῶντας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κύον, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 καῖός· ἔλθων, ἵνα σ' αὖθι διαμελίσσῃ τάμῃσιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
 Βάν δ' ἴμεναι διὰ δώμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρβοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
 Αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήρσι φαιένων αἰθομένοισιν
 ἑστῆκει ἐς πάντας ὀρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἰς Ἀθήνη
 λώβης ἰσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 δῦν ἄχος κραδίην Λαερτιάδῳ Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγαλλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἄθεοι δδ' ἀνὴρ Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει·
 ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρίχες οὐδ' ἤβαιαί.
 Ἦ δ' ῥ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσεῖα πτολίπορθον·
 ξεῖν', ἣ ἄρ' κ' ἐθέλεις θητεύμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατῆς — μισθὸς δὲ τοι ἄρκιος ἔσται —
 αἰμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἰμῶτα δ' ἀμφιέσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμματα, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐπιόχεσθαι, ἀλλὰ πῶσσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔλῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulyses :

Famulae Ulyssae, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus praebebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hae autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melanthe pulcris-genis,
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscbatur, et eum amabat :
 haec utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, aëream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa praedicas.

[confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]

An exsultas, quod Irum vicisti, erronem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, foedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterruit mulieres.

Profectaeque-sunt ire per domum ; solutaeque-sunt subttus
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsi vera di-
 xisse.] At is apud lampadas praelucens accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quae quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuos non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadae Ulyssis.

Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te suscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?

Illic autem ego cibum quidem perennem tibi praeberem,
 vestimentaue induerem, pedibusque calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἐργοιο γένοιτο
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νῆστιες ἄχρι μάλα χνέφανος, ποίῃ δὲ παρήνῃ·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὅπερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμωυ κεκορηότε ποιῆς,
 ἥλικες, ἱσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνῶν,
 τετράγωνον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολέμον πολθεν ὁρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχαλκος, ἐπὶ κροτάροισι ἀραρυία·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοιισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ ποῦ τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὅμιλεις.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θυρέτρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνοντο δι' ἐκ προθύροιο θυράζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δεῖλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἦ ῥά σε ὄνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοῦτοτος νόος ἐστίν· δ' καὶ μεταμῶνια βάζεις.
 [Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἴρὼν ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην·]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαθεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 ἅμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεῦς
 Εὐρύμαχον δέσας· δ' ἄρ' οἰνογόνον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρὸχος δὲ χαμαὶ βόμησεν πεσοῦσα·
 αὐτὰρ θγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίшин.
 Μνηστήρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγα ῥα σκιάοντα·
 400 ὧδε δὲ τις εἰπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Αἴθ' ὦρελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὕτω τόνον κέλαδον μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαινέσθε καὶ οὐκέτι κεῖθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμμι' ὁροῦναι.
 Ἀλλ' εὐ δαισάμενοι κατακέεστε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὁππότε θυμὸς ἀνώγει· διώκω δ' οὕτιν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δδᾶξ ἐν χελεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ' θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἀνακτός·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίοις ἐπέεσσι χαθαπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θέλοιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἰνογόνος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὅρα σπείσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutill, magni, ambo saturati herba,
 æquales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnantioribus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæ portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestilulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est; quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumisit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonuit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per ædes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum allum:

Utinam hic hospes errans alibi periisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliqui vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomus concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ ἔωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐχόδα μῦθον ἔειπεν.
 Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρωας,
 κῆρυξ Δουλιχεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
 σπείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιθόα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπὶ ὄνθ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βάν β' ἵμεναι κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαδ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπτης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρες αὖ φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατὸ μέν εἰσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἔωκει,
 οἳά ποτε Τροίηνδες κίων κατελείπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσον πυρὸς ἔκετ' αὐτμῇ.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβάλε δαίμων,
 μή πως οἶνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὕμιν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασιγῆντ' ἐπεὶ δαῖτα
 καὶ μνηστῆρ'· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπιείθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαί', ἄγε δὴ μοι ἔρυσον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταβείωμαι ἔνθα πατὴρ
 καλὰ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδῃ
 πατὴρ ἀποιοχόμενοι· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἕξῃ αὐτμῇ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιо
 οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιοχόμενη φάος οἴσει;
 25 δμῶές δ' οὐκ εἷας προδλωσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ξείνος δδ' οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἄπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κληῖσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιετασόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐσφόρπον κάρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεά τ' ὀξυδέα· παρόιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δν πατέρ' αἶψα·
 ὦ πάτερ, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in ædibus Ulyssis
 Telemacho curæ esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit: illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsi vero craterem miscuit Muliis heros,
 præco Dulicliensis; famulus autem erat Amphinomi:
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-libarant beatissimis, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus, abiverunt decubituri suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis cædem cum Minerva meditans:
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus est:
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur arma desiderantes:
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fœdata sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecti deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit: Telemachus vero dilecto obedit patri;
 evocantque allocutus est nutricem Eurycleam:
 Nutrix, age jam mihi contine in ædibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram:
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea:
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulus vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est: hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sano
 modum attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit: huic vero non-evolans erat verbum (la-
 cuit). Clausit autem januas ædium habitantibus-commoda-
 rum. Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulcrum faciebat.
 Tunc vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito:
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι
εἰλάτναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὕψος ἔχοντας
φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.

40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἔδδον, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σίγῃ καὶ κατὰ σὸν νόον Ἰσχανε μῆδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
45 ὅφρα κ' ἔτι θυμῶς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίσω·
ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάρου βεβήκει
κείων ἐς θάλαμον, δαίδων ὑπο λαμπομενάων,
ἐνθα πάρος κοιμᾶτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνει·

50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο καὶ Ἡῷ διὰν ἔμιμνεν.

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
μνηστῆρῃσι φόνον σὺν Ἀθῆνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' ἱὲν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἡδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

55 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐφίξεν,
δινωτὴν ἑλέφαντι καὶ ἀργύρῳ ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρήνων ποσὶν ἦκεν,
προσφυῖ ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.

60 Ἦλθον δὲ θυγαῖ λευκώλενοι ἐκ μεγάρου.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολλὴν ἤρουν ἡδὲ τραπέζας
καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον·
πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσαν ξύλα πολλὰ, φῶις ἐμὲν ἡδὲ ἔβρεσθαι. [αὐτῶν

65 Ἡ δ' Ὀδυσσῇ ἐνένιπτε Μελανθῷ δεῦτερον αὐτῆς·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνῆσεις διὰ νύκτα
δινεύων κατὰ οἶκον, ὅτιπτευσεὶς δὲ γυναῖκας;
ἀλλ' ἐξέλθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
ἡ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἰςθα θύραζε.

70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαιμόνῃ, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτησὶ θυμῷ; [σεύς·
ἡ σὺ δὴ ρυπῶς, κακὰ δὲ γροῖ εἴματα εἴμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπέγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.

75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
ὠβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτῃ,
τοίῳ ὅποιος εἶο καὶ δτε κεκρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ θυμῶς μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσης
ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ θυμῷσι κέκασσαι·
μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
ἡ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνῶς γε ἔκητι,
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὕτως ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
λήθει ἀτασθάλλους· ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
90 ἀμείριτον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes aedium, pulcraque intercolumnia,
abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus eorum qui cælum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-
ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:
hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.
Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,
ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;
hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit
cubiturus in cubiculum, facibus illucentibus,
ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:
ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.
At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
procis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
Dianæ similis aut aureæ Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,
tornatam ebore et argento; quam olim faber
fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,
aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;
eæque panem quidem multum auferebant, et messas,
et pocula, unde viri superbientes biberant:
ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulysses increpabat Melantho secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem
versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:

aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intultus allocutus est ingeniosus Ulys-
ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?
an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-
sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.
Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam
heatus divitem, et sæpe dabam erronei,
tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set] erant vero mihi servi vakte plurimi, aliaque multa,
quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.
Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):
ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas
decorem, quo nunc sane inter ancillas ornata-es;
ne forte tibi domina irata sæviat,
vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita periit, et non-amplius rediturus est,
at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,
Telemachus; hunc autem nulla in adibus mulierum
latet injurians: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;
ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδείς, οὔτι με λήθεις
 ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
 Πάντα γὰρ εὖ ᾔδηςθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
 ὥς τὸν ζεῖνον ἐμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
 95 ἀμφὶ πόσει εἶρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
 Ἥ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ὅφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
 δ' ζείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δέ μ' αὖτ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
 δίφρον εὐξεστον καὶ ἐπ' αὐτῇ κῶας ἐβαλλεν·
 ἐνθα καθέζετ'· ἐπειτα πολῦτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δέ μῦθον ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 νεικέοι· ἡ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει·
 ὥστε ταυ ἡ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεοῦδης
 110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἱερθίμοισιν ἀνάσσω,·
 εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δέ γαῖα μελαινα
 πυροῦς καὶ κριθᾶς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
 τίκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
 ἐξ εὐηγείης· ἀρετῷσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
 115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετ' ἄλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ·
 μῆδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
 μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων,
 μνησασμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. Οὐδέ τι με χρὴ
 οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ γοῶντ' ἀ τε μυρόμενόν τε
 120 ἥσθαι· ἐπεὶ κακίον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ·
 μή τις μοι ὁμῶν νεμεσῆσται ἡδὲ σύγ' αὐτή,
 φῆ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρτότα με φρένας οἴνω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδος τε δέμας τε
 125 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 μεῖζον κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὐτω.
 Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευν κακὰ δαίμων.
 130 [Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 οἱ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφιέμονται,
 οἱ μ' ἀεκαζομένην μυνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
 Τῷ οὔτε ζεῖνων ἐμπάζομαι οὐδ' ἱκετάων
 135 οὔτε τι κηρύκων, οἱ δημιοεργοὶ ἔασιν·
 ἀλλ' Ὀδυσσὴ ποθέουσα, φίλον κατατρίχομαι ἦτορ.
 Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυτεύω.
 Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
 λεπταμένην μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 140 σηπτόν καὶ περιμέτρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
 κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπείγομενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόλε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῦνία νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
 perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
 Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
 quod hunc hospitem eram in aedibus meis
 de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est :
 Eurynome, affer jam sedem, et pellem super ipsa :
 ut sedens dicat verbum et audiat
 hospes ex me; volo enim ipsam interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festinanter deposuit ferens
 sedem bene-politam, et ei pellem injiciebat ;
 illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
 quis et unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, nemo te hominum in immensa terra
 vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
 sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
 viris in multis et fortibus regnans,
 justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
 tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
 pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
 ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
 ipso.] Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
 ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
 ne mihi magis animum impleas doloribus
 recordanti : valde enim sum ærummosus. Neque omnino me
 oportet] domo in aliena flentemque et lugentem
 sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
 ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
 dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 hospes, nempe meam præstantiam formamque corpusque
 perdidit immortales, quando ad-Ilium ascenderunt
 Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
 Si ille reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea, et melior ita.
 Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosa Zacyntho,
 quique ipsam Ithacam late-conspiciam incolunt,
 hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
 Ideo neque hospites curo, neque supplices,
 neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
 sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
 Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
 Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
 exorsa magnam telam, in ædibus ut-texerem,
 subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
 manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
 perfecero, (ne mihi vana fila pereant)
 Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

115 Μοῖρ' ὅλοθ' καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νημεσῆσσι,
αἶ' κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.
Ἦς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὶν δαΐδας παραθείμην.
Ἦς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἐπειθον Ἀχαιοῦς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον Ἴσθραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέατα πολλ' ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελόνθους καὶ θυόκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
Ἦς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέειν δύνάμην γάμον οὐτε τιν' ἄλλην
μητὶν εἶθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίοντον κατεδόντων,
160 γινώσκων· ἥδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷτε Ζεὺς κῦδος ὅπασει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἶπε τέον γένος, ὅππῃθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ῶ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα·
ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω· ἡ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δῶσεις
πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὅππῃτε πάτρη
ῆς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξας.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περὶ βρύτο· ἐν δ' ἀνθρώποι
πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες —
175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι μεμιγμένῃ· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεὲς τε τριχῆες δίοι τε Πηλεσγοί —
τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλη πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλῖωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε καὶ Ἰδομενῆα ἀναχτὰ·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ἄχεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἱς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν
στήσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν μόγις δ' ὑπάλυσεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυδ' ἀγελθών·
ξείνον γάρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἐμὲν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἡδὴ δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πῆλιν ἦώς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὔ' ἐξείνισσα,
195 ἐνδυκῶς φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἄμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφίτα δῶκα καὶ αἰθόπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βοῦς ἱεῦσασθαι· ἵνα πλησάιτο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quā mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (*nihil*) curantes,
deprehenderunt *proci* supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir *est* qui-valeat maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.
Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam *quibus* teneor : hic enim mos *est*, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.
Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in *ea* autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cydo-
nes,] Doriensesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (*urbes*) *est* Cnossus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum Αἴθων,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulyssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset *eum* a-Maleis :
statuit autem *naves* in Amniso, ubi specus *est* Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsum comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

Ἐνθα δ' αὖτε δώδεκα μὲν μένον ἤματα δ' οἱ Ἀχαιοί·
 300 εἴλει γάρ Βορέης ἀνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
 εἶα ἴστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορε δαίμων·
 τῇ τριχαιδεκάτῃ δ' ἀνεμος πέσσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκούουσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς.
 305 Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὶν Ζέφυρος καταχέυῃ·
 τηχαμένη δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι βέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχευούσης,
 κλαιούσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 310 θυμῷ μὲν γοοῦσαν ἔην ἐλάειρε γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥκει κέρα ἕστασαν πρὸ σιδήρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἔξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 315 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεινέ γ', οἷω πειρήσεσθαι,
 εἰ ἐτόν δὴ κειθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὼν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποι' ἄσσω περὶ χροῖ ἐῖματα ἔστο
 αὐτός θ' οἷός ἐην καὶ ἐταῖρος, οἱ οἱ ἔποντο.
 320 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς· γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφοτέρω [σεύς·
 εἰπέμεν·] ἤδη γάρ οἱ ἐξικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κειθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 325 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλῃν ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 διπλὴν· αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδυμοῖσι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεςσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 330 ὡς οἱ χρύσειοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμιαῶς ἤσπαιρε πόδεςσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ σιγαλόνετα,
 οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχυαλέοιο·
 τῶς μὲν ἔην μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος οἷς·
 335 ἥ μὲν πολλὰ γ' αὐτὸν ἐθήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ οἶκος· Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἐταῖρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τις που καὶ ξεινός· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 340 ἔσχε φίλος· παῦροι γάρ Ἀχαιοὶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμίδετα χιτῶνα·
 αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 345 εἶπετο καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, οἷός ἐην περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελάνχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυδάτης δ' ὄνομ' ἔσχε· τίεν δέ μιν ἔσχατον ἄλλων
 ὧν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἡμερον ὥρσε γόοιο,
 350 σήματ' ἀναγνούςση, τὰ οἱ ἐμπέδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἥ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illic per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coarcebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avehebantur.

Illa fingeat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebant pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto me experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in ædibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat; et dic socios, qui eum comitabatur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o mulier, difficile est, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.

Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero opus variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem erat mollis; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.

Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus; pauci enim Achivorum ei erant similes.

Et ei ego æreum ensem, et duplicem dedi vestem
 pulcræ, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.

Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an'mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.

Ea autem postquam satiata-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Νῦν μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἔων ἐλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔσθ' αἰδοῖός τε·
 255 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶματ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πτύξας ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαινήν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις,
 οἶκαδ' εὖ νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίτης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὥχρετ', ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδῃ Ὀδυσσεύς,
 μηκέτι νῦν χροά καλὸν ἐναίρεο μηδὲ τι θυμὸν
 τῆχε, πόσιν γόωσα· νεμεσῶμαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιόν δούρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
 κουρίδιον, τῷ τέκνῳ τέκη φιλότῃ μιγείσα,
 ἣ Ὀδυσῇ, ὃν φασὶ θεοὶ ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὥς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ,
 ζωῶν· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἄταρ ἐρήφρας ἑταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὀλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμα' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγίθεισι γεγάσιν·
 280 οἳ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὥς τιμήσαντο
 καὶ οἱ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἶκαδ' ἀπῆμάντων. Καὶ κεν πάλοι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦν· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἰσατο θυμῷ
 χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὥς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνήτων ἀνθρώπων
 οἶδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἂν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὦμνευε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
 290 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἑτέρων γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βῆμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσῃ,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἥδη δὴν ἀπέων, ἣ ἀμφοδὸν ἢ κρυφιδόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σῶος καὶ ἐλευσεται ἤδη
 ἀγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἰῆς
 δηρὸν ἀπεσσεύεται· ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἣ μὲν τοι τάδε πάντα τελειεῖται, ὥς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in aedibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset; eum autem non suscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.

Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilum non nominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissum,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.

Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacria ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi
 Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propioqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :
 adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in aedibus regis.
 Ipsum autem in Dodonen dixit ivisse, ut del
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.
 Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.
 Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perficientur, sicut dico.
 Hoc ipso anno venit huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
310 τῶ κα τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλὰ τε δῶρα
ἔξ ἑμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἄλλα μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν οἴεται, ὥς ἔσται περ.
Οὐτ' Ὀδυσσεὺς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοιοῖσι σημάτων ῥέσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξεῖνους αἰδούους ἀποπεμπόμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἄλλα μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονύψατε, κάθεται δ' εὐνήν,
ὥς κ' εὖ θαλπιῶν χρυσόδορον Ἡῷ ἔκηται.
320 Ἡῷθεν δὲ μάλ' ἦρι λῶσσαι τε χρύσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέθοται
ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἑμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσῃαι, εἰ τι γυναικῶν
ἁλλείων περιέειμι νῶν καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν εὖσταλέος, κακὰ εἰμένους, ἐν μεγάροισιν
δαινύῃ; ἀνθρώποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηγής αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηγέα εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσω
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφειψιόνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· πολλοὶ δὲ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
ὦ γύναι αἰδοίῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
ἥτοι ἔμοι χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιγχρέτμοιο.
340 Κεῖω δ' ὥς τὸ πάρος περ αἴψου νύκτας ἱαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιω ἐνὶ κοίτῃ
ἄεσα καί τ' ἀνέμεινα εὐθρόνον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέροιο
345 τᾶων, αἱ τοι δῶμα κατὰ δρήστειραι ἔασιν,
εἰ μὴ τις γρηῡς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυία,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τῆνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἑμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὅδε
ξεῖνων τηλεδακῶν φίλων ἑμὸν ἔκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἔστι δέ μοι γρηῡς, πυκινὰ φρεσὶ μῆδ' ἔχουσα,
ἣ κείνον δούστηνον εὐ τρέφειν ἠδ' ἀτίτταλιν,
355 δεκαμένη χεῖρ' ἔσθ' ὅτε πῶς, τοῖος δέ τε χεῖρας
ἦ σε πόδας νίψει, ὀλιγυπεδέουσα περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσῃ, περίφρων Εὐρύκλεια,
νῖψον σοῖο ἀνακτος ὀμηλίκῃ· καὶ ποῦ Ὀδυσσεὺς
ἦσθ' τοιάδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας
360 αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγυράσκουσιν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multaque dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo *aliquid* praesagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
poteris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendos.
Sed ipsum, famulae, lavato, deponiteque cubile,
strata et lenas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aeneo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, scies, eoquid mulieribus
aliis praestem mente, et prudenti consilio,
si qualidus, mala *vestimenta* indutus, in aedibus
conviveris ? homines autem brevis-aevi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probis insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere-solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadae Ulyssis,
profecto mihi lenae et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretae montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quae tibi in domo ministrae sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quae toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non aegre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam advenit domum ;
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quae illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
susceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater,
quae tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclaea,
lava tui domini aequalem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenescent.

Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἐκθαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδὸν εἶπεν·
ὦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος ἦ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.
365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῃ
πίονα μηρὶ' ἔκη' οὐδ' ἐξάιτους ἐκατόμβας,
δσσα σὺ τῷ εἰδίδως, ἀρώμενος ἕως ἱκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι ὦλ' ἀπάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφειψίδωντο γυναῖκες
ξεῖνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
ὥς σέθεν αἱ κύνες αἶδε καθεψίδωνται ἅπασαι,
τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πολλ' ἀλεείνων
οὐκ ἕας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν
375 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελόπειης
καὶ σθέν ἐννεχ'· ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθι θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
380 ἄλλ' οὐπω τινὰ φημι ἐνικότα ὦδε ιδέσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνῇν τε πόδας τ' Ὀδυσσῆϊ ἔοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
σεὺς γρηῃ, οὕτω φασίν, ὅσοι ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκῆλον ἀλλήλοισιν
385 ἔμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώνοντα,
τῷ πόδας ἐξαπείνεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολλὸν
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔζεν ἐπ' ἔσχαρ' ὅφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἵψα·
390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὄσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίξ' ἄρ' ἄσσον ἰούσα ἀναχθ'· ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σῶς ἦλασε λευκῷ δδόντι,
Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολυσκὸν τε καὶ υἱας,
395 μητροῦς ἑσὶ κατέρ' ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
κλεπτοσύνην θ' ὄρκω τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὃ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτολυσκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον
400 παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυρομένῳ δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Αὐτολὺκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὖρεο, ὅττι κε θεῆης
παιδὸς παιδὶ φίλῳ πολυάρητος δέ τοι ἔστιν.
405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολυσκος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν ἀνὰ γῆθόνα πολυδοτείραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,
410 ὅπποτ' ἂν ἡθίσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν·
τόν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἐννεχ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολυσκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, servandi impotens! certe te
Jupiter prae] hominibus odit, deum reverente animo instru-
ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias he-
catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires
ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ;
nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.
Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ad aedes
pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequantur
cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
multi sane hospites aerumnosi hunc venerunt,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingeniosus Ulysses :
o vetula, sic dicunt quicumque viderunt oculis
nos ambos, valde similes nobis-invicem
esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula verolebetem sumsit splendenter,
in-quo pedes abluabant : aquam autem infudit multam
frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attrectans
cicatricem animadverteret, et manifestae res fierent.
Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper inflixit
albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
matris suae patrem strenuum, qui hominibus praecellebat
furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
agnorum et haedorum ; hic autem eum lubens una comitabatur.
Autolycus vero quum-venisset Ithacae in opulentum popu-
lum,] filium recens natum invenit filiae suae :
hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
desinenti a-coena ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen inveni, quod imponas
filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō :
multis enim ego indignatus huc venio
viris et mulieribus super terram almam :
huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is praeretur splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyci

- 415 χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἔπεσσι τε μελιγλοίσιν·
μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός περιφῶς· Ὀδυσῆϊ
κύσσι· ἄρα μιν κεφαλῇν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισιν
δεῖπνον ἐροπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
τὸν δέρον ἄμφι θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως πείραν τ' ὀβελοῖσιν
ὤπτησάν τε περιφραδέως δάσαντό τε μοίρας.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
425 δαίνυντ'· οὐδὲ τι θυμὸς ἐδεύτο δαιτὶς ἐτίσης.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
βάν ῥ' ἔμην ἐς θήρην, ἡμὲν κύνας ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἦεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἔκτανον πτύγας ἠνεμοέσσας.
Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
ἐξ ἀκαλαρβρείταιο βαθυβρόου Ὀκεανοῖο.
435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἔκτανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
ἔρευνώντες κύνας ἦσαν· αὐτὰρ ἐπισθεν
υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεὺς
ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδῶν δολιγόσχιον ἔγχος.
Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόγμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
440 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμῳ διαίει μένος ὕγρον ἀέντων,
οὔτε μιν Ἥελιος φάεθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
οὔτ' ὄμβρος περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνῇ
ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ἑυλόχοιο,
φρίξας εὖ λοφίην, πῦρ δ' ὀρθαλμοῖσι δεδορκώς,
στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεὺς
ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
450 γουνὸς ὑπερ· πολλὸν δὲ διήρυσσε σαρκὸς ὀδόντι
λικριφὶς αἶψας, οὐδ' ὅστέον ἔκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυγῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἀντικρὺ δὲ διτῆλθε φεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ·
καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμυρεπένοντο·
ᾤτειλῆν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέιοιο,
δῆσαν ἐπισταμένως· ἔπαιδι δ' αἶμα κελαινὸν
ἔσχεθον· αἶψα δ' ἔκοντο φίλου πρὸς δῶματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
460 εὖ ἱησάμενοι ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
καρπαλλίμως χαίροντα φιλῆν χαίροντες ἔπεμπον
εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἔκαστα,
οὐλλῆν ὅττι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσι εὖ κατέλεξεν,
465 ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῇ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῃς χεῖρεσσι καταπηνήσσει λαβοῦσα
γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *dati*s salutabant, verbisque blandis :
mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
osculata est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
Autolycus vero filios jussit gloriosos
cœnam parare : illi autem hortanti ausculta-
runt :
statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
eum excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
assaruntque perite, divideruntque portiones.
Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo.
Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.
Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
profecti sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
ex placide-fluente profundo Oceano.
Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.
Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.
Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
pedum,] ut venantes ingruiebant : hic vero adversus ex arbu-
sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
super genu ; multum autem exhausti carnis dente
oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.
Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
rum ;] penitus autem transiit splendidae hastæ cuspis :
decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
cohibuere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.
Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
gaudebant reverso, et interrogabant singula
de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.
Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
agnovit attrectans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
 470 ἂψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλήθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέγυθ' ὕδωρ.
 Τὴν δ' ἔμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα· τῷ δέ οἱ ὅσσε
 θακρυνόφι πλησθέν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἀψαμένη δὲ γενεῖου Ὀδυσσῆα προσέειπεν
 Ἡ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγνωε
 475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα θνακτ' ἐμὸν ἀμπαφάσθαι.
 Ἡ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 πεπραδένει ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
 τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 480 χεῖρ' ἐπιμασπόμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῶφιν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φώνησέν τε·
 Μαῖα, τί μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
 τῷ σὺ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 485 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 οὐδὲ τροφῷ οὔσης σεῦ ἀφῆξομαι, ὅπποτ' ἂν ἄλλας
 490 ἁμυνῇ ἐν μεγάροισιν ἐμούς κτείνωμι γυναῖκας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
 τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἐμπεδον οὐδ' ἐπεικτόν·
 ἔξω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἢ ἐσίδηρος.
 495 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 αἱ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἱ νηλιτεῖς εἰσίν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 500 μαῖα, τί μὲν σὺ τὰς μυθήσῃ; οὐδέ τί σε χρὴ. [σεύς·
 Εὐ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
 ἄλλ' ἔχει σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
 505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
 αὐτὶς ἄρ' ἀσποτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
 θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσι κάλυψεν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἐτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
 510 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη;
 θντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερός, καὶ κηδόμενόν περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
 ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γούωσα,
 ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρώωσα καὶ ἀμυφίπολων ἐνὶ οἴκῳ·
 515 αὐτὰρ ἐπὶ νύξ' ἔλθῃ, ἔλθῃσι τε κοῖτος ἅπαντας,
 κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
 δέξεται μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
 Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, χλωρῆς Ἀηδῶν,
 καλὸν αἰεῖδουσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
 520 δονδρέων ἐν πετάλοισι καθέζομένη πυκινοῖσιν,
 ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖε πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
 retroque in-alteram-partem inclinatum-est; et in-terram ef-
 fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
 tem; atque ei oculi] lacrimis impleti-sunt; clara vero ei hæsit
 vox.] Prehenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta-est :
 Profecto omnino Ulysses es, care fili : nec te ego
 prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.
 Dixit, et Penelopen intuita-est oculis,
 indicare volens carum maritum intus esse.
 Ea autem nec videre potuit e-regione, neque animadvertere ;
 ei enim Minerva mentem avertit ; at Ulysses
 manu admota guttur nutritricis prehendit dextra ;
 altera vero ad-se propius traxit, dixitque :
 Nutrix, cur me vis perdere ? tu vero me nutritivisti ipsa
 tuam ad maramam ; nunc vero dolores multos perpeussus
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Sed postquam animadvertisisti, et tibi deus injectit animo,
 tace, ne-quis alius in ædibus audiat.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit :
 si sub me deus domuerit procos illustres,
 nec, nutrix licet-sis, a-te abstinebo, quando alias
 famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea :
 fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !
 Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens :
 tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.
 Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua :
 si sub te deus domuerit procos illustres,
 tum vero tibi recensebo in ædibus mulieres,
 et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatae sint.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 nutrix, cur vero tu eas indicabis ? neque omnino te oportet.
 Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
 que :] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.
 Sic igitur dixit : anus autem per domum exivit,
 allatura pedum-lavacra ; priora enim effusa-erant omnia.
 Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
 iterum propius ad-ignem traxit-sibi sedile Ulysses
 calefacturus-se, cicatricem autem pannis cooperuit.
 His vero sermones exorsa-est prudens Penelope :
 Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa :
 etenim jam cubitus cito erit placidi hora et quidem,
 quemcunque somnus ceperit dulcis, etiam dolentem :
 sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus :
 per-diem etenim delector lamentans, flens,
 et mea opera inspiciens et ancillarum in domo :
 at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
 jaceo in lecto, crebraeque mihi circa densum cor
 acutæ curæ lugentem laceassunt.
 Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon(luscinia),
 pulcre canit, vere recens ineunte,
 arborum in foliis sedens densis,
 quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
 filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κούρον Ζήθιοι ἀνακτος
 ὧς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 525 ἢ ἐ μὲν παρὰ πατρίδι καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμὴν δμῶα τε καὶ ὑπερφερὲς μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τε φῆμιν
 ἢ ἥδη ἄμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μῆται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παιῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἰα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσφαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν δνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰκόσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σπιν λαίνομαι εἰσροῶσα·
 ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχειλῆς
 πᾶσι κατ' αὐγένας ἦξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
 540 ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρεθ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὄνειρων
 ἀμφὶ δ' ἔμ' ἠγερέθοντο ἐυπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔρετ' ἐπὶ προύχοντι μελάρθρῳ
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὴν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰληλουθα,
 550 ὅς πᾶσι μνηστῆσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὺς ἕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόσηα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἤχι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γύναι, οὕτως ἔστιν ὑποκρίνασθαι δνειρον, [σεῦς
 ἀλλή ἀποκλίναντ'· ἐπειρή ρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέφραδ', ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνεται·] θλεθρὸς
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ἔξιν', ἦτοι μὲν δνειροὶ ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποισιν.
 Δοῖαι γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὄνειρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι
 τῶν οἱ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἱ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπει' ἀκράαντα φέροντες·
 οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἱ δ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν οἶομαι αἰνὸν δνειρον
 ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρῃ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ἦξε δὴ ἥως εἰσι δυσώνυμος, ἦ μ' Ὀδυσῆος
 οἴκου ἀποσχῆσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
 τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν
 ἵστασθ'· ἐξέτης δρυόχους ὡς δώδεκα πάντας·
 575 στῆς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν οἰστὸν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφῆσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicumque optimus
 ambit me in ædibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infans et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consummat Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lactor, inspiciens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in ædibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego lebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-cornis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarli filia longe-lateque-inclyti;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in ædibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-ait: procis vero apparet exitium
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia inscrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in ædibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δὲ δέ κε βῆται· ἐντανύσῃ βῖδιν ἐν παλάμῃσιν,
καὶ διοίστευσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
530 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίοτοιο·
τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι οἶομαι, ἐν περ ὀνείρῳ. [σεύς·
τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·
ὦ γύναι αἰδούῃ Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δάμοις ἐνι τοῦτον ἄεθλον·
565 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἔλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
πρὶν τοῦτους τόδε τόξον εἰζῆσον ἀμυφώνοντας
νευρήν τ' ἐντανύσαι διοίστευσάι τε σιδήρου.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
εἰ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισιν
590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀύπνου ἐμμεναι αἰεὶ
ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστω μοῖραν ἔθηκεν
ἀθάνατοί τ' ἐνθάδ' ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἄλλ' ἥτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰснаβᾶσα
625 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ἦγχε·, ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἐνθα κε λείξαιμην· σὺ δὲ λῆξ' οὗ τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ,
ἥ χαμάδις στορέσας ἥτοι κατὰ δέμνια θέντων.
650 Ὡς εἰποῦς· ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῶν ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅρρα οἱ ὕπνον
ἦδ' ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστειροφωνίας.

Αὐτὰρ δ' ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διος Ὀδυσσεύς·
καὶ μὲν ἀδέφητον βοήην στορέσ', αὐτὰρ ὑπερθεὶν
κῶεα πόλλ' οἶων, τοὺς ἱρεῦσκοι Ἀχαιοί.
Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
5 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
κεῖτ' ἐγρηγορῶν· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
ἦσαν, αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν·
10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἥ μ' ἐταίρας θάνατον τεύξειεν ἑκάστη,
ἥ ἔτ' ἐγὼ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
ῥέστα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάττει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
15 ἄνδρ' ἀγνοήσας· ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
ὣς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάττει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
στήθεος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μῦθον·
Τέταθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
hunc una sequar, relicta hac domo
juventutis meæ, perpulcra, plena victu;
cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
quam isti hunc arcum bene-politum contractantes,
nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
homines; namque singulis sortem imposuerunt
immortales mortalibus super aliam terram.
Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
abiit, visurus malum-Ilium non nominandum.
Illic cubero: tu vero cuba hac in domo,
vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponunto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
non sola; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
dulcem palpebris immisit cæsis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
subsequidem crudam bubulam pellem stravit, at superne
pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
multum vero deliberabat in mente et in animo,
utrum adortus mortem pararet unicuique,
an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
in-virum ignotum latrat ardetque pugnare;
sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera;
pectus autem percuciens, cor increpuit sermone:
Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθι Κύκλωψ
 20 ἰσθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅρα σε μῆτις
 ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, διόμενον θανέεσθαι.
 "Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
 τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληγυῖα
 νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἐνθα καὶ ἐνθα.
 25 "Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἐμπλεῖν κνίσῃς τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
 αἰόλλῃ, μάλ᾽ ὅκα λιλαιέται δπηρθῆναι·
 ὥς ἄρ' ὄγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
 δπηπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
 30 μούνος ἑὼν πολέσι. Σχεδὸν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τίπτ' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμορε φω-
 οῖκος μὲν τοι δδ' ἐστὶ, γυνὴ δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
 35 καὶ παῖς, οἶόν πού τις ἐέλδεταί· ἐμμεναὶ ὕλα. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ναι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 δπηπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω,
 40 μούνος ἑὼν· οἱ δ' αἶν ἀόλλεες ἐνδὸν ἔασιν.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μῆϊζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
 εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σθένος ἐκῆτι,
 πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 45 σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χερσίονι πείθεθ' ἐταίρω,
 ὅς περ θνητὸς τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερὲς ἦ σε φυλάσσω
 ἐν πάντεσσι πόνοις· ἔρεω δέ τοι ἐξαναρνδόν·
 εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
 50 νῶϊ περισταῖεν, κτείνειν μεμαῶτες Ἀργεῖ,
 καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱρία μῆλα.
 Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὑπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
 πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσεια ἥδη.
 "Ὡς φάτο· καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
 55 αὐτὴ δ' ἂψ ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο διὰ θεάων,
 εὔτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 λυσιμελὲς ἄλογος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
 κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο θν κατὰ θυμόν,
 60 Ἀρτέμιδι πρώτιστον ἐπέυξατο διὰ γυναικῶν·
 Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, αἶθε μοι ἥδη
 ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦς· ἐκ θυμὸν ἔλοιο
 αὐτίκα νῦν ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
 οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡερόεντα κέλευθα,
 65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφοβόρου Ὀκεανοῖο.
 "Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόυρας ἀνέλοντο θύελλαι·
 τῇσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο
 ὄρφαναι ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ
 τυρῶ καὶ μελίτι γλυκερῇ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·
 70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
 εἶδος καὶ πινυτήν, μῆχρος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἄγνη,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδωκε κλυτὰ ἔργάζεσθαι.

HOMERUS.

die illo, quando tibi robore invictus comedebat Cyclops
 fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
 eduxit ex antro, quum-putares te moriturum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
 ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
 continenter : at ipse volvebatur huc et illuc.
 Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
 plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
 varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
 sic ille huc et illuc volvebatur, deliberans,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
 solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
 de-coelo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
 stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, prae omnibus infelix viris ?
 domus quidem tibi haec est, uxor autem tibi haec in domo,
 et filius, qualem feres aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 certe jam haec omnia, dea, apposite dixisti ;
 sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
 quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
 solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
 Insuper autem et hoc majus in mente cogito :
 si enim eos interfecero, Jovisque tuaque voluntate,
 quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
 qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
 at ego dea sum, perpetuo quae te custodio
 in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
 si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
 nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
 etiam horum abigeres boves et pingues oves.
 Sed capiat te et somnus : molestum est etiam excubare
 tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
 ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
 quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
 membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
 sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
 Dianae primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
 sagitta pectoribus immissa animum eximeres
 statim nunc ; vel postea me raptam procella
 iverit portans per aereas vias,
 et fluentis injiciat refluui Oceani.
 Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellae ;
 quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsae autem relictæ-
 erant] orbae in aedibus, curavit vero divina Venus
 caseo, et melle dulci, et suavi vino :
 Juno autem ipsis prae omnibus dedit mulieribus
 speciem et prudentiam ; proceritatem vero prae-buit Diana
 casta ;] opera autem Minerva docuit inclitya operari.

Εὐτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέειπε μακρὸν Ὀλύμπον,
 κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 ἔς Δία τερπικέρανον — ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἄμμορῃν τε καταβηγῶν ἀνθρώπων —
 τόφρα δὲ τὰς κούρας Ἀρπυιαι ἀντρεΐψαντο
 καὶ ῥ' ἔδωσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν·
 ὡς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλαι Ἄρτεμις, ὅφρ' Ὀδυσῆα
 ὁσομένην καὶ γαῖαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἄλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἡμᾶτα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νύκτας δ' ἕπνος ἔχῃσιν — ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντων
 ἑσθλῶν ἢ δὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραβεν εἰκελος αὐτῷ,
 τοῖος ὢν, ὅος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἐμμεναι, ἀλλ' ὑπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἦδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇσιν.
 95 Χλαῖναν μὲν συνελών καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἔς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὐχάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραπερῇν τε καὶ
 ἡγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεὶ μ' ἐκαύσαστε λίην, [ὕγρην
 100 φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἔνδοθεν ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔλυε μητίετα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὕψθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φήμην δ' ἔξ οἴκιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλησίον, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, πομῆνι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντο γυναῖκες,
 ἀλφита τυχούσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὐδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλυσσαν·
 110 ἢ δὲ μὴ οὐπω παύειτ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ῥα μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
 ἦ μάλαλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστί· τέρας νύ τωρ τόδε φαίνει.
 115 Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἡματι τῷδε
 ἐν μεγάροισιν Ὀδυσῆος εἰλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ μοι καμάτω θυμαλγέει γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφита τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληδόνι διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείας.
 Αἱ δ' ἄλλαι δμῳαὶ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 125 εἵματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος δέξθ' ἔθ' ὤμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἰδήσατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympon,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (Ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortunumque mortaliem hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiae abripuerunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me dealeant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-predita feriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino pejoris viri laticem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnum esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit; statim vero in-aureo-sollo venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Laenam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras ferens : Jovi autem supplicabat manibus sublati :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat ex-pergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molae erant, pastor virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceterae quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat :
 quae sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonnisti a caelo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi miseræ verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in aedibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristi genua solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo coenent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omnia divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ulturum noxios.
 Ceterae vero famulae in aedibus pulcris Ulyssis
 congregatae accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ensen acutum suspendit-ab-hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί γαλῶ·
σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἔτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ

130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὐτὸς κεῖται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
ἐμπλήγδην ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας' ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·

135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.

Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὅρρ' ἔθελ' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πενήνήμεναι· εἰρετο γάρ μιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν·

140 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τις πᾶμπαν οἷζυρὸς καὶ ἄποτμος,
οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
ἀλλ' ἐν ἀδεφῆτῳ βοῇ καὶ κώεσιν οἷόν
εἶδρα' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.

ᾧς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,

145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.

Βῆ δ' ἱμεῖς εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

Ἦ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέλετο δια γυναικῶν,

Εὐρύκλει', ᾧς θυγάτηρ Πεισηνοριδάο·

Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι

150 βράσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
βᾶλτε πορφυρούς· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ἔρχεσθε κρήνηδε καὶ οἶσατε θάσσον ἰούσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή· [θοντα.

ᾧς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπί-

Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·

αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.

160 Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες Ἀχαιῶν· οἱ μὲν ἔπειτα
εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σπρίσιν ἦλθε συδῶτης,
τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,

165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα μελιχίοισιν·
Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν
ἡέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαίε, θεοὶ τισαῖατο λῶσιν,

170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανῶνται

οἴκῳ ἐν ἄλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

ᾧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἀγχίμολον δὲ σπ' ἦλθε Μελέανθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,

175 δειπνον μνηστῆρεςσιν· δῶα δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.

Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·

αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσήυδα κερτομίοισιν·

Ξεῖν', ἐπὶ καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα

ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖσθα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι οἶμι

sumsitque validam hastam, præfixam acuto aere;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:
insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit et subternere ancillas:
at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lænam vero iniecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
est, hastam habens; una eum canes pedibus velocessequeban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
injecite purpureos: aliæ vero spongiis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam auscultarunt et paruerunt.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
aliæ vero illic in-adibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
cænā procis; duo autem una comitabantur pastores.
Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exhibis foras?

omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πριν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσοδομεύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας —
πορθητὴς δ' ἄρα τοὺς γε διήγαγον, οἷτε καὶ ἄλλους
ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφῆας εἰσαφίκηται —
καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδωκεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπων·

190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην, ἄγχι παραστάς·
Τίς δὴ δδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατρὶς ἀρουρα;
δύσμορος, ἥ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ θυώσι πολυπλάγτους ἀνθρώπους,
ὅσπότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλύσονται ὀϊζύν.

Ἦ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
200 ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε καχοῖς ἔχειαι πολέεσσιν.

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείο θεῶν ὀλούτερος ἄλλος·
οὐκ ἐλαίρεις ἀνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς,
μισγόμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλίοισιν.

Ἴδιον, ὥς ἐνόησα, δεδάχρυνται δέ μοι ὄσσε,

205 μνησαμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω
τοιάδῃ λαίφῃ· ἔχοντα κατ' ἀνθρώπων ἀλάλησθαι,
εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡελίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,
ὦ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βοωσὶν

210 εἶσ', ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέερατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·

τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγνέμεναι σπρίσιν αὐταῖς
ἐδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅτι δα τρομέουσι θεῶν· μεμῶασι γὰρ ἤδη
κτῆματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
πολλὴ ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος,

ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,
220 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ βίγιον αὖθι μένοντα

βοῦσιν ἐπ' ἄλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμεν φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·

ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἶομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν
225 ἀνδρῶν μνηστῆρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη. [σεύς·

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῶς οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,

γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει·
τοῦνεκά τοι ἔρεω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ἐνὶ τῇ τε τράπεζᾳ
ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,

ἥ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλευσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς·
σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐσφύεαι, αἶ κ' ἐθέλησθα,

κτεινομένους μνηστῆρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus invicem gustaverimus; quia tute non de-
center] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit : hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses,
sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philæti, princeps virorum,
bovem sterilem procis agens, et pingues capras :
(portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios
homines deducunt, quicumque ipsis advenerit)
et has quidem bene religavit sub porticu sonora :
ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce,
nostram ad domum? ex quibus vero se profitetur esse
viris? ubinam autem ei genus et patria terra?
infelix; certe similis est corpore regi domino.
Sed dii malis mergunt multivagos homines,
quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans;
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem
felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius :
non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse,
miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi
recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto

tales pannos habentem inter homines vagari,
sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus,
hei mihi inde ob-Ulysses eximium; qui me bobus

præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.
Nunc autem hæc quidem fiunt innumera, neque aliter (melius)

cuipiam viro succresceret boum genus latis-frontibus :
has vero alii me jubent ducere sibi ipsis

ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant,
nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum
possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris
multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet,

aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus,
viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem

bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regnum
exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt:
sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus
virorum procorum dispersionem per ædes faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es,
(cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit)
ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :]
sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad quem veni,
certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses;
tuisque oculis videbis, si volueris,
interfeci procos, qui hic dominantur.

235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοίης χ', οἷή ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα θνδε δόμονδε.
240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος τοῖσιν δ' ἐπιθήδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισίῳ τε θρόνους τε·
250 οἱ δ' ἴερευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
ἴερευον δὲ σῦας σιάλους καὶ βοῶν ἀγελαίην·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμιον· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κεράωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συδῶτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοτίος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
255 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐμνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' οὐείαθ' ἐτοίμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὖσταθὸς μεγάρου, παρὰ λαῖνον οὐδὸν,
οἶφρον ἀεικελίον καταθεῖς ὀλίγην τε τράπεζαν·
260 πᾶρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαι χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσα μετ' ἀνδράσιν οἶνοποτάζων·
καρτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφῆξω
πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δημίος ἐστίν·
265 οἶκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσσεύς, ἐμοὶ δ' ἐκτίσατο κεῖνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν· ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δόδᾳ ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορήτην.
275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηχομῶντες Ἀχαιοὶ
ἄλσος ὑπο σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπολλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρεῖ ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῇ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσσην, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχανον· ὥς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
285 λώβης ἰσχεσθαι θυμαλγέος· ἔφρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἴκῳ ναίεν·

Hunc autem rursus allocutus est *bœum bubulcus* vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales* me manus comiten-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomos concionatus est, et dixit :
O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminerimus convivii.
Sic dixit Amphinomos, illis vero placebat sermo.
Intrantes autem in ædes Ulyssis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philotius, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque-fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Telemachus autem Ulysssem sedere-fecit, astutias versans,
intra bene-fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero ei viacerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :
Illic nunc sede inter viros vinum-bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omniumprocuror ; quoniam nequaquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a-convicio,
et manibus *violentis* ; ut ne qua lis et contentio oriatur.
Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In-hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :
Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.
Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.
Præcones autem per urbem deorum sacram hecatomben
ducebant : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.
Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni* ex-
traxerant,] partibus divisis, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt *ii* qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magis
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

δς δὴ τοι κτεάτασι πεποιθὼς θεσπείοισιν
 290 μνάσκειτ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὅς βα τότε μνηστῆρσιν υπερβυάλαιοι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅρρα τι εἶπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐποίκεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 295 ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώμαθ' ἔχηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξεινίων· ὅρρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετροχόῳ δῶν γέρας ἡὲ τῷ ἄλλῳ
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 καίμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὃ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδῃσεν δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοίχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μῦθον·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔβαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτάς.
 Ἥ γὰρ κέν σε μέσον βάλον ἔργει ὀξυόεντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμπεπονείτο
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἦ δὴ γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰς ὀρόωντες,
 μῆλων σφαζομένων οἰνοῖό τε πινομένοιο
 καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακίειν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτείνειν μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺν κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἡ τάδε γ' αἶεν ἀεικέα ἔργ' ὀράσασθαι,
 ξείνους τε συφελιζομένους δμῶας τε γυναῖκας
 βυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
 320 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁπλὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνῃ·
 325 μῆτε τι τὸν ξείνον στυγελίζετε μῆτε τιν' ἄλλον
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δὲ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρῃ φαίην
 ἥπιον, εἰ σφωῖν κραδίη ἄδοι ἀμφοτέροισιν.
 Ὅρρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νῶλεται
 νοστήσειν Ὀδυσῆα πολὺφρονα θνὲ δάμονδε,
 330 τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστησ' Ὀδυσσεύς καὶ ὑπότροπος ἔκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλεξόν
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν·
 ὅρρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 δς πού τῃλ' Ἰθάκης ἡ ἐφθίται ἢ ἀλάληται,
 οὔτι δακρυβίῳ μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
 γήμασθ', ὦ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.

Is quidem tunc inter procos superbos dixit :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipso
 vel balneario det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in aedibus Ulyssis divini.

Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omaino risum talem : ille tamen bene-aedificatum
 ferit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermo-
 ne :] Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medium percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ-sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus insipientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus-est Damastorides Age-
 laus :] O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in aedibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 reditum Ulysem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in aedibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit :] ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam rememor matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου διέσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη

315 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστήῃσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
 σσεντο γέλω ὥρσε, παρέπλαγγεν δὲ νόημα.
 Οἱ δ' ᾗδ' ἵδη γρῆσιν αἰγέλοισιν ἄλλοιτροισιν·
 αἰμοφόρυκτα δὲ δι' κρέα ᾔστηον· ὅσπερ δ' ἄρε σφέων
 δακρυόφιν πίμπλαντο γόνυ δ' ὠϊστο θυμῶς.

360 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 Ἄ δειλοί, τί καχὸν τὸδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὁμείων
 ἐδάταται κεφαλαί τε προσωπά τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
αἷματι δ' ἑρπάσθαι τοῖχοι καλαὶ τε μεσόδμοι·
55 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, κλειεὶ δὲ καὶ αὐλῇ,
ιεύμενον Ἑρεβόδε ὑπὸ ζόφον ἥλιος δὲ
οὐρανὸν ἐξαπὼκυλε, κακῇ δ' ἐπιτέδρομεν ἀγλῦς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Παλύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·

360 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθῶς.
Ἀλλά μιν αἴψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τὰδε νυκτὶ εἴσκει.

Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὔτι δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν·

395 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμω
καὶ νός ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν αἰκίης.
Τοῖς ἔξεμι θύραζε, ἐπεὶ νόω κακὸν ὕμιν
ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγῃ οὐδ' ἀλείτοι
μνηστέρων, οἱ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος

370 ἄνδρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.

Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δομῶν εὐναιεταόντων·
ἔστα δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Μνηστῆρες οὐ αἶρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρῶντες
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελῶντες·
ἔδῃ δ' ἐπεὶ οὐκ ἔστις τις κῆρυξ ἑπεσπορευομένη.

376 ὡς οὐ τις εἰπέσκε νέων ὑπερηγόρευόντων·

Τηλέμαχ', οὔτις σείο κκαοζεινώτερος ἄλλος·
οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
ἐμπαιρν οὐδέ βίης, ἀλλ' αὐτως ἄχθος ἀρούρης.

ὁμοῦ ἄλλος δ' αὐτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.

Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκλητῇ βαλόντες
ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·

385 ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ,
ὅπποτε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἄκουεν.

390 Δείπνων μὲν γὰρ τοῖς γελοῖωσιν τετυχόντο
 ἡδῦ τε καὶ μενοεικέες, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἱέρουσιν
 δόρπον δ' οὐκ ἂν πως ἀχάριστερον ἄλλο γένοιτο,
 ὅσιν δὲ τάχ' ἔμμελλε θεὰ καὶ καρτέρως ἀνῆρ
 θησεύων· πρότερον γὰρ δεικνύει μηχανώνωντο.

**vereor autem invitam a domo pellere
verbo violento ; ne istud deus perfecerit.**

**Sic dixit Telemachus : procis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque-fecit intellectum.**

Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
lacrimis implebantur; stertumque praesagiebat animus.

Inter-hos autem et locutus-est Theoclymenus deo-similis :

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra obvoluta sunt capitaque, faciesque, subtusque genua.

Ulutus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ : sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumnia ; simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et aula,] propterantibus in Erebum sub tenebras ; sol vero ex-cœlo deperit ; malæque incessit caligo.

Sic dixit : illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.

His vero **Eurymachus**, Polybi filius, incipiebat loqui :

Desipit hospes nuper aliunde *huc* advectus.
Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
in forum ut-eat; quoniam hæc nocti assimilât.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo-similis: Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere; sunt mihi oculique et aures et pedes ambo, et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.

Horum-ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis
ingruens, quod nemo subterfugere-possit neque evitare
procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit aedibus ad-habítandum-commodis :
iuit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.

Proci vero omnes in se-invicem intuentes,
Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes :
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Telemache, nemo te peiorum-hospitum-exceptor alius ;
qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem ,
panis et vini indigentem , nec quicquam operam
scientem , nec fortitudinis , sed incassum pondus terræ.
Alius autem demum quidam hic surrexit ad-vaticinandum.
Sed si mihi parueris , quod multo satius fuerit :
illos hospites in navem multis-transitris-instructam conjectos
ad Siculos mittamus , unde *quis* dignum pretium-referat.

Sic dixerunt proci : ille vero non curabat verba ;
sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
quando demum procis impudentibus manus inferret.

At e-regione autem ubi-posuerat perpulcram sellam
filia Icarii, prudens Penelope,
virorum in aedibus uniuscuiusque sermonem audiebat.
Prandium etenim illi ridentes fecerant,
suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant :
cœna vero nequaquam injucundior alia fieri-possit,
qualem sane mox erant dea et fortis vir
facturi : priores enim *proci* indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κοῦρην Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 5 Κλίμακα δ' ὕψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἴλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλήν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον· ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
 10 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολὺκμήτος τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν σπονδόντες οἴστοι·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχέσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν.
 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ συμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτοι Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ γρεῖος, τό β' αἰ πᾶς δῆμος ὄφελ' ἔλεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἠδὲ νομῆας.
 20 Τῶν ἔνεκ' ἐξέστην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸν ἐόν· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὖθ' ἔππους διζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο,
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
 αἶ δὲ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖραν γέγοντο,
 25 ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶβ'· Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὅς μιν ξείνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 σφέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἠδέεσα· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὲ οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
 30 ἔππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐκ μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντητο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν β' ἐφόρει μέγας Εὐρύτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ὅ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος δέξυ καὶ ἀχιμὸν ἔγχος ἔδωκεν,
 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζην
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἐπεφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπεικέλον ἀθανάτοισιν,
 ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὔποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πολεμόνδε μελαινώων ἐπὶ νηῶν,
 40 ἤρειτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μῆμα ξεινοῖο φίλοιο
 κέσχετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δέ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναῖκῶν
 οὐδὸν τε δρυῖνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔσσειεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃ ἴθυσεν·
 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαινείας·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θεῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἅντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτε ταυρὸς,
 βοσκόμενος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæsiis-oculis Minerva,
 filiæ Icaril, prudenti Penelopæ,
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuosæ sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviis-factus,
 Iphitius Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilochi prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliique senes.
 Iphitius autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminæ, sub tisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviis-factus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ense acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem nequitum divinus Ulysses,
 proficiscens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad thalamum hunc pervenit divina mu-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavem immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæc autem resonuerunt, velut taurus
 pascens in-prælo; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληίδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὕψηλῃς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἕστασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἐνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἰντο τοῖον
 αὐτῷ γυρωτῷ, δς οἱ περίκειτο φαινός.
 55 Ἐξομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τοῖον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ ῥ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστήρας ἀγαυούς,
 τοῖον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 60 ἰοδόκον πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόντες δίστοί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἤμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκον· ἔνθα σιδηρός
 κείτο πολλὸς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστήρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύχα ποιητοῖο,
 65 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάθευθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστήρῃσι μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ με, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
 ἔχρατ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενέες αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποικομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλον
 μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσθῆν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον·
 θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 75 δς δέ κε ῥῆϊται' ἐντανύσῃ βίῳ ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσῃ πελέκευν δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἤμ' ἐσποιμήν, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι δίομαι ἐν περ ὀνείρῳ.
 80 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὕφορβον,
 τοῖον μνηστήρεσσι θέμεν πολὺν τε σιδήρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τοῖον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐσπείπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νήπιοι ἀγροῖῳται, ἐφημέρια φρονόντες,
 ἃ δειλὸν, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἠδὲ γυναικί
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρίνεται; ἦτε καὶ ἄλλως
 κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἢ ἐθύραζε
 90 κλαίετον ἐξελθόντες, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντες,
 μνηστήρεσσι ἀέθλον ἀάατον· οὐ γὰρ οἶω
 ῥηϊδίως τόδε τοῖον εὖζον ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δὲ μιν αὐτὸς ὄπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεύος ἀμύμονος, δν ποτ' ἀτίμα,
 100 ἤμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὄρνυε πάντας ἐταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιοι·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἀφρονα θῆκε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοὶ φησι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu, profecta est ire in domum ad procos illustres arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis.

Sed quando demum ad procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Statim autem ea inter procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in hanc domum ingruistis ad comedendum et bibendum assidue semper, viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem. Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;

deponam enim magnum arcum Ulyssis divini: qui autem facillime intenderit arcum in manibus, et sagittam miserit per securas duodecim omnes, hunc una secuta fuero, relicta hac domo juventutis meæ, perpulcra, plena victu, cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum, arcum prociis deponere, canumque ferrum.

Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit; flebat autem bubulcus ex altera parte, postquam vidit arcum regis.]

Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elocutus est:]

Stulti rustici, quæ in diem sunt cogitantes; ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri

animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras

flete egressi, hic arcum relinquentes, prociis certamen difficile; non enim puto facile hunc arcum bene politum tensum iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes, qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi (etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittamque missurum per ferrum.

Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia afficiebat sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

- ἄλλω ἔμ' ἐβροθαι, νοστισσαμένη τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέμπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 ὅλη νῦν οὐκ ἔστι γυνή κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκῆνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείροιο μελαίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με χρὴ μητέρος αἶνου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε μῆδ' ἔτι τόξου
 δηρὸν ἀποτροπῆσθε τανυστύος, ὄφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δὲ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
 εἰ δὲ κεν ἐντανύσω διοίστευσω τε σιδήρου,
 115 οὐ κέ μοι ἀγνομένη τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λειποὶ ἔμ' ἄλλω ἰούσ', θε' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἦδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνέλεσθαι.
 Ἥ καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
 ὀρθὸς ἀναίξας· ἀπὸ δὲ ξίφος δέξ' ἔθ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκας στήσεν, διὰ τάρφον ὀρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυσεν·
 ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε· τάρφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν.
 125 Τρίς μὲν μιν πελέμειξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρίς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσεν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἐσχθεν ἰεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκιχος
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅππῃ ἐμείο βίη προφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἑο ὅγχε χαμᾶζε,
 κλῖνας κολλητῇσιν ἐϋξέστας σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
 ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔρξετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνίστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 Ὀρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖ.
 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ ἦνδαν μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἴνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόρος ἔσκε, παρὰ χρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυοῖτατος αἰεὶ· ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴω
 ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεσσιν.
 Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκὺ.
 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου πειρήτιζεν·
 150 οὐδέ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ χάμπε χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γάρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολὺ φέρετόν ἐστιν
 155 τεθνάμεν ἢ ζῶντας ἁμαρτεῖν, οὐθ' ἔνεχ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

allum una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector recordi animo.
 Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus rem protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.
 Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque-misero per-fertum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.
 Dixit, et ab humeris laenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingessit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.
 Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trahere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-fertum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:
 Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.
 Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis beno-pelitis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.
 Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ctenopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.
 Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attri-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:
 O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, expectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν·
 αὐτὰρ ἔπην τόξου πειρήσεται ἠδὲ ἴδῃται,
 30 ἄλλην δὴ τιν' ἔπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἑέδνοισιν διζήμενος· ἢ δέ κ' ἔπειτα
 γήμαιθ', ὃς κε πλείστα πόροι καὶ μάρσιμος ἔλθαι.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ ἑο τῶν ἐβηκεν,
 κλίνας κολλητήσιν εὐξέστης σάνιδεσσιν·
 165 αὐτοῦ δ' ὦκὺ βέλους καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέμπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 δεινόντ' ἀργαλέον τε, — νεμεσσώμει δέ τ' ἄκουων —
 170 εἰ δὴ τοῦτο γε τόξον ἀριστεῖας κεκαθήσει
 θυμῷ καὶ ψυχῇς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμειναι καὶ διστῶν·
 ἀλλ' ἄλλοι τανύσοι τάχα μνηστήρες ἀγασσά. [γῶν
 175 Ὡς φάτο· καὶ β' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἄγρει δὴ, πῦρ κείον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 παρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιγρόντες ἀλοιφῇ,
 180 τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἀεθλον.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' αἶψ' ἀνέκαϊε Μελάνθιος ἀχάματον
 παρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ
 ἐκ δὲ στέατος ἐνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἑόντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 185 ἐντανύσσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιτευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειρε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἄργοι μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἀρίστοι.
 Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν διμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω
 βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσεὺς θελοῖο.
 190 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε διος Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσήυδα μελιχίοισιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
 ἢ αὐτὸς κεῖθι; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 195 Ποῖοι κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὦδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
 ἢ κε μνηστήρεςσιν ἀμύνοιτ' ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἰπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 200 Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσεας ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
 γνοίης χ' ὅτ' ἔμῃ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 Ὡς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νουστήσαι Ὀδυσσῆα πολύφρονα δνδε δόμονδε.
 205 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξ αὐτῆς σφ' ἐπέεσσι ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἐλδομένοισιν ἱκάνω,
 210 οἷοισι δμῶν τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssæ uxorem :
 at postquam arcum tentaverit et viderit,
 aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-in-
 dutarum] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde
 nubat ei, qui plurima dedit, et fatalis venerit.
 Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit,
 acclinatum conglutinat bene-politis tabulis :
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo :
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
 tus est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium,
 graveque molestamque ! indignor etenim audiens :
 si demum hic arcas optimates privabit
 animo et mente, quoniam non potes tu tendere.
 Nequaquam enim te talem genuit alma mater,
 qui tractator arcusque esses et sagittarum :
 sed alii tendunt cito proci illustres.
 Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum :
 Age jam, *inquiens*, ignem accende in ædibus, Melantieu,
 juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa,
 effere autem sevi magnum orbem, de eo quod-intus est,
 ut juvenes calefacientes, inungentes unguine,
 arcum tentemus, et perficiamus certamen.
 Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum
 ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa,
 extulitque sevi magnum orbem, de eo quod-intus erat;
 quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant
 tendere, multum autem robore defecti erant.
 Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis,
 principes procorum; viribus autem erant longe principes.
 Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo
 bubulcus et subulcus Ulyssæ divini;
 exivit autem ipse post illos domo divinus Ulyssæes.
 Sed quando jam extra fores erant atque aulam,
 locutus ipsos verbis affabatur blandis :
 Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam,
 an ipse celem? dicere autem me animus jubet.
 Quales essetis Ulyssæi auxiliando, sicunde veniret
 huc valde derepente, et aliquis deus ipsum afferret?
 utrum procis auxiliaremini, an Ulyssæ?
 dicite, quomodo vos cor animusque jubet.
 Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
 Jupiter pater, utinam enim hoc perficeret votum,
 ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus :
 cognoscere, qualis mea potentia sit et quales me manus com-
 mitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus
 diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.
 Ac postquam horum ingenium verum cognovit,
 iterum ipsos verbis respondens allocutus est :
 Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpepassus,
 veni vigesimo anno in patriam terram.
 Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio,
 solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audiivi
 vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σφῶϊν δ', ὥς ἔσται περ, ἀλθθῆιν καταλέξω.
 Εἰ χ' ἔπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμοίῳ τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὄφρα μ' ἐὺ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλὴν, τήν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοι.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλης ἀποέρχασθαι οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἔπει εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνειον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος ἡλείοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτοὺς ἐρύκακε φώνησέν τε·
 Παύσεσθον κλαυθυμοῖο γοοῖο τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἰσω.
 230 Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐξέλθετε, μὴδ' ἅμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὅμεις· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἢ δὲ φαρέτρη·
 ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαίε, φέρον ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶν
 κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
 ἣν δέ τις ἢ στοναγῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκασι, μή τι θύραζε
 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἱῆλαι.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·
 ἔξετ' ἔπειτ' ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἵτην θείου Ὀδυσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἦδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλαπιν ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
 ἐντανύσαι δύναντο· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἡ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔ τι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἦδ' ἄλλῃσιν πόλεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέας εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
 255 τόξον· ἐλεγγεῖν δέ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοεῖς δέ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνῆ· τίς δέ κε τόξα τιταίνει; ἀλλὰ ἐκῆλοι
 260 κἀνθεῖ· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἰ κ' εἰώμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀνακίρσσειν αἰὼν,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπέσσιν,
 ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἡῶθεν δέ κλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam,] ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicatricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyci.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicatrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulysses prudentem manibus conjectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est.
 Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos cohobuisset, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumæe, ferens per redes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domus fores firmiter aptatas:
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumflua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:] Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἱ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολλοῖσιν,
ἄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλωνι κλυτοτόξῳ
τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄβηλον.

Ἦν ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπὶ τὴν δαίαν μῦθον.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπᾶεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείσαν τ' ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,

275 τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλητέης βασιλείης·
[ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἵπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
280 ἦϊσθ' ἐν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἔθελον.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εἴζοον, ὅφρα μεθ' ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένεος περὶήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἴς, οἷα πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν,
ἧ ἦδ' ἐμοὶ δλεσεν ἄλγ' ἅ τ' ἀκομιστήϊ τε.

285 Ἦν ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλους νεμέσσαν,
δεῖσαντες, μὴ τόξον εἴζοον ἐντανύσειεν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ζείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·

οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἔκλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν

290 δαίνυσσαι; οὐδὲ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μῦθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδὲ τις ἄλλος
ἡμετέρων μῦθων ζείνοιο καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιθήδης, ὅς τε καὶ ἄλλους

βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἔλῃ, μὴδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα,

ἄσπ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,

ἐς Λαπιθῆας ἐλθόνθ'· ὃ δ' ἐπεὶ φρένας ἄσπεν οἶνον,

μαινώμενος κακ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·

ἥρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε

300 ἔλκον ἀναίξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

ρίνας τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσπείεις

ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀσείφρονι θυμῷ.

Ἐξ οὗ Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,

οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρεῖν.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφάσχομαι, αἶ κε τὸ τόξον

ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις

ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ

εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

πέμψομεν· ἐνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἀλλὰ ἔκλος

310 πινέ τε, μὴδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον

ζείνοιο Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.

Ἑλπεαι, αἶ χ' ὃ ζείνοιο Ὀδυσσεὺς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χειρσὶν τε βίβῃ τε ἤφι πιθήσας,

οἶκαδὲ μ' ἀξέσθαι καὶ ἐὼν θήσεσθαι ἄκοιτιν;

οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσιν ἔολπεν·

μηδέ τις ὑμείων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύειν

ἐνθάδε δαίνυσθαι· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis inclyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt, juvenes autem crateras coronarunt potu;

distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus, inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet :]

Eurymachum autem maxime et Antinonem deo-similem

oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;

mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos

manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdidit vagatioque et curationis-defectus.] Sic dixit : illi vero omnes supra-modum indignati sunt,

veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :]

ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua quidem :

] non contentus-es, quod quietus superbos inter nos

epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis

sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius

nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicumque ipsum avide ceperit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat

vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroes vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echeturum regem, hominum perniciem omnium,

mitteremus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, nea contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicumque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tendemit, manibusque viribusque suis fretus,

totum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον
 κούρη' Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια, [ἡὔδα
 οὔτι σε τὸνδ' ἄξεσθαι διόμειθ'· οὐδὲ ζοικεν·
 ἀλλ' αἰσχρύνονται φάτιν ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν,
 μὴ ποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολλὴ χεῖρονες ἀνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μνῶνται, οὐδὲ τι τόξον ἐύζοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 βριθίδως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἦκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρον Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπως ἔστιν ἐὺκλειας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντας ἔδουσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθαι;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἦδ' εὐπηγῆς,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον ἐύζοον, ὅφρα ἴδωμεν.
 Ὡδὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δῶν δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χαλκῖνάν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·
 340 δώσω δ' ὄξυν ἄκοντα, κυνῶν δλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκεῖ· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελύσει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὔδα·
 μῆτερ ἐμή, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμείω
 345 κρείσσω, ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναι τε καὶ ἀρνῆσασθαι·
 οὐθ' ὅσοι κρاناὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσοι νήσοισι πρὸς Ἥλιδος ἵπποδότοιο·
 τῶν οὔτις μ' ἄκοντα βιήσεται, αἶ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακτῆν τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἀνδρῆσσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἥ μὲν θαμνῆσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅφρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε χαμπύλα διὸς ὑφορβός·
 360 μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες θυμάκλειον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἵπενσκε νέων ὑπερηγορέοντων·
 Πῆ δὴ χαμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συδῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ἔεσσι κύνες ταχέας κατέδον-
 οῖον ἀπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπόλλων [ταί,
 365 ἡμῖν ἰλήχῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
 δέϊσας, οὐνεκα πολλοὶ θυμάκλειον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγυώνει·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσει·
 370 μὴ σε καὶ ὑπλότερός περ ἔων ἀγρόνδε δῶμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βιηφί δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἶ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βιηφί τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybii filius, contra allo-
 cutus est:] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet:
 sed verentes rumorem virorum et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum:
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; quippe neque omnino arcum bene-politum tendant;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et sagittam misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 Eurymache, non-potest fieri-ut bonæ-famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi: cur vero probra hæc facitis?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo-corpore est,
 patrêque ex bono genere se-profitetur esse filium:
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc verum et perfectum erit:
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, casum propulsatorem et virorem,
 et ensẽ ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque-curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cara,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire: arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit-in animo.
 In cœnaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssẽm, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subuleus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus:
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium:

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 demens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (canes) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitiussit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte misatus clamabat:

Heus, ulterius fer arcum: cito non bene onanibus obedies;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem:

τῷ καὶ τάχα συγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαμι νέεσθαι
375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.

“Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο γόλοιο
Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συδῶτης
ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.

380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
κληῖσσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ ἐκτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεσι, μή τι θύραζε
385 προβῶλῶσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀχὴν ἔμειναι παρὰ ἔργῳ.

“Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.

Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοίτιος ἄλο θύραζε,
κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.

390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ σπλον νεὸς ἀμφιέλισης

βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέθηκες θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·

ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰών, ἔνθεν περ ἀνάστη,
εἰσορώων Ὀδυσῆα. Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,

πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,

395 μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποιοιόμενοι ἀνακτος.

Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

“Ἦ τις θηητήρ καὶ ἐπὶ κλοπος ἔπλετο τόξων·

ἡ βὰ νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἰκοθι καίεται,

ἡ ὅγ' ἐφορμάται ποιησέμεν· ὧς ἐνὶ χερσὶν

400 νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.

“Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκα νέων ὑπερηνορέοντων·

αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντίασειεν,

ὧς οὗτος ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐναντίασθαι. [σεῦς,

“Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-

405 αὐτίκ' ἐπαί μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντῃ,

ὧς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς

ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφρ' περὶ κόλλοπι χορδῇν,

βίβας ἀμφοτέρωθεν εἰστροφεῖς ἔντρονον οἶδς,

ὧς ἄρ' ἀτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.

410 Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν περὶ ῥάστο νευρῆς

ἡ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσις, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.

Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα ἄρως

ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·

γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

415 ὅττι βὰ οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

Ἐβλετο δ' ὠκύν ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέλῃ

γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοιλῆς ἐντοσθε φαρέτρης

καίετο, τῶν τάχ' ἔμμελλον Ἀχαιοὶ περὶ ῥάστο.

Τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἔλῳν ἔλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,

420 αὐτόθεν ἐκ δίφρου καθήμενος, ἦκε δ' ὀϊστὸν

ἄντα τιτυσκόμενος· πελὶ κέων δ' οὐκ ἡμβροτε πάντων

πρώτης σταλειῆς, διὰ δ' ἄμπερὲς ἦλθε θύραζε

ἰδὲ χαλκοβαρῆς· ὁ δὲ Τηλέμαχος προσεῖπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ζείνοιο ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,

425 ἡμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον

δὴν ἔκαμον ταύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνουνται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut abeat
nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
proci ; et jam remiserunt a-gravi ira

in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subulcus
manibus Ulyssi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te , prudens Euryclea ,
claudere domus fores firmiter aptatas ;
si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
Clausit vero fores aedium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philetius prosiliit foras ,
clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;

sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat,

omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent,

aut ille molitur facere : ita in manibus eum
versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret,
sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-

dique,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
facile extendit novo in clavo chordam,

ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;

sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.

Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;

hic vero subtus clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque col-
mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :

gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses,

quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.

Sumisit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram

jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam

ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit for-
as] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum

diu laboravi tendens ; adhuc mihi robur integrum est ;
non uti me proci ignominia-afficientes vituperant.

Νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκῆσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἐπειτα καὶ ἄλλως ἐψίασθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· δ' δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξύ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχρ'· ἄρ' αὐτοῦ
 πὰρ θρόνον ἐστήκει, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὲν, ἔχων βίον ἡδὲ φαρέτρην,
 ἰὼν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἰστοῦς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστήρσιν ἔειπεν·
 6 Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, δν οὕτω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἰσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν οἰστόν.
 Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλειςον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἄμρωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μῶνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μελαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαίμην ἐπισχόμενος βάλεν ἰῶ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀνωκῆ.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς,
 βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ρίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἴο τράπεζαν
 20 ὥσε ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦν ἔραζε·
 σίτος τε κρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ἠμάδησαν
 μνηστήρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδέ πη ἀσπίς ἔην οὐδ' ἀλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα γολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς δόλερος.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δς μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτείνει· τὸ δὲ νῆποι οὐκ ἐνόησαν,
 ὥς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν δόλερου πείρατ' ἐφῆπτο. [σεύς·
 Τους δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκειθ' ὑπὸ τροπὸν οἶκαδ' ἰκέ-
 δήμου ἀπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, [σθαί
 δμῶϊσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάζεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δέισαντες, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cenam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem ac-
 tum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoon dirigebat amaram sagittam.

Nempe is pulcrum poculum sublato ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivas
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?
 Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspis.
 Inclinatorum est autem in is alteram partem, poculumque ei ex-
 cidit manu.] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fudabantur. Ipsi autem tumultuati sunt
 proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in viros sagittas-mittis: non-amplius certa-
 mina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.

Eos autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum ventu-
 rum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum:
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cælum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futura

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ἄλλεθρον πεῖρατ' ἐφῆπται. [λεν·
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἰ-
 [πάμπηνεν δὲ ἕκαστος, ὅτῃ φύγοι αἰπὺν δλεθρον·]
 Εὐρύμαχος δέ μιν ὅλος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 65 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
 ταῦτα μὲν αἶσιμα εἶπες, ὅσα βέζεσκον Ἀχαιοὶ, [γροῦ.
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, δὲ αἵτιος ἐπλετο πάντων,
 Ἄντινοος· οὗτος γὰρ ἐπῆλθεν τάδε ἔργα,
 60 οὔτι γάμον τόσονον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμένης βασιλεύοι
 αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λογῆσας.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
 65 σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὅπασθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
 ὅσα τοι ἐκπέτοται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφὶς ἀγοντες εἰκοσάδοιον ἕκαστος,
 χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰκόες σὸν κῆρ
 ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·
 60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντα ἀποδοῖτε,
 ὅσα τε νῦν ὅμ' ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
 οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνονιο
 πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
 65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
 ἀλλὰ τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀλομαι αἰπὺν δλεθρον.
 Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·
 70 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σῆχ' ἔσσι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον εὖζοον ἡδὲ φαρέτρην,
 οἰδοῦ ἀπο ξστοῦ τοξάσσεται, εἰκόες πάντας
 ἄμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησόμεθα χάριμα.
 Φάσγανὰ τε σπάσσοσθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῶ πάντες ἔχωμεν
 ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οἰδοῦ ἀπόσομεν ἡδὲ θυράων,
 ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστου, βοῇ δ' ὠκίστα γένοιτο·
 τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσειτο.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
 80 χαλκῶν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἀμαρτῇ διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἰὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θοδὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
 85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα πύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λαττιζὼν ἐτίναξε· κατ' ὀρθαλμῶν δ' ἔχ' αὖτ' ἀχλὺς.
 Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσάτο κυδαλλίμοιο
 90 ἀντίος αἵτας· εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
 εἰ πῶς οἱ εἰζεῖε θυράων. Ἄλλ' ἄρα μιν φθῇ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκῆρ' ἄλτο
 ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
 [circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :
 Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti,
 hæc quidem juste dixisti *de iis* quanta faciebant Achivi,
 multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.
 Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium,
 Antinous : hic enim immisit hæc opera,
 nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens,
 sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius :
 ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret
 ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.
 Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi placaverimus *te*, per populum,
 quæcunque tibi epota et comesta sunt in ædibus,
 pretium separatim ducentes viginti-bovm unusquisque,
 æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor
 exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum *te* irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis,
 quæcunque nunc vobis sunt et sicunde alia adderetis,
 ne sic quidem adhuc manus meas abstinerem a-cæde,
 antequam omnem proci injuriam luerint,
 Nunc vobis *optio* adest, vel contra pugnare,
 vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit :
 sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.
 Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinebit a nobis vir hic manus indomitas ;
 sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram,
 limine a polito sagittabit, donec omnes
 nos interfecerit ; verum meminimus pugnæ.
 Ensesque stringite, et obtendite mensas
 sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus
 conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus,
 eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ;
 tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum,
 æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum
 terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses
 sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam,
 et ei hepati infixit velox telum ; e manu vero
 ensem dimisit *is* humi : vertiginosus autem circa mensam
 decidit contortus ; ac cibos effudit humi,
 et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte,
 animo dolens ; pedibusque sellam ambobus
 calcitrans concussit : ob oculos vero fusa est caligo.

Amphinomus autem in-Ulysses irruiit gloriosum
 ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum,
 si qua *is* sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit
 Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta,
 humeros inter, perque pectora *eam* transegit :
 fragoremque-edidit *is* lapsus, terramque feriit tota fronte.

- 98 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διε, μή τις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπροπρηνέει τύψας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
100 ἄγχου δ' ἰστάμενος ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνέην πάγχυαλλον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτὸς τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ σὺδῶτη
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τεταυχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
105 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ὅσπερ θέων, εἰως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἷσσι, [σεύς
μή μ' ἀποκινήσῃσι θυράων, μῶνον ἐόντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἵμεναι θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα καίτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστά περὶ χροὶ δύσετο χαλκόν·
ὥς δ' αὐτὸς τῷ δμῶϊ ἐνέσθην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόρρα μνηστήρων ἓνα γ' αἰεὶ ὧ ἐνὶ οἴκῳ
βᾶλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἔπει λῖπον ἰοὶ ἀνακτα οἷστυόντα,
120 τοῖον μὲν πρὸς σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰρθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,
ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καὶ ὑπερθερὸν ἐνευεν·
125 εἶλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὀρσοθύρη δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν εὐσταθέος μεγάρου
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σάνιδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑπορῶν,
130 ἔστασ' ἄγχ' αὐτῆς μία δ' οἷα γίγνεται ἐφορμή. [κων
τοῖς δ' Ἀγέλως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἂν ὀρσοθύρην ἀναβαίη
καὶ εἴποι λαοῖσι, βοή δ' ὤκιστα γένοιτο;
τῷ καὶ τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσαιτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὐπῶς ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἀλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ', ὅμιν τεύχε' ἐνεῖκω θωρηθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἐνδον γὰρ, ὀτομαι, οὐδέ περ ἄλλη
τεύχεα κατέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρου.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἵπποδασείας·
βῆ δ' ἵμεναι, μάλα δ' ὤκα φέρων μνηστήρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὥς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomo; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel prono *adversum* percutiens.
Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:
O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam aeream, temporibus aptam,
ipseque me induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia *arma*: nam armatum esse melius est.
Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum mihi ad propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum sim.
Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque est ire in thalamum ubi ei incluta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumsit, hastasque octo,
et quatuor galeas aeratas setis equinis densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad patrem pervenit.
Ipee vero omnium primum circa corpus sibi induit æs;
sic autem pariter famuli sibi induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulyssem prudentem, versutum.
At ille, quamdiu quidem ipsi ad propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unum utique semper sua in domo
percutiebat colligans: illi vero conferti cadebant.
Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene fundatæ domus
inclinavit ut staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
capitique fortî galeam fabrefactam imposuit
setis equinæ comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumisit autem validas hastas duas munitas ære.
Posticum vero quoddam erat bene structo in pariete;
extremum autem ad limen bene fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.
Hunc autem rursus allocutus est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo modo licet, Agelæ Jovis alumne: prope enim
valde] aulæ pulchræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad armaandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.
Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumsit, totidemque hastas,
et totidem galeas aeratas setis equinis densas:
profectusque est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta sunt genæ et carum cor,
ut circumponentes sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεια πετροέντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 νῦν ἐποτρύνει πολέμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμβροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 καλλιπὸν ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαίε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἰ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἢ τάδε βέζει,
 ἢ υἱὸς Δολίου, Μελανθεύς, τὸν περ δῖω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλαμὸνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἶσων τεύχεα καλὰ. Νόσηε δὲ διὸς ὑφορβός,
 αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 κείνους δ' αὖτ' αἰδήςλος ἀνὴρ, δν δῖό μ' ἐπ' αὐτοί,
 ἔρχεται ἐς θαλάμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνι σπε,
 ἢ μιν ἀποκτείνω, αἱ κε χρεῖσσαι γέ γ' ἐγώ μαι·
 ἢ εἰ σοὶ ἐνθάδ' ἄγω, ἴν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, ὅσας οὔτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσ-
 σῆος ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 σήσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 ἐς θαλάμον βαλέειν, σάνιδας δ' ἐκδῆσαι ὅπισθεν·
 175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἄν' ὕψηλὴν ἐρύσαι πελάσσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν θηδὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἀλγεα πάσχη. [θοντο·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢδ' ἐπὶ-
 βάν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἐνδον ἔοντα.
 180 Ἦτοι ἢ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἔρευνα·
 τῷ δ' ἔστιν ἐκάτερθε παρὰ σταθομοῖσι μένοντες.
 Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τροφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαιαγμένον ἄζη,
 185 Λαέρτew ἦρωος, δ' κουρίζων φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἦδη κεῖτο, βαφαὶ δὲ λελυτο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἐλέτην ἔρυσαν τέ μιν εἰσω
 κουρίζ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγεί δεσμῶ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευσεν
 υἱὸς Λαέρταο, πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἄν' ὕψηλὴν ἔρυσαν πελασάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφησ', Εὐμαίε σὺβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εῦνῃ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε εἴοικεν· [λάξεις,
 οὐδὲ σέγ' ἠριγένηια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγνέεις
 αἶγας μνηστῆρεςσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς ὁ μὲν αὖθις λείπειτο, ταβέας ὀλοῦ ἐνὶ δεσμῶ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιθέντε φαινήν
 βήτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachus verbis alatis allocutus-est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in ædibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior.

Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulkra : animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, profisciscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos : catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-ruerunt :] iveruntque in thalamum; latuere vero ipsum, in-tus qui-erat.] Nempe is quidem thalami in recessu armâ quar-rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melanthius, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrâ galeam, altera vero scutum latum, antiquum, fedatum situ, Laertæ herois, quod juvenis is gestabat; tunc vero jamdudum jacuerat; suturæ autem dissolutæ-erant lororum:] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vineu-lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce; Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic autem illic relictus-est, tensus exitio in vinculo : illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

- ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
 τέσσαρες, οἳ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀρχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μέντορ, ἀμυνον ἀρῆν, μνήσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
 δς σ' ἀγαθὰ βέζεσκον· ὁμηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
 210 ὦς φάτ', δῖοι μὲνος λαοσσοῦν ἔμμεν Ἀθήνην.
 Μνηστήρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 πρῶτος τῆν γ' ἐνέنيπτε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραπειθῆσιν Ὀδυσσεὺς
 μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνόμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
 215 ὦδε γάρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
 ὁππότε κεν τούτους κτείωμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
 ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφῆσαι, οἷα μενοινῶς
 ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῷ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
 Αὐτὰρ ἔπην ὁμείων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
 220 κτήμαθ', ὅποσσα τοῖ ἔστι, τὰ τ' ἐνδοθὶ καὶ τὰ θύρῃσιν,
 τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμῖζομεν· οὐδέ τοι υἷας
 ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἔασομεν οὐδὲ θυγάτρας
 οὐδ' ἀλοχὸν κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστν πολεύειν.
 ὦς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 225 νεῖκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Οὐκέτι σοί γ', Ὀδυσσεύ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλχῇ,
 οἷη στ' ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένῳ, εὐπατερεῖη,
 εἰνάτεες Τρῶεςσιν ἐμάρναο νωλεμές αἰεὶ,
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαγυια.
 Πῶς δὴ νῦν, σθε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἰκάνεις,
 ἅντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρα πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο καὶ ἴδε ἔργον,
 ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
 235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
 Ἥ βᾶ· καὶ οὕτω πάγχυ δίδου ἑτεραλχέα νίκην·
 ἄλλ' ἔτ' ἀρα σθένης τε καὶ ἀλχῆς πεῖρητιζεν
 ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
 Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελαθρον
 240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνη εἰκέλη ἀντην.
 Μνηστήρας δ' ὠτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος
 Εὐρύνομός τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημποτόλεμός τε
 Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης Πόλυβός τε δαΐφρων·
 οἳ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
 245 ὅσσοι ἔτ' ἔζων περὶ τε ψυχῆων ἐμάχοντο·
 τοὺς δ' ἡδὲ ἐδάμασσε βίος καὶ ταρφέες ἰοί. [σκων·
 Τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ-
 250 οἳ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
 Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
 ἀλλ' ἄγεθ', οἳ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ Ὀδυσσεῖα βλῆσθαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἔπην οὕτως γε πέσῃσιν.
 255 ὦς φραθ'· οἳ δ' ἀρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκείλευεν,
 ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constiterunt; qui quidem super limen, quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui *erant*.

His autem prope filia Jovis advenit Minerva, Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.

Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:

Mentor, propulsa malum, memorque-esto socii dilecti: qui tibi bene sæpe-faciebam, eadem-ætate autem mecum es.

Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Minervam.] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant in ædibus: primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus;

Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses, procos ut-oppugnes, auxiliis-que ei ipsi:

sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:

quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium, in iis et tu postea interficeris, quod-talia cogitas facere in ædibus: tuo vero ipsius capite lues.

At postquam vestras vires abstulerimus ære, possessiones, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris, cum-iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios vivere in ædibus sinemus, nec filias, neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.

Sic dixit: Minerva vero irata-est in-corde magis; objurgavitque Ulyssem iratis verbis:

Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla fortitudo,] qualis *erat* quando de Helena candidis-ulnis, nobilipatre-nata,] per-novem-annos cum-Trojanis pugnabas assidue semper;] multos autem viros interfecisti in gravi pugna, tuoque capta-est consilio Priami urbs viis-spatiosis.

Quomodo demum nunc, quum tuas ad-ædes et possessiones venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?

Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus, ut scias qualis tibi inter viros inimicos sis Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.

Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam; sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur et Ulysses, et filii gloriosi.

Ipsa vero splendide super domus tectum consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.

Procos autem concitabat Damastorides Agelaus, Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque, Pisanderque Polyctorides, Polybusque prudens:

hi enim procorum fortitudine erant longe optimi, quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnant: ceteros autem jam domuerat æreus, et crehræ sagittæ.

Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas: ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus; hi autem soli relictī-sunt in primis foribus.

Ideo nunc ne simul omnes emitte hastas longas: sed agite, sex primum jaculamini, sicuti Jupiter dedit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare.

De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.

Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, sicut jussit, connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσσε χαλκοδάρεα.
 280 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλοι, ἤδη μὲν κεν ἐγὼν εἰποιμι καὶ ἄμμι
 μνηστῆρων ἐς θυμὸν ἀκόντισαι, οἱ μεμῆσιν
 ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
 285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἄντα τιτυσκομένοι· Δημοπτολεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
 Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἐλατον δὲ συδῶτης,
 Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 οἱ μὲν ἐπειδ' ἅμα πάντες δῶδ' ἔλον δσπετον οὔδας.
 290 Μνηστῆρες δ' ἀνεγώρῃσαν μεγάρου μυχόνδε·
 τοὶ δ' ἄρ' ἐπῆξαν, νεκῶν δ' ἐξ ἔγχε' ἔλοντο.
 Αὖτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
 ἱέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
 Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
 295 βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
 ἄλλου δ' ἐν τοίῳ μελίη πέσσε χαλκοδάρεα.
 Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 λίγδην, ἄκρην δὲ βινὸν δηλήσατο χαλκός.
 Κτήσιππος δ' Εὐμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
 300 ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πῖπτε δ' ἔραξε.
 Τοὶ δ' αὖτ' ἅμω' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 μνηστῆρων ἐς θυμὸν ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεὺς,
 ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολλοπόρος Ὀδυσ-
 Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πολύβιον δὲ συδῶτης·
 305 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
 βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσῆυδα·
 ὦ Πολυθερεΐδην φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
 εἰκων ἀφραδῆς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
 μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειδὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 310 Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, ὅν ποτ' ἔδωκας
 ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.
 Ἦ ἢ βρῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
 Τηλέμαχος δ' Εὐνωρίδην Λειώκριτον οὔτα
 315 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 ἥριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
 Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχευ
 ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίγηθεν.
 Οἱ δ' ἐφρόντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·
 320 τὰς μὲν τ' αἰόλους οἰστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
 ὦρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ κελονταί.
 Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφύνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θορῶσιν·
 ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέεα πτώσουσιν ἔνται,
 325 οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλλμενοι, οὐδὲ τις ἀλκή
 γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἀγρῇ·
 ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
 τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στονός ὠρυται αἰεὶ κῆς,
 κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῆεν.
 330 Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούναυν

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
 his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
 procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
 nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
 ex-adverso collimantes : Demoptoleum quidem Ulysses,
 Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
 Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
 hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
 mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetrabile :
 illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
 connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
 Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
 percussit, alius autem januam firmiter aptatam;
 alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
 Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
 strictum, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super scutum hasta longa
 humerum perstrinxit; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
 mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulyssem prudentem, ver-
 sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
 Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus;
 Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
 percussit ad pectus; et super-eo-glorians ipsum allocutus-est :

O Polytherside, convivorum-amans, nunquam omnino
 obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
 sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
 Hoc tibi pro pede esto hospitale-munus, quem quondam de-
 disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
 vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
 Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
 hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
 cecidit vero is pronus, terramque ferit tota fronte.

Tunc demum Minerva mortalibus-exitosam ægidem sustulit
 alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.
 Hique trepidabant per domum, boves tanquam armentales;
 quas quidem pernix asilus adortus agitavit
 tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
 ex montibus profecti avibus insiliunt;
 hæc quidem in campo retia timentes volitant,
 illi autem eas perdunt insilientes; neque ulla resistendi-facul-
 tas] fit, neque effugium; gaudent autem et viri ea captura :
 sic igitur hi procos irruentes per domum
 feriebant quaque-versum; illorum autem gemitus oriebatur
 fœdus,]capitibus percussis : pavementum vero totum sanguine
 undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἐλέη-
 οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
 315 εἰπεῖν οὐδέ τι βέβαια ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
 παύεσθον μνηστῆρας, ὅτις τοιαυτὰ γε βέβηκοι.
 Ἀλλὰ μοι οὐ πειθοντο κακῶν ἀπο χεῖρας ἔχεσθαι
 τῶ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκκόος, οὐδὲν ἑοργῶς,
 κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 εῖ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκκόος εὐχεται εἶναι, [σεύς·
 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν
 τολοῦ ἔμοι νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γένεσθαι,
 σοὶ δ' ἀλοχόν τε φίλην σπείσθαι καὶ τέκνα τελέσθαι·
 325 τῶ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοιςθα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἕϊφος εἵλετο χειρὶ παχείῃ
 κείμενον, δ' ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
 κτεινόμενος· τῶ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασεν·
 φβεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,
 Φήμιος, δ' ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 Ἔσθι δ', ἐν χεῖρσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
 ἄγχι παρ' ὀρσοῦρην· δίχα δέ φρεσὶ μερμηρίζεν,
 ἢ ἐκδύς μεγάρῳ Διὸς μεγάλῳ ποτὶ βωμῶν
 335 ἐρκαίῳ ἔκοιτο τετυγμένον, ἐνθ' ἄρα πολλὰ
 Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκαιον·
 ἢ γούνων λίσσοιτο προσαιῖας Ὀδυσῆα.
 Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δοάσασα κέρδιον εἶναι,
 γούνων ἀψασθαι Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος.
 340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
 μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροῆλου·
 αὐτὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσαιῖας λάβε γούνων
 καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα· [σον·
 Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεύ· σὺ δέ μ' αἰδέο καὶ μ' ἐλέη-
 345 αὐτῶ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἰ κεν αἰοῖδόν
 πέφνης, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰεῖδω.
 Αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας
 παντοίας ἐνέφυσεν· εἰκα δέ τοι παραΐδειν
 ὥς τε θεῶν· τῶ μὴ με λιλαίεο δειροτομήσαι.
 350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,
 ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδέ χατίζων
 πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαίτας·
 ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,
 355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
 Ἴσχειο μὴδέ τι τοῦτον ἀναΐτιον οὔτ' αὖ χαλκῶν
 καὶ κήρυκα Μέδοντα σῴωσμεν, ὅς τε μευ αἰεὶ
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσσετο, παιδὸς ἐόντος·
 εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοῖτιος ἢ εὐβώτης,
 360 ἢ εἰ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένην κατὰ δῶμα.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένος εἰδώς·
 πεπτηγὸς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
 ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.
 Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, βοῶς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :
 nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in ædibus
 dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios
 compescebam procos, quicunque talia quidem faceret.
 Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :
 quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti sunt.
 At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,
 jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses :
 si quidem jam inter hos haruspem proferis *te* esse,
 sæpe fere debes precatus-esse in ædibus,
 longe mihi reditus finem dulcis fieri,
 tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :
 quare ne mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ensen cepit manu robusta
 jacentem, quem Agelaus abjecerat humi
 quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :
 loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum est.

Terpiades autem cantor declinavit fatum atrum,
 Phemius; qui canebat inter procos necessitate.
 Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,
 prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat;
 utrum egressus domo, Jovis magni ad aram
 domestici sederet fabrefactam, ubi multa
 Laertes Ulyssesque boum femora comburebant;
 an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulyssem.
 Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse,
 genua prehendere Laertiadæ Ulyssis.
 Nempe ille citharam cavam deposuit humi
 medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :
 ipse autem demum Ulyssem aggressus prehendit genua,
 et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-
 rere :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem
 interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus
 omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere
 tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.
 Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,
 quod ego nentiquam lubens in tuam domum, neque indigens,
 veniebam procis cantarurus inter convivia;
 sed multo plures et potentiores ducebant *me* necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi;
 statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ære :
 etiam præconem Medontem servabimus, qui me semper
 domo in nostra curabat, puer dum-eram :
 si jam non ipsum interfecerit Philoetius, vel subulcus,
 vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :
 stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem
 indutus erat bovis recens-excoriati, vitans fatum atrum.
 Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem* ;

366 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἐπειτα προσάϊξας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·

Ἦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχειο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενέων δηλῆσεται ὀξείῃ χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἳ οἱ ἔκειρον
370 κτήματ' ἐν μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·
θάρσει, ἐπειδὴ σ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὄφρα γνῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἰπήσθα καὶ ἄλλω,
ὡς κακοεργίης εὐεργεσίῃ μὲν' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕξασθε θύρας
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολυφύμος αἰδοῖς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, στέτο με γρή.

Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο χιόντα,
ἕξέστην δ' ἄρα τῶς Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεὶ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἑὸν δόμον, εἰ τις ἔτ' ἀν-
ζῶος ὑποκλοπέοιτο, ἀλυσκῶν Κῆρα μέλαιναν. [δρῶν
τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κόνιшин
πεπετώτας πολλούς· ὥς τ' ἰχθύας, οὓς τ' ἀλιῆς
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολλῆς ἔκτοσθε θάλασσης
διχτύω ἐξέρυσαν πολυωπῶν· οἳ δὲ τε πάντες
κύμαθ' ἄλως ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥλιος φαέθων ἐξεῖλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Ἀὖ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολυμήτης Ὀδυσσεύς·

Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλῃσον τροφὸν Εὐρύ-
δφρα ἔπος εἴπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενές, ἦτε γυναικῶν
δμῶάνων σκοπὸς ἔσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπη.

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Ἦ ἔξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναίεταόντων,
400 βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ καταμένοις νέκυσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λέοντα,
ὃς ῥά τε βεβρωκὸς βοὸς ἔρχεται ἀγρὰ ὑλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρηΐα τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
ὥς Ὀδυσσεύς πεπαλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
Ἦ δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰσίδεν αἶμα,
ἴθυσεν ῥ' ὀλοῦξαι, ἐπεὶ μέγα εἰσίδεν ἔργον·
ἀλλ' Ὀδυσσεύς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·

410 καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαίρε καὶ ἴσχειο μῆδ' ὀλοῦξαι·
οὐχ ὅσῃ, καταμένοιισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.
Τούδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφάεας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναικίας ἐνὶ μεγάροισι κατέλεξον,
αἱ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἱ νηλεῖς εἰσίν.

Telemachum autem deinde aggressus prehendit gebua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem patri,] de me ferociens lædat acuto ære,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessions in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alli,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra eadem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspicientes, eadem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surripet-et, vitans fatum atrum.
Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum et dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.
Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;
totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :
sic Ulysses inquinatus-erat pedibus et manibus superne.
Illa autem ubi cadaveraque et immensum inspexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :
sed Ulysses colibuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.
Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam fœdam mortem assecuti-sunt.
Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpræ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 130 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
 εἰριά τε ζαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδέϊς ἐπέβησαν,
 135 οὐτ' ἐμέ τιούσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέζετο, οὐδέ ἐ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἶπω σὴ ἄλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῴρσεν. [σεύς·
 140 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μῆπῳ τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἔλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 145 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπειτα πτερνέντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνωγθὲ γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 150 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν ταυνήκεσιν, εἰσὶν πασῶν
 ψυχὰς ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλεάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 155 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔραθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλῆες ἦλθον ἀπασαι,
 αἶν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθηῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερχέος αὐλῆς,
 160 ἀλλήλησιν ἐρεῖδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι κάθαιρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
 165 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
 ζῦον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 170 εἶλεον ἐν στείνει, ὅθεν εὐπῶς ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῶι θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοῖμην
 τῶν, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' οὐνείδεα χεῦαν
 μητέρι θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 175 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νεὸς κυανοπρώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὑψόσ' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἡ κίχλαι ταυνοσπίτεροι ἡὲ πέλειαι
 ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἐσθήκει ἐνὶ θάμνῳ,
 180 αὐλῖν ἐξέμεναι, στυγερόν δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δαιρῆσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea:
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in aedibus mulieres
 famulae, quas quidem opera docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitutem sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopen.
 Telemachus vero recens quidem adolecebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consenso cenaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nondum eam excita; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.
 Sic igitur dixit; anus autem per domum *transiens* exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:
 Incipite nunc cadavera portare, et jubete *ferre* mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ-fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et *qua* miscebantur clam.
 Sic dixit; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulae,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens: illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavementum firmiter structæ domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrique meæ, cumque procis concumbebant.
 Sic igitur dixit; et funem navis prora-cærulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, *iis* circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile:
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur:

ἥσπαιρον δὲ πόδεςσι μίνυνθ' ἀπὸ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
676 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν δινὰς τε καὶ οὔτα νηλεὶ χαλκῷ
τάμνον· μῆδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὦμά δ' ἀσασθαι·
χειράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτηότι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίων· τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ἔγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν

Οἷσε θέειον, γρη῏, κακῶν ἄχος, οἷσε δέ μοι πῦρ,
ὅφρα θεεύσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἔλθειν ἐνθάδ' ἀνοχθὶ σὺν ἀμυπηλοῖσι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῶας κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω·
μηδ' οὕτω βράκειςιν πεπυκασμένους εὐρέας ὤμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νημεσσητὸν δέ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
πῦρ νῦν μοι πρῶτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλην τροφὸς Εὐρύκλεια,
ἥγεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρη῏ς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφερέοντο καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους
600 χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἦρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γέγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπτης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρη῏ς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο καρχαλώωσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐβρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃαι
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδεαι ἥματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅψ' ἐπερ ἔλθῶν.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγένηορας, οἷτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώνοντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργῃν σε θεοὶ θέσαν· οἷτε δύνανται
ἄφροντα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σοφροσύνης ἐπέβησαν·
οἱ σὲ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσιμῇ ἦσθα.

15 Τίπτε με λωθεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures saevo aere
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :
omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.

Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ardes pulcras Ulyssis ,
nuntiaturo mulieribus, et hortaturo ut-venirent :
illæ vero iverunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundeabantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in cœnaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitans

- ἡδέος, ὃς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
ῥηγέτ' ἐποφύομενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
- 20 Ἀλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἀψ' ἔργου μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἱ μοι ἔσιν,
ταῦτ' ἔλθοῦς' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τοῖ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπειμα νέεσθαι
αὐτίς ἔσω μέγαρον· σέ δέ τοῦτο γε γῆρας ὀνήσει.
- 25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωδεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἐτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεύς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύω,
ὁ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλοι ἤδεεν ἐνδὸν ἐόντα,
30 ἄλλα σαοφροσύνησι νοήματα πατὴρ ἐκλυθεν,
ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνόοντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἔχάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο βορῶσα
γρητὴ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦεν·
καί μιν φωνήσας' ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
- 35 Εἰ δ', ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἐνίσπε,
εἰ ἔπειν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὥς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐψῆκεν,
μῶνος ἐών, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδὸν ἐμμανον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δέ μυχῷ θαλάμων εὐπῆχτων
ῥιμθ' ἀτυρόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἄραρυαί·
πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσεν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ πρόηκε καλέσσαι.
- 45 Εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
ἑσταῶθ'· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδας ἔχοντες
καίετ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά τε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα.]
Νῦν δ' οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θειοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σέ δέ με πρόηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐλδῶρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὖρε δέ καὶ σέ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπέυχεο καρχαλόωσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱέϊ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
- 65 Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφρέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ᾤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιίδος, ᾤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·

- dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ul-iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.
- Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico;
ille hospes, quem omnes ignominia-affliciebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.
- Sic dixit : illa autem gavisa-est, et a lecto exsillens
anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :
Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.
- Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbate ; foresque continebant
nos bene-aptæ ;] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter cæsa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fuisses.
[sanguine et cruore fœdatum, tanquam leonem.]
Nunc hi quidem jam omnes jacent ad atrienses fores
conferti : at ille domum suffit perpulcram,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et te
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.
- Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi-que et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriæ eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.
- Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἰόντα παρ' ἱσυχέρη, οὔ ποτ' ἔφησθα
οἰκὰδ' ἐλευσέσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀρραβὰς ἄλλο τι εἰπω,
οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔβελον δέ σοι αὐτῇ
εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν
οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυῖδρείησι νόοιο.
Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
αἶ κέν σ' ἑξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστῳ δλέθρῳ.
80 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰεγενετῶν
δῆνεα εἰρυσθαί, μάλα περ πολυῖδριν ἐῴσαν.
Ἄλλ' ἔμπης ἵομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅφρα ἴδωμαι
ἀνδράς μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπερνεν.
85 Ὡς φασμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ῥομαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεῖνοι
ἢ παρσάσα κύσιε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἥ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδὸν,
ἔζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
90 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· δ' δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
ῥστο κατὰ ὁρόων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἰποι
ἱφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἥ δ' ἀνέει δὴν ῥστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκάνεν·
ὄφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως ἐξίδεσκειν,
95 ἄλλοτε δ' ἀγνωσπασκε, κακὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Μῆτερ ἐμὴ, δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
τίθθ' οὕτω πατὴρ νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
ἐξομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλάξ;
100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφροσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
ἔλθοι ἐνκοστώ· ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
105 τέκνον ἐμὸν, θυμὸς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι
οὐδ' εἰς ὧπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτέον δὴ
ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νοῶ
γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῶϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν
110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νοῶ κεχυμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦ τοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
πειράζειν ἐμέθεν τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
115 Νῦν δ' ὅτι ρυπόω, κακὰ δὲ γροὶ εἴματα εἴμαι,
τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἀρίστα γένηται.
Καὶ γάρ τις θ' ἓνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δῆμῳ,
ὧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀσσητῆρες ὀπίσσω,
120 φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέκταμεν, οἱ μὲν' ἀρίστοι
κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἀνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
αὐτὸς ταῦτά γε λεύσσει, πάτερ φίλε· σὺν γὰρ ἀρίστῳ

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
domum esse-venturum: animus vero tibi semper incredulus.
Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente:
hanc cum abluens agnovi; volebam autem tibi ipsi
dicere: sed me ille prehensam ad os manibus,
non sinebat dicere, per-sollertiam mentis.
Sed sequere; atque ego me oppignerabo ipsam,
si te decipiam, ut-interficias me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope:
nutrix cara, difficile est te deorum sempiternorum
consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
viros procos mortuos, atque cum qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-coenaculo: multa vero ei cor
agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
an astans oscularetur caput et manus prehensas.
Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
ad-parietem alterum: ille autem ad columnam longam
sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit:
obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
stimenta habentem.] Telemachus autem eam increpabat,
verbumque dixit et elocutus-est:] mater mea, mala-mater,
immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram:
tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
fili mi, animus mihi in pectoribus stupet:
neque aliquod proloqui possum verbum ad eum, neque in-
terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
cognoscemus alter-alterum et melius; sunt enim nobis
signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit: subrisit vero audens divinus Ulysses,
statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est:

Telemache, sane matrem in ædibus sine
tentare me; cito autem cognoscet etiam melius.
Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum patat ipsum
esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
Etenim aliquis, etiam unum virum ubi-interfecerit in populo,
cui non multi sint adjutores pone,
fugit, cognatisque relictis et patria terra:
nos autem columen urbis interfecimus, qui longe optimi erant
juvenum in Ithaca; ideo te consultare juheo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est:
ipse hæc sane videas, pater dilecte; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
[Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαῶτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδέ τί φημι
ἀλκῆς δευήσεσθαι, δοτὶ δύναμις γε πάρεστιν.]
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
130 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα. [σεύς·
Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμφίεσασθε χιτῶνας,
δμῳὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἐλέσθαι·
αὐτὰρ θεῖος αἰοδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
135 ὃν κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
ἢ ἀν' ὁδὸν στεῖλχων, ἢ οἱ περιναϊετάρουσιν·
μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
ἀνδρῶν μνηστήρων, πρίν γ' ἡμέας ἔλθμεν ἔξω
ἀγρόν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
140 φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢ δ' ἐπίθοντο.
Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφίεσαντο χιτῶνας·
ὀπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐλετο θεῖος αἰοδὸς
φόρμιγγα γλαφυρῇ, ἐν δὲ σφίσιν ἤμερον ὥρσεν
145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ἦδε δὲ τίς εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
Ἦ μάλα δή τις ἔγχευε πολυμνήστην βασιλείαν·
150 σχετλή, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
εἵρουσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἔκοιτο.
Ἦς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνομὴ ταμίη λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
155 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἢ δὲ χιτῶνα·
αὐτὰρ κακὰ κεφαλῆς χεῦεν πολλὴ κάλλος Ἀθήνη
μελίζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
οὐδας ἦκε κόμας, βακινθίνῳ ἀνθεὶ δημοίας.
Ἦς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
160 ἰδρὶς, δὴν Ἡφαιστος δέδασεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελέει·
ὥς μὲν τῷ περιέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὅμοιος·
ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
165 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
Δαιμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
ἀνδρὸς ἀφισταίη, δὲ οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
170 ἔλθοι ἐικοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
λέξομαι· ἢ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
δαιμόνι', οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίζω·
175 οὔτε λίην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', ὅσος ἔηςθα,
ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
ἐκτὸς εὐσταθέος θαλάμου, τὸν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
alius vir contenderit mortalium hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
famulasque in aedibus jubete vestimenta sibi-sumere :
ac divinus cantor, habens citharam argutam,
nobis praebeat ludicram saltationem,
ut aliquis putet nuptias esse, quanta audiens,
vel per viam vadens, vel ex his qui circum-habitant :
ne prius fama lata caedis per urbem fiat
viro-
rum procorum, quam nos iverimus extra
agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
consultabimus, quicquid utile Olympius praeberit.

Sic dixit : illi autem ei omnino ausculta-
runt ac paruerunt.
Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
ornatae-sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
cantusque dulcis, et eximiae saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
viro-
rum ludentium, pulcreque-cinctarum mulierum.
Sic autem aliquis dicebat, haec extra aedes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
improba, nec sustinuit mariti sui, cui-virgo-nupsit,
servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; haec autem non noverunt, quomodo
facta-erant.] At Ulyssem magnanimum sua in domo
Eurynome oecονομα lavit et unxit oleo ;
circumque ipsum pallium jecit et tunicam :

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
majoremque aspectu fecit et crassiorem; capite autem
crispas demisit comas, hyacinthino flori fimiles.
Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
artem omnigenam, pulchra vero opera is perficit :
sic quidem huic circumfudit gratiam capiti-
que et humeris.
E balneo vero is egressus-est, corpore immortalibus similis :
iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,
ex-adverso suae uxori, et ipsam sermone allocutus-est :

Mirifica, tibi quidem prae mulieribus feminis
cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :
haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
decumbam : profecto enim huic ferreus in praecordiis animus.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,
neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
eras,] ex Ithaca in navi proficiscens longis-remis-instructa.
Sed age ei sterne densum lectum, Euryclea,
extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λῆχος, ἐμβαλεῖτ' εὐνήν,
 180 κῶσα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόνενα.
 Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 δ' ἡθ' ἄλλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
 ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λῆχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 185 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηϊδίως ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἄνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡδῶν,
 βρεῖα μετογλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λῆξι ἀσκήτῳ· τὸ δ' ἐγὼ κάμουν οὐδέ τις ἄλλος.
 190 Θάμνος ἔφου τανύφυλλος ἑλαίης ἔρκεος ἐντὸς,
 ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν ἡτύε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὅφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνῇσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
 195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοφα κόμην τανυφύλλου ἑλαίης·
 κορομὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν ἀμφέζεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένῳ καὶ ἐπὶ στάθμῃ ἴθυνα,
 ἐρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λῆχος ἔξεον, ὅφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἧδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάτια βοῶς, φοίνικι φαεινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἰ μοι ἔτ' ἐμπεδὸν ἔστι, γύναι, λῆχος, ἥ τίς ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῖν ὑπο πυθμέν' ἑλαίης.
 205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνούςσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰδὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῇ κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα·
 Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἔπει τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπνυσσ'· θεοὶ δ' ὤπαζον διζύν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἥδ' ὅς ταρπῆναι καὶ γήρας οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αἴναιρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶσε μῆδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.
 215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 ἐρρίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἑλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖή· Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλόττη καὶ εὐνή,
 220 εἰ ἤδη, ὅ μιν αὖτις Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
 Τὴν δ' ἦτοι βέξαί θεὸς ὥρορεν ἔργον ἀεικές·
 τὴν δ' ἄττην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάθετο θυμῷ
 λυγρῇ, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.
 225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὁπώπει,
 ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτορίς, ἣν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,
 ἣ νῶϊν εἴρωτο θύρας πυκινῷ θαλάμῳ,
 230 πείθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μαλλόν' ὦφ' ἱμερον ἦρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.

illic ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lenas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vicens, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfecti
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscondi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque prociussum circumdolavi ære
 bene et scite, et ad perpendicularum exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.
 Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfecti,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:

inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusus autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-aliiis quidem *rebus*
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.
 Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisset, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.
 Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnium:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit: illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηγομένοισι φανήη,
 ὄντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 βραίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶν·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιτῆς ἄλως ἡπειρόνδε
 νηχόμενοι, πολλὰ δὲ περὶ χροὶ τέττοφεν ἄλμυ·
 ἀσπασίῳ δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πῆγχε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σθένει, Ἥῳ δ' αὖτε
 ῥύσατ' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἳ τ' Ἥῳ πῶλοι ἀγούσιν.
 Καὶ τότε ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἢ δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
 255 ὑπνω ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὅππότε θυμῷ
 σῶ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἰέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, ὦϊω,
 πύσσομαι· αὐτίκα δ' ἔστι δαήμεναι οὔτι χερίων. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 265 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἑρετμόν,
 εἰσέκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μαιμειγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα ταίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφαδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 ὅππότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος δότῃς
 275 φῆῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδμῷ ὤμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαντ' ἐμλέυειν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 ἀρνειὸν ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἴκαδ' ἀποστείλχειν ἔρδειν θ' ἱεράς ἐκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἄλως αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμὲ πέφνη
 γῆρα· ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci yero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaue circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea cæsiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quærens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injectit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remem,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, lauroque, suumque inilore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi ex mari ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectulem dii perficient meliorem,

Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
ἑσθλῆτος μαλακῆς, δαΐων ὕπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἔπει στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
γρηῦς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἐργαμένοισι λέγοςδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
ἑς θάλαμον δ' ἀγαθοῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἡδὲ συδῶτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιάεντα.

Τῷ δ' ἔπει οὖν φιλότῃτος ἐταρπῆτην ἑρατεινῆς,
τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσοῶσ' αἰδήλον ὄμιλον,
οἱ ἔθεν εἴνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα,
οἱ σφαζόν· πολλὰς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσά κήδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις δσά τ' αὐτὸς διζύσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδέ οἱ ἔπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.

Ἦρξάτο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ῤῥ' ἑς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείριαν ἀρουραν· [πεῖτα
ἡδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσατο ποινήν
ἰφθίμων ἐτάρων, οὐς ἤσθιεν οὐδ' ἐλέαιρεν·
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', ὃ μιν πρόσφρων ὑπέδεκτο
καὶ πέμπ' οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ῤῥη, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλη στενάχοντα·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκαεν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ ἐϋκνήμιδας ἑταίρους·

[πάντας· Ὀδυσσεὺς δ' ὅλος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανήν τε·
ἡδ' ὡς εἰς Ἀΐδου δόμον ἦλυθεν εὐροίστα,
ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
νηὶ πολυκλήϊδι, καὶ εἰς ἰδε πάντας ἑταίρους

μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἰόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φρόγγον ἀκούσεν·
ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινῇ τε Χάρυβδιν
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πάποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἀλυσαν·
ἡδ' ὡς Ἡελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταίρων·

ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε φολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἑσθλοὶ ἑταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυσεν·
ὡς θ' ἔκετ' Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶν,
ἥ δὴ μιν κατέρυκε, λίλαιομένη πόσιν εἶναι,

ἐν σπέσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειδεν·
ἡδ' ὡς εἰς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὴ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο

καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
anus quidem decubitura retro in-domum ivit;
illis vero Eurynome cubicularia praeibat
euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens :
in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit ; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
cessare-fecerunt a-saltatione pedes, cessareque-fecere mulie-
res :] ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati-sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se-invicem confabulantes :
illa quidem quanta in aedibus sustinuerat, divina mulierum,
virovum procorum inspiciens perniciosum aetam,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
maclabant ; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.

At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse aerumnis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat ; illa vero delectabatur audiens ; neque ei
somnia inciderebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit ; ac post-
ea venit in Lotophagorum virovum pinguem terram :
et quae Cyclops fecit, et quomodo luit poenam
ob-fortes socios, quos comedeat is nec miserabatur :

et ut ad Aetolum venit, qui ipsum lubens suscepit,
et dimittebat : nondum tamen fatale, dilectam in patriam
ut-perveniret,] erat ; sed ipsum rursus abreptum procella
pontum in piscosum tulit valde gementem :

et quomodo Telepylum Laestrygoniam pervenit, ad
Laestrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos so-
cios :] [omnes : Ulysses autem solus effugit nave nigra :]
et Circes enarravit dolum et varium-artificium ;

et quomodo Orco domum adiit squalidam,
animam consulturus Thebani Tiresiae,
navi multis-transtis-instructa ; et aspexit omnes socios,
matremque, quae ipsum peperit et nutritivum parvulum :

et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit :
quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdim,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-
fugerunt :] et ut Solis boves interfecerunt socii :

et ut navem velocem percussit ardenti fulmine
Jupiter altitonans ; perieruntque strenui socii,
omnes simul : ipse vero mala fata effugit :

utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lypso,] quae demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse,] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat
reddituram se eum immortalam et senectutis-expertem dies
omnes ;] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat :

et quomodo ad Phaeacas pervenit, multa perpassus,
qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,
et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλκις ἐσθῆτά τε δόντας.
Τούτ' ἄρα δεύτερον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λυσιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
345 ὅππότε δὴ ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλιπετο δν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀδυσσεύος χρυσόθρονον Ἡριγένειαν
ᾤρσεν, ἣν ἀνθρώποισι φῶκος φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεὺς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 ὦ γύναι, ἥδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
κλαίεις· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,

355 κτήματα μὲν, τὰ μοι ἔστι, κομίζεμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστήρες ὑπερφιάλοι κατέκειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήισσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκα πάντας ἐνιπλήσασιν ἐπαύλους.

Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἔπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
σοὶ δὲ, γύναι, τὰδ' ἐπιτέλλω, πινυτὴ περ εἴουσι·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἴσιν ἅμ' ἡέλω ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῶν ἀναβᾶσα σὺν ἀμφοτέροισι γυναιξίν

365 ἦσθαι μηδέ τινα προτιόσσειο μηδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἅμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
ᾤρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην,
πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν Ἀρτίη χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, θωορήσαντο δὲ χαλκῶ·
370 ὤϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦγον ἥρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόλης.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ βᾶδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖν, τῇτ' ἀνδρῶν διμματα θέλγει,
ὣν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει·
6 τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχρὶ ἄντρον θεσπεσίῳ
τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἦσαν· ἥρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἐρμείας ἀκάχητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ὀδυσσεύος τε βοῆς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἠδὲ παρ' Ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνείρων
ἦσαν αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσι ψυχὰι, εἰδωλα καμόντων.

ODYSSEÆ XXIV.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
conconcubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno:
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
deflens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessions quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis*
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris prociis, quos interfeci in ædibus :
in coenaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulkra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
ære,] et aperuere fores, et exibant : præibat autem Ulyssea.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
virosum procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcrâ, aureâ, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitât :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vesperationes in-accessu antri
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adhærescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanicæ fluctus et Lencada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in herbosum pratium,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

16 Εὖρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ Ἀντιλόχοιο
Αἰάντος θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
'Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον θύλειον· ἀγγίμολον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἄχθυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγγέραθ', ὅσσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
'Ατρεΐδην, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα·
οὐνεκα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσε
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
'Ἦ τ' ἄρα καὶ σὺ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλεν
Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὐτίς ἀλευεται, ὃς κε γένηται.
30 'Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε,
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπείν·
τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδὲ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστω θανάτῳ εἰμαρτο ἁλῶναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεε Ἀτρεΐδαο·
ὀλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἔκας Ἀργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱες ἄριστοι,
μαρναμένοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλλιγυ κονίης
40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
'Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἤμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδὲ κε πάμπαν
παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκασεν ἐκ πολέμοιο,
κάθμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χρῶα καλὸν
45 ὕδατι τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
δάκρυα θερμὰ γέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃ ἀλίῃσιν,
ἀγγελίης αἰόουσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοῦς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδὼς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φάνετο βουλή·
ὃ σπῖν ἔυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
'Ισχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτῃ ἀλίῃσιν
ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνήτοτος ἀντιώσα.
'Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργεῶν τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
'Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἤμαρ
κλαίμεν, ἀθάνατοι τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ
μῆλα κατεκτόνομεν μάλα πῖονα καὶ ἑλικας βούς.
Καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατα πολλῶ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidæ Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specieque corporeque
ceterorum Danaorum, post eximum Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridæ
dolens : circum autem aliæ congregatæ erant, quoque una
cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruires, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo filio magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corrip-
pi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spacio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-fecit
aet.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subtus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavas naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occurrente.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filiæ marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te deflebant : tunc neminem sine-lacrimis ulique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
oves jugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heroes Achivi

τεύχεσιν ἐβρώσαντο πυρὸν περί καιομένοιο,
 70 πεῖοι θ' ἱππῆές τε· πολλὸς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ· ἦνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἥϊωθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσιοιο δὲ δῶρον
 75 φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδοιο θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τῆς ἀπάντων.
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμῆτάνων
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχούσῃ, ἐπὶ πλατεί· Ἑλλησπόντῳ·
 ὥς κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντορῖν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ· ἄεθλα
 ἔθηκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώννυνται· τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 90 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεια θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ· ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν δνομι· ὦλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσειται ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πολέμον τολύπευσα;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χειρὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατάγων, Ὀδυσῆϊ δαμέντων·
 τῷ δ' ἄρα θαμνὴσαντ' ἰθὺς κίων, ὡς ἐσιδέσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 παῖδα φιλὸν Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 105 Τὸν πρότερη ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
 πάντες κεκριμένοι καὶ διμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λείπαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὑμῖν' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἢ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιταμνομένους ἢ δ' οἰῶν πῶεα καλὰ,
 ἢ ἐπεὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι εἰρομένη· ξείνος δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατῆλυθον ὑμέτερον δῶ,
 ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἰλιον εἰς ἄμ' ἐπείσθαι εὐσσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μὴνί δ' ἄρ' οὐλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πολλίπορον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὥς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram *tua*m ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menœtiadæ mortui :
 separatim vero, Antilochi : quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumultum
 congressimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspiciuus ex ponto viris esset
 iis, qui nunc tibi sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, *fit*
ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis : valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Ægisthi sub manibus, et perdidit uxor.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum :
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi *occubuis*is, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illuc deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis :
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 meminì hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis :

σοι δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
 125 Μνώμεθ' Ὀδυσσεύς δ' ἡν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἡ δ' οὐτ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελεύτα,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζεν·
 στησαμένη μέγαν ἰσθὺν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 130 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄραρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μέμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήιον, εἰς ὅτε κέν μιν
 135 Μοῖρ' ὅλοτ' καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
 αἷ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφραθ' ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσεν μέγαν ἰσθὺν,
 140 νύκτας δ' ἀλλύεσεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματία πόλλ' ἐτέλεσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἴεπε γυναικῶν, ἡ σάφα ᾗδε,
 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσιν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰσθύν.
 Ὡς τὸ μὲν ἐτέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὅτ' ἀνάγκης.
 Εὐθ' ἡ φᾶρος ἐδείξεν, ὑφῆνασα μέγαν ἰσθύν,
 πλύνασ', ἡέλω ἐναλίγκιον ἡὲ σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ β' Ὀδυσῆα κακὸς ποθεν ἤγαγε δαίμων
 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, θοὶ δώματα ναῖε συδύτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θείοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συδύτης ἤγε, κακὰ χροὶ εἰματ' ἔχοντα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἡδὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἰματα ἔστο·]
 οὐδέ τις ἡμεῶν δύνατο γινῶναι τὸν εἶντα,
 160 ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἡδὲ βολῆσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετλήοτι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἶερας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀρχῆας·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδείησιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρεσσι θέμεν πολὺν τε σίδηρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
 170 Οὐδέ τις ἡμεῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδεινέες ἦμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δοκλοόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μῆδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
 175 Τηλέμαχος δὲ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perficiebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus-est divinus Ulysses, manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laërte heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam disolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alicunde duxit deus
 agri in extremitate, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem, mendico miserabili similem, et seni,
 [bacula innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;]] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 ubi derepente se-ostendit, nec qui majores natu-erant:
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in ædibus suis
 percussus et objugatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens æglidem-
 tentis, cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solus hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ῥηϊδῶς δ' ἐτάνυσσε βιδόν, διὰ δ' ἤκε σιδήρου·
 στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰδὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστοις,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
 ἅντα τιτυσχύμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὸν δ' ἦν, ὃ ρά τις σφι θεῶν ἐπιτάρβροθος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σφῶι,
 κτεῖνον ἐπὶ τροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὣν ἔτι καὶ νῦν
 σώματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονύψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 κατθέμενοι γοοοῖεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσθαι ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὐπτο' ὀλείται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοιδὴν
 ἀθάνατοι χάριεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὥς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοιδῇ
 ἔσσει· ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἱστατοί· εἰν Ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κτεέθαν, τάχα δ' ἀγρόν ἦκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἐμόγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴζανον ἠδὲ ἰαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοῖ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελῇ γοῆς πέλεν, ἥ βα γέροντα
 ἐνδοκῶς κομέεσχεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόλης.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' εὐκτίμενον δόμον εἰσώ·
 215 δεῖπνον δ' αἶψα σὺν ἱερεύσατε, βετις ἄριστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς περὶ ἴσσομαι ἡμετέροιο,
 αἰ κέ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσsetαι ὀφθαλμοῖσιν
 ἥ κεν ἀγνοίῃσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀργῆα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θαῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυχάρπου ἁλωῆς, περὶ ῥιζῶν.
 Οὐδ' εὔρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶν, οὐδ' υἱῶν ἄλλ' ἄρα τοίγε
 αἵμασι δάκρυοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρχος
 225 ὥχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων δδὸν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὔρεν εὐκτιμένην ἐν ἁλωῇ,
 λίστρειόντα φυτὸν ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμησι βοείας
 κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῶς ἀλεείνων·
 230 χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἐνεκ'· σὺτὰρ ὑπερθε

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit
 sagittas,] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa, .
 ex-adverso colligans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in ædibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici *nostri* per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.

Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridae:
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute politus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximiae Penelopæ,
 filiae Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-*virgo-nupserat*; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-*virgo-nupserat* interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci ædibus, sub cavernis terræ.]

Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venire] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.
 Inerat vero et mulier Scula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:

Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.

Sic locutus, famulis Martia arma dedit.

Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; squalentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔγε, πένθος ἀείων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε πολυτίλας διὸς Ὀδυσσεὺς
 γῆραι τέριφόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 σῆας ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇν ὀγχρῆν κατὰ δάκρυον εἶβεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 κύσσαι καὶ περιφῶναι ἔδν πατέρ' ἥ δὲ ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρησάιτο.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δόασσαστο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομοῖσι ἐπέεσσιν πεπρηθῆναι.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαιεν·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε παίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἄδασημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει οὐδέ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἑλαίη,
 οὐκ ὄγχρη, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ γόλον ἔνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμεις τε κακῶς καὶ αἰεκέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀνάξ' ἔνεχ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδέ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπειε εἰς ὀράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἄτρεκέως κατάλεξον,
 τεῦ δμῶς εἰς ἀνδρῶν· τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις·
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἑτέον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰχόμεθ' ὥς μοι ἔειπεν
 260 οὔτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμβλημένος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τολμήσεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἢ δ' ἐπακούσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶσι τε καὶ ἔστιν
 ἢ ᾗδῃ τέθνηκε καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερόνδ' ἑλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτὸς ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπῶν φίλων ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
 εὐχέτο δ' ἔξ' Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐούκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέας ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδίνας,
 τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ᾗθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ξείν', ἦτοι μὲν γαίαν ἰχάνεις, ἣν ἐρεεῖνεις·
 ὕδρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζο, μυρὶ σπῳάων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐκίχης Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ.

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat. Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret. Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare. Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius: O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura est in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia vestimenta indutus-es.] Non quidem inertie sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspiciuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viri similis-es. Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliter; hic enim mos est senum. Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venient, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus. Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit dumum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi. Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo mihi quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septum talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapelas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere. Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interrogas:] injurii vero ipsam et improbi viri tenent, dona atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
'Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξεινίσσας ἔκεινον,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύσμορον; ὃν που τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἡέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδ' ἔ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατὴρ θ', οἳ μιν τεκόμεσθα·
οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος, ἐχέφρων Πηνελόπεια,
295 κώχυσ' ἐν λεχέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
ὀφθαλμοὺς καθελούσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νηὺς ἔστηκε βοή, ἡ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἔμπορος εἰλήλουθας
νηὺς ἐπ' ἄλλοτρίης, οἳ δ' ἐκθήσαντες ἔβησαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύθαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναῖω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδας ἀνακτος·
αὐτὰρ ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστίν· Ἐπὴρίτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλης.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύσμορος· ἡ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιόι, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἔκεινον,
χαίρει δὲ κείνος ἰὼν θυμὸς δ' ἐτι νῶϊν ἐώλπει
μίξεσθαι ξενίῃ ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα διδῶσιν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄρ' ἔχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μελαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεῖρατο κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναρίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰς ὁρῶντι.
320 Κῦσε δέ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προσῆυδα·
Κείνος μὲν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν. [λᾶς,
'Ἄλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γοοῖο τε δακρυόεντος.
'Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· μάλ' αὖ δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμψης·
325 μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅφρα πεποίθω.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σοῦλῃν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι· ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Παρνησῶ μ' ἔλασεν σὺς λευκῷ ὀδόντι
οἰχόμενον· σὺ δέ με προίεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ'· Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ', ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκτιμένην κατ' ἄλωι
εἴπω, ἃ μοι ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἔκαστα,
παιδῶν ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπιστόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicunque acciperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clauserit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deco-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi inclytas ades habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hic) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, crebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus est autem ipsum amplectens, insilient, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quiris,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dic manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi inflixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolyicum matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

ἱκνέμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ἕπιπες ἕκαστα.

- 340 Ὅργγας μοι δῶικας τρικαίδεκα καὶ δέκα μῆλέας,
 συκέας τεσσαράκοντ' ὄργγους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
 δώσῃ πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
 ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
 ὁππότε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιθρίσειαν ὑπερθεῖν.
- 345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φιλωνήτορ,
 σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἔμπεδα πέγραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχυν· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
 εἶλεν ἀποφύγοντα πολυτίλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἀμνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 350 ἐξαυτὶς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ βρ' ἔστε θεοὶ κατὰ μάκρὸν Ὀλυμ-
 πῳ· εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
 ἐνθάδ' ἐπελθῶσιν Ἰθακῆσιοι, ἀγγελίας δὲ
 355 πάντῃ ἐποτρύνουσι Κεφαλλήνων πολέεσσιν. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Ἄλλ' ἴομεν προτὶ οἶκον, δὲ ὄργγ' αὖτις ἐγγυθὶ κείται·
 ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην
 360 προὔπεμψ', ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε βᾶτην πρὸς δόμους καλὰ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ β' ἴκοντο δόμους εὐναιετάρωντας,
 εὔρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην,
 ταμνομένους κρέα πολλὰ κερῶντας τ' αἶθρα οἶνον.
- 365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγάλῃτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
 ἀμρίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρίσεν ἐλαίῳ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
 ἄγγι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
 μέλῳνα δ' ἡὲ πάρος καὶ πάσσονα ὅηκεν ιδέσθαι.
- 370 Ἐκ δ' ἄσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐνὶ ἄλγικιον ἄντην·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰεγιγενετῶν
 εἶδος τε μέγεθος τε ἀμείνονα ὅηκεν ιδέσθαι.
- 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶνι,
 οἷος Νήριον εἶλον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἀκτὴν ἡπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσουν,
 τοῖος ἐὼν τοι γχιζὼς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
 380 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν, ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφῶν γούνατ' ἔλυσα
 πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἐνδον ἰάνθης.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκνόν τε δαῖτα,
 385 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
 Ἐνθ' οἱ μὲν δαῖπνον ἐπεχείρουν· ἀρχιμολὸν δὲ
 ἦλθ' ὁ γέρον Δολίος, σὺν δ' υἱεὶς τοιοῦτο γέροντος,
 ἐξ ἔργων μογέοντες· ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσεν
 μήτηρ, γρη῏ς Σικελῇ, ἥ σφεας τρέφε καὶ βρ' ἀγέροντα
 390 ἐνδοκέως κομέεσκεν, ἔπει κατὰ γῆρας ἔμαρπεν.
 Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσαντό τε θυμῷ,
 ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes hic adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expédiant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cœnam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Hi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenere Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lenam pulcram ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam antea, et habitiolem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius, ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque statuæque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est: utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitissem, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in ædilibusque soliisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutrebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in ædibus attoniti; at Ulysses

μειλιχίους ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

Ω γέρον, ἴς' ἐπὶ δεῖπνον ἀπεκλεάθεσθε δὲ θάμ-
305 ὀηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαυῶτες [θεύς·
μῖνονμεν ἐν μεγάροις, ὕμεις ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα περὸν ἔντα προσηύδα·

400 Ω φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
οὐδέ τ' οἰόμενοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοί,
οὔλῃ τε καὶ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὀλβία δοῖεν.

Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ἢ ἥδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

405 νοστήσαντά σε δεῦρ', ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἥδη οἶδε· τί σε γὰρ ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.

Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα

410 δεικανόωντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·

ἐξείησ' δ' ἔζοντο παρὰ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·

Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὥκα κατὰ πτόλιν ὤχετο πάντη,
μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφρότιον ἄλλοθεν ἄλλος
μυχμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπαροῖθ' Ὀδυσῆος·

ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·

τοὺς δ' ἐξ ἀλλήλων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον

πέμπον ἄγειν ἁλίσυσι, βοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν διμυγερέες τ' ἐγένοντο,

τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἴστατο καὶ μετέειπεν·

παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,

Ἀντινοῦ, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ω φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνήρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοὺς·

τοὺς μὲν σὺν νῆεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς

ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·

τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεραλλήνων δ' ἄριστους.

430 Ἀλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὥκα ἰκέσθαι

ἢ καὶ ἐς Ἥλιδα διαν, θοὶ κρατέουσιν Ἐπειοί,

ἴομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσσόμεθ' αἰεὶ·

λώβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

εἰ δὲ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φρονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο

ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετῆην.

Ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιοιῶντες ἐκείνοι.

Ὡς φάτο δακρυχέων οἴκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς·

ἀγχίμολον δέ σφ' ἤλαθ' Ἰθάκη Μῆδων καὶ θεῖος αἰδοῖς

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφρας ὕπνος ἀνῆκεν·

ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μῆδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς

ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ

ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐμύχει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem redisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit : quid te oportet hæc curare ?

Sic dixit : ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssem
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati erant ;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procorum gravem mortem et fatum indicans.

Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-strepituque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes ;
ipsi vero in concione ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est ;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinon, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis :
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos ;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinoam, ubi dominantur Epei,
eamus ; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.

Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat ;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses ; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἄθανάτος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίων
θύνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον.
460 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶσσον δέος ἤρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος δρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
δσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
460 ἀνδρὸς ἀριστῆος τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γέγοντο· πῖθασθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῃ ἀλαλητῇ
ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μῖμον.
465 Οὐ γὰρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπίθει
πείθοντ'· αἴψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροῖ νόροπα χαλκῶν,
ἀθρόοι ἡγερέθοντο πρὸ δστος εὐρυχώριοι.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέησιν·
470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέλειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνι Κρονίῳνα προσηύδα·
ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρείόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;
475 ἢ προτέρω πολέμονι τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, τί με ταῦτα διεῖρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς;
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθὼν;
ἔρξον, σπῶς θέλεις· ἐρέω τέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,
δρῶντα πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευνέτω αἰεὶ·
ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνον
485 ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλέοντων
ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ βλῆς ἔστω.
Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιτο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
490 τοῖς δ' ἄρα μῦθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὥσι κίοντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολιῶν κίεν, ὡς ἐκέλευεν·
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσιδε πάντας·
αἴψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεια πετρώνετα προσηύδα·
495 Οἴδε δὴ ἐγγὺς ἔασ'· ἀλλ' ὀπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤρνοντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσσῇ, ἔξ δ' υἱεῖς οἱ Δολιῶιο·
ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἑόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσαντο περὶ χροῖ νόροπα χαλκῶν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.
Inter-eos autem ei locutus est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :
vestro vitio, amici, hæc opera facta sunt :
non enim mihi parebatis, non Mentori pastori virorum,
vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :
qui magnum facinus patrabant improbitate mala,
possessions attondentes, et dedecorantes uxorem
viri principis ; ipsum vero non-amplius putabant redditurum.
Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :
ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.
Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo
parebant : statim autem postea ad arma ruebant.
Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,
conferti congregabantur ante urbem spatiosam.
Ipsis autem Eupithes dux-erat *præ* stultitia :
putabat vero ille ulturum se filii cædem ; nec sane erat
retro reversurus, sed illic fatum obiturus.

At Minerva Jovem Saturnium allocuta est :
O pater noster, Saturnie, summe regnantium,
dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat ?
nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem
facies, an amicitiam inter utrosque statuis ?

Illam autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas ?
non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut nempe illos Ulysses ulcisceretur reversus ?
Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.
Posteaquam procos ultus est divinus Ulysses,
fœderibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;
nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis
oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,
sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :
descendit vero ea ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,
iis inde sermonem exorsus est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.
Sic dixit : egressus est autem filius Dolii, sicut jubeat :
stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,
statimque Ulysses verbis alatis allocutus est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.
Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,
quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :
inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,
etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

οἷζάν ῥα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
 Τῇν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς·
 605 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
 Τηλέμαχ', ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
 ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
 μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
 ἀλκῇ τ' ἡγορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
 510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὄφει, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 οὔτι καταισχύοντα τεὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.
 Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἔχάρη καὶ μῦθον εἵπεν·
 τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἤ μάλα χαίρω·
 515 υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν.
 Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ Ἀρκεσιδάη, πάντων πολὺ φίλταθ' ἑταίρων,
 εὐξάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,
 αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.
 520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ·
 Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγάλοιο, [θήνη.
 αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·
 ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 525 δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός·
 τύπτον δὲ ξίφεσιν τε καὶ ἔγχρεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
 εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 530 ἥυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·
 Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακῆσιοι, ἀργαλέοιο,
 ὥς κεν ἀναιμῶτι γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλωρὸν δέος εἶλεν·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·
 535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
 πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βίότοιο.
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 οἴμνησεν δὲ ἀλεις, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετής.
 Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀρίει φολόνετα κεραυνὸν,
 540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.
 Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοίου πολέμοιο,
 μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύσopa Ζεὺς.
 545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἔπειθετο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Ὅρκα δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; præibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,
 Mentori se-assimilians tum corpore, tum etiam voce.
 Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
 statimque Telemachus alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
 viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
 ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
 roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
 nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus-est, et sermonem dixit:
 quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
 filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:
 o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
 precatus virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
 statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva.
 Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
 statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
 et percussit Euphithem, galeam per æreis-munitam-malis;
 ea autem hastam non inhiibuit; penitus vero transit æs:

fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
 ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
 didus filius.] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
 nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
 ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
 eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
 omniaque in terram cadebant; dea vociferata:
 ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.

Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
 insiluitque se-colligens, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
 decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natum.

Tunc Ulyssem allocuta-est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
 contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
 belli;] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.
 Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
 Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
 Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Illiads*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cyclo reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὅπθιν κομώντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.

Ἀδαδάρη, nympha Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.

Ἀδας, αἰτος, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sq.

Ἀδίοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.

Ἀδωπρος, Trojanus, interfectus ab Antilocho, Z, 32.

Ἀδυδος, ἡ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδόθεν); P, 584 (Ἀδυδόθι).

Ἀγάδων, ὠνος, Priami f., Ω, 249.

Ἀγαλέης, κλῆρος, Myrmidon, pater Epigee, Π, 571.

Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.

Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulysses arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύδιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis repescit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munus promissione, 114 sqq. Præ curis insomnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnæ corna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Ægisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestates excitat, usquedum Calchantis suasu Iphigenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Il. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de reditu, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra que eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.

Ἀγαμήδη, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυφάρμακος, A, 740.

Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.

Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.

Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.

Ἀγάστροφος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.

Ἀγανή, Nereidum una, Σ, 42.

Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος 131, 247.

Ἀγήνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάρημος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sqq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.

Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἠγίας, fr. 9, p. 600.

Ἀγατιάς, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.

Ἀγλατή, mater Nirei, B, 672.

Ἀγρίος, Porthæi f., frater (Enei, Ξ, 117.

Ἀρχ(α)λος, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- lb. 264, venenum praeiit Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phaeacum, θ, 112. 3) Graecus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀρχίστης, αο (εω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Aeneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisae, γ, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀρχισιάδης 2.
- Ἀρχισιάδης, Anchisae f. 1) Aeneas, P, 754; γ, 160. 2) Eche-
 polus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, αντος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nymphā, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμήτος, rex Thessaliae, Pheretis f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenae famula, δ, 123.
- Ἀδρήστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρήστινη, Adrasti filia, Aegialea, E, 412.
- Ἀζανίς κούρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nymphā.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀηδών, όνος, filia Pandarei, mutata in Iusciniam, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναίοι, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanae intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγέ-
 λειη, λαοσώσος (N, 128), ἐρυσίπτολις (Z, 305), φεισίμετρος (X, 297), Τριτογένεια, Ἀλαχομενης, πολύδουλος, ἀνρ-
 τώνη, Παλλάς. Trojanis ubique infesta, Graecis benigna adest, ut Diomedis in E, Achilli et Ulyssi ubique, Tele-
 macho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Tro-
 jana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronae, 237 sqq. Ejus peplus, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; aegis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, v, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achilles interfecti corpus prae-
 lio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 596. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandram supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervae simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Graecis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atridis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemno remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte nar-
 rantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Læwigat hastam Pelei, quae post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpta? Cycl. p. 601, a.*
- Ἀθώως, ω, mons Thraciae, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Ἀταίη, Ἐσθα, Circes epitheton, ι, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Ἀταίη, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Ἀτακίδης, αο, Aeci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et saepius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Ἀτακός, rex Aeginae, Jovis f., Φ, 189.
- Ἀτας, αντος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Aeci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter praestantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achilles secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάρθυμος, φθίμος, ἀγανός, ἄλκιμος, φαίδιμος, μεγάλῃσσι, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βοὴν ἀγαθός. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulyse et Phronice, I, 169; 622 sqq. Pugnae Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἰάντῃ a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἰάντῃ pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulyse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντῃ saepissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, δμῶνυμοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achilles interfecti corpus Trojanis eripit, Aeth. p. 583, a, Minervae auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulyse de armis Achilles incipit, Aeth. p. 583, b. Quid Trojanae de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atridis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Aethiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futuram primus perspece-
 rat Muchao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Ἀτας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχός, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paulo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulyse, et neglectis praefibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter laesa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervae antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Graeci eum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervae et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἰγῆ, urbs Achaeae, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρεῖται).
- Αἰγαίωv, ωνος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βριάρεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columna, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Elidem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Αἰγίλεψ, πος, ή, Ithacae oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τηρεῖα, B, 633.

- Αἰνῶν, ἡ, Insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἰγίον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἰγίς, ἰδὸς, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sæpissime αἰγίος dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόεσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολομήτης, ἀναλκις, Clytæmnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiose occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenæ, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem narrabatur in Nostis*, p. 584, δ.
- Αἰγυπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Ægyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; p, 448; H. δ, 28. 2) ὁ, fluvius, Nilus, ἐνφρεΐτης, γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ε, 246, 257, 275; p, 426, 427. — Incolæ, Αἰγύπτιοι, δ, 83; ε, 263, 286; p, 432. Θῆβαι Αἰγύπτου, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγύπτιος, δ, 385.
- Αἰδης, αὐτὸς ὡς ἡ Αἴς, ἰδὸς, et Αἰδωνεύς, ἦρος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 654; Δ, 445; Π, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, γ, 61; E, 190. Αἰδὸς κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυσημέντωρ Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur Ἄδῃ κυανοχαῖτα 347. — De loco, πύλαρτης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sæpissime Αἰδὸς vel Αἰδᾶο πύλαι, ὅμοις, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰήτης, αὐτὸς, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοφρῶν, x, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἰθή, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθίαιες, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθίοπες, populus, ἔρχονται ἄνδρες, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπία, ἰδὸς, *Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, a; fragmenta p. 595.*
- Αἰθήρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Αἰθων, ὠνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐτὸς, Αἰμονίς f., Laerces, P, 497.
- Αἰμωνίδης, οὐ, Hæmonis f., Mæon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμωνίδης.
- Αἰμων, ὠνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maronis. V. Αἰμωνίδης. — *Cræontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερότατος, Œd. fr. 3, p. 587.*
- Αἰνείας, αὐτὸς, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, γ, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 186 sqq., 297 et 305, ubi lapide percussus a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδῶλον Æneæ ludificat Diomedem. Æneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; Π, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 484 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, γ, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vix effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intereat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, etcum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἴνιος, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἴνιος, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxilians, Δ, 520, Αἰνὸς ἐν.
- Αἰολίδης, αὐτὸς, ὁ, Ἄεoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Ἄεoli insula, x, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδὸς, ἡ, Ἄεolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ὠνος, Ἄεoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Ἄεoli, rex Ἄεoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπειν, urbs Laconia, λ, 152, 294.
- Αἶψα, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 604.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ, Asia mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσηπος, 1) fluvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Buconionis, occisus ab Eurvalo, Z, 21.
- Αἰσούτης, αὐτὸς, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσύμη, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσύμης ἐν.
- Αἰσῆμος, duxtor Græciæ, A, 303.
- Αἰσῶν, ὠνος, Crethæi f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτώλιος, Ἄεolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj., B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμει, μεγάθυμοι, E, 813; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μ' ἐξήπαρε μῦθον, ε, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκῆμας, αὐτὸς, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, Antenor's f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, Π, 342. 3) Asi. f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Æthram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, a.*
- Ἀκαρνανία, ab Icario ejusque filiis Alyæo et Leucadiæ regitur, *Atcm. fr. 9, p. 589.*
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ε, 336.
- Ἀκασσάμενος, rex Thracius, pater Peribææ, Φ, 142.
- Ἀκρισίων, Acrisii f., Danæ, Ξ, 319.
- Ἀκρόνεια, ὠ, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐτὸς, Actoris f., Echeclus, Π, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδὸς, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ὠνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίων, Eurytus et Cteatus, Ψ, 625. Conf. Μολών.
- Ἀκτωρ, ὠρος, 1) pater Menœti, avus Patrocli, A, 784; Π, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- Ἀλαχομενης, ἴδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Bæotiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- Ἀλαστορίδης, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Γ, 463 sqq.
- Ἀλάστωρ, ορος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; Ν, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. Ἀλαστορίδης.
- Ἀλεγγοριδης, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- Ἀλείσιον, τὸ, urbs Elidis, Β, 617. Ἀλείσιου κολώνη, Α, 757.
- Ἀλεκτρυών, ὄνος, Leiti, Bæolorum ducis, pater, Ρ, 602.
- Ἀλέκτωρ, ορος, pater Iphilochoes, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- Ἀλέξανδρος, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de ejus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Ζ, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. Provocat fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., iniit certamen, facto antea fudere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculum asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Ζ, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, Η, 366 sqq. Corruerat principis donis, Α, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, Μ, 93. Pugnat, Ν, 662, 766 sqq.; Ο, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, Χ, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas, Cypr. p. 581, b. Navibus constructis, cum Ænea aevctus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et reducit Trojam, celebrat nuptias, Cypr. ib. et 582, a. Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit, Æth. p. 583, a. In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojani et sepeliunt, Il. parv. p. 583, b.*
- Ἀλκίον πεδίων, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Ζ, 201.
- Ἀλθαίη, mater Meleagri, filia Thestii, Ι, 651.
- Ἀλίσταρις, δ, urbs Bæotiae, Β, 503; Η. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ἀλίζωνες, gens Pontica, Β, 856; E, 39.
- Ἀλίκη, Nereidum una, Σ, 40.
- Ἀλιθέρης, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- Ἄλιος, 1) Lycus, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- Ἀλκάθοος, Æsyetæ f., Trojanus, gener Anchisæ, Μ, 93; Ν, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- Ἀλκάνερη, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- Ἀλκανδρος, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- Ἀλκή, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- Ἀλκαστις, regis Pelæi filia, uxor Admeti, Β, 715.
- Ἀλκιμέδων, ὄντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., Η, 197; Ρ, 467, 475 sqq., 481.
- Ἀλκιμίδης, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- Ἀλκιμος, 1) Achillis socius, Τ, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. Ἀλκιμίδης.
- Ἀλκίνοος, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Mari-
- tus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulyssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- Ἀλκίππη, Helenæ famula, δ, 124.
- Ἀλκμαίων, ὄνος, Αμφιθιαι f. ex Eriphyle, ο, 248.
- Ἀλκμαιωνίς, ἴδος, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἀλκμάων, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, Μ, 394.
- Ἀλκμήνη, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; Τ, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; Η. 14, 3.
- Ἀλκυνόη, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, Ι, 562.
- Ἀλόπη, urbs Phthiotidis, Β, 682.
- Ἄλος, ου, urbs Phthiotidis, Β, 682.
- Ἀλοσύδνη, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Υ, 207.
- Ἄλτης, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; Χ, 51.
- Ἀλύδας, αντος, ή, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
- Ἀλύδη, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστί γενέθλη, Β, 856.
- Ἄλυξ, Icarii f., cum patre Ætæoni Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσία.
- Ἀλφειός, fluvius Elidis, εὐρὺ βέων Πυλίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochoi regis, 546; γ, 489; ο, 187. Β, 592; Α, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- Ἄλωξ, ἥος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Æth. fr. 2, p. 586, b.*
- Ἀμαζών, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντίστανται impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiā; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Ζ, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσία.*
- Ἀμάθεια, Nereidum una, Σ, 48.
- Ἀμαρυγκίδης, ου, Αἰμαρυνcei f., Diore, Β, 622; Δ, 517.
- Ἀμαρυγκεύς, ἑός, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- Ἀμισώδαρος, princeps Cariae, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutritiar Chimaeram, Η, 328 sqq.
- Ἀμισός, ή, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπέος Εὐλειθούς, τ, 188.
- Ἀμοπάων, ὄνος, Polyæmonis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- Ἀμυδών, ὄνος, ή, urbs Pæonum, Β, 849; Η, 288.
- Ἀμυθών, ὄνος, Crelhei f. ex Tyro, λ, 259.
- Ἀμύκλαι, αἱ, urbs Laconica, Β, 584.
- Ἀμύντωρ, ορος, Ormeni f., pater Phœnicis, Ι, 448. Conf. Φοίνιξ. Habitabat Eleone in Bæotia, Κ, 266.
- Ἀμφιάλος, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- Ἀμφιάραος, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, peritisse Thebis, γυναικῶν εἵνεκα θώρων. — Ἀμφιαράου ἐξοδος, i. q. Στθαλς, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- Ἀμφιγένεια, una ex urbibus Nestoris, Β, 593.
- Ἀμφιδάμας, αντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, Κ, 268 sq.; Ψ, 87.
- Ἀμφιθέη, avia materna Ulyssis, Autolyci uxor, τ, 416.
- Ἀμφιθή, Nereidum una, Σ, 42.
- Ἀμφικλος, Trojanus, occiditur, Η, 313. sqq.
- Ἀμφίλοχος, 1) Cleati f., Actoris nepos, princeps Eleorum, Β, 620; Ν, 185 sqq., ubi ab Hectore occiditur. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in prælium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, Β,

- 870 sqq. 3) Amphiarai vatis f., o, 248. — *Hic in bello Thebano a patre monetur*, *Theb. fr.* 4, p. 588.
- *Αμφίμαχος, Cteati f., Epeorum dux, B, 620.
- *Αμφιμέδων, οντος, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφιμήνη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Duliclio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμριος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμριτίη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμριτρίων, ωνος, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμρίων, ονος, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur*, *Min. fr.* 2, p. 590.
- *Αμροτρός, Lycius, occisus a Patroclo, II, 415.
- *Αναδισίνεως, ω, nobilis Phaeax, δ, 113.
- *Ανδραμονίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδραίμων, ονος, princeps Aetolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βήσις de Hectoris ab ea discussu. Hectoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Αστύναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur*, *Il. Exc. p.* 584, a; *Il. parv. fr.* 16, p. 597 sq.
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεα, Messeniae urbs, βαθύλειμος, I, 151, 293.
- *Ανθείδης, ου (pro Ανεμωινάδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθείμων, ονος, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθιδών, ονος, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανιος, Apollinis ex Rhao f., ex Dorippa pater filiarum Οινωρόπων, Graecos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, *Cypr. fr.* 11, p. 593.
- *Αναπο..., nomen pastoris Atrai corruptum in *fr. Alcm.* 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenor's f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, πρεσβυγής, Α, 249; T, 53. 5) Αντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sq.
- *Αντήνωρ, ορος, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubae, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Αντηνορίδης. Legatos Graecorum, Ulysem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Graeca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Graecos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Αγήνωρ, Ακάμας, Αρχίλοχος, Δημολέων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόκος, Ηήδραος, Πόλυδος, videantur suis locis.
- *Αντίλεια, mater Ulyssis, filia Autolyce, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Euseus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Αντιλος, unus heroum Graecorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr.* 4, p. 599.
- *Αντιλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnator, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Ξ, 513; O, 568 sqq.; II, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde iurgia cum Menelao, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi praecipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, Aeth. p.* 583, a; sepelitur, *ibid.*
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne patere reddi Helenam, injurios etiam in legatos Graecorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, *ib.* et M, 188 sqq.
- *Αντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogit vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dat occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulysem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelope, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντίπη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr.* 9, p. 600.
- *Αντιόχη, uxor Euryti, *Min. fr.* 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, *Alcm. fr.* 8, p. 589.
- *Αντιφάτης, αο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Laestrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus praeter unam, κ, 105 sqq. Accus. Αντιφάτης, 114. 3) Graecus, Melampi f., ο, 242 sqq.
- *Αντίφονος, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντίφος, 1) princeps insularum Graecorum, Thessali f., B, 678. 2) Pylamenis f., Maconum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Aegyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντρώων, ώνος, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Αντρώνα πετρήντα έχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αζιός, fluvius Thraciae, εύρωέερος, B, 849 sq.; II, 288. Pater Pelegoni ex Periboea, Φ, 141 sqq., 167 sqq.
- *Αζίων, ονος, Priami f., ab Eurypylo occisus, *Il. parv. fr.* 19, p. 599.
- *Αζυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Απαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απειρήθεν, Ex Aprio (Epiro?), η, 9. Απειραήη γηρός, 8.
- *Απίη γη, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισάων, ονος, 1) Phaesus f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Graecus, ab Aenea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, ονος, filius Jovis et Latonae. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quae pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphusam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, calide persuasisse deo, ut Crissae potius in Phocide oraculum constituat.

- Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nymphea intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crissaëum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβέλτης*, *ἐκηβόλος*, *ἐκάεργος*, *ἐκατος*, *κλυτότοκος*, *ἀργυρότοκος*, *χρυσότοκος* (E, 509; O, 256, etc.), *χρυσάωρ* (H. Ap. 123), *λυκηγενής* (bis Δ, 101, 119), semel *λαοσσός*, Ψ, 79. *Prætere* sapissime ἀνάξ and Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombae ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Aeneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq.; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, Π, 512 sqq. Patroclum interficit facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Aeneæ, Υ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arcet, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumpta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sqq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμινθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, θ, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sqq.; γ, 279 sqq.; θ, 226 sq. Adde Έρμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob casum Thersiten*, *Æth.* p. 583, a. *Achillem per Paridem occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos*, *Teleg.* p. 585, a. *Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi Ιπποβομία*, *Theb.* fr. 6, p. 588. *In eum peccat Amphion*, *Min. fr.* 2, p. 590. *Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit*, *Min. fr.* 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, *Cypr. fr.* 7, p. 592. *Ex Rhæo Anium gignit et in Delum transfert*, *fr.* 11, p. 593. *Phorbanthem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui præest*, *Cycl.* p. 601, a.
- *Αραιθυρέη, urbs Argivorum, B, 571.
- *Αργεάδης, ου, Argææ f., Polymelus, Π, 417.
- *Αργεῖος, εἰα, εἰον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus.
- *Ἥρη Αργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc.
- *Ἑλένη Αργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Αργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odys. Conf. Αργος.
- *Αργεῖφοντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.
- *Αργισσα, urbs Thessaliæ, B, 738.
- *Αργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, p, 291-326. — *Argus, Arestoris et Mycenæ f.*, *Cycl.* p. 601, b.
- *Αργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomede, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cuius caput Mycene, ubi Agamemno imperabat, A, 30; B, 108; Ιππόδοτον, B, 267; Γ, 75; O, 30, etc.; πολυδαΐον, Δ, 171. (*Theb.* fr. 1, p. 587.) Μυχός Αργος Ιπποδότοιο, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἑλλάδα καὶ μέσον Αργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαιῶν, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰασον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτὸν), etc. 5) Πελασγικὸν Αργος, in Thessalia, Pelei a. Achillis regnum, B, 681; Ιππόδοτον, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus*, *Cypr.* p. 582, b.
- *Αργυρέη, urbs Elidis, H. Ap. 422.
- *Αργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.
- *Αρέθουσα, fons in Ithaca, v, 408.
- *Αρειος, εἰα, εἰον, Marti sacer, τείχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, Π, 166; Αἴας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; Α, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et έντρα, K, 407.
- *Αρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini*, *Theb. fr.* 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, *ib. fr.* 5.
- *Αρέστωρ, ορος, Argi pater ex Mycene, *Cycl.* p. 601, b.
- *Αρετῶν, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.
- *Αρηθῖος, 1) princeps Boeotia, pater Menesthi, cognomine Κορωνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Υ, 487. — Adjectivum est Δ, 280; O, 315, etc.
- *Αρηῖλυκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, Π, 308.
- *Αρήιος. V. Αρειος.
- *Αρηΐατος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.
- *Αρηΐφιλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.
- *Αρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, έρατεινή, B, 591; A, 723; H. Ap. 422.
- *Αρης, εος, et ηος, ει, et et ηῆ, ἡα (Ἀρην, E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Αρης, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δέχοι Αρης, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Αρηί ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; Π, 784, etc.; ἴσος Αρηί, Δ, 603. Et phrases, ἐυνόγειν Αρηα, B, 381; κρίνεσθαι Αρηί, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Αρης, π, 269; έγείρειν Αρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: θούρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; ἀίδηλος, Θ, 309; βροτολοιγός, Φ, 421. Αρες, Αρες, βροτολοιγὲ μαιώρονε, τειχεσπλήτα, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; ούλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; Π, 543, etc.; έγέεπαλος, O, 605; ῥινοτόρος, Φ, 391; βριήπυος, N, 521; ταλαύριος, E, 289; X, 267; θοδς, N, 328; ἀλλοτρώαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ένωάλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Έρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomede vulneratus, in Olympum credit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi caede audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus έπτά έπίσχε πέλεθρα πέσων, Φ, 391 sqq. Olim victus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλεμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Pentheseilea, Amazon*, *Æth.* p. 583, a, *el. fr.* 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos*, *Teleg.* p. 585, a. *Ejus filius Cycnus*, *Theb.* fr. 6, p. 588.
- *Αρήτη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulyssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; v, 57 sqq.
- *Αρητιάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 395; σ, 412.
- *Αρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichiensis, v. Αρητιάδης.

- ***Ἀράδην**, filia Minols, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypriti narratæ*, p. 582, a.
- ***Ἀριμα**, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι φασὶ Τυζώος ἐμμεναι εὐνάς, B, 783.
- ***Ἀρίστας**, αντος, Græcus, pater Liocriti, P, 345.
- ***Ἀρίσθη**, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐυκτιμένη); Φ, 43.
- ***Ἀρίσθηθεν**, B, 838; M, 96.
- ***Ἀρκάδες**, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσίμωροι, H, 134.
- ***Ἀρκαδίη**, regio Arcadum, B, 603; πολυπύδακα, μήτερα μῆλων, H, 18, 30; πολύμηλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- ***Ἀρκεισιάδης**, αο, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- ***Ἀρκείσιος**, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- ***Ἀρκεσίλαος**, dux Bæotorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- ***Ἀρκτίος**, Milesius, Æthiopidis scriptor, p. 583, a, et Ilii Excidiū, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. Apud nonnullos etiam Titanomachiae fr. 1, 2, p. 585.
- ***Ἀρμα**, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- ***Ἀρμονίδης**, εω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- ***Ἀρμονίη**, (Semeele mater,) saltat cura Gratiis, H. Ap. 195.
- ***Ἀρναῖος**, mendicus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- ***Ἀρνη**, oppidum Bæotiae, B, 507 (πολυστᾶφυλος); H, 9.
- ***Ἀρπαλίων**, υνος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- ***Ἀρπυια Ποδάργη**, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, II, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- ***Ἀρσίνος**, princeps Tenedius, pater Hecamedes, A, 625.
- ***Ἀρτακίη**, fons in regione Læstrygonum, x, 108.
- ***Ἀρτεμις**, ἰδος, iv (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatorem instruxisse dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Y, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδενή, II, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδενή. Χρησθαλάκτος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκοπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliator Trojanis, Y, 39, 70 sq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, II, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71), δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; o, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Aulide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob carsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- ***Ἀρύδας**, αντος, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, o, 426.
- ***Ἀρχέλοχος**, Antenoris, f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- ***Ἀρχεπτόλεμος**, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- ***Ἀσβετος**, deus χαμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- ***Ἀσιάδης**, ου, Asii f. 1) Acamas, M, 140. 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænoops, P, 583.
- ***Ἀσίνη**, urbs Argolidis, B, 560.
- ***Ἄσιος**, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molaribus cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq. 2) Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, II, 716 sqq. Adde Ἀσιάδης.
- ***Ἄσιος**, λεϊμών, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- ***Ἀσκάλαρος**, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchomenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- ***Ἀσκανίη**, urbs et regio in limibus Phrygiæ et Mysiæ, sec. Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριεὼλᾶξ).
- ***Ἀσκάnios**, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμειβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- ***Ἀσκληπιάδης**, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; A, 614; Ξ, 2.
- ***Ἀσκληπιός**, Æsculapius, ἱγῆρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- ***Ἀσκηρ**, *nympha, cuius filius ex Neptuno, Cæolus, condidit urbem Bæotiae Ascræam*, Alth. fr. 2, p. 586.
- ***Ἀσκληζών**, ὄνος, ἡ, urbs Bæotiae, B, 511.
- ***Ἀσσαῖος**, ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301.
- ***Ἀσάρακος**, avus Anclisæ, Y, 232, 239.
- ***Ἀστέριον**, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- ***Ἀστερίς**, ἰδος, parva insula inter Ithacam et Cephaleniā, πατρήσσα, δ, 846 sqq.
- ***Ἀστεροπαῖος**, princeps Lycii, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnāt, M, 102 sqq.; sub Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- ***Ἀστυάλο**, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- ***Ἀστυάνας**, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem Ἀστυάνας, Z, 402 sqq. De eo ib. 465 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulysse occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- ***Ἀστυνοος**, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiaonis f., Trojanus, O, 455.
- ***Ἀστυόγεια**, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- ***Ἀστυόχη**, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- ***Ἀστυκύλος**, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- ***Ἀσφαλίων**, minister Menelai, δ, 216.
- ***Ἀσωπὸς**, fluvius in Bæotia, βαθύσχοινος, λεχεποιός, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- ***Ἄτῃ**, πρόσθα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Αἰταῖς, σθεναρή καὶ ἄρτικος, I, 504 sq. Ex quo in terris versetur, T, 126 sqq.
- ***Ἀτθίς**, ἰδος, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586. Quod perierat ante Pausaniam, v. fr. 2 in fine.
- ***Ἀτλας**, αντος, Calypsus pater, ὀλοόφρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinctentes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- ***Ἀτρεΐδης**, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelau; amho. Ἀτρεΐδᾶ, Ἀτρεΐδαι. — Ἀτρεΐδων κάθοδος, Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.
- ***Ἀτρεΐων**, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- ***Ἀτρεΐς**, εὐς, Pelopis et Hippodamiæ f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, Alcim. fr. 7, p. 589.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.

Ἀτυμνιάδης, συ, Atymnii f., Mydon, E, 581.

Ἀτύμνιος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq. 2) Alius: v. Ἀτυμνιάδης.

Αὐγαίαι, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.

Αὐγείας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.

Αὐγήιάδης, αο, Augææ f., Agasthenes, B, 624.

Αὐλῆς, ἰδος, ἡ, urbs Bæotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσα). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectiorem in Trojam, Cypr. p. 582, a, b.*

Αὐτόλυκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Foratus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.

Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium profiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnāt, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.

Αὐτόνοη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.

Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.

Αὐτοπόνοος, pater Polyphontæ, Δ, 395.

Ἀραρεῖς, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Ænea occisus, 541 sqq.

Ἀρεΐδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulyse, ω, 304.

Ἀριδναί, demus Atticus, cujus heros Ἀριδνός Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repetentem, Cycl. p. 601, a.

Ἀρροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; δ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέρανος, Κύπρις, Κυθήρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetula forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride educata, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea πεισθὼν ἰσάντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminæ cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' Ἀρροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi, ibid. Helenam conspiciendam præbet Achilli, ibid. Vestimenta florea ejus, fr. 14, p. 594. Coronas plectit, ibid.*

Ἀργαῖαι, Ἀχαιῶν, ἐπὶ πλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.

Ἀργαῖας, ἄδος, idem. Ἀργαῖάδων εὐπείλων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.

Ἀργαῖκος, adj. Ἄργος Ἀργαῖκόν, v. in Ἄργος. Λαὸν Ἀργαῖκόν, N, 349.

Ἀργαῖς, ἰδος, Græca. Ἀργαῖδες, οὐκεί' Ἀχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. Ἀργαῖα γαῖαν, A, 254; H, 124. De

HOMERUS.

Græcia, Ἀχαΐδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυβότειρον, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.

Ἀχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάθυμοι, A, 123; ω, 57; καρηκορόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; εὐκνήμιδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; εἰκώπες, A, 389; Γ, 190; II, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρηΐφλοι, Z, 73; II, 303; P, 336; χαλκοκνήμιδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανελλήνας καὶ Ἀχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες ἀν' Ἰασσόν Ἄργος Ἀχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. Ἀχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles, Cypr. p. 582, b. Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant, Æth. p. 583, b. In Tenedo se condunt, II. parv. p. 583, b. Unde erumpunt et Trojam vi capiunt, II. Exc. p. 584, a. Lapidare volunt Ajacem Oilei, ibid. Pernicies a Minerva iis injecta in reditu, ibid.*

Ἀχελώϊος, 1) celeberrimius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.

Ἀχέρων, οντος, Orci fluvius, x, 513.

Ἀχιλλεύς, s. Ἀχιλῆς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκελος, μέγα φέρτατος Ἀχαιῶν, δρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, βη- ἤνωρ, πολίπορος, κυδάλμος, μεγάθυμος, δαίφρων, πο- δώκης, ὠκὺς, ταχύς, etc. Genealogia, Γ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; II, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbium et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Υ, 92. Conf. Γ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulysses, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; II, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus consecratur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo de- tracla, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reducit, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret cibum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Armatur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mortem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Aenea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pene ceperat, Y, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios interfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ulturus, cum Achille congreditur, tandem ab Apolline subductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropaeo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro saevire pergit, 521 sqq., expugnassetque urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnat apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparet, 80 sqq., 125 sqq.; tondet se in luctu, 140 sqq.; maciat duodecim Trojanos nobiles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendidissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam rapit, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, mitigat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro appellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. 6, p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulat, ib. b. Posterius evocatus, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur voto per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cupientes prohibet, Aeneas boves abigit, Eyrnessum, Pedasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem et præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna removeat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem obijcientem, Æth. p. 583, a. Seditione inter Graecos orta, in Lesbum navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de cæde illa purgatur, ibid. Memnonem occidit; deinde Trojanos victos usque in urbem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam expontur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, festa certamina agunt; deinde de armis ipsius præstantissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσσεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumulo ejus Polyxena immolatur, Il. Ezc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Αφειδής, una Nereidum, Σ, 46.*

B

Βαθυλάης, ἥος, Graecus, Chalconis f., occisus a Glauco, II, 594 sqq.
 Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλῖος, equus Achilles, II, 149; T, 400.
 Βατίεα, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus ita dictus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομουμαχία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, Haliarnassensium reginae Artemisiæ fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βαλλεροφόνης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Hospitio exceptus ab Ceneo, 216 sqq.
 Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντρος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, Δ, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dardani pater, Y, 460.
 Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοσῆριος, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηβοίδης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, δ, 31; ο, 95, 140.
 Βοίδη, urbs Thessaliae, B, 712.
 Βοιθής λιμνη, in Thessalia, prope quam Pherae sitæ, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοὶ μὲν etc., cui præmissa est invocatio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώτιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Boeotii. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πῖονα δῆμον ἔχοντες, E, 710; χαλκοχιτῶνες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et ἔω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κραπνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μέγας, τ, 200. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, Y, 223 sqq.
 Βούδειον, τὸ, urbs Phthiae, II, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolonis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ανος, Trojanus, nothus Laonedontia f. Abarbarea peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τὸ, urbs et regio Elidis, πολύτυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βούτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αλγείων, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσης, ἥος, Pedasi et Lyrnessi rex et sacerdos, Hippodamiae pater, quæ Βρίσης ap. Hom. dicta, A, 392; I, 132, 274.
 Βρίσης, ἱδός, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyrnesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύγοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thesprotis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηία, urbs Laconica, B, 583.
 Βῶρος, 1) Perieris f., Polydoræ, Pelei filiae, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαῖα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emissit dolum Proserpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Malis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum caedes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
 Γαῖῆος υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαῖήχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλαξίρη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitæ auream dat Jupiter pro filio, fr. 3, ib.*
 Γάργαρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; O, 152.
 Γεραίστος, δ, promontorium Eubœæ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
 Γερήνιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνιοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γῆ, Tellus; *ejus nuptiae cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, Egæonius mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντις Γῆ in vocatur, Alcm. fr. 6, p. 589.*
 Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, x, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαῦκος, 1) Sisyphei f., pater Bellerophontis, Ζ, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Ζ, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, ι, 19, sqq. agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεα χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hecтором objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Cæso Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπῶλος, in quem est Ep. 11.
 Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, epitheton, noununquam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαφυραὶ, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλίσας, εντος, δ, urbs Bæotiæ, B, 504.
 Γονέσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.
 Γοργεῖος. V. Γοργῶ.
 Γοργυθίων, ωνος, nothrus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργῶ, οὗς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὄμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργῶ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖη κεφαλῇ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.
 Γόρτυν, υνος, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόεσσα); γ, 294.
 Γουνεύς, εὖς, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Bæotiæ, B, 498.
 Γρήνιος, fluvijs Troadis, M, 21.
 Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nympha Talæmeni peperit duos filios, B, 865.
 Γυραὶ, αἱ, petræ non procul ab Eubœa, ubi Ajax Oilei naufragium passus perit, Γυρῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖν πέτρην appellat.
 Γυρτιάδης, ου, Gyrtii f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἤσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.
 Δαίτωρ, ορος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f. 1) Trojanus, Tlepolemus,

Π, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; x, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δαναὶς, ιδος, *carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586.*
 Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epitheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισταί, N, 680; ταχύπλοοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρτος, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δανῶς, rex Libyæ. *Ejus filiae armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
 Δαρδανίδης, αο, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 160. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — Ἐὶπῶλος, *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλα Δαρδάνια, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, ιδος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθυκόλποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωες, posterii Dardani, Dardaniī, H, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἄνιρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανοι, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; O, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, ητος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλὶς, ιδος, urbs Phocensis, B, 520.
 Δεισιήνωρ, ορος, Lycius, P, 217.
 Δελφείος, Delphicus, βωμός Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πύονα δῆμον, H. 27, 14.
 Δεξαμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόζους, ου, Dexii f., Iphimous, H, 15.
 Δευκαλίδης (pro Δευκκλιωνίδης), αο, Deucalionis f., Idomeneus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκκλιών, ωνος, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Διδάμεια, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Διηκόων, ωντος, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Διημόνη, Trojana, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Διοπίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
 Διόχοος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Διήπυλος, amicus Stheneli, E, 325.
 Διήπυρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Διήροφος, Priami f., fortissimus, N, 156; O, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumpta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. *Κεύκασις*, 294; θεοειδής, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Διήων, Atheniensis, *Cephalī pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηλιάς, αδος, Delia. Κούραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπναι, H. Ap. 157.
 Δηλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos ibi Antius, Apollinis f., per norem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

- Δημήτηρ**, Ceres, Rhese filia. Hymnus Cer. narrat, eam raptā Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua factum fuerit; inde mœstam, aniculae specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniū; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem immortalem reddere cupiens, interdū ambrosia unctum, noctu igne occulit. Quā rē per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo aedificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querelae ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed haec mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. *Εὐπλόκαμος*, ε, 125; Ξ, 326; *ἑσθλή*, E, 500. Alia epitheta in Hymnis cit. *Δήμητρος τέμενος*, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. *Δημήτερος ἀκτὴ*, N, 322; Φ, 76.
- Δημόδοκος**, cantor apud Phaeacās, de quo θ, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojae, 470 sqq. Canit et ν, 27 sq.
- Δημοκῶν**, υἱός, Priami f. nothus, occisus ab Ulyssae, Δ, 499 sqq.
- Δημόλεων**, υἱός, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.
- Δημοπτόλεμος**, unus ex procis Penelopes, γ, 242, 266.
- Δημόυχος**, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.
- Δημόφρων**, υἱός, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.
- Δημοφῶν**, *Theset f., excisa Troja Æthram reducit, Il. Exc. p. 584, a, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Δημῶ**, υἱός, Celei filia, *ἑσέσσα*, H. Cer. 109.
- Δηῶ**, υἱός, i. q. Δημήτηρ, H. Cer. 47, 211, 492.
- Διή**, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.
- Διόδωρος**, *Erythræus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.*
- Διοκλῆς**, ἥος, 1) Orsilochi f., rex Pherarum in Messenia ab Alpheo fluviō deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit *Aeneas*. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; ο, 186. 2) Rex Eleusinius, *πλήξπιπκος*, H. Cer. 474, 477; *Δίοκλος* dictus ib. 153.
- Διομήδη**, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, I, 665.
- Διομήδης**, εἰς, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: *κρατερὸς*, *βοῶν ἀγαθός*, *ἱππόδαμος*, *ὑπέρβυμος* (Δ, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucō Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, I, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulyssae, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rheseum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus praelium suadet, Ξ, 109 sqq. Curra certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. *Ὀυλῆς*
- Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — *Cum Ulyssae Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philecteten e Lemno reducit, Il. parv. p. 583, b. Palladium rapit cum Ulyssae, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Corabum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.*
- Δίοκλος**, V. *Διοκλῆς*, 2.
- Δίον**, oppidum Eubœæ, αἰτὶ, B, 538.
- Διώνυσος**, et ob metrum *Διώνυσος* et *Διώνυσος*, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. *Ελρασιώτης*, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — *Quæ dona Anii filiabus, Oivovρῶκος, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δίος**, Priami f., Q, 251.
- Διόσκουροι**, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — *Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Theseo raptam repetitur, Cycl. p. 601, a.*
- Διώνη**, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.
- Διώρης**, εἰς, 1) Amarnyci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.
- Διήτωρ**, υἱός, Isai f., fictus ab Ulyssae rex Cypri, ρ, 443.
- Δολίος**, senex, servus receptitius Penelopæ et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiae Melanthus, σ, 321 sq.
- Δολιχός**, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.
- Δόλοπες**, gens Thessalica, I, 480.
- Δολοπίαν**, υἱός, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.
- Δόλοψ**, υἱός, 1) dux Græcus, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.
- Δόλων**, υἱός, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.
- Δόρυλλος**, filius nothus Priami, A, 489.
- Δούλη**, n. propr. *Nost. fr. 7, p. 600.*
- Δουλιχίεύς**, ἥος, adj., Dolichius, σ, 126, 394, 423.
- Δουλιχίον**, τὸ, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; κ, 123, 247; H. Ap. 429. *Πολύτρον*, ξ, 335; τ, 396; τ, 292.
- Δράκων**, Icariae insulae urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.
- Δρακίος**, dux Epeorum, N, 692.
- Δρήσος**, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.
- Δρύας**, υἱός, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciae, Lycurgi pater, Z, 130.
- Δρύοψ**, υἱός, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.
- Δύμας**, υἱός, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.
- Δύμη**, Achajæ urbs, H. Ap. 425.
- Δυναμένη**, Nereidum una, E, 43.
- Δωδωνάιος**, Jovis epitheton, II, 233.
- Δωδώνη**, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, ejus ὅποφται Selli, *δουχέιμπος*, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.
- Δωριεες**, Dorienses, *τριχίτες*, τ, 177.
- Δωρίον**, τὸ, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyris a Musis excæcatus, B, 594 sq.
- Δωρίππη**, Anti uxor, *Cypr. fr. 11, p. 593.*
- Δωρίς**, ἴδος, una Nereidum, Σ, 45.
- Δῶς**, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτίων πεδίον, in Thessalia, ubi natus Æsculapīus, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove vinctus, Batr. 285.
Εἰδομένη, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰλαΐθνα, Jovis et Junonis filia, Lucina, μογόςτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis par-tui adest; τ, 188. Plurali Εἰλαΐθνας, A, 270 (μογόςτοκοι); T, 119.
Εἰλάσιον, τὸ, urbs Boeotiae, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestiaeotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Euboeae, B, 537.
Ἐκάζη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater mul-torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251 sqq.; et admonitio ejus donat adoratque Minervam, 293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille, X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430 sqq. Timet de Priamo in Graeca castra proficiscente, Ω, 200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in funere, 747 sqq.
Ἐκαμήδη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille, donataque Nestori, A, 623 sqq. Curat hospitem lavan-dum, Σ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persaei filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χει-ρῶσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et So-lem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκατος, adj., pro nomine proprio est Apollinis, A, 385; Y, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτόρεος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. — *Il. parv. fr. 16, p. 597.*
Ἐκτορίδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, ὄρος, Priami et Hecubae f., princeps heroum Tro-janorum. Solita epitheta: ἀνδροφόνος, μέγας, κορυθαίολος, χαλκοκορυστῆς, θρασύς, ὄβριμος, φαίδιμος, βοῆν ἀγαθός (N, 123; O, 671), πελώριος (A, 819), εἰκελὸς φλογί (N, 54, 688), Ἀρηί, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ca-tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Cedit Achivis, Δ, 505. Increpat a Sarpedone, E, 471 sqq., pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno auctore, Z, 77 sqq., in urbe obscurationem Minervae fieri jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem redu-cit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andro-machen, in ædibus frustra quaesitam, tandem urbe egre-diens ad portam Scæam una cum Astyanacte infante obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissi-mum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni suavis, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares, sub noctem datis muneribus discedunt, 206-312. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89 sq., et alios, 215 sqq. Teucrum vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300 sqq. Mane copias educit, A, 56 sqq. Ab Agamemnone ad mœnia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contempto augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400 sqq. Ab excidio navium arcetur praesertim per Ajaces, N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulne-ratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curan-dus, Σ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat, 591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, Π, 536 sqq.; in Patroclum, 721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem rever-titur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq. Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achil-lem aggressurus, revocatur ab Apolline, Y, 364 sqq. Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, pa-rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed pudor ob prius ipsi dicta et aliae cogitationes loco eum cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit, insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-tis fatorum lancia, necem ei appendit; atque ab Apolline desertum Minerva specie fratris Deiphobi ad dimicandum hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-305. Tandem maxima contentione pugnans hasta trans-figitur, armis spoliatur, credatur ab Achivis et curui Achil-lis alligatus ad naves raptatur, 306-404. Interitum ejus plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-ratur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat, licet sæpius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-fusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur, 677-776; exstructo rogo celebratur funus, 772 ad fin. — *Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.*
Ἐλαίς, ἴδιος, Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatiosis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33 sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ὄρος, nobilis Phaeax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Ledæ filia, Dioscurorum soror, formosis-sima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B, 160 sqq., 356, 590; N, 626 sqq. Intexuit telae pugnas hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-rantibus, 144-245. Ubi filiam relictam dolet, 175, et fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq. Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam red-it, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω, 761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-plius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto allata, 125 sqq., et φάρμακον νηπενθὲς ἀχολόν τε, 219 sqq. Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja specu-latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-gneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa textum donat Telemacho, o, 123 sqq., et augurium ei in-terpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. — *Ex Jove nata et Nemesi in plurimas formas mutata, Cypr. fr. 3, p. 592. A Theseo rapta, p. 601, a. Paridi ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et ave-hitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b. Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptiae, p. 582, a. Legatio ad Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli, ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mor-tuo, Deiphobo nubit, Il. parv. p. 583, b. Trojæ agno-scit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti concedit Æthram, fr. 17, p. 598.*
Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei paret

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pugnāt ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis oburgatus a Priamo, Ω, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paridis in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ab Ulysse insidius capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo, Il. parv. p. 583, b.* — 2) Græcus princeps, Cēnopsis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusinii, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Cereris cultus, θύεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, ορος, dux Abantum ex Eubœa, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλεών, ὄνος, ἡ, oppidum Bœotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικῶν, ὄνος, Antenor's f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλική, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεῖα); Θ, 203.
- Ἐλικών, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (Ἰαθίου). 2) Mons Bœotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πιδαχόεις, *Atth. fr. 2, p. 586.*
- Ἐλικώνιος ἀναξ, Neptunus, Υ, 404.
- Ἐλλάς, ἄδος, proprie est urbs Thessaliæ seu Phthiotidis, B, 683 (καλλιγύναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἐλληνας, antiquæ urbis Ἑλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἑλληπόντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλατύς, P, 432; ἀπείρων, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἑλος, ους, τό, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἑλπίων, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui periit in Circæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ fiunt, μ, 10 sqq.
- Ἑνέτοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἑνίητες, in prosa Αἰνιάνες, gens ad Ossam, Perrhæbis propinqua, B, 749.
- Ἑνίπεύς, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἑνίοπη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἐννομος, 1) ductor Mysorum, et augur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἐννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; Θ, 201, 440, etc.
- Ἐνόπη, urbs Meessenæ, I, 152, 292.
- Ἐνοσίγθων, ὄνος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; Υ, 6, etc.
- Ἐνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἐνυεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἐνυώ, οὐς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολιόρροος).
- Ἐξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἐπάλτης, ου, Lycius, a Patroclo occisus, II, 415.
- Ἐπειγέως, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei ἱκέτης ob cædem, II, 57.
- Ἐπειοί, Elidis antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκογίτωνες); N, 686 (παιδιμόεντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἐπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funehribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Eadem res Il. parv. p. 583, δ.*
- Ἐπείριος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὧν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδαυρος, ὅ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Cēdipi mater et uxor, quæ aliis Iocaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lynnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάπορος, ὅ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπείς, ἑως, *Lyci filiam vitiat et perit, Cypr. p. 582, a.*
- Ἐργίος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, εὐς, τό, sedes inferorum, Θ, 368; I, 568 (ἔξ Ἐρεβουσφιν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρεμνέας, ἑως, nobilis Phœax, θ, 112.
- Ἐρενθαλίον, ὄνος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pylis a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) rediit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφότης, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεά δασπλήτις, ο, 234. Plur. Ἐρινύες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μπηρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (πηγωγών). — *Audit diras Cēdipi, Theb. fr. 2, p. 587. Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum, Ib. fr. 6, p. 588.*
- Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἄμωτον μεμνῖα); Σ, 535. Ab Jove mittitur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine, Cypr. p. 581, b.*
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στυγερή, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta, fr. 2, p. 536.*
- Ἐριώπης, ἰδος, ἡ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμῆος λόφος, collis in Ithaca, prope Neion, π, 471.
- Ἐρμείας, αο, Ἐρμείας (Ἐρμῆς E, 390), Ἐρμῆς, ἑω (H. Merc. 413) et εἰω (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ab ovæ Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua Iyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicetur. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitum et indignatum Apollinem Iyræ cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem Iyræ utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta Iyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo redissent, jurat se neque Iyram neque aliud quidquam suffuturum esse Apollini; hic autem *auræam virgam* ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceat. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐριούνιος, ἔδοσκοπος, Ἀργεῖφόντης, ἀκάχητα, δώτωρ ἑάων, χρυσόρραπτις: cujus virgæ vis exprimitur e, 47 sq. Martem clam eripuit Αἰολ-

dis, B, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen eunti, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, κ, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deas in Idam deducit, ad iudicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*

Ἐρμόνη, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

Ἐρμόνη, urbs Argolidis, B, 560.

Ἐρμος, fluvius Æolidis in Asia, ἀνήκης, Υ, 392; Ep. 1, 5.

Ἐρυθρίνοι, οἱ, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠλῆλοι, B, 855.

Ἐρυθραί, 1) urbs Bæotiæ, B, 499. 2) Ἐρυθραία πόλις Ioniciæ, in quam Ep. 7.

Ἐρύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.

Ἐρύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.

Ἐρύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.

Ἐτεοκλῆιος. V. Ἐτεοκλῆς.

Ἐτεοκλῆς, ἥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivantur in domo βίης Ἐτεοκλήϊης, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ἐτεοκρηται, οἱ, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

Ἐτιωνεύς, ἥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

Ἐττωνός, oppidum Bæotiæ, πολύκημος, B, 497.

Εὐαιμονίδης, ου, Euemonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.

Εὐαίμων, ονος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*

Εὐάνδης, εος, pater Maronis, ι, 197.

Εὐδοία, insula, B, 535; ναυσικλῆτης, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Εὐδάμων, Cyrenensis, *Telegoniæ scriptor*, p. 584, b.

Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, Π, 176-186.

Εὐπνίνη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.

Εὐπνορίδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; χ, 294.

Εὐπνός, Selepii f., princeps Lyneasi, B, 693.

Εὐππος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.

Εὐπμοος, fidiſſimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimas in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in precis vindicandis, præsertim χ, 157 sqq. Cum Telemacho poenas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐμήλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equabus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphthime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachia scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*

Εὐμόλος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Εὐνῆος, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Εὐπείθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Εὐρύπτος, δ, fretum Eubœæ, H. Ap. 222.

Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; Π, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.

Εὐρύδης, ου, procus Penelopes, cæsus, χ, 267.

Εὐρύδαος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnât egregie, Z, 20. sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος Ἀπῆ, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐρύδατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*

Εὐρυγάνεια, *Hyperphantis filia, quacum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.*

Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, δνειροπόλος γέρων, E, 148 sq. 2) Procus Penelopes, σ, 296; occiditur, χ, 283.

Εὐρύδικη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*

Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Redeuntem Telemachum prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post eadem procorum, χ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesce herum, ψ, 1 sqq.

Εὐρύλοχος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, κ, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulyssæ sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus secum, 417 sqq.

Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoo princeps, δ, 628 sq.; φ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulysses irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopen alloquitur, 320 sqq. Antinoo occiso, placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, χ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Εὐρυμέδων, οντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Peribœm, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 114; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Eurymi f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρυνομία, 1) Oceani filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetus ταμίη in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysem patrata caede, φ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Aegypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 247.
 Εὐρύπυλος, 1) Herculis f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλον πόλις, Β, 677. 2) Euameonis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnatur, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἄριστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnatur, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; ΙΙ, 27. (*Axionem Priami occidit, Il. parv. fr. 19, p. 599.*) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 519 sq. — *Trojanis auxilio profectus, fortissime gnans a N. occiditur, Il. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.*
 Εὐρύσθευς, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρυτίδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Aechalia habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρυτίων, υωος, Centaurus in Thessalia. Temulentum turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Aechaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — *Conf. Aech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591.* — 2) Actoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρύφεισσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Βατρ. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
 Εὐσσώρος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐτρησίς, ιος, urbs Boeotiae, Β, 502.
 Εὐφρημος, Trezeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sqq.
 Εὐφρήτης, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφροδο, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, ΙΙ, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐφρώνωρ, ορος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Εὐφώτης, ου, Aloeī s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — *Cum fratre Oto et Aeclo, Ascræ nymphæ filio, Ascræ urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.*
 Εὐφύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίετρα ἀρούρα).
 Εφυροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Έχεκλῆς, ἥος, Actoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, ΙΙ, 189.
 Έχεκλος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, ΙΙ, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Έχέμων, ονος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Έχένης, nobilis Phlæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Έχέτωλος, 1) Trojanus, Thalsyi f., cæsus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Έχετος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρότων δηλήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Έχέφρων, ονος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Έχιναι, ὠων, insulae in mari Ionio, postea Έχινάδες dictæ, Ιεραλ, Β, 625.

Έχιος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, ΙΙ, 416.
 Έωςφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαγρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύφτατε πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.

Ζάκυνθος, δ et ἡ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η. Ap. 429.

Ζέλια, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.

Ζεύς, Διός, Διτ, Δία, et Ζηνός, Ζηνι, Ζήνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοῦ πατρός ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὑπατος μήστωρ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύπια, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναΐ, νεφεληγερέτα, κελαινερίς, πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπεριμένης, μέγας, μέγιστος, κύδιστος, αἰγίόχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ὑψιθεμελής, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ἐριθεμελής, σταροπηγερέτα (ΙΙ, 298), ὑψίζυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομορφαίος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptrum et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Praecones sunt Διός ἀγγελοι, Η, 274. Ipse ταμίης πολέμοιο ἀνδρῶπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret ægide a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάστιγι δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiarum, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, ν, 213. Έρκιος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωναῖος, Πηλεασγυῖος, a cultus loco, ΙΙ, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in ΙΙ. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natusque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η, 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διός ἀριστής, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Αἰνάλ, κόρη Διός, Ι, 604 sqq.; Ἄτη, πρέσβα Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ immissam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἄτην in terram ex Olympo projecit, 126 sqq. — Redux ab Æthiopicis, quo cum diis ierat κατά δαίτρα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemmoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτών Διός induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitis ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, A, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delenitus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, O, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, Π, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, X, 167 sqq.; sed lanx ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, γ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sqq. Et mittit Mercurium ad nympham Calypso, ut hæc eum dimittat, ε, 28 sqq. Utionem Soli concesserat de sociis Ulyssis, M, 385 sqq. Omnia fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit prælium Eupitheï sociorum, procos ullurorum, ω, 539 sqq. — Ζεὺς καταχθόνιος, Pluto, I, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello, Cypr. p. 581, b. Deorum judicium præcipit, ibid. 'Ετερήμερον ἀθανασίαν tribuit Dioscuris, ib. p. 582, a. Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine, ib. p. 583, a. Immortalitatem dat Memnoni, Æth. p. 583, a. Jovis Hercel in ara occiditur Priamus, II. Exc. p. 584, a. Saltantem induxerat Titanomachia scriptor, fr. 2, p. 585. Μῶμος ἰπσι σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat, ib. p. 592. Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata, fr. 3, ib. Ζῆνα, fr. 17, p. 594. Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio, II. parv. fr. 3, p. 595. Dardano dederat Palladium, II. Exc. fr. 3, p. 599. Tantalum quomodo punit, Nost. fr. 10, p. 600.*

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζέφυρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; θορήκην spirat cum Borea, I, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis ex Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, Π, 150 sq. Est κελαιδενός, κελκηγός, λαβρός, αἰθρίας (H. Ap. 433), δυσας, αἰὲν ἐρυθρός.

Ζῆθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἥβη, filia Jovis et Junonis, Herculis uxor in cælo, καλλιφόρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, E, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Gratia saltat, H. Ap. 195.

Ἥγησος Salaminius pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἥγησινος, Althidis poeta, p. 586.

Ἥγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἥλιος. V. Ἥλιος.

Ἥριβοια, Aloeï uxor altera, περικαλλής, E, 389.

Ἥριων, ωνος, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicium; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Z, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; A, 366; I, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Ariaben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, P, 575, 590.

Ἥριονες, αἰ, Argolidis oppidum, B, 561.

Ἥριονεύς, ἥος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, K, 435.

Ἥλειος, Elei; eorum bellum cum Pylis, A, 671 sqq.

Ἥλέκτρη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojæ, II. Exc. fr. 5, p. 599.*

Ἥλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἥλιος: ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀναξ, παμφανόων, φαῖθων, φαεσίμβροτος, τερψίμβροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Æetæ, x, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiæ nympharum pater, μ, 132 sq.: quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis matatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cerei raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἥλιος, ἴδος, regio Peloponnesi, δία, B, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅθι κρατύνουσιν Ἐπειοί, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόδοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἥλύσιον πεδίον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἥλιων, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ἥμαθι, Macedoniæ pars, Ξ, 226.

Ἥνοπεύς, ἥος, Thebæi f., auriga Hercules, Θ, 120.

Ἥνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἥνοψ, οπος, 1) Trojanus, pater Salmii, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytomedis pater, Ψ, 634.

Ἥπειρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulysi subdita, B, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἥπυτιδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, P, 324.

Ἡρακλειδης, αο, Herulis f., 1) Thessalus, B, 679; 2) Tlepolemus, 653; E, 628.

Ἡρακλειδης, adject. Ἡρακλείδους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλεΐν fere vocatur Hercules ab Homero, B, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμένων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόθυμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus fit potentior, T, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, A, 689 sqq. Junonem vulnerat, E, 392 sqq.; ἄδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, E, 638 sqq.; in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; O, 25-30. Ejus ταῖχος ἀφίχοντο, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 224. Tlepolemus filius ex Astyco, B, 638; E, 639. Alii ejus υἱέες υἱωνοί τε, B, 666. Umbra ejus cum Ulyse loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypriis narratus, p. 582, a. Arionem equum accipit a Coproe, per eum vincit Cynum Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto, Theb. fr. 6, p. 588. Cum Iole, Æch. Exp. fr. 2, p. 590. Æchalliam capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam quærere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit, Nost. fr. 9, p. 600.*

Ἡρη, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεᾷ, E, 721; Θ, 383, etc. Jovis soror et uxor, Π, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πάντνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἥχομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπέδιλος (λ, 603), Ἀργεῖν. In eam II. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhea matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudes in Hercule et Eurystheo nascentibus, T, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, A, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, Ξ, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilectio Iasoni, μ, 71 sqq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, υ, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia necit quæ mariti minis et Vulcano intercedente comescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Achivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, Δ, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutuata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, Ξ, 153-352. Ab expergefatto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας 'Αχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.). De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam veniente, ib. p. 582, a.*

Ἡρακλῆος, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαίστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato corlo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυῖς, κολοποδίων (Φ, 331), πολύμητις, πολύρρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, Ξ, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, Ξ, 238 sqq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; ο, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φλόξ Ἡφαίστιοιο, ignis, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vitem et uvas Jovi, II. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἠχώ, οὖς, Echo, H. 18, 21.

Ἠώς, οὖς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φαισίμβροτος (Ω, 785), χρυσοθήρονος, εὐθρονος, βοδοδάκτυλος, προκίπελος, φαινολίς (H. Cœl. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάληα, una Nereidum, Σ, 39.

Θάλλιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσιάδης, Thalsy f., Echeopolis, Δ, 458.

Θάμυρις, vates, Æchalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriacione peccat et in Orco puniatur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, Ξ, 231.

Θαυμακίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὖς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenoris, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θέη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῖν λύει ἥδε καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναρωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγγλυδὸν ἔζομένη, Jupiter ἄαρος ἀπρίαι, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consultat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμίσκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, ο, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; ρ, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, 151 sqq.; et procis mortem, υ, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέσσανδρος, 1) Polynicius f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphei f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκριτόμυθος, ἀμετροπῆς, ob contumeliosos sermones ab Ulysse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Boeotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ε, 315, sq., 335; π, 65, 427; ρ, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, II, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυροπέα, καλλιπλόκαμος, ἡόκομος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e corlo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem ainu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposerat, I, 410 sqq.; et dederat arcem vestium etc., II, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum deflet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filii arma in certamen ponit, λ, 546. Filium deflet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Deflet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, *ὑπέρβυρος*, Θ, 120. — Adject., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἱδός, *carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.*
Θήβη, ἡ, et *Θήβαι*, αἱ, Thebæ, 1) Bæotiarum urbs, *ἐκτάκτος*, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Condita a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. *Εὐστράτης*, T, 99; *εὐρύχορος*, λ, 265; καλλίχορος, H. 14, 2. 2) *Ἐgypti*, *ἐκαστόμυλος*, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, *ὠψίπυλος*, Z, 416; *ὑποπλακίτη*, 397; *ἱερὴ πόλις* *Ἥστῳ*, A, 366 sq., capta et direpta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεΐδαι, *Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
Θησεύς, ἴως, heros et princeps Atheniensis, *Ἐγεῖ* f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cypris narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θισση, urbs Bæotiarum, *πολυτρήων*, B, 502.
Θισσι νῆσοι, i. q. *Ὀζείαι*, in Acheloi ostio, o, 299.
Θόας, αντος, 1) princeps Ætoliarum, Adræmonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnat, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulæ, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intransitibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 10, p. 596.*
Θήη, Nereidum una, Σ, 40.
Θηρίκός, Atticæ oppidum, *Θηρινόνες*, H. Cer. 126.
Θῶων, ωνος, 1) Trojanus, Phænopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θῶωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θωότης, ου, Menesthei præco, M, 342 sqq.
Θράσιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμήδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnat, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασύμυλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρήικες, et *Θρήκες*, Thraces, B, 644 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rheseo, K, 434 sqq. *Θάμνριν* τὸν *Θρήικα*, B, 595. — *Penthesilea Θρήισσα, Æth. p. 583, a.*
Θρηήκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. *Θρηήκην Σάμος*, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. *Θρηήκιος πόντος*, Ψ, 230.
Θρήκη, Thracia, *ἐπίδωλαξ*, A, 232; γ, 485; N, 301, etc. *Θρήκηθεν* flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θρηάι, nymphæ in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκην, pro Siciliæ antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνιον, τὸ, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρύον, τὸ, urbs Elidis, *Ἀλφειοῦ πόρος*, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, *Θρυάσσα πόλις*, αἰπία κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; *πολύαρην*, 106. Pater *Ἐγισθι*, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., *Ἐγισθι*, δ, 518.
Θυμβραΐος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θών, ὄνος, *Ἐgyptius*, Polydamne maritus, δ, 228.

I

Ἰάρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ἰάμβη, Metaniræ famula, *κέδν' εἰδύα*, quæ Cererem di- cteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ἰάνθη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), *ἐκχιτώνες*, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes ad- veniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, Θ, 479.
Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulæ, γ, 292. 2) Alius in Pello- ponnese, H, 135.
Ἰασίδης, αο, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres veiῶ ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 125 sqq.
Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασων Ἄργος di- ctum, o, 245. 3) V. *Ἰασίδης*.
Ἰάχη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ἰαωλκός, ἡ, urbs Magnesiæ, *εὐκτιμένη*, B, 712; *εὐρύχορος*, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαίος, adj. Idæus. *Ἰδαίων δρεων*, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. *Ζεὺς Ἰδαίος*, II, 605; Ω, 391.
Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hic alius potius est, Ω, 325, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδῆ, mons s. potius montes Troadis, *ἡνεμέσσα*, ὠλέσσα, *πολύπυγος*, *πολύπιδαξ*, *μήτηρ* *θηρών*, B, 821; Θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Ve- nus ad Anchisen venit. Jupiter *Ἰδῆθεν* μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
Ἰδης, εω, pater Cleopatæ, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 554. — *Alius, Aphareï f., cuius et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuri, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ἰδομενεύς, ἦος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genea- logia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnat, E, 43 sqq.; Z, 436; Θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fugit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσθς, urbs Rhodi, B, 656.
 Ἰηπαίων, onos, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίδης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσων, onos, princeps Thessalus, Aësonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Junoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαίμενης, εος, Trojanus, Sthenelai pater, Π, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odys. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείελος, κρηναή, τρηχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὕκονήϊος, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰθακήσιος, adjunct. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰθακος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰθάμη, urbs Hestiazolidis, κλωμακίεσσα, B, 729.
 Ἰκάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliquam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλήτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucaditus, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regebant, ibid.*
 Ἰκάριος πόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκαταονίδης, ου, Hicetaonis f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκατάων, onos, Laomedontis f., frater Priami, Y, 238; dux, Γ, 147 (δῶς Ἀργός); O, 576.
 Ἰκαμάιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλάειρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλῆϊον πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, α.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἴλιον αἰνῶ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡνεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀρρούεσσα, εὐπωλός. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπλόιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθ, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακοῖλιος οὐκ ὀνομαστῇ, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἴλιον πέρις, carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. α n. 13.
 Ἰλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilia, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδης, ου, Imbraisi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰναχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, δ.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, ῥινυλός Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰεῖονιος, adjunct. Ἰεῖονις ἀλογος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόλη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Oëthalie Exp. fr. 1, p. 590, ἐανθή, et fr. 2.
 Ἰοχέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, δ.
 Ἰππασίδαι, Iliipasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypsenor, N, 411; iterum alius, Apisaon, P, 348.
 Ἰππασος, Soci pater, διαίρων, A, 450. V. Ἰππασίδαι.
 Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰπποδάμης, αντος, Trojanus, interfectus ab Achille, Y, 401.
 Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypetæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcathei uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰππόδαμος, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335.
 Ἰππόθοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugat, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰπποκῶων, ωντος, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Trojani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰππόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰππόνους, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribææ pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰπποτάδης, ας, Hippotæ f., Aëolus, x, 2, 36.
 Ἰπποτίων, ωνος, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρῆς, ἰδος, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεῖα, ὠκεία, ποδήνεμος, ἀέλοπος, χρυσόπτερος. De arcu celesti, πορφυρέη, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἴρος, mendicus Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀργαῖος, σ, 1-7. Infeliciter certat cum Ulysse personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἴρος αἶρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solyms, A, 203 sqq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubææ, πολυστάφυλος, B, 537.
 Ἰστιή, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υος, Elati f., εὐπίπος, H. Ap. 210.
 Ἰτύλος, Zethi et Aëdonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, ωνος, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφθίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.
 Ἰφιγένεια, filia Agamemnonis et Clytæmnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauris transfert et immortalem reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, δ. Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.
 Ἰριδάμας, αντος, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰρικλήειν βῆν, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰρικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves ei

ablaturum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalis et Clymenes f.*, Nost. fr. 3, p. 600.
 Ἰφιγένεια, Aloeï uxor, λ, 305.
 Ἰφινός, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
 Ἰφρις, acc. Ἰφρα, Trojanus, a Patroclo occisus, II, 417.
 Ἰφρις, ἰδος, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐζω-
 νος, I, 663 sqq.
 Ἰφριτιάδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
 Ἰφριτίων, ωνος, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus
 ab Achille, Y, 382 sqq.
 Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρυμος, B, 518 sqq.;
 P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat
 Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰφριτιάδης.
 Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
 Ἰωνική κρυόεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καθησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, Καθη-
 σόδεν.
 Καδμείοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντροες Ἰκπων); E, 807;
 K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant*,
per eumque a Teumessia vulpe liberantur, Epig. fr. 3, p. 589.
 Καδμίωνες, Cadmi posteri, Thebani, Δ, 385; E, 804; Y, 680.
 Καδμήϊς, ἰδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
 Κάδμος, heros Thebanus, pater Inus, ε, 333. — *Ejus, θεό-*
φρονος, mensa, Theb. fr. 2, p. 587.
 Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.
 Καινείδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
 Καινίς, ἑως, rex Lapitharum, A, 264.
 Καλῆσιος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
 Καληγορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
 Καλήτωρ, ορος, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clyti
 f., O, 419.
 Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
 Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
 Καλλίαιρος, urbs Locrensis, B, 531.
 Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146.
 — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex*
eo Polypæten, qui regnum post eam habuit, Teleg. p.
 585, a.
 Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
 Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Y, 53, 151.
 Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
 Καλλιρόη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
 Καλλίχορος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
 Καλύδναι, αί, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
 Καλυδών, ὄνος, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπεινή, πετρήεσσα,
 ἐραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
 Καλυψώ, οὐς, nympha, Atlantis filia, insulam Ogygiam pos-
 sidens. Insula et vita ejus describitur ε, 55 sqq. Epitheta:
 ἡέκομος, εὐπλόκαμος, δια θεάων, αὐδήεσσα, δολόεσσα (η,
 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, beni-
 gnissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum
 sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia
 (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, ε, 11 sqq.,
 gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate facienda,
 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333.
 — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἡμερόεσσα). — *Te-*
ledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio,
 Teleg. p. 601, a.
 Κάλυκας, αντος (voc. Κάλυαν, A, 86), Thestoris f., vates in
 exercitu Græcorum ad Trojam. Vaticinia ejus, A, 69 sqq.;
 B, 322. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45 coll. 70 sqq. —
Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu
heroum Aulide, Cypr. p. 582, a. Dianæ tram aperit,

Iphigeniæ immolatione placandam, ib. p. 582, b. *Pe-*
destri itinere rediit usque ad Colophonem, ubi moritur
et sepelitur, Nost. p. 584, b.
 Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινόεις, B, 656.
 Καπανεύς, ἥος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319;
 ἀγακλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus
 ab Jove, Batr. 284.
 Καπανητιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
 Καπανησίος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
 Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Y, 239.
 Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
 Κάρες, ὦν, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
 Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
 Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡγεμόεσσα, H. Ap. 43.
 V. Κράπαθος.
 Κάρυστος, ἡ, urbs Eubææ, B, 539.
 Κάσος, ἡ, insula Ægæi maris, B, 676.
 Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur
 ἀνέδνος, N, 365 sqq. Ἰκλή χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta
 Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a
 Clytæmnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit*,
Paride in Laconiam navigante, Cypr. p. 581, b. *Min-*
ervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta, II. Exc. p.
 584, a.
 Κασσιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit
 Gorgythionem, Θ, 305.
 Κάστωρ, ορος, 1) Ledæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis
 et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237
 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Pol-
 luce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et*
Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille
occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interfecit:
inde Jupiter iis ἐπετήμερον ἀθανασίαν tribuit, Cypr. p.
 582, b. *Castor θνητός*, fr. 2, p. 592. *A Lynceo in quercu*
latens delegitur et vulneratur, fr. 8, p. 593. *Ab Aphidno*
vulneratus, Cycl. p. 601, a. — 2) Hylici f., Cretensis fi-
 ctus, ξ, 204.
 Κατακλιώδης βαρεῖται, Parcæ, η, 197.
 Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Y, 329. 2)
 Peloponnesi, γ, 366, μεγάρυμοι.
 Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
 Καφριδὲς πέτραι, in extrema Eubæa, ubi Ajax Oilei
 perit, Nost. p. 584, b.
 Κάδης, αο, Ceadæ f., Trezenus, B, 847.
 Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebenris, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
 Κεβριόνης, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus
 Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Pa-
 troclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, II,
 727-782.
 Κελαδινή, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
 Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
 Κελαϊνεφής, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.
 Κελεός, οῖο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres
 venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρυθείης),
 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
 Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam.
 Quorum Chiron δικαιοτάτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eo-
 rum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens
 deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.
 Κεφαλλῆνες, Cephallenæ insulæ habitatores, in ditione Uly-
 ssis, B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
 Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interfecit,
 a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe libera, Epig.
 fr. 3, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea*
Iphicium genuit, Nost. fr. 3, p. 600.
 Κηναῖον, promontorium Eubææ, H. Ap. 219.
 Κῆρ, ἥρος, ἡ, et αἱ Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακῇ, ὀλοή, στυγερῇ, μελιαινα, denique βίαιαι, H. 7, 17.
 Κήρινθος, ἡ, urbs Eubœæ, ἑραλος, B, 538.
 Κήτειοι, Mysiæ populus, λ, 521.
 Κηρισίς, ἰδος, λίμνη, lacus Copaicus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
 Κηρισός, Phocidis fluvius, ἕτος, B, 522.
 Κιαννοί, Bithyniæ gens, *Hylam quærun et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
 Κίκονες, gens Thraciæ. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
 Κίλικες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
 Κίλλα, urbs Troica, ζαθήη, A, 38, 452.
 Κιμμέριαι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
 Κιναίθων, ab nonnullis pro *Œdipodiz scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναίθων ἐν Ἡρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. *Lacedæmonius, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.
 Κινύρης, ου, rex Cypri insulæ, A, 20.
 Κίρκη, Solis et Perses filia, in insula *Ææa*, κ, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, aliasque feras, ipsam texentem canentemque, 210 sqq. Hæc in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hæc nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quæ facienda sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήςσα, διαθεάων. — *Filius ejus ex Ulyse Telegonus, pater per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, a. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
 Κισσηίς, ἰδος, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
 Κισσῆς, δ, princeps Thraciæ, Theanus pater, A, 223.
 Κίραρος, Ioniæ oppidum, αἰγλήσσα, H. Ap. 40; ἀμπελόσσα, H. 8, 5.
 Κλεισιδίκη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
 Κλειτός, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
 Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, Π, 330.
 Κλεοπάτρα, Marpessæ filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
 Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμενά, B, 570.
 Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Boeotos ducebant, B, 495; occisus ab Agenore, O, 340.
 Κλυμένη, 1) ministra Helenæ, βοώπις, Γ, 144. 2) Una Ne-reidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, λ, 326. — *Minyæ filia, Cephalis uxor, Nost. fr. 3, p. 600.*
 Κλύμενος, rex Minyarum, socer Nestoris, γ, 452.
 Κλυταιμνήστρη, soror Helenæ, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab *Ægisto* seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. *Cassandram ipsa interfecit, 422. — Cum Ægisto occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur, Nost. p. 584, b.*
 Κλυτίδης, ου, Clyti f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
 Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Γ, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
 Κλυτομήδης, εος, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
 Κλυτόνηος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
 Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπεινή, H. Ap. 43.
 Κνωσός, ἡ, urbs Cretæ, magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδένδρεος), 396 (Μινώϊος).
 Κοῖος, οιο, Titan, Latonæ pater, H. Ap. 62.
 Κοίρανος, 1) Lycius, ab Ulyse occisus, E, 677. 2) Soclus Merionæ, P, 610 sqq.
 Κολοφῶν, ὄντος, ἡ, urbs Ioniæ, ubi *Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.*
 Κοπεύς, ἦος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex, Theb. fr. 6, p. 588.*
 Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, ν, 408; ω, 150.
 Κόρινθος, urbs Argiva, ἀρνεῖς, B, 570. Κορινθόθι, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
 Κόροιθος, ad *Cassandræ ipsi desponsatæ nuptias Trojam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.*
 Κορυνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
 Κορώνεια, urbs Boeotiæ, B, 503.
 Κορωνίς, ἰδος, Phlegyæ filia, mater Æsculapii, H. 15, 2.
 Κόρωνος, Cænei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
 Κουρήτες, antiqui habitatores regionis Pleuronicæ in *Ætolia*, de quorum bello cum *Ætolis* I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo, Min. fr. 5, p. 590.*
 Κόων, ὠνος, Antenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, Λ, 248 sqq.; T, 53.
 Κόως, Cos insula, ἐναιαιμένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
 Κρανῆν, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
 Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
 Κραταίς, ἰδος, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
 Κρειοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
 Κρείων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Hæmon, Œd. fr. 3, p. 587.*
 Κρεώφυλος, *Samius, qui Οἰχαλίας Ὄωσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.*
 Κρηθεύς, ἦος, Æoli f., ex Tyro uxore pater *Æsonis*, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sqq.
 Κρήθων, ὠνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab *Ænea*, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
 Κρήται, αλ. V. Κρήτη.
 Κρήτες, Cretenses, Γ, 230 sq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes fiunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐπεόκρητες, τ, 176.
 Κρήτη, ἡ, et αλ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εἰρεῖται), insula Creta, ἑκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καλὴ καὶ πείρα, 173, ubi v. plura; εἰρεῖα, N, 453; ν, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτηθεν Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
 Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαθήη, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδείλος, ἀμπελόσσα). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
 Κροίσμος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
 Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
 Κρονίδης, αο et εω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
 Κρονίων, ὠνος (ονος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
 Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 595.*
 Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
 Κρώμνα, urbs Paphlagoniæ, B, 855.
 Κτέατος, Actoris s. Neptuni f., Euryti frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
 Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulæ Syriæ, pater Eumæi, ο, 413.

Κρτισπρος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.

Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.

Κυανοχίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Υ, 144.

Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.

Κυθήρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.

Κύθηρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάδεα, O, 432; τ, 81. **Κυθήρην**, O, 438.

Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, K, 268; O, 431.

Κύκλος έπικός, ejus reliquit, p. 581-601.

Κύκλωψ, ωπος. **Κύκλωπες**, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 108 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (υπερηνόρεοντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. **Κύκλωψ** dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excæcatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; x, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — **Κύκλωπες tres geniti ex Γῇ et Urano**, Cycl. p. 581, a.

Κύνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo prælio, Cypr. p. 582, δ. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.

Κυλλήνη, mons Arcadiæ, B, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.

Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, O, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος Κυλλήνιον, H. 18, 31.

Κυλλοποδιών, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.

Κύμη, Asiæ minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.

Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.

Κυμοδόη, Nereis et ipsa, Σ, 41.

Κύνθιος, adj. **Κύνθιος ὄχθος**, H. Ap. 17.

Κύνθος, δ, mons insulæ Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαλοῖος).

Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, B, 531.

Κυπαρισσέας, ἡντος, δ, urbs in ditione Nestoris, B, 593.

Κυπάρισσος, ἡ, oppidum Phocensium, B, 519.

Κύπρια έπη, in Cyclo. De his p. 581 sq., ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii **Κυπρία** scribebant, p. 581, a.

Κύπρις, ἰδος, Venus, E, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.

Κυπρογενής **Κυθήρεια**, Venus, H. 9, 1.

Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq., 448; H. Ven. 28, 66. **Κύπρονδε**, A, 21.

Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniæ, B, 853.

Κύφος, ἡ, urbs Perrhaebiæ, B, 748.

Κωκυτός, fluvius Orci, x, 514.

Κώπαι, ὦν, vicus Boeoticus, B, 502.

Κώρυκος, Ioniæ promontorium, **Κωρύκου ἔκτρα κάρηνα**, H. Ap. 39.

Κῶς, ἡ, acc. **Κῶν**, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, B, 677. Conf. **Κῶς**.

A

Αἶα, ἡ, oppidum Laconicum, B, 585.

Αἰέριος, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, II, 197; P, 467. 2) Aurifaber Pylius, γ, 424 sqq.

Αἰερίης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, παπυμένος, ω, 374, ἥρωα alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Εἰ ταφῆτιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus conseverat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum præbet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.

Αεργιάδης, εω, Laërtes f., Ulysses, Γ, 200; I, 308; T, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 185, 191, etc.

Αιστρυγόνες, ὠν, natio immanis, vel Siciliæ, vel Italiæ inferioris, x, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.

Αιστρυγονίη, Læstrygonum urbs, τηλέπυλος, x, 82; ψ, 318.

Αιστρυγών, Antiphates, x, 106, 199.

Αακείδαιμων, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώεσσα, B, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δία, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. **Εὐρύχορος**, v, 414; ο, 1; φ, 13.

Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.

Λάμος, Neptuni filius, Læstrygonum princeps, x, 81.

Λαμπετίδης, ου, Lampi f., Dolops, O, 526.

Λαμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.

Δάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238.2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.

Δαγόνος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, II, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.

Δαοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, O, 516.

2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.

Δαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte præmatura extincta, Z, 197 sqq.

Δαοδίχη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Z, 252. 2) Agamemnonis filia, I, 145, 287.

Δαοδόχος, 1) Antenoris f., cuius formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Græcus, socius Antilochi, P, 699.

Δαοδόη, Altæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; X, 48.

Δασκίων, ωτος, **sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, II. Exc. p. 584, a.**

Δαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, O, 527.

Δαομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, E, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, E, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Z, 23. — **Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, II. parv. fr. 3, p. 595.**

Δαπιθαί, gens antiqua Thessaliæ, cuius de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. A, 266 sqq., M, 128, 181.

Δάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριβῶλαξ, B, 841; P, 301.

Δειόκριτος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, P, 344.

Δειώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θυσικός, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.

Δειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.

Δεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.

Δελεγας, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, K, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλεμοι).

Δεοντιάς, ἥος, Coronis f., dux Græcus, B, 745 (ὄζος Ἄρκος); pugnat, M, 130, 189; Ψ, 837, 841. — **Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.**

Λεσθίς, ἰδος, Lesbia, I, 129, 271.

Λέσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, I, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθή, H. Ap. 37. **Λεσθόθεν**, I, 664. — **Ibi Achilles sacra facit ob cædem Thersitæ, Æth. p. 583, a.**

Λέσγης, Mytilenæus (aliter Pausan, p. 598, a), cuius

Ilias minor cum Excidio adjuncto: p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
Λευκάδιος, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
Λευκάς, ἄδος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
Λευκή, insula, in Ponto Euxino, ad ostia Borysthenis: eo abripitur a matre Achilles de rogo, Aeth. p. 583, b.
Λευκίππη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Λεύκιππος et Ασυνίπποιο δάμαρ, Ap. H. 211.
Λευκοθέη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tania opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
Λεύκος, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
Λήδη, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
Λήδης, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
Λήϊτος, dux Beotorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
Λήλαντον πέδιον, in insula Euboea, H. Ap. 220.
Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγάθη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Δήμνου ἄστου, Ξ, 281; εὐκρίμων ποτιέβρον, θ, 283 sq.; εὐκρίμενη, Φ, 40; ἀμυχθαλόεσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.
Λητοῖδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
Λητώ, οὐς, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); Π, 849; T, 413; ζ, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Υ, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Eī, καλλιπαρῆς, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — Eī sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Aeth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.
Λιθύη, Africæ pars, δ, 85; ε, 295.
Λικύρμιος, frater Alcmenes, a Tlepolemo occisus, B, 663.
Λίλαια, urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Λιλαίηθεν, H. Ap. 241.
Λιμνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
Λίνδος, urbs Rhodi, B, 656.
Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
Λιταί, ὧν, Jovis filiae, Ates sorores, I, 502 sq.
Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum, N, 686, 712 sqq.
Λυγαῖος, ἑως, Aphareti f., frater Ida; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu delezerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινώεις, B, 647.
Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Υ, 84, ubi genealogia ejus. Γ, 333; Υ, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.
Λυκηγενής, ἑός, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
Λυκίη, regio Asiae minoris: ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐμῶλας, P, 172; εὐρεῖα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηδε, Z, 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
Λύκος, Lycii, a Sarpedone et Glaucō ducti, B, 876; Z,

194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀρχιμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
Λυκομήδης, εός, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.
Λυκόβορος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et untrices ejus κατ' ἡγάθειον Νυσῆιον, Z, 130 sqq. (ἀνδροφόνιο Λυκούργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
Λυκοφόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
Λύκος, cujus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.
Λυκόφρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et κλέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκρίμενη).
Λύκων, ωνος, Trojanus, a Peneleo occisus, Π, 335-341.
Λυρησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Υ, 92, 191 sqq. — Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.
Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, Δ, 191.
Λωτοφάγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
Μαῖα, Atlantis filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαῖαδος, a nom. Μαῖας, ε, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαῖαδα καλλιπέδιον, 57.
Μαῖανδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, II, 194.
Μαῖρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Preti et Antææ filia, λ, 326. — Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.
Μαίων, ονος, Hæmonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
Μάχαρ, αρος, antiquus rex Lesbi, Ω, 544; H. Ap. 17.
Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et al Μάλεια, promontorium Laconiae, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
Μαντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
Μαραθῶν, ὠνος, vicus Atticæ, η, 80.
Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
Μάρων, ὠνος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysem in reditu offendit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.
Μάσσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dexteritate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.
Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, II, 695.
Μεγαμειδής, αο, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
Μεγαπένδης, εός, Menelai f., quem, absente Helena, ex ministra genuerat, τηλόγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
Μεγάρη, filia Creontis, Herculis conjux, λ, 269 sq.
Μέγης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Boeotiae, B, 501.
- Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciā sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiæ domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελαμπους, ὄδος, Amythæonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανθεύς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulyssem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, φ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθώ, οὐς, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulyssem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελανίππη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, Atth. fr. 3, p. 586.
- Μελάντιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ἄνος, Portheli f., Cenei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alcim. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Cenei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ἐκθός). Historiæ ejus partem narrat Phœnix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteusilæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλις, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχωμος, H. 8, 3; τερρός, Ep. 4, 7.
- Μελία, Oceani filia, Cycl. p. 601, b.
- Μελιδία, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμων, ὄνος, Anroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilio venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater et ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μενέλαος, Atræi f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητίλος, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ἐκνός, βοήν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulyssem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimus, in pugnam singulare cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ federe icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quaerit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiosè sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulyssem periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capti Troja pugnāt ad domum Delphiohi, θ, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Patale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, o, 44-181; p, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Irīde certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrin in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achilles, II, 173-178, αἰολοβώρηξ.
- Μενοτιάδης, αὐ (εὐ, Σ, 93), Menæti f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενοίτιος, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενοίτιου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐκίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachus comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulyssem in cæde procorum tnetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquiorem v. in Mermeridēs.
- Μέρορες, insulae Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέροψ, ὀπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μέσθλης, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτρήρων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.
- Μεσσηίς, ἱδός, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Orsilochus, φ, 15.
- Μεσσήνιοι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνετρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐδζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεα, Ætæ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
Μηδουσκάστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
Μηθώνη, eadem quæ *Μεθώνη*, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
Μηριστεύς, *ἄος*, *et ἄος*, 1) *Talai f.*, princeps Argivorum, *Euryali pater*, B, 566; certavit in ludis funebribus *Œdipi*, Ψ, 678 sqq. 2) *Echii f.*, Θ, 333; N, 422; occisus a *Polydama*, O, 339.
Μηριστητιάδης, ου, *Mecistei f.*, *Euryalus*, Z, 28.
Μηρόδοσος, *nympha*, socia *Proserpinæ*, H. Cer. 420.
Μήνη, *Luna*, i. q. *Σελήνη*, *ταυσιπτερος*, H. 32, 1.
Μήρονες, *Asiæ min. populus*, B, 864 sqq.; K, 431. *Borus Mήρων*, E, 43.
Μηρονίη, *Mæonia*, *ἐρατεινή*, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (*Apollini sacra*).
Μηρονίς, (*ἰδος*, *Mæonia mulier*, Δ, 142, *ebur tingens*.
Μηρόνης, *αο*, *Moli f.*, *dux Cretensis*, *regis Idomenei οὐραγός*, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi *Ulyssi dat arma*; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Ξ, 514; O, 302; Π, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. *Præest lignatoribus*, Ψ, 112 sqq. *Curru certat in ludis funebribus*, 351 sqq., 528 sqq., 614 sq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
Μήστωρ, *ορος*, *Priami f.*, Q, 257.
Μίθεια, oppidum *Boeotiæ*, B, 507.
Μίθης, *ω*, *rex Brygium in Thracia*, *cujus tumuli epigramma est Ep.* 3.
Μίλητος, 1) urbs *Cariae*, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs *Cretæ*, B, 647.
Μίμας, *αντος*, *mons Ioniae in mare procurrens*, *ἡμεῖος*, γ, 172; *παυκαλός*, H. Ap. 39; *ὠψίκερμος*, Ep. 6, 5.
Μινώας, *ἄδος*, *sive Phocæis*, *carmen in Cyclo positum*, *cujus fragmenta v. p.* 590.
Μινώας, ου, *Clymenes pater*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Μινύειος, *Quod est Minyarum*. *Ὅρχομενὸν Μινύειον*, B, 511; *Ὅρχ. Μινυήτων*, λ, 284. *Ποταμὸς Μινυήτιος*, *Elidis fluvius*, A, 722.
Μινώτιος, *Minois*. *Κνωσσὸς Μινώτου*, H. Ap. 396.
Μίνως, *ωος*, *rex Cretæ*, *Jovis et Europæ f.*, N, 450 sqq., ubi *posteri ejus*; et τ, 178 sq. (*δαριστής Διός*); ρ, 523.
Μίνω, accus., Ξ, 322; *ὀλοφρων*, λ, 322. *Ib.* 568 sqq. *iudex apud inferos*.
Μινμοσύνη, *mater Musarum*, H. Merc. 429 sq.
Μνήσος, *Trojanus*, ab *Achille occisus*, Φ, 210.
Μοῖρα, *Parca*, *passim*, cum epithetis *κραταιή*, *ὀλοή*, *χαλεπή*, *δυσώνυμος*. Plur. *Μοῖραι* semel Q, 49.
Μολίονα, τῶ, *Actoris filii*, *Eurytus et Cteatus*, A, 709, 750.
Μολίωνος, *Thymbraei Trojani auriga*, A, 322.
Μόλος, *Cretensis*, *pater Merionæ*, N, 249; K, 269.
Μόρυς, *υος*, *Phrygius*, *Hippotionis f.*, N, 792; *cæsus*, Ξ, 514.
Μούλιος, 1) *Augiæ gener*, *occisus a Nestore*, bello inter *Pyllos et Epeos*, A, 739. 2) *Trojanus*, *occisus a Patroclo*, Π, 696. 3) *Alius*, *occisus ab Achille*, Υ, 472. 4) *Dulichius*, *Amphlochi proci famulus*, σ, 422 sq.
Μούσα, *Musa*, *invocatur*, α, 1; ω, 62 (*ἀλγεια*); B, 761, et *æpissime in Hymnis*. *Θεά* A, 1; *θεά*, *θυγάτηρ Διός*, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (*Ὀλυμπιάδες*, *Διὸς θυγάτρεις*); A, 218, etc. *Novem ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ in funere Achillis*, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. *Docent homines*, θ, 63, 73, 481, 488; sed *Thamyryn παύσαν ἀοιδῆς*, B, 594 sqq. *Hymnus in Musas*, H. 24. *Earum mater Mnemosyne*, H. Merc. 429 sq. *Μουσῶων θεράποντες*, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth.* p. 583, a. *Thamyris gloriatione eas lædit et punitur*, *Min. fr.* 1, p. 590.
Μυγδών, *ονος*, *rex Phrygiæ majoris*, cui contra *Amazonas irrumpentes Priamus auxilium tulit*, Γ, 186, *ἀντίθεος*.

Μύδων, *ωνος*, 1) *Atymni f.*, *interfectus ab Antilocho*, E, 580-589. 2) *Trojanus*, *interfectus ab Achille*, Φ, 209.
Μυκάλη, *mons Asiæ*, e regione *Sami*, B, 869.
Μυκαλησός, ἡ, *urbs Boeotiæ*, *εὐρύχορος*, B, 498; H. Ap. 224.
Μυκηναῖος, *adject.* O, 538. *Μυκηναῖοι*, 643.
Μυκίνη, 1) *urbs Argolidis*, *εὐκτίμενον πολίτευρον*, B, 569, *εὐρύστεια*, Δ, 52, *amata a Junone*; *πολύχρυσος*, H, 180; A, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali *Μυκῆναι*, Δ, 376. *Μυκῆνηθεν*, I, 44. 2) *Inachi filia*, *εὐπλόκαμος*, β, 120. — *De hac*, *Oceani nepti*, *Cycl.* p. 601, δ.
Μύνης, *ητος*, *vir Briseidis*, *quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος) πόλει*, T, 296) *capta occidit*, B, 692.
Μυρίνη (*Amazon*), *πολύσκαρμος*, de *cujus tumulto* B, 814.
Μυρμιδόνες, *ων*, *Thessaliæ Phthiotidis populus*, sub *Peleo et Achille*, *μεγαλήτορες*, T, 278; *φιλοπόλεμοι*, Π, 65; Ψ, 129. *Eorum urbes*, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A *Patroclo ducuntur in Π*.
Μύρσινος, ου, ἡ, *oppidum Elidis*, B, 616.
Μυσοί, *Asiæ minoris populus*, B, 858; K, 430 (*ἀγέρωχοι*); Ξ, 512 (*καρτερόθυμοι*); Ω, 287; N, 5 (*ἀγγέμαχοι*), quo postremo l. nonnulli *Thraciam gentem intelligunt*.
Μώμος, *deus*, *συμβουλιός Jovi*, in *Cypriis*, *fr.* 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitur.

N

Νάξος, *insula Cycladum*, H. Ap. 44.
Νάστης, ου, *dux Carum*, B, 867, 870 sq.
Ναυβολίδης, ου, *nobilis Phæax*, θ, 116 sq.
Ναυβολίδης, αο, *Nauboli f.*, *Iphitus*, B, 518.
Ναυσίθοος, *Neptuni f.*, *princeps Phæacum*, *ducens suos ex vicinia Cyclopum in insulam Scheriam*, η, 56-63; ζ, 7-11. *Vaticinium ejus*, θ, 564-571.
Ναυσικία, *Alcinoi regis filia virgo*, *quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ*, in quo *Ulysses procubuerat*; *vehitur cum ancillis*; *opere facto ludunt*; *quo strepitu expectum Ulyssem lavacro*, *veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit* : v. totam ζ. *Adest in convivio*, θ, 457-468.
Ναυτιεύς, *ἑως*, *nobilis Phæax*, θ, 112.
Νέαιρα, *nympha*, ex qua *Sol genuit duas filias*, μ, 133 sq.
Νεῖος, *fluvius Egypti*, ab *Homero ὁ Αἰγυπτὸς dictus*. *Ad eum armanitur Danaï filiae*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
Νέμεσις, *εως*, *Jove persequente*, in *omnis generis animalia se permutat*; *inde capta*, *Helenam ex eo concipit*, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
Νεοπτόλεμος, *filius Achillis ex Deldamia*, ab eo in *Scyro relictus*, T, 326 sq. *Reducit Troja capta Myrmidonas*, γ, 188 sq. *Ducit Hermionem Menelai filiam*, δ, 5 sqq. *Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulyssæ*, λ, 492-540. — *A Lycomedæ avo Pyrrhus*, a *Phænice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro eum Trojam adducit Ulysses*, *et patris arma ei donat*, *Il. parv.* p. 583, b. *Patrem sibi apparentem videt*, *et Eurypylum*, *Telephi filium*, *occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercel*, *Il. Exc.* p. 584, a. (*Aliter Lesches* p. 599, a.) *Andromachen præmio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam*; *et Astyanactem interficit*, *Il. parv.* *fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. *Pedestri itinere redit*, *Thetidis suasu*, *per Thraciam*, ubi *Ulysses offendit Maronææ*; *Phæniciem in via mortuum sepelit*, *ad Molossos feliciter pervenit*, *et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
Νεοτιχεῖς, *urbis Eoliæ incolæ*, in quos Ep. 1.
Νεστορέος, *Nestoris*, B, 54; Θ, 113, 192.
Νεστορίδης, αο, *Nestoris f.* 1) *Antiochus*, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; *Ant. et Maris*, *Νεστορίδαι*, II, 318. 2) *Pisistratus*, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νίστωρ, ὄρος, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορητής, γέρον, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἡδυεπής, ὄρος Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiente relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalionē, H, 133-156; Δ, 319; cum Eleis s. Epais, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consultit Agamemmoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorū sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculator in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantēs, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De reditu a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, II. parv. fr. 4, p. 596. Rediit felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νήϊον, τὸ, mons Ithacæ, Ὀθρεν, α, 186.

Νηϊς, ἰδος, ἡ, nymphæ Nais, ut Ἀεαρθαρέη, Z, 22; νύμφη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; Y, 384. Νυμφῶων, αἱ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αο, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεΐς, ἑός et ἦος, pater Nestoris, rex Pyli, Crethei f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filiarum elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεῶν μῆστορ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλῃμος, ἀγαυότατος ζώντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αο et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεΐς, ἦος, deus maris, cujus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηΐδες, filiarum Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήρικος, ἡ, εὐκρίμενον ποταμὸν Cephallenensium, ab Laerte captum, α, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰσοσύλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sq.; καταμειμένον ὄρη, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207. Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicaverunt Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νιρεΐς, ἑός, Charopis f., princeps insulæ Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσα, urbs Boeotiæ, ζαῖη, B, 508.

Νίσος, nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci, π, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phronii f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίω, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δεσποτιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἅλσσεια καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύσσας, I, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρονόμοι, ζ, 106; οὐρεῖν, H. Merc. 244. Νηΐδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.

Νύση, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φοινίκης esse dicitur.

Νυσήιον, τὸ, mons Thraciæ, ἡγάθεον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) fluvius a) Lyciæ maj., B, 877, δινήεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλοῦσι θεοὶ, ἀνδρες τε Ξαμάνδρον, Y, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυρόρος ἀγροπόδινος, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Όγχηστός, ὁ, urbs Boeotiæ Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λεχαιοίης, H. Merc. 88, 190. Όγχηστόνης, 186.

Όδιος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Όδυσσεύς et Όδυσεύς, ἑός et ἦος (semel genit. Όδυσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, π, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαίφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διαγενής, αντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλιμος, δορυκλυτός, πτολίπορθος. Juvenis in Parassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito accepit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadet, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemacho. Ejus insulæ et urbes ι, 21-27, cum navibus μολτοπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojam venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatomben facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu colibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnat, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Cæsis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnat, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequod pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao excubias agit per noctem frigidam, ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cycloppum terram, unde Polyphemo excecato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Æoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, κ, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Ææam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocatum consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revectum in Ææam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdim, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacriam appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nymphea benignissime exceptus amatur et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerrime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu expergefactus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaa eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur facienda, 188-440. Mendici specie est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemachio soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; inendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemachio præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelopæ, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philæctio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit. γ,

1-380, ancillas pumiri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et intersectis aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronæ eum offendit in reditu Neoptolemum, Nostr. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceptit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacæm redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprolos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicem; inde dux iis belli contra Brygones, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polypætës, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacæm revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circen perfertur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὅθρυονεύς, ἥος, Cabesius, ab Idomeneo cæsus, N, 363 384, 772.

Οἰδποδεία, vel Οἰδποδία, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.

Οἰδποδῆς, αὐ, Ædipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — *De eo in Cypris carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganeæ Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Céd. fr. 2, p. 587. Diras filiis imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ὀϊκλῆς, ἥος, s. Ὀϊκλῆης, Antiphathæ f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.

Ὀϊλῆς, ἥος, 1) princeps Locrensium, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.

Ὀϊλιάδης, οὐ, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; II, 330; Ψ, 759.

Οἰνεΐδης, αὐ, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.

Οἰνεύς, ἥος, Porthei f., E, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium oblitus terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio excepit, Z, 216 sqq. — *Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Et insidiantur Melanisi filii, Alcm. fr. 8, p. 589.*

Οἰνόμαος, 1) Græcus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.

Οἰνοπίδης, οὐ, Ctenopionis f., Helenus, E, 707.

Οἰνότροποι, αἱ, tres Anii filiae, Cypr. fr. 11, p. 593.

Οἰνὼ, οὐς, earum una, ibid.

Οἰνωψ, οτος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.

Οἰσολος, Ἀσφρὲ νυμφῆα f. ex Neptuno, Ἀσφρὲ urbis conditor, Atth. fr. 2, p. 586.

Οἶτυλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.

Οἰχαλιεύς, ἥος, Æchaliensis, B, 596, 730; θ, 274.

Οἰχαλίη, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχαλίηθεν, 596. — *Οἰχαλίης ἄλωσις, carmen in Cyclo positum,*

cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita haec Æchalla et quænam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quæsitum : v. fr. 3 et 5.

Ὀλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, τρηγεῖα, B, 717.

Ολοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliæ, λευκή, B, 739.

Ὀλύμπιος, de Jove passim; et Ὀλύμπια δώματα de sedibus

deorum.

Ὀλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.

Ὀλυμπος, et Οὐλύμπος, mons Thessaliæ, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάννιφος, νιφίς, αἰγλήεις, πολυδεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant A-loidæ, λ, 315.

Ὀνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.

Ὀνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Ὀνητορίδης.

Ὀπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.

Ὀπείεις, ὄεντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.

Ὀρέσιος, Græcus, αἰολομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sqq.

Ὀρέτης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; πα- tris cædem in Clytæmnestra et Ægistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; δ, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, δ. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.

Ὀρβῆος, Trojanus, N, 791.

Ὀρβή, urbs Thessaliæ, B, 739.

Ὀρμενίδης, αο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.

Ὀρμένιον, τὸ, urbs Thessaliæ, B, 734.

Ὀρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Ὀρμενίδης.

Ὀρνεῖαι, urbs Argolidis, B, 571.

Ὀρσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Ænea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., v, 259-271.

Ὀρτυγίη, insulæ Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅθι τροπαὶ ἡελίοιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.

Ὀρχομόνος, ἡ, 1) antiqua urbs Bootiæ, Μινώεις, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.

Ὄσσα, ἡ, mous Thessaliæ, λ, 315.

Ὄτρεϋς, ἦος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.

Ὄτρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.

Ὄτρυντεϋς, ἦος, pater Iphitionis ex nymphā, γ, 384 sqq.

Ὀυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.

Ὀυρανίη, nymphā, sociā Proserpine, H. Cer. 423.

Ὀυρανίωνες, Urani filii, Titans, E, 898. Alibi passim de diis.

Ὀυρανός, Cælus, Grææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, α.*

Ὀύτις, accus. Οὕτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, ε, 366, 369, etc.

Ὀρελέστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Peon, ab Achille, φ, 210.

Ὀρέλιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græ- cus, occisus ab Hectore, A, 302.

Ὄχρητος, Αἶολος, pater Periphantis, E, 843.

Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.

Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.

Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniae gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλότοιοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.;

δολιχεγχείες, Φ, 155.

Παιονίδης, Pæonius f., Agastrophus, a Diomede occisus, A,

338-369.

Παιονίη, regio, ἐριβώλαξ, P, 350; Φ, 154.

Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.

Παλαμήδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatam insaniam, Cypr. p. 582, b. Ejus mors, ib. p. 583, α, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.

Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.

Πάλλας, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχη, H. Cer. 424.

Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.

Πάμυς, υος, Trojanus, N, 792.

Πάμμων, ονος, Priami f., Q, 250.

Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopes nymphæ f., Græcorum Sil- vanus : v. Hymnum 18 in eum.

Παναχαιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ξ, 369; ω, 32.

Πανδάρως, Meropis f., Aedonis filiæ pater, τ, 518; υ, 66.

Πάνδαρος, Lycæonis f., dux Zeleensium, egregius sagitta- rius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.

Πανδία, Jovis filia ex Selene, H. 32, 15.

Πανδίων, ονος, Græcus, Teucri socius, M, 372.

Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.

Πανθοίδης, αο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.

Πανέλληνες, Hellene universi cum Achæis nominati B, 530.

Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Eu- phorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.

Πανοπεύς, ἦος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλίχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (καλειός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.

Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.

Παρθέτιον φρέαρ, Eleusine, H. Cer. 99.

Παρθένιος, δ, fluvius Paphlagoniæ, B, 854.

Παρθενονταίος, Thebani belli heros, a Periclymeno occi- sus, Theb. fr. 8, p. 588.

Πάρις, ιος, idem qui Ἀλέξανδρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.

Πάρνησός, mons Boeotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.

Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμπερύτη, H. Cer. 493.

Παζύρρασιη, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.

Πασιθέη, Gratiarum una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.

Πάτροκλος, ου, οιο et ἦος, acc. ον et ἦα, voc. Πάτροκλες et Πατρόκλεις, Menæti f., amicus Achillis. Epitheta : ἀνύ- μων, μεγάλῃτωρ, ἰσθῆος, ἱπποκλέυδος. Monita patris Me- nœti, quum proficisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A,

337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mit- titur sciscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tento- rium Nestoris, qui eum precatur, persuadeat Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-

804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

II

Παγασίων ἱερὸν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Tra- chinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παίχων, ονος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 85-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεῖον μῆστορ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit*, *Cypr.* p. 582, b.
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπιστά, μεγάλορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, 8, 363; H. Ven. 59.
- Πειραίδης, αο, Piræi f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πειραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειρίθοος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypoetæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu*, *Min. fr.* 4, p. 590.
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, γ, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, II, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, Δ, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycletoris f., prociis, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηνορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισήνωρ, ορος, 1) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηνορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πελάγων, οντος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, II, 233.
- Πελασγικὸν ἄγρος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πελίας, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πέλοψ, οπος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., πλῆξτεπος. — Πέλοπος νῆσος, *Cypr. fr.* 8, p. 593.
- Πενθεσλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, *Æth.* p. 583, α, et *fr.* 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojani et Thersites ejus amorem Achilli objicit, *ib.* p. 583, α.
- Πεπάριθος, insula Ægæi maris, ἀγγιῶλη, H. Ap. 32.
- Περαῖοι. V. Περραῖοι.
- Πέργαμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Accessameni filia, mater Pelegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurymedontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Cæneo data præmio*, *Theb. fr.* 9, p. 588.
- Περικλῆς, εος, Græcus, pater Bori, II, 177.
- Περικλόμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopæum in bello Thebano occidit*, *Theb. fr.* 8, p. 588.
- Περιμήδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμος, Megæ f., Trojanus, II, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, E, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφότης, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περραῖοι, gens Thessala, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τε Περραῖοι); H. Ap. 218.
- Περσαῖος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ῥος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνη, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλῆς H. 12, 2; ἐπαινῆ I, 565; x, 491, 534, etc.; ἀγανῆ, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλῆν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, x, 139.
- Περσηΐδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετεινὸν, ὄνος, vicus Bæotiae, B, 500.
- Πετεῖος, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πήδαιον, τό, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπεινῆ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, γ, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis*, p. 582, b. *Conf. fr.* 15, p. 594. 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.
- Πήδαςος, 1) filius Bucolonis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, II, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλεΐδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλεῖων, ὄνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ῥος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππκλήτης, II, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, II, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, II, 380 sqq.; 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phoenixem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, II, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 769-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comani filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alihi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano*, *Alcm. fr.* 5, p. 589. *Nuptiæ ejus cum Thetide*, *Cypr.* p. 581, b; et *dona deorum*, *fr.* 4, p. 592. *Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit*, *Nost. p.* 584, b.
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηληΐος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηληΐας, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, II, 143; T, 390; γ, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τό, mons Thessaliæ, εἰσοσίφυλλον, B, 744, 757; II, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηγεῖος, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνελεος, et Πηνελεως, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnatur, N, 92; Ξ, 487 sqq.; II, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίρρων, ἐχέρρων, τιμύμων, πολύδωρος. Absente Ulysse a procia plurimis ambitur, quos tela ad funus sœcri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat.

- β, 87-110, et alibi. Phœnim de infelici Græcorum re-
ditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum
filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ,
675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341;
quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum
reducem amplectitur, ρ, 36 sqq., et procos increpat Ulys-
sem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui
eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses
solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus,
508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamen-
tatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen po-
nit, φ, 1 sqq., et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens ex-
citatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32;
quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnos-
cit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per
noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349
sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. —
*Mortuo Ulysse ad Circeā abducitur a Telegono, ejus-
que fil uxor, Teleg. p. 585, α. Quod ex Nostis memo-
rat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601,
α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Ar-
cesilaum.*
- Πήρεια, locus Thessaliæ, B, 766.
- Πηρώ, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data
uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.
- Πιδύνη, Percosius, Z, 30.
- Πιερίη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H.
Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Πιερίθεν, 86.
- Πιθεύς, ἦος, Æthrae pater, avus Thesei, Γ, 144.
- Πιτύεια, urbs agri Trojani, B, 829.
- Πλαγκταί πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres
putant, μ, 60; ψ, 327.
- Πλάκος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Πλάκω
ὠλέσση, Θήβη Ἰπποκλήν, Z, 396, 425; X, 479.
- Πλάταια, Platææ, urbs Boeotiae, B, 504.
- Πλεισθένης, οὗς, Helenæ filius, fortasse in Cypriis, fr.
21, p. 595.
- Πλευρών, ὠος, δ, urbs Etolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.
- Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.
- Πληιάδες, αἶ, astrum, Σ, 486; ε, 272.
- Πλούτος, (Cereris et Iasonis r.) divitias hominibus præbens,
H. Cer. 489.
- Πλουτώ, οὗς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
- Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; A,
833.
- Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro,
H, 150 sq.; T, 400.
- Ποδάργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris,
Θ, 185.
- Ποδάρκης, εὖς, frater minor. Protesilai, B, 704; N, 693 (με-
νεπτόλεμος).
- Ποδῆς, οὗς, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus,
P, 575-590.
- Ποιάντιος υἱός, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.
- Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-
794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, x,
224 sq.
- Πολυαιμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopæon, Θ, 276.
- Πόλυτος, 1) Antenor's f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ,
126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis,
pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5)
Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.
- Πολύταμα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.
- Πολυτέμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in
H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσημάντω, κρατερός.
- Πολυνείκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πῆ ἀγασθός, Γ,
234-247; λ, 300-304; H. 33. Adde supra Κάστωρ. —
- Ἀδάναντος, ἔως Ἄρνος, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀεθλοφόρος,
fr. 8, p. 593.
- Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo
peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Pro-
tesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium,
cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2)
Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vi-
cit, Ψ, 637.
- Πολυθερσιδης, ου, Polytheresis f., Ctesippus, χ, 287.
- Πολύτιος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenor-
is, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2)
Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.
- Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu
patris, γ, 464-467.
- Πολυκτορίδης, ου, Polyctoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.
- Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine
figit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3)
V. Πολυκτορίδης.
- Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ
adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.
- Πολύμηλος, Lycius, Argæe f., Π, 417.
- Πολυνείκης, εὖς, Cœdipi f., cum Tydeo Mycenis copias col-
ligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p.
582, α. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non
vult, Theb. fr. 2, p. 587.*
- Πολύνοχος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.
- Πολύτειος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B,
623. — *Ulysses post reditum hospitio excipit et cra-
tere donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusi-
nius, H. Cer. 154, 477.*
- Πολυτένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumultu
mactatur, H. Exc. p. 584, b.
- Πολυπημονίδης, ου, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab
Ulysse fictus, ω, 305.
- Πολυποίτης, ου, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum par-
tis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnāt, Z,
29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Mas-
sam ultra omnes jacit in ludis funebribus, Ψ, 836-849.
— *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulys-
sis filius ex Callidice, regina Thesprotorum, et hu-
jus in regno successor, Teleg. p. 585, α.*
- Πολυρεΐδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-
256.
- Πολύρμος, 1) heros ex gente Lapitharum, Eliati f., A, 264.
2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73;
ι, 403, 407, 446. Vide Κύκλωψ.
- Πολυρήτης, ου, Trojanus, N, 791.
- Πολυρόντης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum
in Tydeum, Δ, 395.
- Ποντεύς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.
- Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; υ, 49-53.
- Πορβύς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis. rex, Agrii,
Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.
- Ποσειδάων, ὠνος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior
et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.
Epitheta: γαιήχοος, ἐνοσίχθων, κυανοχαΐτης,
et alia. H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eam-
que docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum
habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H.
24, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403
sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών.
Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq.
Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laome-
donti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-
460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos
immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.
Iratu Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

- frustra rogatus, ut auxilium his ferat*, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Græcorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimitur, O, 41 sqq., 51 sqq. Græcis favet, Γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus scorsum dii sedent, 132-150. Favet Ænæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyraam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Græcorum cum Apolline diruit inmissis fluvii, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecatam filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ralem, ab Æthiopicis reversus, ad Phæacum terram appellenti, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausilthous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cycnus, Cypr. p. 582, b. Equi forgi indutus genuit ex Brinnye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδών ἄλσος, locus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnatur, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; II, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράχτιος, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνεος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; α, 235.
- Πριάμειδος, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, Δ, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, Y, 408, etc.
- Πρίπριος, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, Y, 215-241. Epitheta: γέρον θεοειδής, μέγας, μεγαλήτωρ, εὐμμελής, θεόν μῆτωρ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, Δ, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nonaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periere; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Græcos spectat, Γ, 111-244; foedus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, II, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucius ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Græcorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, Γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Herci, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regiae, Il. parv. fr. 19, p. 599, α.*
- Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδοτήτωρ, ορος, Areilyci f., dux Bæotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόθρος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προδῶων, ιωνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προπτος, rex Argivorum, Antææ maritus, Bellerophoniti insidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Thersandri f., Nost. fr. 5, p. 600.*
- Πρόχρις, ιος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalæ, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, II, 399.
- Προτιάων, ονος, Trojanus, pater Astynoi, O, 453.
- Πρωμνέως, έως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Πρύτανις, ιος, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεύς, έος, nobilis Phæax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphiti f., princeps Phylacensis, ἥρας Ἀρήιος, μεγάθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 696 sqq.; N, 681; O, 705 sq.; II, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*
- Πρωτεύς, έως, deus marinus, Neptuni ὑπόδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, ος, Nereidum una, Σ, 43.
- Πυλαδός, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thessaliæ, λεχηποιός, B, 697.
- Πυτολεμῆτιος, Græcus, Piræi f., Eurymedontis pater, Δ, 228.
- Πυγμαῖοι, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ὠνος, dat. ὠσι, ἡ, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθῶδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλαμένης, εος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλαιος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάργης, αο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, II, 696.
- Πυλήνη, urbs Etolica, B, 639.
- Πύλιοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, έος, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.
- Πύλος, δ, et ἡ, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθίος, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; Ιερῇ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνας, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόθεν, π, 323.
- Πύλων, ονος, Trojanus, M, 187.
- Πυραίχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, II, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀνθεμῖος, Δήμητρος τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, II, 416.
- Πυρραυλεγέθων, ονος, fluvius Orci, α, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomede, Cypr. fr. 10, p. 593.

Ῥαδάμανθους, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ξηνός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubœam, ut viseret Tityum, η, 323.

Ῥαῖη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, I, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, *Ξ*, 203; Hecates, ἡέκατος, H. Cer. 60, 75. Adest Latonæ parturienti, H. Ap. 93. Cererem adductum mittit Jupiter, H. Cer. 442, 461 sqq., ubi Πέρη λιπαροκρήδεμνος.
 Πείθρον, portus in Ithaca, α, 186.
 Πήναϊα, insula Delo vicina, πετήσσσα, H. Ap. 44.
 Πήνη, pellex Oilei, mater Medonis, B, 728.
 Πηγήνωρ, opus, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, η, 63 sqq., 146.
 Πήσος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, K, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, M, 20.
 Πίγμος, Thrax, Piræ f., occisus, Υ, 484-489.
 Πίπη, urbs Arcadiæ, B, 606.
 Πόδεια, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 419.
 Ρόδιος, fluvius Troadis, M, 20.
 Ρόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, B, 654.
 Ροδόπη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.
 Ρόδος, insula, B, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.
 Ροῖα, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Antium, Cypr. fr. 11, p. 593.*
 Ρόνιον, τὸ, urbs Cretensis, B, 648.

Σ

Σαδάκτης, ου, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, Γ, 187; II, 719.
 Σαιδώνη, mons Æolidis, Ep. 1, 3.
 Σαλαμίς, ἴος, ἡ, 1) insula, B, 557; H, 199. 2) Urbs Cypri, H. 9, 4, ἐκτιμένη, Veneri sacra.
 Σαλωνεῖς, ἴος, Æoli f., Crethei frater, λ, 235, ἀμύμων.
 Σάμη, insula prope Ithacam, in ditone Ulyssis, α, 246; ι, 24; ο, 366; π, 123, 249; τ, 131; υ, 288; H. Ap. 429.
 Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægei, Ω, 78, 753. H. Ap. 41, ὁδὴ λή. 2) Eadem quæ Σάμη, B, 634; παιπαλῶσσα, δ, 671, 845; ο, 29. 3) Θρητική, Samothracia, N, 12 sq. (ὀλήσσα); H. Ap. 34.
 Σαρδάνιον, de risu Sardonio, υ, 302.
 Σαρπηδών, ὄνος, et οντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, B, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, Z, 196 sqq. Increpat Hectorem, E, 471-493. Pugnat, 628 sqq.; M, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; Ξ, 426. Mortem ejus prædicit Jupiter, O, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, II, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, Ψ, 800.
 Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, Cypr. fr. 18, p. 594.
 Σατνιόεις, εντος, torrens magnus in Troade, Z, 34; Ξ, 445; Φ, 87.
 Σάτνιος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, Ξ, 443.
 Σεληνοί, Sileni, cum nymphis, H. Ven. 263.
 Σευρήνες, ων, et μ, 52, 167, Σευρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, μ, 39-54; 158-200; ψ, 326.
 Σέλαγος, Trojanus, pater Amplii, E, 612.
 Σελήνη, Luna, Pallantis filia, H. Merc. 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, II. 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, H. 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.
 Σελητιάδης, αο, Selepi f., Evenus, B, 693.
 Σελήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephryam (Corinthum), B,

659; O, 531. 2) Alius Troadis ad Arlsben, B, 839; M, 97.
 Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, II, 234 sqq.
 Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, Ξ, 323-325; H. 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.
 Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, B, 853.
 Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, B, 836.
 Σθενέλαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, II, 586.
 Σθένης, 1) princeps Argivus, Capaneus f., fortissimus socius Diomedes, B, 564; Δ, 367, 403 sqq.; E, 108, 241-274, 835 sq. Θ, 114; Ψ, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, T, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*
 Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, Ψ, 743.
 Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ ναιομένη, ν, 285. Σιδονίηθεν, Z, 291.
 Σιδόνιοι, αι, incolæ, Z, 290; δ, 84, 618; ο, 118.
 Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαλκος, ο, 424. Artes ibi florent, Ψ, 743; Z, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p. 582, b.*
 Σικανίη, Sicilia, ω, 307.
 Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, ω, 211, 366, 389. Σικελοί, υ, 383.
 Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, B, 572; Ψ, 299 (εὐρύχορος).
 Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, Δ, 475; Z, 4; E, 774, 777; M, 22; Υ, 53; Φ, 307 sqq.
 Σιμοεῖσιος, Anthemonis f., Trojanus, magnus et pulcher, occisus ab Ajace, Δ, 474-489.
 Σίντιες, veteres Lemnii, Vulcanum suscipientes, A, 594; ἀγριόφωνοι, θ, 294.
 Σίνων, ὄνος, Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, II. Exc. p. 584, a; II. parv. fr. 14, p. 597.
 Σίτυλος, mons Phrygiæ, Ω, 615, 661, φασὶ νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.
 Σίσυφος, Æoli f., κέρδιτος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, Z, 153 sqq. De labore ejus apud inferos λ, 593-600.
 Σικαῖαι πόλαι, porta Trojana versus occidentem, Γ, 145, 149, Z, 237, 393; I, 354; II, 712, 734, etc.
 Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, Z, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, E, 49-58.
 Σκαμάνδριος, adj., B, 465, 467.
 Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ξάνθος a diis dictus, Υ, 74; δινῆεις, βαθυδινῆεις, ἡίοεις, ἐρύβρος, E, 36, 774; H, 329; A, 499; M, 21. Fontes ejus, X, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, E, 77. Cum Achille certat, Φ, 124-384: v. Ξάνθος.
 Σκάνδεα, portus Cytheræ insulae, K, 268.
 Σκάρφη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, B, 532.
 Σκύλλη, filia Crataeis, portentum in freto Siculo, descriptum μ, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; ψ, 328.
 Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægeο prope Enbream, αλπεῖα, I, 664 (Εὐνῆος πολιοῖθρον); T, 326; λ, 509; H. Ap. 35. Σκυρόθεν, T, 332. — *Cypr. p. 582, a. Σκυρόντες, II. parv. fr. 6, p. 596.*
 Σκῶλος, vicus in Bœotia, B, 497.
 Σμάραγος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
 Σμινθεύς, εἰως, cognomen Apollinis, A, 39.
 Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, Ep. 4, 6; II. 8, 4.
 Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλμοι, Z, 184, 204; ε, 283.
 Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, γ, 278.

Σπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεται, καλλιγυναίκα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte ο.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμιώ, οὐς, *Anti filia, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Σπερχειός, fluvius Thessaliae, ἀκάμας, cuius filius dicebatur Menesthius, Π, 174-176; Ψ, 142-149.

Σπασίος, *Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, ib.; 14, p. 594; 19, p. 595.*

Στάφυλος, *Bacchi f., Rhæus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Στάρνοψ, σπος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Στέντωρ, σρος, præco, χαλεεόφωνος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατιή, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρώφος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφηλος, ή, urbs Arcadiae, B, 608.

Συέ, υγός, ή, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Σύρα, τὰ, urbs Eubæe, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντρηψ, ἴδος, daemon, καίμην δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, ο, 402-414, ubi describitur.

Σπῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σπρίγ, γγος, *de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodæ scriptor, fr. 3, p. 587.*

Συεῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐρίδωλος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σῶκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσθθεός φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εος, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, αο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύβιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, *Tantali f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.*

Τάνταλος, ejus poena apud inferos, λ, 582-592. — *Eadem in Nostis narrabatur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.*

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐπιδωλαί, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, εὐρύς, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Ξ, 279.

Τάρρη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, *Scythiae civitas, quo Iphigenia a Diano transfertur, Cypr. p. 582, b.*

Τάφιοι, incolæ insulae Taphi et propin quarum minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, λήστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; ο, 426; π, 426.

Τάφος, ή, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγέη, urbs Arcadiae, B, 607.

Τειρεσίας, αο, Thebanus vates, de Circæ consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — *Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, b.*

Τεκτονίδης, αο, Tectonis f., Polyneus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, *Æaci f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri, ἀγανός, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In bello Amazonum Melanippam occidit, Atth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alc. fr. 5, p. 589.*

Τελαμωνιάδης, αο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; Δ, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — *Adæam Neptunus ex Erinnye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*

Τελοφύσιος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμέση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ή, insula Aeolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — *Ex adveniunt heroes, ibique Philoctetes ab hydro vulneratur, Cypr. p. 582, b. Ex abeunt Graeci, ligneo equo constituto, Il. parv. p. 583, b.*

Τενθρέδων, ὄνος, pater Prothoi, ducis Magnesiorum, B, 756.

Τερπιάδης, ου, Terpii f., Phemius cantor, χ, 330.

Τευθρανία, Mysiae urbs. *Eam pro Troja habentes Graeci vastant et redeunt, Cypr. p. 582, a.*

Τευθρανίδης, ου, Teuthrantis f., Axylius, Z, 13.

Τεύθρας, αντος, Graecus, ἀντίθεος, occisus ab Hectore, E, 705. Alius in Τευθρανίδης.

Τεύκρος, filius Telamonis f. ex pellice, Ajacis frater et comes, praestans sagittarius, ἀμύμων, pugnat, Z, 31, et plurimos occidit sagittis, Θ, 266-334; M, 336, 350, 371; N, 91, 170, 314 sq. (ἀριστος τοξόσων, ἀγαθός δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὁσμήνῃ); Ξ, 515; O, 302, 436-493; Π, 511. In ludis funebribus certat sagitta cum Merione, sed prececa oblitus aberrat, Ψ, 859-883.

Τευμησία ὠκεπηγῆ, a qua Τευμησός vastata, *Epig. fr. 3, p. 589.*

Τευμησός, δ, Boeotiae oppidum, λεχεποίης, H. Ap. 224.

Τευταμίδης, αο, Teutami f., Lethus, B, 843.

Τηθύς, ὄος, uxor Oceani, μήτηρ, Ξ, 201; Junonem educat, 302.

Τηλεγόνια, *Eugammonis carmen, in Cyclo: v. p. 584 sq. et 600 sq.*

Τηλέγονος, *Ulyssis f. ex Circe, patrem quæsitum in Ithacam appellit insulamque diripit; cui quum armatus occurrit Ulysses, ab filio occiditur; errore intellecto patris corpus cum Telemacho et Penelope ad matrem avehit, et Penelopes fit conjux, p. 585, a. Ulyssi ex Calypso natus, nisi potius Τηλέδαμος, Eustath. ex Teleg., p. 601, a.*

Τηλέδαμος. V. Τηλέγονος.

Τηλέμαχος, Ulyssis ex Penelope f., θεοειδής, πεπνυμένος, quovix nato pater proficiscitur ad bellum, δ, 112. Proci resistere nesciens, a Minerva, Mentæ hospitii speciem induta, spe patris reducis excitatur, ad concionem habendam et iter ad patris explorationem suscipiendum impellitur, α, 113-328. Concio, β, 1-259. Minervam veneratur, quæ Mentoris specie astans, ei navem instructam et se comitem pollicetur, 260-295. Inde iter parat, matre inscia, 296 sqq. Est apud Nestorem γ, 12-480. Pheras venit, 487 sqq.; Spartam, ubi a Menelao egregie excipitur, δ, 1-619. Insidie procorum, 620 sqq. Cum muneribus et ominibus optimis dimissus, per Pheras et Pylum reddit, assumpto comite vate Theoclymeno, ο, 1-300. Nave impulsus, ad Eumæum proficiscitur, 496 sqq.; π, 1-41; quem reditus nuntium mittit matri, 150 sqq. Pater se ei cognoscendum præbet, de eodem procorum delibant.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit ελπευόμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procorum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insaniæ pateferet*, Cypr. p. 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circeon avehitur, quam in matrimonium ducit*, Teleg. p. 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath.*, fr. 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλεπίδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τήλαρος, Herculis f., Mysiæ rex, Græcis Teuthraniam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojana, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus*, Il. parv. p. 583, b; fr. 7, p. 596.

Τήρεια, in Mysia, B, 829, Τηρείης δρος αἰνός.

Τηόγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscuros, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr. 8*, p. 593.

Τιδωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, Α, 1; ε, 1.

Τίρυνς, ὄρος, urbs Argiva, τειχιόεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, carmen Cycli, cujus fragmenta v. p. 585.

Τίτανος, mons Thessaliae, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliae, Peneo influens, non miscens se, ιμπερός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτέριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτώδς, Telluris f. ingens, in Eubora habitans, η, 324. Pæna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τληπόλεμος, 1) Herculis f. ex Astyoche, occiso avo Licymnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanae interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, II, 416.

Τρωῶλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, υφείεις.

Τρηχίς, ἵκος, ἡ, oppidum Thessaliae, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani*, Min. fr. 4, p. 591.

Τρήχως, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκη, urbs Thessaliae, ἱππόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίπτης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίπος 213.

Τριπόλεμος, Eleusinius, πυκμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένειος, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; Υ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροίχη, ἦνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίχηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροία, regio Troadis et urbs, cujus oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεῖα, εὐρύγεια, εὐπύργος, εὐτείχεος, ὀψίφυλος, ἐριβόλαξ, τερή. De muris v. Ποσειδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ἡρακλῆς. Conf. Σκαῖαι. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; Υ, 257, 276, etc. Τροίηδε, Ω,

764; Υ, 268, etc. — *Capitur et incenditur*, Il. Exc. p. 584, a; *qua nocte*, Il. parv. fr. 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia*, p. 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Δικαιοπεντοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάρμοι, ἱππόδαμοι, κέντορες ἱππων, ἀγαυοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφιάλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκόρητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκνοβορηκταί, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione*, Cypr. p. 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in iisd.*, p. 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro*, Il. parv. p. 583 extr. *Varia consilia de eo*, Il. Exc. p. 584, a.

Τρωίης, ἄδης, Trojana, βαθύκαλπος, Ω, 215; X, 514; Ξ, 112. Adject. I, 139, 289; II, 831; ληϊός Τρωιάδος, υ, 263.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; II, 369; P, 724, etc.

Τρωίλος, Priami f., ἱπποχάρης, Ω, 257. — *Ab Achille occisus*, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ου, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώς, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Ξ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedis, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoris f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et τω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδείς, εός, Œnei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Thebano parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filiae maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvenatur a Minerva, K, 285-290, et in ludicio certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Œneo insidiantes filios Melanis occiderat*, Alc. fr. 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Ledæ, pater Dioscurorum et Clytemnestræ, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδαι, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Paridem hospitio excipiunt ἐν Λακεδαιμονίᾳ*, Cypr. p. 586, b.

Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώ, οὐς, Salmonei, filia pulcherrima, Crethei uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυράων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τα, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυφώεις, εός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nymphea, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulyssæ Cretensis, ξ, 204.

Υλας, α, Herculis amasius, perditus, a Cianiis quaeritur, Min. fr. 4, p. 591.

Υλν, urbs Beotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, ἰχθυόεις, Υ, 392.

Υπεροχίδης, ου, Hyperochi f., Ilymoneus, Α, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulyssæ occisus, Α, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπεροχίδης.

Υπείρων, ονος, Trojanus, E, 144.

Υπερόβροιοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigoniis quædam legebatur*, fr. 2, p. 589.

Υπέρεια, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiquus

sedes Phæacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 *Τερήνωρ, υός, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 *Τερησιών, υός, Argivorum, B, 573; o, 254.
 *Τερσιονίδης, υός, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 *Τερσίων, υός, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terræ et Cæli filius. Ap. Hom. sæpe de ipso Sole, ἡλέκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 *Τέρλαος, *Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*
 *Υπερρας, υός, *Euryganæ pater, Œd. fr. 2, p. 587.*
 *Τένος, Somnus, frater Θανάτοιο, ἀναί πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 *Τεοδῶδει, oppidum prope Thebas Bæotias, vel pars earum, B, 505.
 *Τεονήος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacæ urbis, γ, 81.
 *Τεοπλακίη Θήδη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάκος.
 *Τρίη, oppidum Bæotias, B, 496.
 *Τρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 *Τρακίδης, υός, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 *Τρακος, princeps Trojanus, Arisbæ, Asii pater, N, 759, 771.
 *Τρτος, Gyrtiæ f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 *Τρψήνωρ, υός, 1) Trojanus, Dolopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 *Τρψύλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunεί, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, nymphe, filia Solis ex Neæra, μ, 131 sq.
 Φαέθων, υός, equus alter Auroræ, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniæ, o, 117 sq.
 Φαίδρη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheria: insulæ habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάρθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσίκλητοι. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopes, ad quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terræ, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Miræ naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuneo, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, v, 160-183.
 Φαίνοφ, υός, Asii f., senex Abydenus, plurimum filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινών, υός, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, υός, urbs Cretæ, B, 648; γ, 296.
 Φάληξ, υός, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρις, υός, urbs Laconias, B, 582.
 Φάρος, υός, insula proxime Ægyptum, δ, 354-359.
 Φαυσιάδης, υός, Phausii f., Apisaon, A, 578.
 Φειά, υός, urbs Elidis, H, 135.
 Φειδας, υός, duxor Bæotorum, N, 691.
 Φειδιππος, Thessali f., dux insularum quorundam Græcorum, B, 678.
 Φειδων, υός, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φεινεός, υός, υός, urbs Arcadiæ, B, 605.
 Φειρά, 1) Thessalie, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajæ, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρελλος, edificator navium Paridis, a Merione occisus, E, 59-68.
 Φέρης, υός, Crethei f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, υός, Darētis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχύνετες, a Pirithoo victi, B, 743. Όρεκ-κῶροι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messenias, ζάθεα, I, 151, 293; γ, 488; o, 186, 296. Sing. Φηρή εὐκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, υός, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, B, 763; Ψ, 376.
 Φθειρών υός, in Caria, ἀκροπόλιν, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliæ, ditio Pelei, βωτιάνειρα, ἐρι-βώλας, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. δ, 9; λ, 496. Φθίηνδε, A, 169; T, 330. Φθίηρα, 323.
 Φθίοι, Phthiotæ, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, υός, Philletoris f., Demachus, γ, 457.
 Φιλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum præbet Ulysses, ρ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, υός, Pæantis f., princeps partis Thessaliæ, ægrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydri ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem gravem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, d. Post Heleni valicinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, d. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βωδῶπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, υός, princeps Lesbios, solebat provocare hospites ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγύας, natio Thessalia, μεγάλυτορες, N, 302; Κηφισίδος ἐγγυθὶ λίμνην, ὁδοῖται, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγύας, υός, rex Thessaliæ, pater Coronidis, matris Æsculapii, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοῖβη, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Φοῖβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phœnicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοινίξ, υός, 1) pater Europæ, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., præceptor et amicus Achillis. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων ἱππικλάτα, Π, 196. Assimilat se ei Minerva, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, d.*
 Φοινίξ, υός, Phœnicus. Φοινίξ ἀνὴρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, ναυτὰς et mercatores, v, 572 sqq. Ναυσίκλητοι, πολυπαῖπαλοι, τρώκται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducunt, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phœnicia mulier, ἀλλαὰ ἐργὴ εἰδυῖα, o, 417 sq.
 Φόρβας, υός, 1) princeps Lesbii, pater Diomedes concubinae Achillis, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopæ f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρχυς, υός, 1) deus narinus, pater Thioosæ, α, 72; Φόρ-κυνος λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος, in Ithaca, v, 96, 345. 2) Phænopus f., duxor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίφρων, 312 sqq. Accus. Φόρχυν, 318.
 Φορίκωνος λαοί, de Cymæis in Æolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόντις, υός, mater Euphorbi ex Pantho, δία, P, 40.
 Φρόντις, υός, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόδαμοι, αἰολόπωλοι, B, 802, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγία, terra, ἀμπελόεσσα, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.

Φυλάκη, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.

Φυλακίδης, σο, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, Π, 181, 191.

Φυλειδης, σο et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, ἦος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175.

Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.

Φωκαίς, ἴδος, s. Minyas, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 590.

Φωκεὺς, Thestoris f., ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Φωκῆες, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φῶκος, Æaci f., in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, Alc. fr. 5, p. 589.

X

Χαλκίς, (ἴδος, 1) urbs Eubœæ, B, 537. 2) Alia, Ætolia, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

Χαλκιδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.

Χάκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, Π, 595.

Χάρης, ιτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότῃραι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorem præbent, ζ, 18. — Cypr. fr. 11, p. 594, bis.

Χάρπος, princeps Symæ, insulae, pater Nirei, B, 672.

Χάροψ, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδις, ιος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὠ.σὴ, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, ωντος, portitor Orci, Min. fr. 4, p. 590.

Χείρων, ωνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, Π, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — Sacrificia, iusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr. 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, ib. fr. 4. Frazinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr. 4, p. 592.

Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμαιμαχέτη, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, Π, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παιπαλόεσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ιος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυσῆς, ἴδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — Cypr. p. 583, α. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305. Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἴδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὠγγυή, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὠκαλή, oppidum Bœotiae, B, 501; πολύπυρος, H. Ap. 242.

Ὠκεανός, Coeli f., Tethys meritis, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλαβρείτης, βαθύρροος, ἀφύρροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὠκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — Ejus filia Melia, Cycl. p. 601, b.

Ὠκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὠκυρόη, nympha, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὠλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὠλενος, ἡ, urbs Ætolia, B, 639. — Destructa, Theb. fr. 9, p. 588.

Ὠμόδαμος, daemon, καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὠραι, nymphae, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — Earum vestes floreae, Cypr. fr. 14, p. 594.

Ὠρεΐθυια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὠρίων, ωνος, pulcerrimus, λ, 310', raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, Græcus, ab Heclore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — Cum Æoclo et fratre Ascrum urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; υ, 148.